

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

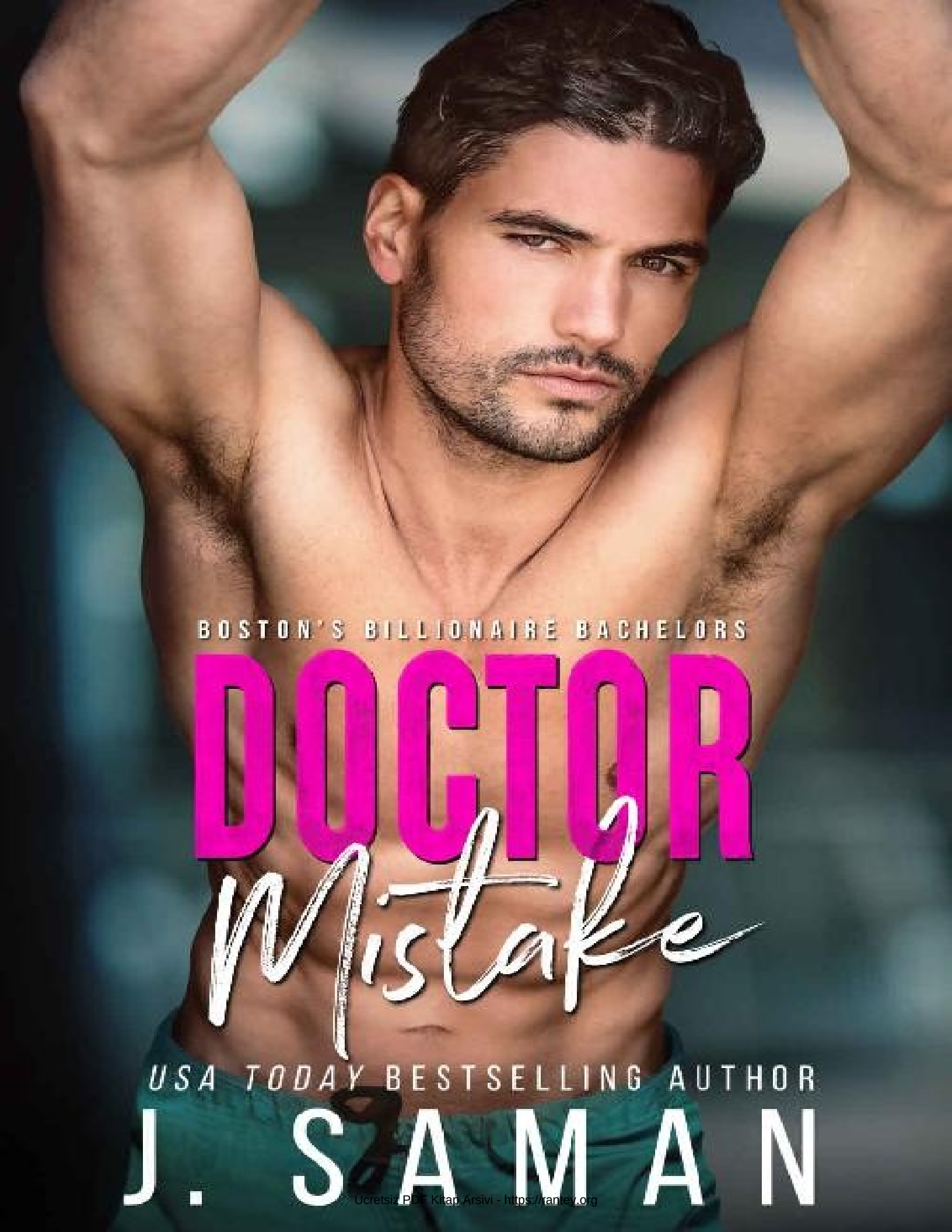
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOSTON'S BILLIONAIRE BACHELORS

DOCTOR *Mistake*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

DOCTOR *Mistake*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

Copyright © 2021 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak tasarımı: Lori

Jackson Fotoğrafçı: Rafa

Catala Model: Alex Badia

Düzenleme: Kardeşimin

Editörü Düzeltme: Danielle

Leigh

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	Bölüm 2
Bölüm 3	Bölüm 4
Bölüm 5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm 8
Bölüm 9	Bölüm
10	Bölüm 11
Bölüm 12	Bölüm
13	Bölüm 14
Bölüm 15	Bölüm
16	Bölüm 17
Bölüm 18	Bölüm
19	Bölüm 20
Bölüm 21	Bölüm
22	Bölüm 23
Bölüm 24	Bölüm
25	Bölüm 26
Bölüm 27	Bölüm
28	Bölüm 29
Bölüm 30	Bölüm
31	Bölüm 32
Bölüm 33	Bölüm
34	Bölüm 35
Bölüm 36	

EPİLOG

Epilog Devam Ediyor Epilog

2

Epilog 2 Devam Ediyor

Kitap Sonu Notu

Ayrıca J. Saman

tarafından

T Çağrı cihazım çaldığı anda kötü bir haber geleceğini anlıyorum. Vardiyanın sonunda asla iyi bir şey çağrılmaz. Koridorun ortasında durdum.

On dört saat ayakta kaldıktan sonra boynum ağrıyor ve boynum tutuluyor - bir hemşire koridordan hızla geldiğinde çağrı cihazını kontrol etmek için.

"Dr. Carter, acil serviste size ihtiyaçları var. Şiddetli ağrısız vajinal kanaması olan otuz üç haftalık hamile bir kadın var."

"Previa mı?" Bana söylediği şeyin aynısını yazan sayfayı okuyarak soruyorum.

"Bilmiyorum. O bizim hastamız değil." "Onlara yolda olduğumu söyle."

Başka bir şey söylemeden, hatta mesaim teknik olarak on dakika sonra biteceği için şikâyet bile etmeden asansöre koşup düğmeye basıyorum. Tam kapılar açılıyor ve ben asansöre biniyorum ki, asistanım ve küçük kardeşim Oliver'ın en yakın arkadaşı Grace Hammond yanıma geliyor.

"Sana da mı çağrı geldi?" diye soruyor, sesi bebek doğurtmak ve ameliyat yapmakla geçen uzun bir günün ardından bile her zaman olduğu gibi yumuşak ve hafif melodik. Duvara yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona çok yakın olmamak için hafifçe kayıyorum. Böylece çiçeksi, hindistancevizli şampuanının kokusu duyularıma sızıyor. Onun bu kadar farkında olmaktan nefret ediyorum. Yine de yardım edemiyorum ama gizlice onu içime çekiyorum. Grace'in sarı saçları sıkı bir topuzla sarılmış; mavi önlüğü, yorucu çalışma saatleri ya da floresan ışıkları nedeniyle hiç donuklaşmamış gibi görünen ışıltılı gözlerinden bir ton daha koyu.

Gözlerimi kaçırıyorum, bugün onuncu kez kendimi azarlıyorum. "Yedide çıkacağını sanıyordum."

"Öyleyim," diyorum ona. "Ama bana çağrı geldi, işler böyle yürüyor."

"Previa mı?" diye tahmin ediyor, belli ki benimle aynı şeyi düşünüyor. Üçüncü trimesterdeki hamile bir kadında görülen ağır, ağrısız vajinal kanama pek çok şeyin belirtisi olabilir, ancak plasenta previa (plasentanın rahim ağzını kaplaması) genellikle ayırıcı tanılarımda başında yer alır.

"Muhtemelen, ama oraya girdiğimizde göreceğiz. O bizim servisimizin hastası değil."

Tam o sırada acil servisin kapıları açılıyor ve bizi hemen kız kardeşim Rina'nın en yakın arkadaşı ve acil serviste hemşire olan Margot karşılıyor. Dakikada bir mil hızla konuşmaya başlıyor, biz travma odasına doğru ilerlerken hasta hakkında bizi bilgilendiriyor.

"Otuz yaşında, otuz üç haftalık hamile kadın, G1P0 ağır, ağrısız vajinal kanama şikayetiyle başvurdu. Şu ana kadar hayati bulguları stabil, ancak verebildiğimiz kadar hızlı kan kaybediyor ve kalp atış hızı otuzlarda. Kan basıncı biraz düşük ama 96/62'de sabit. Stat ultrasonu bebeğin herhangi bir sıkıntı içinde olmadığını doğruluyor, ancak plasenta çok düşük görünüyor. Muhtemelen kanamanın nedeni bu, ancak transvajinal ultrason yapamadığımız için bunun tam bir previa olup olmadığını söylemek zor. Hastanın previa hakkında önceden bilgisi veya teşhisi yok."

Travma odalarına yaklaşırken "Pekâlâ," diyorum. "Ameliyathaneye haber verdiniz mi?"

"Evet. Zaten beklemedeler, pediatri ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi de öyle. Sadece sizi bekliyorlar."

"Biraz telaşlı görünüyorsun Margot," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde, kızarmış yanaklarına ve dağınık koyu buklelerine dikkat ederek. "Burada her şey yolunda gidiyor mu?"

Bir adım bile atmadan beni tersledi. "Temmuz ayındayız, Carter.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Grace gibi ben de bıyık altından gülüyorum. "Yeni stajyerler," diye yanıtlıyor Grace, çünkü evet, bizde de stajyerler var, ama Grace yeni stajyeri Dylan'ı seviyor gibi görünüyor. Temmuz'dan nefret ediyorum. Ağustos'tan da öyle.

"Evet," diyor Margot dramatik bir şekilde. "Kendilerini Tanrı'nın tıbbı armağanı sanan ve hemşirelerin bu dünyaya onların emirlerini yerine getirmek için geldiğini düşünen yeni stajyerler. İçlerinden birinin elini tokatlayarak uzaklaştırmak zorunda kaldım çünkü bu kadına pelvik muayene yapmaya kalkışmak üzereydi. Düşünebiliyor musunuz?" Kahverengi gözlerinde dehşetle hepimize bakıyor. "Previa olasılığı yüksek olan kanamalı bir vajinaya elini sokmanın plasenta rüptürüne neden olabileceğini fark etmedi mi?"

İşte bu yüzden Margot çok iyi bir hemşire.

"Belli ki değil," diye yorum yapıyorum. "Hemşirelerin, intörnlerin toplamaya çalıştığı hayatları kurtardığını çabucak öğrenecek. Bunun için teşekkür ederim." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hemşirelerin sadece benim değil, doktor arkadaşlarımda hayatını kurtardığı sayısız olay var.

"Her zaman. Gerçi bugün onlardan birinin aptalca bir şey yapmasını engellemem gereken son gün olacağından şüpheliyim. Hasta burada." Kapıyı işaret ediyor ve travma odasının önünde duruyoruz. "Adı Marissa ve çok korkmuş durumda. Kocasını bir konferanstaydı ve sonunda ona ulaşabildik. Şu anda yolda."

"Teşekkürler," diyor Grace, Margot'yla konuşurken travma odasının kapısını sırtıyla iterek dönüyor. "Yarın

gece hâlâ geliyor musun?"

"Sanırım öyle. Ne zaman çıkacağıma bakmam lazım. Rina kesinlikle orada olacak. Diğer kızlar da aynı şekilde."

Grace, Margot'ya bir göz kırpıyor ve sonra kapılardan geçip doğruca işe koyuluyoruz. Neredeyse iki stajyeri yolumdan çekmem gerekecekti -Margot ne kadar beceriksiz oldukları konusunda şaka yapmıyordu- ve sonra Grace ve ben işe koyulduk. Annenin ve fetüsün durumunu değerlendirdik. Birkaç dakika içinde, evet, previa nedeniyle burada durdurulamayacak kadar çok kan kaybettiğine karar verdik.

Anne kan kaybından şoka girmeden ve bebek sıkıntıya girmeden önce bu bebeği çıkarmak için en fazla on dakikamız var.

"Marissa," diye yatıştırır Grace, hastanın yüzüne doğru yaklaşır, üzerine çıkar ve omzunu nazikçe sıkar. "Seni şimdi ameliyathaneye götürüyoruz. Bebeği doğurtacaksın."

Marissa oksijen maskesinin arkasından "Hayır," diye bağıyor. "Daha çok erken."

"Ne yazık ki başka seçeneğimiz yok. Hem sizin hem de bebek için en iyi olanı yapmamız gerekiyor ve bu da doğum. Korktuğunuzu biliyorum ama her adımda yanınızda olacağız. Merak etmeyin, ikiniz için de elimizden gelen her şeyi yapacağız. Emin ellerdesiniz."

Grace ona her zaman hastaları etkileyen o sıcak gülümsemesini veriyor ve sonra hareket ediyoruz. Hepimiz hızlı adımlarla asansöre doğru ilerlerken Margot ve başka bir hemşire sedyeyi itiyor.

"Bu işi sen mi yapıyorsun yoksa senin yerine başkası mı yapıyor?" Grace bana sordu.

"Kabul ediyorum. Buraya kadar geldim." Hepimiz asansöre bindik, kapılar kapandı. "Yarın gece kız kardeşimle ne yapacaksın?" Yükselirken gözlerim parlayan rakamlara takılırken usulca soruyorum.

"Kızlar gecesi. Amelia'yı bile gelmeye zorlamayı başardık."

Amelia, Oliver'ın kız arkadaşı. Oliver ve Grace bebekliklerinden beri en iyi arkadaşlar. Ve sonsuza dek, insanlar bir şey olacaklarını varsaydılar, ama asla olmadı. Birbirlerini kardeş olarak görüyor ve öyle davranıyorlar.

Bunun Grace'i ailenin gayri resmi bir parçası yapacağını düşünürsünüz ve sanırım bir şekilde öyle de oldu. Ama benim için değil. Önce üniversiteye sonra da tıp fakültesine gittim. İhtisasımı Virginia Beach'te yaptım, Boston'a sadece geçen yıl uzman doktor olarak döndüm.

Yani bunu beklemiyordum. Onu.

Grace'i görmeyeli yıllar ve yıllar olmuştu.

Onun olduğu her şey olmasını beklemiyordum. Zeki. Güzel. Delicesine yetenekli bir doktor. Komik. Alaycı. Güzel. Bundan daha önce bahsetmiş olabilirim ama tekrar etmeye değmez. Asla sahip olamayacağını bildiğin birini isteme yolundan çoktan geçmiş biri olarak, onu benim gibi arzulamak dişlere bir tekme gibi.

Günlük olarak.

"Ve Tony senin bu kızlar gecesini yapmanı umursamıyor mu?" Sesimden tüm acılığı uzak tutmaya çalışıyorum. Çok çabalıyorum ama Margot'nun kafası keskin bir şekilde bana doğru dönüyor, kaşlarını kaldırırken bakışları ayırt edici, bu yüzden hedefimi tam olarak vurduğumdan emin değilim.

Tony Grace'in nişanlısı, yani evet, tekrar söylüyorum, onunla benim aramda asla bir şey olmayacak.

"Gideceği bir iş yemeği var."

"Doğru. Tabii ki öyle. Saatlerce çalışmadan ortak olamaz."

Grace bana gözlerini deviriyor ama bu doğru. Piç kurusu hiç ortalıkta yok. En azından benim fark ettiğim kadarıyla.

"Uh-huh. Bu akşam vardiyanız kaçta bitti, Doktor? On beş dakika önce, değil mi? Ve siz, oh bakın, ameliyata giriyorsunuz."

"Farklı. Hekimlik asil bir meslektir. Ambulansların peşine düşmek, sonra da hayat kurtaran doktorların peşine düşmek

yaralıların hayatı değil."

Bunun için bana yüklenmeden asansör kapıları açıldı ve şimdi tekrar oyun modundayız. Ameliyathane hemşireleri hastayı alıp ameliyata hazırlarken biz koridorda yarışıyoruz. Ameliyathaneye girdiğimizde anestezi altında olacak çünkü epidural ya da spinal bloğun etkisini göstermesini bekleyecek vaktimiz yok.

Grace ve ben fırçalama işlemine başlamadan önce fırçalama başlıklarını ve botları giyiyoruz.

"Bu işi üstlenmeye hazır olduğunı hissediyor musun?" Ellerimi antiseptik sabunla köpürterek ve her santimini yıkayarak soruyorum.

"Hiç şüphesiz," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor, yanımı kuvvetlice ovuyor ve gözlerimle buluşmayı reddediyor.

Tony yorumu için bana kızgın ama umurumda değil. Umursamak zorunda değilim. Ben uzman doktorum, o da asistan ve aramızdaki dinamik bu şekilde işliyor. Hastanede olmasaydık, yüzü kızarana kadar bana cevap verirdi ama burada değil.

"O bebeği doksan saniyenin altında çıkarabilirim."

"Sana zaman tutacağım."

Şimdi gözlerimle buluşuyor, bana mavi bir ateşle bakıyor. Durduramadan sırtıyorum, neyse ki maskemin arkasından bunu göremiyor.

"Bunu sen yap, Carter." Ayağını pedala bastırarak sabunu duruluyor.

"Seksen saniye içinde güvenli bir şekilde yapabilirsen, doğum günün için sana özel bir şey alacağım."

Başını sallıyor, kolları dirsekten bükülmüş, steril elleri havada ve önünde duruyor. "Çok küçümseyici bir hıyarsın," diye mırıldanıyor nefesinin altında, yanımdan geçip ameliyathaneye doğru ilerlerken.

"Neydi o? Seni doğru duyduğumdan emin değilim."

"Çok düşünceli bir doktor olduğunuzu söylemiştim," diye omzunun üzerinden bana bağılıyor ve şimdi gülmemi engelleyemiyorum.

Ama ameliyathane katıyla karşılaştığımız anda, tüm mizah dudaklarımdan döküldü.

"Merhaba Dr. Fritz," diyor hemşirelerden Angelica, önlüğümü bağlayıp steril eldivenlerimi giymeme yardım ederken uzun kirpiklerini çapkınca bana doğru kırıştıtararak. "Burada bu ameliyatı yaptığınız için çok mutluyum. Hastanın senin gibi bir doktorla emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Aslında ameliyatı yapacak olan benim Angelica," diye araya giriyor Grace usulca. "Dr. Fritz sadece beni denetlemek için burada. Eğer işe dönmeye hazırsanız, ben başlamak istiyorum." Hasta tamamen hazırlandıktan sonra Grace pozisyonunu alıyor ve elini uzatıyor. "Onluk bıçak lütfen."

Ameliyathane hemşiresi gerekeni yapıyor ve Grace işe koyulurken diğer tüm yorumlar kesiliyor, ben de izliyorum, gerekirse her an müdahale etmek için buradayım ama olmayacağımı zaten biliyorum. Grace, ihtisasının henüz üçüncü yılında olmasına rağmen, herhangi bir dördüncü yıl ya da uzman doktor kadar yetkin. Hastanedeki açık ara en iyi kadın doğum asistanı.

Tam kesiği açtığı sırada pediatri ve yenidoğan yoğun bakım ekipleri gelir. Grace bebeği çıkarmak için özenle ve metodik bir şekilde çalışırken, hasta kendi kendine dayanıyor ve bir ünite daha özel kan alıyor. Bu aslında işin kolay kısmı. En hızlı kısmı. Bizim için asıl iş bundan sonra başlıyor.

Özellikle de böyle bir vakada. Daha fazla hasara ya da kanamaya yol açmadan plasentayı çıkarmalıyız. "Nasıl?

benim Hasta yapıyor, Larry?" Grace sorar ve

Anestezi uzmanı, monitörden birkaç bip sesi duyduğumuzda.

"Kan basıncı biraz düştü ama tekrar yükseltirim."

"Bu çok makbule geçer." Grace fetüsün yerini tespit ediyor, yetenekli ve hassas hareketlerle çalışıyor. "Eğer orada çok sıkılmadıysan Carter, belki şu kanamayı benim için dağılayabilirsin?"

"Ben hallederim," diyor hemşire, işini yaparak.

Angelica, "Bence Dr. Fritz kanamaları dağlamanın çok ötesinde," diye mırıldanıyor. "Onun en karmaşık ameliyatları bile kolaylıkla yaptığını gördüm."

"Hey, Larry?" Grace bir kez daha araya giriyor ve her zaman flörtöz bir yalaka olan Angelica'yı tamamen görmezden geliyor. "Dr. Fritz sana neden kadın doğum uzmanı olmaya karar verdiğini söyledi mi?"

"İşte başlıyoruz..." Mırıldandım.

"Evet. İşte başlıyoruz." Grace mavi ve ıslak bebeği çıkarır ve onu doğrudan bekleyen pediatri ekibine teslim eder. Hemen üzerinde çalışmaya başlarlar. "Doğum saati, 19:32." Bana baktı. "Yetmiş sekiz saniye, Carter. Sanırım bana müthiş bir doğum günü hediyesi borçlusun."

"Bir sonraki ameliyatımda robotu kullanmana izin vereceğim."

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Sizden daha iyi bir şey istiyorum Doktor. Dişlerimi geçirebileceğim gerçek bir şey."

Ben de öyle düşünüyorum ve hemen çenesini kapatıyorum. "O zaman bir biftek?" Teklif ediyorum. "Tony'nin seni yemeğe götürmek için buralarda olmayacağını bildiğimizden beri."

Bunun için bana ölümüne bakıyorlar.

Grace öfkesini daha fazla açığa vuramadan Larry, "Bekle, geri çekil," diye araya girer. "Neden kadın doğum uzmanısın Carter? Hamile piliçlere ve amlara bu kadar düşkün müsün?"

Grace ve buradaki her hemşire Larry'ye sert bir bakış fırlatır.

Grace plasentayı çıkarmaya ve aktif kanayan damarları bağlamaya devam ederken, "Bunu söylememişsin gibi davranacağım, çünkü bu seni tam bir kadın düşmanı pislik gibi gösteriyor," diye bağılıyor. "Ama hayır. Annesi Rina'nın doğum sancılarını çekerken odaya girdi ve daha sonra bebek doğurmanın hayatının amacı olduğuna karar verdi."

Bu hikayeden nefret ediyorum.

Bu beni her zaman korkak biri gibi gösteriyor.

Ayrıca, Rina bu hastanede yoğun bakım hemşiresi olarak çalışıyor, bu yüzden bunun bir şekilde ona geri döneceğini biliyorum, bu da onu benim pahama güldürmeyi asla başaramaz.

Sözü açılmışken... tüm hemşireler, tam zamanında, gözlerinde mizah dansı ile "ooh" ve "awing" e başlıyorlar. Göbek bağı takan ve bebeğe kan veren YYBÜ ekibi

-Pembeleşen ve yarı ağlamaklı olan asistanım da ona yardımcı olmak için oksijen alıyor ve az önce asistanımın bana attığı kazığa katılıyor.

O da aptal değil. Grace bunun için onu cezalandıracağımı bilmeli. Profesyonel olarak tabii ki. Aslında onu istediğim şekilde cezalandırma iznim yok.

Tony hakkındaki yorumlarım bu sefer onu gerçekten kızdırmış olmalı.

Yine de, sizi hafife alan ve hiç yanınızda olmayan tam bir dangalakla nişanlıysanız, insanların onun hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmasına alışmayı öğrenmelisiniz. Oliver bile bu adama katlanamıyor ve Oliver genelde herkesi sever.

"Bu doğru mu dostum?" Larry kıkırdamasını gizleme zahmetine girmeden sorar.

"Evet, bu doğru ve şu anda Boston'daki en iyi cerrahlardan ve kadın doğum uzmanlarından biriyim ve sen" -Grace'i gösteriyorum- "bir şeyler öğrenme ve çalışırken izleme zevkine sahipsin. Yarın sizin için neler hazırladığımı görene kadar bekleyin, Dr. Hammond."

Grace başını kaldırıyor, muhtemelen pediatri ikimizin de sözünü kestiğinde kanımı kaynatacak başka bir şey söyleyecek. "Beş dakikalık APGAR değeri altı. Bebeği yenidoğan yoğun bakım ünitesine alıyoruz. Anne uyandığında biri bize çağrı bıraksın."

Dışarı çıkıyorlar ve ameliyatımızı bitiriyoruz, ekip çalışırken herkes sessiz, odadaki gerilim o kadar yoğun ki neşterle kesebilirsiniz. Grace sonuncuyu bitirdiğinde

Dönüp odadan çıkıyorum, ameliyat giysilerimi çıkarıyorum ve temizlenmek için doğruca lavaboya gidiyorum.

Sonra geri çekiliyorum, gölgeler boyunca köşeye sıkışıyorum.

İki dakika sonra Grace dışarı çıkıyor, etrafına bakıyor ve beni göremeyince iç çekiyor. Rahatlamış mı yoksa pişman mı, bilemiyorum ama lavaboya doğru ilerliyor, fırçalamaya başlarken boynunu patlayana kadar döndürüyor. Elleri sabunla köpürdüğünde ve gidecek başka yeri kalmadığında, arkasına geçiyorum, boyumla onun üzerinde yükseliyorum. Derin bir nefes alıyorum, hastanede geçirdiği bir günün ardından hala nasıl tatlı ve temiz kokmayı başardığına hayret ediyorum ve aletim önlüğümün içinde seğiriyor.

Arkasında olduğumu hissediyor, ona dokunmuyorum ama sadece birkaç santim uzaktayım ve kaskatı kesiliyor. "Gittiğini sanmıştım."

"Henüz değil," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağının dibinde gezinene kadar aşağı iniyor, boynunda tüylerin diken diken olmasını izliyorum. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, ihtisasının geri kalanında seni intörnlerle birlikte çalıştırırım. Şu anda olduğu gibi yarın da doğum sonrası nöbetlerindesin. Ameliyat yok."

"Carter-"

"Doğru yanıt evettir, Dr. Fritz. Başka bir şey kabul edilemez."

"Evet, Dr. Fritz," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor ve ben de sırtıyorum, dudaklarımda hissettiğinden emin oluyorum. İşte şu anda ona bu kadar aptalca yakınım. O kadar aptalca yakın ki, keskin nefes alışını hissediyorum ve kendimi kontrol edip geri adım atmaya zorluyorum.

Bunu yapmamalıydım.

Her bir santim teslim olduğumda, onu hayatımdaki düzenli ve tertipli rolüne zorlama konusunda zemin kaybediyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Yerleşik. Nişanlı.

Lanet olası sınırların dışında.

"Orada iyi iş çıkardınız, Doktor. Böyle devam edersen seni biftek yemeye götüreceğim."

Bununla birlikte, dönüp hastaneden çıkıyorum, kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Ondan arınmak.

Çünkü onunla yapabileceğim tek şey bu. Daha fazlası için duyduğum arzu giderek dayanılmaz hale gelse bile.

P Sırtımı duvara yaslayarak omurgamı düzeltiyor, bir yandan da telefonu kulağıma dayıyorum. Sırtım beni öldürüyor ve eğer biraz zaman ayırmazsam rahatlayıp kendimi yeniden düzenlersem kötü şeyler olabilir. Bunu ilk elden biliyorum.

"Sence ne zaman evde olursun?" Tony'ye gözlerimi kapatıp derin nefes alma egzersizlerimi yaparak soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Bu aptal yemeklerin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun. Özellikle de sonrasında içkiye dönüştüklerinde. Sadece barlar kapanmadan önce olmasını umuyorum."

Bunu söyleme şekline sırtıyorum. Aslında sevdiği halde nefret ediyormuş gibi. Tony parti hayatından başka bir şey değildir. Akşam yemeklerini ve sonrasındaki içkileri sever. Müvekkillerle konuşmayı ve ağ kurmayı sever. Eğer avukat olmasaydı, çok iyi bir satıcı olurdu.

"Peki ya sen?"

"Geç kalmadım. Beni bilirsin. Sadece kızlarla bir şeyler içip yemek yiyeceğiz."

"İçki?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Başımı duvara yaslayıp derin bir nefes daha alıyorum. "Sadece bir tane ve onu emzireceğim. Uzun bir hafta oldu ve hiçbir şeyi zorlamak istemiyorum."

"İşte bu yüzden içki içmen konusunda endişeleniyorum. Geçen haftaki gibi auralarınız oldu mu?" "Hayır, ama derin nefes alıyorum ve yemek yiyorum. iyi ve ne zaman uyuyabilirsem, uyuyorum. Ben iyiyim."

Tony'nin auralar ile kastettiği şey aslında fokal farkındalık nöbetleridir ve bende tonik-klonik nöbetin ya da eskiden grand mal nöbet olarak adlandırılan nöbetin habercisi olma eğilimindedirler. Tony beni hiç nöbet geçirirken görmedi. Bu yüzden adamın sesi şimdi gergin geliyor. Ayrıca dört yıldır, neredeyse bugüne kadar hiç nöbet geçirmedi. En son doğum günümde, tıp fakültesindeki arkadaşlarımla kafayı bulduğumda geçirmiştik. Oliver o gece kışımı kurtardı ve hastanede uyandığımda taş gibi suratı tam karşımdaydı.

Aptalcaydı. Daha iyi biliyordum. Çok fazla alkol, çok fazla kafein, çok az uyku, çok fazla stres - vücudunuza ne kadar kötü şey atarsanız atın - her zaman epilepsimi tetikliyor.

O zamandan beri kendimi sıkı bir rejime soktum. Çok az alkol. Düzenli -uyuyabildiğimde- uyku. Uyuyamadığım zamanlarda ise rahatlama teknikleri, ilaçlar, yoga, esneme hareketleri, egzersiz, zihnimi ve bedenimi dengede tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Adet döngülerimi yönetmek - hormonlar ergenlik dönemimde çok kötüydü ve ruh halimden ya da cildimden bahsetmiyorum.

"Carter denen o şerefsiz seni gerçekten bütün gün uyuttu mu?"

Evet, Carter ve Tony arasında pek sevgi yok. Tony ile arkadaşlarım arasında da pek sevgi yok. Tony alfa erkeğini ertelemeyi seviyor, o benim ve insanların yanındayken başka kimse onun havasına sahip olamaz. Ama benimleyken tatlı, sevgi dolu bir oyuncak ayı.

Bir kahkaha attım. "Tabii ki öyle yaptı. Ameliyathanede onu utandırdım. Bunu yanıma bırakmasına imkan yoktu. Bugün benim kefaretimdi."

"Onunla olan ilişkini hâlâ anlamıyorum."

"O benim uzmanım. Patronum, daha iyi bir terim bulamadım ama aynı zamanda Oliver'ın ağabeyi ve beni doğduğumdan beri tanıyor. Bu da garip bir dinamik oluşturuyor."

"Yeter ki bu kadar olsun."

Sırıtiyorum, duvardan uzaklaşıyorum ve saatimi kontrol ediyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Kızlarla buluşacaksam gidip duş almalıyım."

"Tamam. Benim de çıkmam lazım. Bu gece iyi eğlenceler. Geldiğimde seni uyandırmamaya çalışacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu cebime geri koyarak aramayı sonlandırıyorum ve koridordan aşağıya, hemşire odasına doğru bakıyorum. Bazılarının gülüştüğünü duyabiliyorum, Carter'ın sesi elebaşı olarak beliriyor ve gözlerimi deviriyorum. Eminim komik bir şey söylemiyordur bile. O da tüm Fritz erkekleri gibi ve onlardan beş tane var.

Zeki. Seksi. Karizmatik. Günahın ve mantığın ötesinde muhteşem. Bu piçler basit bir bakışla ya da dudak bükmeyle bir kadının külotunu ıslatabilir.

Kadınlar etraflarında dolanırken bayılırlar.

Bu konuda erkekler de öyle.

Ama Carter, tüm ukala havasına ve çekici kabadayılığına rağmen, onda bir şey var. Odaya girdiğinde her kadının iki kere bakıp sonra da gözlerini dikmesine neden olan bir şey. Yardım edemeyeceğiniz ama kabul edip hayranlık duyacağınız hükmedici bir varlık. Uzun boylu, esmer ve karşı konulmaz yakışıklılığın ders kitaplarındaki tanımı.

Heybetli. Göğüs uçlarınızı sıkılaştıran ve cildinizi vızıldatan türden bir heybet.

Belki zeki, güzel, ünlü ve milyarder olarak doğduğunuzda bu doğal olarak geliyordur ama benim için pek bir şey ifade etmiyor. En azından son ikisi. İlk ikisiyle ilgili bir şeyler bende hep onun tüylerini diken diken etme isteği uyandırıyor. O iğrenç kibrini ve mükemmel dış görünüşünü kırıp atmak.

Altında saklı olan adamı keşfedin.

Ve bakın bugün sizi nereye getirdi.

Evet. Scut'ta. Doğum sonrası hastalarımızı kontrol etmeyi umursadığımdan değil. Yeni ebeveynleri ve bebekleri görmeyi seviyorum. Sorularını yanıtlamayı ve hayatlarının en zor geçiş döneminde onlara yardımcı olmayı seviyorum. Ama ben ameliyathane için yaşıyor, nefes alıyor ve ölüyorum. O odaya her adım attığımda yaşadığım heyecan için ve Carter da bunu biliyor.

Onun kaçmaya başladığını duyuyorum ve o zaman ben de kendiminkini yapıyorum, koridordan soyunma odasına koşuyorum. Tüm gün katıldığım toplantıdan kaçıyordum ve şu ana kadar bu benim için iyi sonuç verdi. Şansım yaver giderse, bu hafta sonu çalışmadığım için pazartesiye kadar onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Soyunma odasının kapısı arkamdan kapanıyor ve uzun saatler ve yorgunlukla geçen bir haftanın yorgunluğunu atmak için duşa giriyorum. Keşke kızlarla buluşmadan önce eve gitmek için zamanım olsaydı ama yok, o yüzden böyle yapmak zorundayım. Kendime raflı sütyenli kırmızı bir bluz giydikten sonra -çünkü kızlarım son on üç saattir sütyen içinde tıkılıp kaldılar, şimdi onlara bunu yapamam- beyaz yırtık kapri kot pantolon ve topuklu ayakkabıların bir siki emebileceği için düz ayakkabılar giydikten sonra uzun, sarı saçlarımı fönlüyorum ve çantalarımı örtecek ve beni güzelleştirecek her şeyi sürüyorum.

Soyunma odasından çıktığımda kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum.

Ta ki bir pislikle karşılaşana kadar.

Carter kadınlar soyunma odasının girişinin karşı tarafındaki duvara rahatça yaslanmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi telefonuna bakıyor ve ikimiz de bildiğimiz halde beni beklemiyor.

"Kadınların soyunma odasını mı trollüyorsun, Fritz? Bu biraz garip."

Bitter çikolata gözler telefonundan uzaklaşıyor, yavaş bir yolculuk yaparak ayaklarımın üzerine iniyor, yukarı doğru süzülüyor ve benimle buluşana kadar her santimini inceliyor.

Gözleri biraz daha koyulaşmış ve yanakları aniden kızarmıştı.

Ve daha ne olduğunu anlamadan garip bir karıncalanmayla midem hıçkırıyor.

Dudaklarını yalıyor ve boğazını temizliyor. "Bütün gün benden kaçıyordun."

Onun pozunu karşısındaki duvara yansıtıyorum, bu da bize çok ihtiyaç duyduğumuz bir metre kadar alan sağlıyor.

"Evet."

"Hastalarınızla işler yolunda mı gidiyor yoksa sadece uzman doktorunuza mı kızgınsınız?"

"Evet."

Başını sallayarak duvardan uzaklaşıyor ve birkaç santim kalana kadar bir aslan gibi bana doğru yaklaşıyor. Pozisyonumu düzeltiyorum, gözleriyle buluşuyorum ve onların çarpan yoğunluğundan uzaklaşma dürtüsüne direnmeye çalışıyorum.

"Kız kardeşimin bu gece eve sağ salim döndüğünden emin ol," diye mırıldanıyor, sıcak, naneli nefesi yüzümde geziniyor. "Brecken benimle, Oliver, Luca ve Kaplan'la Sox maçında."

Brecken, Rina'nın yatılı erkek arkadaşı. "Landon yok mu?"

"Landon evde Stella ve Layla ile birlikte. Annem bu gece onlara bakamayacak ve Amelia seninle dışarıda olduğu için Landon bebek bakıcılığı yapmayı teklif etti."

Fritz ailesinin reisi Octavia, meme kanserinin nüksetmesiyle mücadele ediyor. Birkaç ay önce çift mastektomi geçirmiş ve o zamandan beri kemoterapi görüyor. Beş oğlu ve kızı ona yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ancak Landon on üç yaşındaki kızı Stella'ya kimin bakmasına izin verdiğine çok dikkat ediyor. On dört yaşında olan ve Stella ile yakın arkadaş olan küçük kız kardeşi Layla'nın vasisi Amelia, ama sanırım Amelia bizimle birlikte olduğu için gençlerden Landon sorumlu.

"Annen nasıl? Uğramak istiyordum ama bu hafta elimden kaçtı." Octavia da benim için bir anne gibidir. Kendi annemden daha çok.

"Dayanmaya alışıyor. İki tur daha kemoterapi ve ardından daha fazla tarama."

İ çekiyorum, iim sanki biri yumruk atmış gibi burkuluyor. "Parmaklarımı apraz tutacağım. Her zaman dualarımda o var."

Carter uzanıyor ve alnıma yapışmış olması gereken bir tutam saçı alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Ve tıpkı dn arkamda dururken olduğu gibi, ürperiyorum, derimin altında kaynayan sıcaklık onları ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

Eli neredeyse anında düşüyor ama artık çok geç. Ona verdiğim tepkiyi fark etti. Yüzündeki kendinden memnun sırtış bana bunu söylüyor. Hafifçe kıkırdıyor ve bir elini mükemmel şekilde dağılmış saçlarında gezdiriyor.

"Evre IV endometriozisli bir hastam var," diye anons ediyor, sesi üzerime düşerken ipek gibi yumuşak. "ok sayıda kisti ve ciddi yapışıklıkları var. Otuz iki yaşında ve hamile kalmak istiyor."

"Yani rahim duvarı ve rahim ağzının yanı sıra fallop tüpü ve yumurtalığın korunması da kilit önemde mi?"

"Aynen yle." Hızlı cevabıma sırtıyor, kollarını göğsünde kavuştururken başını bana doğru eğiyor. "İlgileniyor musun? Pazartesi sabah 7'de? Laparoskopik. Eğer bulabilirsem robot kullanabilirim."

Bunun beni tamamen tahrik etmesi garip mi?

"Ben varım."

Bir adım daha ve şimdi üzerimde yükseliyor. Sırtım duvara daha da gömülürken kalbim kt küt atıyor. "Sana hasta dosyasını göndereceğim. Ameliyathaneme adım atmadan önce dosyayı ve prosedürü baştan sona ezberlemiş olmanı bekliyorum."

"Tabii ki."

Başı aşağı eğildi, yüzü şimdi benimkinden birkaç santim uzakta. "Eğer bir daha ameliyathanemde bana saygısızlık edersen, asistanlığının son iki yılını cehenneme eviririm. Yeteneklisin Hammond, ama ailemle olan ilişkini bana karşı kolay bir geçiş olarak algılama."

Kahretsin. Nefesimi yuttum. "Not edildi. Bir daha asla olmayacak."

"Doktor," diye azarlıyor, sesi güçlü ve emredici.

"Doktor," diye tekrarlıyorum.

Delici bakışları benimkileri yakalıyor, kalbim bir sinekkuşununkinden daha hızlı çarpıyor, ta ki o bir anda asansör yerine merdivenlere yönelip gidene kadar. Önlüklerini değiştirdiğini ve bu akşamki Red Sox maçı için giyindiğini ancak şimdi fark ediyorum.

Belli ki fark edecek kadar uzun süre yüzüne bakamamışım.

"Bu gece iyi eğlenceler Grace," diye sesleniyor omzunun üzerinden, arkasına bakma zahmetine bile girmeden. "Kırmızılar içinde çok güzel görünüyorsun." Sesi koridorda cınlıyor, ancak saniyeler sonra merdiven boşluğunun kapısının çarpmasıyla kesiliyor.

Ukala pislik.

"İSA, SIKTIĞIM KARDEŞİN," diye bağıriyorum Rina'ya ama sesimde hiç ısırik yok. Gezegendeki en karmaşık ilişkiye sahip olmam onun suçu değil.

"Hangisi?" diye soruyor kuru bir sesle, her zamanki barımız olan ve hastaneye bir taş atımı mesafede bulunan The Hill'deki masamıza otururken.

"Carter. Başka kim olacak?"

"Benim beş erkek kardeşim var, Grace. Beş ağabeyim. Bu yüzden biri İsa'ya seslenirken kardeşlerim hakkında f-bombaları atarsa, sormak zorundayım."

Touché.

"Carter'ın iyi biri olması gerektiğini sanıyordum," diye homurdanıyorum, masanın üzerindeki lamine menüyü elime alıp aslında ezbere bildiğim halde inceliyormuş gibi yapıyorum.

"Öyle, sanırım." Omuz silkiyor.
"Bilmiyorum." "Bunu asla bilemezsin. O...
yoğun."

"Geçen yıl Virginia Beach'ten döndüğünden beri biraz farklıydı. En iyi arkadaşına ve orada yaşayan diğer arkadaşına aşıkı ve onun için hiçbir şey yapmadı. Sonra kız başka biriyle tanıştı. Sanırım bu ona garip bir şey yaptı. Bu olaydan önce çok daha rahat biriydi. Ya da sadece uzman doktor olmanın verdiği güçten hoşlanan bir pislik."

"Dün ameliyathanede ona ukalalık ettim. Nedenini bile bilmiyorum. Sanki ağzım beni alt etti."

Rina güler ve garsonu işaret eder. "İki kozmos, lütfen."

"Rina-"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, burnu kırışıyor.
"Çok mu fazla?"

Öyle mi? Aldırmazdım ama evet. Geçirdiğim haftadan sonra sert alkolün akıllıca olduğunu sanmıyorum. Garsona döndüm. "Onun yerine bir Sauvignon Blanc alacağım ve her mezeden birer tane alacağız. Teşekkür ederim."

"Özür dilerim, bu şekilde sipariş vermek istememiştim."

Rina'ya el salladım. "Sorun değil. Hayatımın en uzun haftasını geçirmemiş olsaydım bunu yapabilirdim. Aşırıya kaçmaktan korkuyorum. Yeni üçüncü sınıf arkadaşım Janet Johnson, Heathers filminden fırlamış gibi. Her şeye ve herkese sahip olduğunu düşünen, şirret ve zengin bir kız. Birkaç aydır burada ve bahse girerim hala harita ve el feneri olmadan bir vajinayı bir göt deliğinden ayırt edemiyordur. Bütün hafta onun boşluğunu doldurmak zorunda kaldım ve asistanları da pek yardımcı olmadı. Dürüst olmak gerekirse, kim üçüncü yılına girerken program değiştirir ki?"

"Carter'a bundan bahsettin mi?"

Başımı salladım. "Yapamam ve bunu sen de biliyorsun. O zaman şikayet ediyormuşum ya da işi beceremiyormuşum gibi görünürüm. En kötüsü de

bir asistanın uzman doktoruyla yapabileceği tek şey zayıflık göstermektir."

Rina homurdanıyor ve beni değerlendirirken sandalyesinde geriye doğru düşüyor. "Şimdi neden hemşire olduğumu anlıyorsun." Ellerini uzun sarı saçlarında gezdiriyor, en az benim kadar yorgun görünüyor. "Pazar akşamı annemlere yemeğe geliyor musun?"

"Sanırım öyle. Oliver dün gece Amelia'yı gerçek nişanlısı yapmak için çok erken olup olmadığını sormak için aradığında bana bundan bahsetti."

Rina, telefonda sorduğunda benim yaptığım gibi kıkırdadı.

Oliver, Amelia ile on yıllık lise buluşmamızda nişanlıymış gibi davranarak kendini büyük bir skandalın içinde buldu. Oliver haftanın her günü kolunda farklı bir kadınla fotoğraflanan bir adam olduğu için, medya en sevdikleri Fritz bekarlarından birinin aniden nişanlanmasıyla ilgilendi. İkisi de medyayı ve annesini mutlu etmek için bu maskaralığı sürdürdüler ama sonunda birbirlerine aşık oldular. Amelia hâlâ yüzük takıyor ama bu daha çok Oliver'ın doldurmak için sabırsızlandığı bir yer tutucu.

"Henüz bunu yapamaz. Sadece birkaç aydır birlikteler."

"Biliyorum. Ben de ona aynen böyle söyledim. Ayrıca, şüpheliyim... Amelia! Hey!" Rina'ya hızlı bir oh çekiyorum, umarım minyon kızıl saçlıya sarılmak için kabinden atlamadan önce bu bakışların hiçbirini duymamıştır. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de." Oflayıp pufluyor. "Evden çıkmak sonsuza kadar sürmüş gibi hissediyorum. Oliver yavru bir köpeğe sahip olmak gibi, sürekli sevgi ve ilgi istiyor ve dışarı çıktığınızda mızızlanıyor. Biz konuşurken muhtemelen ayakkabılarımı çiğniyordur." Amelia koltuğuna çöküyor ve alaycı sözlerine rağmen yüzündeki mutlu gülümsemeyi gizleyemiyor.

"Daha yeni gerçek bir köpek yavrusu almadın mı?"

"Evet, sadece Gulliver zaten Layla'dan daha ağır, bu yüzden o canavara yavru demek yanlış olur. Ayrıca o daha iyi

Oliver'dan daha iyi davrandı. Diğerleri nerede?"

"Yoldalar," diye açıklıyor Rina. "Onların da kaçmadan önce sevgi ve ilgi bekleyen yavruları var. Benimkine tasma takmak ve gizlice kaçmadan önce eve geldiğimde kirli seks sözü vermek zorunda kaldım."

"Benimkinin böyle bir sorunu yok gibi görünüyor," diye ağzımdan kaçırdım. Yine de sözlerinden kıskançlık duymaktan kendimi alamıyorum.

İkisi de yüzlerini buruşturduktan sonra tepkilerini çabucak örtüyorlar. "Tony nasıl?" Amelia gözlerime bakamadan menüye bakarak soruyor.

"Güzel. Bu gece bir iş için dışarıdayım." "Bir randevu ayarladınız mı?"

Bu kez, acı yerine, düpedüz bir enayi yumruğu. Gerçek şu ki, Tony ile en son ne zaman düğünümüz hakkında konuştuğumuzu ve hatta bir tarih belirlediğimizi hatırlamıyorum. Evlenme teklif etti, nişanlandık ve o zamandan beri böyleyiz.

Tony ile bir buçuk yılı aşkın süredir nişanlı olduğumuz ve hala evlenmediğimiz ya da evlenmek için bir tarih belirlemediğimiz için insanlar artık bana sormayı bıraktı. Ama Amelia henüz sormadı. Bir kez bile ve bunun Oliver'dan mı yoksa ondan mı kaynaklandığını merak ediyorum. Oliver dün gece bana bu konuda biraz takıldı ama Oliver benim en iyi arkadaşım ve bunu yanına bırakabilir.

Octavia da bana Fritz yerleşkesi, bağ evleri ve hatta potansiyel düğün mekanları için yatları da dahil olmak üzere her türlü teklifte bulundu. Bu çok tatlı ve harika bir şey ve ailem onunla ya da bir başkasıyla evlenmemi ya da sefil ve yalnız ölmemi umursamadığından, onların yanımda olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Ama bu daha az acı vermiyor.

"Önce ortak olmak istiyor ve bunun sonbahara kadar gerçekleşeceğini düşünüyoruz. Ayrıca, asistanlığımın bu yılı çılgınca geçecek. Belki önümüzdeki bahar ya da yaz?" Evet, bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü bunu tamamen kıcımdan uyduruyorum. Ve evet, sürekli olarak yoğun

programlarımızı suçluyorum.

Ama içten içe bir parçam bunun sadece kendi kendimi beslediğim bir saçmalık olup olmadığını merak ediyor. Bu şekilde devam edip etmeyeceğimizi, bir ilişki arafında takılıp kalıp kalmayacağımızı, her zaman geçerli bir nedene dayanmayan bahanelerimize güvenip güvenmeyeceğimizi merak ediyorum.

Kafasını kaldırdı. "Oh, bu heyecan verici. Çılgın rezidans kısmı değil tabii ki. Oliver'ı baş nedimen olarak görmek çok komik olurdu."

"Harika olurdu," diye ekliyor Rina. "Yine de bekarlığa veda partisinde onu orada görmek isteyeceğimi sanmıyorum."

Amelia gibi ben de burnumu kırıştırıyorum, içkilerimiz ve yiyeceklerin bir kısmı tam zamanında geldiği için minnettarım ve Amelia kendine Rina'ninkine uygun bir cosmo sipariş ediyor.

"Carter hâlâ seni deli ediyor mu?" Amelia ağzına biraz patates kızartması atarak soruyor.

"Bu adamın bana yaptıklarını tek kelimeyle anlatabilirim," diye takılıyorum. "Beni dördüncü sınıflar da dahil olmak üzere diğer tüm asistanlardan daha fazla zorluyor. Tanrıya şükür bu yıl iyi bir stajyerim var yoksa gerçekten mahvolurdum."

"Belki de Carter bunu sendeki potansiyeli gördüğü için yapıyordur?" Amelia umutlu bir gülümsemeyle teklif ediyor. "Tek başına uçmana çok izin verdiğini söylemiştin."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, kadehimi yere bırakıyorum ama elimde tutuyorum. "Öyle ve bunun için minnettarım. O harika bir doktor ve uzman doktor ve ondan çok şey öğreniyorum. Keşke tüm etkileşimlerimiz her zaman olduğu gibi gergin olmasaydı."

"İzin günlerinde bile ondan kaçamıyorsun, çünkü ikiniz de Pazar yemeğinde olacaksınız," diyor Rina, guacamole yüklü bir cipsi çıtırdatırken.

Amelia kıs kıs güler ve tam o sırada diğer kızlar gelir. Margot, Halle ve Aria, ki hepsi Rina'nın arkadaşları ama dolayısıyla benim de arkadaşlarım oldular -özellikle Margot ve Amelia'nın. Bundan sonra Tony'yle nişanlanmam ya da Carter'la çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında başka bir

konuşma geçmiyor.

Ama yine de... Carter'ın dün bana söylediği sözleri düşünmeden edemiyorum.

Ne kadar derinden yaraladılar. Neden bu kadar sert tepki verdiğimi. Bu, Carter'ın beni sinirlendirmek için düğmelerime nasıl basacağını bilmesinden daha fazlası.

Bu gece Amelia'nın soruları bile canımı yaktı.

Tony ve ben uzun zamandır nişanlıyız ve bu sadece parmağımdaki bir yer tutucudan ibaret. Amelia'nın parmağındakinin aynısı, ama Oliver bir sonraki adımı atmak için sabırsızlanırken, Tony mevcut durumumuzu korumaktan memnun görünüyor. Buna ek olarak, ikimizin de programları arasında, onu artık daha önce hiç görmediğim kadar az görüyorum.

Amelia ve Oliver'ın sahip olduklarını istiyorum. Rina ve Brecken'ın sahip olduklarını istiyorum.

Şimdi sadece nasıl alacağımı bulmalıyım.

Çok geç olmadan.

I rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyor, zihnim sıkıntılı bir rüyaya tutunuyor, tam o sırada yüzüme dokunan bir el beni sarsarak uyandırıyor.

"Hey," diyor Tony usulca, yüzü benimkinin üzerinde geziniyor.

"Uyandırdığım için özür dilerim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, başım sağa sola dönüyor ve tekrar Tony'ye odaklanıyorum. "Giyindin mi? Saat kaç?"

"Saat erken. Sekizi biraz geçiyor ama ofise gitmem gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum, yatakta kayıyorum ve sırtımı kumaş başlığa dayıyorum, rüyamda ne gördüğümü hatırlamaya çalışırken rahatlamak için çarşafı yanıma alıyorum ama bir şey bulamıyorum. Yine de, "Bugün Cumartesi" derken sesimdeki kızgınlık ve incinmeyi engelleyemiyorum.

Aynı zamanda ne kadar zamandır izinli olduğumu bile bilmediğim ilk tam hafta sonu.

"Biliyorum ama büyük bir dava üzerinde çalışıyoruz."

İçimi çekiyorum, ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirerek kafamdaki sis perdesini aralıyorum. Tony yatağın kenarına oturuyor, elimi tutup yüzümden uzaklaştırıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

"Delirdin mi?"

"Birazcık. Günü seninle geçirmeyi umuyordum. Dün gece geldiğini bile duymadım."

"Çünkü ben eve geldiğimde sen çoktan sızmıştın. Bu gece ve yarın tamamen seninim," diye söz veriyor, mavi gözleri pişman ve suçlu. "Eve çok geç gelmemeliyim. Dörtte gelmeye çalışırım. Nasıl olur? Günü kendine ayırabilirsin. Yoga dersine falan gidersin. Bir molaya ihtiyacın var."

"Sen de öyle," diye karşılık veriyorum.

Gülümsüyor, eğiliyor ve her zaman yaptığı gibi burnumun ucunu öpüyor. "Yakında. Terfiye çok yaklaştım ve terfiyi aldığım da kendimize ayıracak daha çok zamanımız olacak."

Bizim için daha fazla zaman. Bu benim yıllardır tutunduğum bir söz. İkimiz de öyleydik. Stajım bizim için zordu. İhtisasım bizim için zor. Onun işi bizim için zor.

Ama eğer başarabilirsek.

"Tamam. Ama bu gece bir randevu istiyorum. Gerçek bir randevu."

Sırıtarak dudaklarımı öpüyor. "Tamamdır. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim." Gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor ve beni sıkıyor. "Seni seviyorum. Seni hak etmiyorum. Bunu biliyorum. Ama seni çok seviyorum."

Bugün çalışıyor diye ona kızamam artık. "Ben de seni seviyorum."

Burnuma bir öpücük daha konduruyor ve saniyeler sonra ön kapımızın arkasından kapanma sesiyle odadan çıkıp gidiyor.

Etrafta dolanmanın bir anlamı olmadığına karar veriyorum ve artık uyandığıma göre, uyanmışım demektir. Ayrıca, bahsettiği yoga dersi kulağa oldukça iyi geliyor ve eğer kıcımlı kaldırırsam, saat ondaki derse zamanında yetişebilirim.

ŞEHİR, tipik hafta sonu öğle yemeği telaşıyla tıka basa dolu. İlk defa acelem yok. Yoga dersim

Tam da ihtiyacım olan şeydi ve dün gece sekiz saatten fazla uyuduktan sonra kendimi tamamen şarj olmuş hissediyorum.

En sevdiğim kafenin kapısı şiddetle açılıyor ve neredeyse çıkmak üzere olan birine çarpıyor. Özür dileyip her zamanki salata ve sodamı sipariş etmek için tezgâha yöneliyorum ve ardından açık bir masa kapıyorum.

Pazartesi sabahı Carter'ın ameliyatı için hasta dosyasını okumaya başlamadan önce insanları seyretmek için biraz zaman ayırdığımda güneş büyük resim penceresinden içeri giriyor ve üzerimde lezzetli bir sıcaklık yaratıyor. Robot. Heyecandan neredeyse çığlık atacaktım. Son zamanlarda içimde çılgınca, alışılmadık şeyler yapan Carter'la yüzleşmek zorunda kalmamak bile yüzümdeki gülümsemeyi silebilir.

Yemeğimi önüme koyan garsona "Teşekkür ederim," diyorum.

Tam salatamdan ilk ısırığı alırken arkadan koltuğuma çarpılıyor. Kadın, bal rengi gözlerini aydınlatan sıcak bir gülümsemeyle "Ah, özür dilerim," diyerek özür diliyor.

El sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Sorun değil," diyorum ve o yan masada arkadaşıyla otururken öğle yemeğine ve çizelgemi okumaya geri dönüyorum. Ama o ve arkadaşı konuşmaya başladığında, başka bir şeye odaklanmanın beyhude olduğunu görüyorum. Kıszen bu kadar küçük bir kafe için alışılmadık derecede gürültülü oldukları için, kısmen de konu yüzünden. Normalde beni ilgilendirmeyen bir konuşmaya kulak misafiri olan biri değilimdir ama konuşma şekilleri, yakınlığım ve tartışma, kulak misafiri olmamamı imkansız kılıyor.

"Bana dün gece bardan birlikte çıktığın adamdan bahset," diye soruyor arkadaşı, sesinde bariz bir gülümsemeyle. "Onunla şansın yaver gitti mi?"

"Evet. Aman Tanrım, Sheri," diye bağılıyor sandalyeme çarpan kız abartılı bir tempoyla. "Hayatımın en iyi seksiydi. Yani, onu gördün, değil mi?" Arkadaşını göremiyorum ama başıyla onayladığını tahmin ediyorum. "Çok ateşliydi," diye devam ediyor. "Yaşlı ama seksi. Ve yatakta daha da ateşli."

"Detaylar." Arkadaşı gülüyor. "Şimdi her bir detayı istiyorum."

Ben de öyle düşünüyorum, salatamdan bir ısırık daha alırken içten içe sırtıyorum.

"Şey," diye devam ediyor kız, sanki kelimeler dilinin ucundaymış da dökülmeyi bekliyormuş gibi. "Bardan birlikte çıktık ama ilk başta sadece eve sağ salim vardığımdan emin olmak istediğini söyledi. Binamın önüne geldiğimizde bir şey olmasını beklemiyordum." Gülüyor. "Yani, olmasını umuyordum ama buna güvenmiyordum, anlıyor musun?"

"Elbette."

"Her neyse, eğildi ve beni Uber'in arkasından öptü ve bundan sonra onu benimle birlikte üst kata çıkarmak fazla zaman almadı. Ama yukarı çıktığımızda, tamamen farklı bir adam gibiydi."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?"

"Elbisemi yırttı, Sheri. Paramparça etti. Sonra külotumu ve daha yatak odama dönmeden yüzü bacaklarımın arasındaydı."

"Vay anasını," diye boğuluyor arkadaşısı. "Çok kışkandım. Erkekler asla benimle yatmıyor. Yemin ederim, sanki bir isteksizlikleri falan var."

"Ama bu adam değil," diyor kız. "Beni iki kez böyle boşalttı ve sonra üç kez yaptık. Üç." Kelimeyi vurguluyor. "Ve her türlü çılgın pozisyonu da."

Vay be. Kışkandım. Telefonuma bakmaya devam ediyorum, ancak bu noktada ekranımdaki kelimeleri bile kaydetmiyorum.

"Gece kaldı mı?"

"Hayır. Bugün erken çalışması gerektiğini söyledi. Saat üç gibi çıktı ama kalabilseydi bana kahvaltı ısmarlayacağına yemin etti. Sonra bana veda öpücüğü verdi ve gitti."

Buna neredeyse kıs kıs gülmek istiyorum. Sanırım flört ve tek gecelik ilişki sahnelerinden çok uzağım.

Alakalı. Sana kahvaltı ısmarlayacağını söyleyen bir adam, kızın bahsettiği kadar büyük bir olaymış gibi görünmüyor. Ama belki de yanıliyorumdur. O kıza şöyle bir baktım da, yirmi dört yaşından büyük olamaz. Belki de boyumdan büyük işlere kalkışıyorumdur.

"En azından sana numarasını bıraktı mı?" diye soruyor arkadaşı Sheri ilgiyle.

"Evet, ama henüz kullanmadım. Daha çok erken ve çaresiz görünmek istemiyorum. Yarın ona mesaj atarım ve bu hafta bir ara bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini sorarım diye düşündüm."

"İyi plan. Ne iş yapıyor ki cumartesi günü çalışıyor?"

"O bir avukat; dün gece bardaki herkes gibi. Back Bay'de büyük bir şirkette çalışıyorlar. Henüz ortak değil ama yakın olduğunu söyledi. Ona takıldım ve bu gerçekleştiğinde adını antetli kağıda eklemeleri gerekeceğini söyledim. Parker, Slade, Barker ve Marvelo."

Marvelo? Ciğerlerim boşaldı.

Hayır. Olamaz. İmkânı yok.

O başka bir şey söyleyemeden kendimi ayağa kalkmış, ona bakarken buluyorum. Ani hareketimle sarışın kafası dönüyor ve bana yine o gülümsemesini veriyor. Çok güzel bir kız. Ağzım konuşmak için açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Ve genç. Yirmi dört cömertçe olabilirdi. Ağzım konuşmak için açılıyor ama ses çıkmıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ama tek duyabildiğim kulaklarımdan akan kan sesi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve bacaklarım her an beni bırakmaya hazır, güçsüz hissediyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Pardon, az önce Marvelo mu dedin?"

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpmıyor ve ardından tüm konuşmasına kulak misafiri olduğumu fark edince kızarıyor.

"Um. Evet."

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, önce arkadaşına sonra da bana bakıyor. "Özür dilerim, bir sorun mu var?"

Evet. Evet, büyük bir sorun var.

Ona bir şey söylemek istiyorum. Ona hayatının en iyi seksini yaptığı adamın benim nişanlım olduğunu söylemek istiyorum. Ona bağışlamak istiyorum. Onu sarsmak. Yumruklarımı onun küçük bedenine vurmak.

Ama çaresiz kaldım, düşüncelerim karmakarışık.

Her şey bulanıklaşıyor ve bir şekilde kafeden sokağa fırlıyorum, elimi göğsüme bastırmışım, altında kalbim gümbür gümbür atıyor. Nefes alamıyorum. Neden nefes alamıyorum?

Yüzümden aşağı sıcak gözyaşları yağmaya başladı. Onları durduramıyorum.

Hiçbir şey yapamam.

Yürümeye başlıyorum, kalabalığın hareketi beni okyanustaki akıntı gibi ilerlemeye zorluyor. Ama kafamda duyduğum tek şey, bangır bangır tekrarlanan, onun birlikte geçirdikleri geceye dair açık seçik anlatımları. Onu ağzıyla iki kez boşaltmış. Üç kez seks yapmışlar. Her türlü pozisyonda yapmışlar. Ayrılmadan önce ona veda öpücüğü vermiş.

Ona numarasını verdi.

Dün gece. Bunu dün gece ben arkadaşlarımla dışarıdayken yaptı. Eve geldiğini duymamama şaşmamalı. Ve sonra bu sabah bana veda öpücüğü verdi. Ona veda öpücüğü verdikten sonra bana da veda öpücüğü verdi. Beni sevdiğini söyledi, orospu çocuğu.

Bu gece bir randevuya çıkmamız gerekiyordu. Bir gece önce onunla yaptığı onca şeyden sonra sevişebilir miyiz?

Tony bana asla oral seks yapmaz. En azından artık yapmıyor. Sanırım birlikte olduğumuz üç yıl boyunca sadece birkaç kez yapmıştır. Nişanlandığımızdan beri de yapmadı. Ne zaman yapmasını istesem, çok yorgun olduğunu söylüyor. Ya da çok stresli olduğunu. Ya da dönmesi gereken çok işi olduğunu. Ya da lanet boynunun ağrıdığını.

Milyonlarca saçma bahaneyle dolu.

Aynı çılgın pozisyonlar gibi. Artık onları da yapmıyor. Misyoner ve bazen ben üstte. Ama hepsi bu kadar.

Seks hayatımız kesinlikle sıkıcı ve cansız hale geldi. İşte o zaman seks yapmak için zaman bulabiliyoruz.

Ne zaman bir şeyleri karıştırmaya çalışsam, karşı çıktı. Oyuncaklar, iç çamaşırları, işleri renklendirmek için aklıma gelen her şeyi denedim ve asla işe yaramadı. Asla işe yaramadı. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda, sinirlenmek dışında, bizim aşamamızdaki çiftlerin artık vahşi seks yapmadıklarını söyledi.

Ve doğrusu, bunu görmezden geldim.

Küçük mutlu teknemizi sallamaktan korkuyordum. Bunun bir rutin olduğunu düşündüm. İkimiz de çok meşguldük ve aptalca bir şekilde kariyerlerimizin zirvesine ulaştığımızda ve işler biraz yoluna girdiğinde, seks hayatımızın tekrar yerine oturacağını varsaydım.

Ama şimdi? Şimdi kaç kadın olduğunu merak ediyorum. Eğer bana karşı olan cinsel ilgisizliği başka yerlerde yaptığı seksin bir ürünüyse.

Bu nasıl oldu?

Rahat, sakın bir tatil gününden bu hale nasıl geldim?

Zihnim ileri geri sallanıyor, tamamen yıkılmış ve teselli edilemez bir şekilde öfkeli arasında salınan kaçak bir sarkaç gibi.

Kısa bir an için ofisine gidip onunla yüzleşmeyi düşündüm. Ama sonra vazgeçtim. Bir gün için yeterince aşağılanmıştım.

Eve. Sadece eve gitmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum. Eve on blok yürüyorum. Bu sefer bir amaç için. Artık amaçsızca dolaşmak yok. Oraya vardığımda, hemen dolabına yöneldim. Ne yaptığımı ya da ne aradığımı bile anlayamadan ellerim çekmeceleri açıyor ve içindekileri karıştırıyor.

Prezervatif. Belki bir not ya da bir kadının telefon numarası.

Benim gibi değil de onun gibi kokan kıyafetler. Herhangi bir şey.

Bana açık ve net bir şekilde, evet, nişanlım yalancı, iki yüzlü bir pislik, aldatan biri diyecek bir şeye ihtiyacım var. İhtiyacım olan şey bu. Kanıt. Ama dolabını, komodinini ve hatta ofisini parçaladıktan sonra elim boş dönüyorum. Hiçbir şey yok.

"Ahhhh!" Çıglık atıyorum, yumruğumu bir rafa vuruyorum, bir şekilde onun dolabına geri dönüyorum. Akılsızca uzanarak her bir giysi parçasını yırtıyor, kör bir öfkeyle fırlatıyorum. Ve raflarda ya da askılarda hiçbir şey kalmadığında, yaptığım büyük yığının içine düşüp ağlıyorum.

O kadar çok ve uzun süre ağlıyorum ki sonunda uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir saniye sonra nişanlımın bana bağırma sesleriyle irkilerek uyanıyorum. "Burada neler oluyor Grace?"

Zeytin rengi teni öfke ve şaşkınlıktan kızarmış, bir an durup ona bakıyorum. Gerçekten altındaki adamı görmeye çalışıyorum. Benden sakladığı adamı.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, gözlerim onunkileri takip ediyor ve mavi gözleriyle karşılaştığımda tekrar ağlamaya başlıyorum. Çünkü bir şekilde, sadece ona bakarak, söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum. Artık inkâr edemiyorum. Kafamda silip atabilirim. Yanlış duymuşum gibi davranabilirim.

Biliyorum.

"Bir ilişkin vardı," diyorum, bunu bir soru gibi sorma zahmetine bile girmeden.

Hızla toparlanmadan önce beyazlaşıyor, yüzündeki kanla birlikte tüm o kırmızı renkli öfke de kül beyazı olana kadar kayboluyor.

"Böyle bir şeyi nereden duydun?"

İnkâr bile etmedi.

"Bugün öğle yemeğinde," diyorum ona beni şaşırtan sakın bir ses tonuyla, gözyaşlarım anında kuruyor. Tüm öfkem onun kıyafetleri şeklinde yerde yatıyor ve ben onu diriltecek gibi görünmüyorum. "Çok sevdiğim kafede oturuyordum." Duraksıyorum, başımı eğiyorum, hala onu inceliyorum. "Sarı saçlı, kahverengi gözlü genç bir kadın arkama oturdu. O

Dün gece soyadı Marvelo olan ve sizin firmanızda çalışan bir avukatla geçirdiği çılgın geceyi tüm ayrıntılarıyla arkadaşına anlatmaya başladı. Pek de tesadüf sayılmaz, değil mi?"

Biraz önce solgun olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Hasta olacakmış gibi görünüyor, alnı terden kayganlaşmış. Desteğe ihtiyacı varmış gibi eliyle dolap kapısının çerçevesini kavıyor ve sonra başı düşüyor, çenesi göğsüne çarpıyor, sonra tekrar kalkıyor ve kırgın bir şekilde gözlerimle buluşuyor.

"İnkâr et," diye meydan okuyorum. "Devam et. Sana meydan okuyorum."

"Düşündüğün gibi değil," diyor, gözleri vahşileşirken sesi yalvarıyor. "Bir kerelikti. Yemin ederim, sadece-"

"Bunu nasıl yapabildin?" Fısıldıyorum.

"-Bir keresinde," diye bitirdi çünkü beni duymamıştı. "Hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Barda sarhoş oldum ve sonra-"

"Saçmalık," diye öfkeleniyorum, öfkem patlayan bir volkanın gücüyle içime geri dönüyor. "Sen lanet olası bir yalancısın!" Yumruklarımı göğsüne vurarak bağıriyorum. "Onu duydum, seni orospu çocuğu. Onunla yaptığın her şeyi duydum. Benimle asla yapmadığın şeyleri. Bunu nasıl yapabildin? Bizi nasıl böyle bir kenara atarsın?"

Yumruklarımı tutuyor, bir eliyle göğsüne bastırırken diğer eliyle beni zapt etmek için belime sarılmaya çalışıyor. Ama bana dokunmasına izin veremem. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Sarhoştum," diye bağıriyor yüzüme. "Aptal ve sarhoştum ve düşünmüyordum. Bir anda oldu. Barda çok uzun süre kaldım ve o da üzerime geldi, konuştuk ve sonra..." Hırliyor. "Ona bunun bir daha olmayacağını söyledim. Ona bunun bir hata olduğunu söyledim. Onu istemiyorum. Seni istiyorum. Seni seviyorum."

Bütün bunları gözlerimin içine bakarak söylüyor ama yalan söylüyor. Hem de yüzüme karşı.

Bunların hiçbirini ona söylemedi. Ona numarasını verdi. Kalabilseydi ona kahvaltı ısmarlayacağını söyledi. Ona veda öpücüğü verdi.

Göğsünü geriye itiyorum ve elimi tuttuğu yerden çekiyorum. Onu görmek bile midemi bulandırıyor. Gitmek zorundayım. Tam şu anda gitmeliyim.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Ve bunu söyledikten sonra koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum; yatak odamızdan, koridordan, oturma odasından ve mutfaktan geçerek kapıya varıyorum.

"Hayır, Grace." Peşimden koşuyor, ben çıkamadan önümü kesmeye çalışıyor. Vücudunu benimle kapı arasına yerleştirdi, ellerini uzattı. "Bekle. Öyle demek istemedin. Bunu kastetmiş olamazsın. Sadece üzgünsün. Ben bir hata yaptım. Bir daha asla yapmayacağım. Yemin ederim yapmayacağım. Lütfen," diye yalvarıyor, umutsuzca kollarını tekrar bana dolamaya çalışıyor.

Başımı salladım. "Buradan gitmem gerek. Artık senin etrafında olamam. Sana bakmıyorum bile. Beni iğrendiriyorsun," diye alay ediyorum; ve bu sözlerle onu yolumdan itiyorum. Bana izin veriyor, yüzü buruşuyor, gözleri parlıyor.

"Bunu çözebiliriz," diye mırıldanıyor kederle. Sert sözlerimle mücadelesinin çoğunu kaybetti. "Seni seviyorum."

Yalancı.

Kapıya doğru koşuyorum. Omzumun üzerinden bakmıyorum. Arkama bakmıyorum. Sadece gidiyorum. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilerek. Sahip olduğumu sandığım her şeyin artık gittiğini.

T Kapıcı arıyor ve kapı çalınmadan saniyeler önce Grace'in yolda olduğunu haber veriyor.

Ve onu gördüğümde, telefonumu düşürüyorum.

"Ne oluyor lan?" Hırlayarak yanına gittim ve hiç düşünmeden kolunu tuttum. Buz gibiydi. Tamamen donmuş ve sırlıklam. "Tanrı aşkına dudakların mavi!"

Yaklaşık yirmi dakika önce yağmur yağmaya başladı, ılık yaz sıcaklıkları da onunla birlikte düştü ve ona bakılırsa, dışarıda yağmurun içinde yürüyordu. Saçları yüzünden aşağı dökülmüş, yoga kıyafetleri sırlıklam olmuş ve ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış. Bana cevap vermiyor ve bunun hipotermik olduğu için mi yoksa korkunç bir şey olduğu için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Grace," diye bağıriyorum neredeyse, onu kontrol etmek için geri çekiliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bunu güven verici bir işaret olarak kabul etsem de, tamamen cansızlar. Her zamanki ışıltılarından tamamen yoksunlar. "Beni korkutuyorsun. Konuşsana."

Sonunda "Sen Oliver değilsin," demeyi başardı ama sesi çok kısıktı ve dişleri o kadar kötü gıcırdıyordu ki gerçekte ne dediğini anlamam bir dakikamı aldı.

"Ha?"

"Oliver. Sen Oliver değilsin. Oliver'ı bulmaya geldim."

Ona boş boş bakıyorum. Tabii ki buraya beni görmeye gelmedi. "Oliver, Amelia ve Layla ile birlikte Chestnut Hill'e taşındı, hatırladın mı? Evini ondan satın aldım ve geçen ay taşındım."

"Doğru." Başını sallıyor. "Bunu unutmuşum. Benim hatam."

Ben giderim."

"Cehenneme kadar yolun var. Benimle gel."

Ona seçme şansı vermiyorum. Onu dairemde sürüklüyorum, yemek masamda oturan ve kaşları saç çizgisinde olan sevgilimin yanından geçip ana banyoma giriyorum. Onu serbest bırakıyorum, ellerimle sabitliyorum çünkü her an yere yığılacakmış gibi görünüyor ve gözleriyle tekrar karşılaşana kadar eğiliyorum.

"Banyo mu, duş mu?"

Bana göz kırpıyor, kendi hayalinde kaybolmuş gibi görünüyor, bu yüzden bunu onun için çözüyorum. Banyoyu doldurmak çok uzun sürecek. Duşuma giriyorum, düğmeye uzanıyorum ve açıyorum, beş duş başlığı da aynı anda çalışıyor. Anlaşmayı tamamlamak için biraz buhar bile ekliyorum. Kolumdaki suyu silkeleyerek duştan çıkıyorum.

"Duş çalışıyor."

Hiçbir şey yok. Sanki burada, yanımda bile değil.

"Grace, soyunman gerek." Ve senin hareket ettiğini görene kadar kendimi güvende hissetmiyorum.

Ama hareket etmiyor ve şimdi korkuyorum. Gerçekten çok korktum. Bu gece ona ne oldu? Sözsüzce ve gözlerim vücudunda değil duvarda, gömleğini yukarı kaldırmaya başladım.

Bu onu trans halinden çıkarmış olmalı çünkü ellerimi savuruyor ve "Yapabilirim" gibi bir şey mırıldanıyor.

"Gerçekten yapabilir misin?" Şerefsizlik yapmadan soruyorum ve o da bir kez başını sallıyor. Zihnim dakikada bir mil koşuyor, kalbim

aynı hızla çarpıyor. Ciddi bir sorun var. "Biri seni incitti mi?"

"Hayır." Ama gülüyor, sesi neşesiz ve ürpertici. "Nöbet mi geçirdin?"

"Hayır."

"Seni burada yalnız bırakırsam iyi olacak mısın?"

"Evet."

Tek kelimelik cevaplar ama bu da bir şeydir. "Sadece soyun ve ısınmak için duşa gir. Ben sana kuru giysiler getirene kadar dışarı çıkma. Şuradaki ısıtıcının üzerinde havlular var." Omzunun üstünü işaret ediyorum ama ne gözünü kırptıyor ne de o yöne doğru kayıyor.

Duşa doğru ilerleyene kadar yanından ayrılmıyorum ve ayaklarının üzerinde yeterince sağlam durduğunu görebiliyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra bir süre kapının arkasına yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Ne oluyor lan?

Grace'i tanıdığım onca yıl boyunca onu hiç böyle görmemiştim. Çok yakın olduğu büyükbabası öldüğünde değil. Çok sevdiği çocukluk köpeği ezildiğinde de. Bahçemizdeki ağaçtan düşüp bileğini kırduğunda bile.

Grace her zaman kontrollüdür. O bir soğukkanlılık timsalidir. Hiçbir şey onu sarsamaz. Onu bu kadar zeki bir doktor ve cerrah yapan da bu.

Tekrar soruyorum, ne oluyor lan?

Duşa girme sesini dinliyorum ve suyun fayansa çarpma şekli değiştiğinde onu bırakıp yemek odasına, randevuma geri dönüyorum.

"Neydi o?" diye soruyor ve burnunu küçümseyerek kırıltırması karşısında anında sertleşiyorum. "Neden yatak odana sıırılsıklam bir kadın getiriyordun?"

"Jamie, üzgünüm ama randevumuzu kısa kesmek zorundayım."

Gözleri kısılıyor ve sırtı sertleşiyor. "Ne?"

"Arkadaşım bir krizden geçiyor ve ona yardım etmem gerekiyor."

Jamie öfkeyle ayağa kalkar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elleri kalçalarına gitti ve sanki aklımı okuyor gibiydi çünkü bunlar tam olarak benim düşüncelerimdi. Benimle dalga geçiyor olmalı. Nasıl olur da "Çok özür dilerim, tabii ki arkadaşına yardım etmen için seni yalnız bırakacağım" gibi bir şey söyleyemez?

"Hayır, şaka yapmıyorum," diye cevap veriyorum, bu kadına karşı sabrım tükenirken ses tonum kırılıyor. Tek düşünebildiğim Grace'e geri dönmek. "İşte bu yüzden şimdi gitmen gerekiyor."

Ayaklarını sürüyerek mutfağa geri dönüyor, tezgahtan çantasını kapıyor ve kapıya kadar beş yaşında bir çocuk gibi ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ediyor. Kapıyı onun için açıyorum, içeri girdiğinden emin oluyorum ve daha fazlasını yapmak için hiçbir hareket yapmayınca asansörün düğmesine basıyorum.

Bunun üzerine boğazının arkasından bir tür tiz ses çıkıyor. "Kesinlikle geri dönmeyeceğim," diye tehdit ediyor.

"Umurumda değil," diyorum sıfır duygusallıkla.

Küçük bir of daha çekti ama neyse ki asansörün kapıları açıldı ve kapılar kapanırken beni tersleyerek asansöre bindi. Gözlerimi deviriyorum, ama hemen cep telefonumdan kapıcıyı arayıp bir taksiye ya da Uber'e binmesini sağlamasını istiyorum, sonra telefonu kapatıp daireme ve yatak odama doğru koşuyorum, neredeyse depar atarak.

Dolabımı karıştırıyorum, karşıma çıkan ve ona büyük gelecek ilk şeyleri alıyorum ve sonra banyonun kapısını usulca çalıyorum. "Grace?"

"Hemen geliyorum," diye bağılıyor, sesi net ve güçlü çıkıyor.

"Tamam. Acele etme. Kapıyı açacağım ve tezgahın üzerine birkaç kıyafet koyacağım."

Cevap vermiyor, ben de kapıyı açıyorum, buharlı aynadan ve cam duştan ne pahasına olursa olsun kaçınarak söylediğim gibi yapıyorum. İçimden Oliver'ı aramak geldi ama bekledim. Bir şey onu karanlık ve yağmurlu sokaklara sürüklemişti.

Onu arıyorum ve önce neyle uğraştığımı bilmem gerek.

Yatağımın kenarına oturup dirseklerimi ayırdığım uyluklarıma dayıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Ama kapının açıldığını duyduğumda içgüdüsel olarak başımı kaldırıyorum ve karşılaştığım şey nefesimin göğsümde durmasına neden oluyor.

Yüce İsa.

Sertçe yutkunuyorum, uzun, ıslak saçları tişörtün üzerinden aşağıya dökülürken meme uçlarını diken diken eden kıyafetlerimin içinde nasıl göründüğünü görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Gözlerimi kırıştıtarak, Grace'in benim şampuanım ve vücut yıkayıcımı aldığı koku burnuma hücum ederken gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Aç mısın?" Önümde dururken sordum.

Bunun için omuz silktim ama yine de ona seçenek bırakmadım. Birdenbire kardeşimin çok çekici görünen en iyi arkadaşını yatak odamdan çıkarmam gerekiyor.

"Yiyeceğin yemeği yaptım." Ayağa kalkıyorum, onu bir kez daha kolundan tutup koridordan mutfağa götürüyorum.

"Randevuna ne oldu?"

Ona bakıyorum ama gülümsemiyor ve benimle dalga geçmiyor.

"Gitti."

Başını yavaşça sallar. "Geceni mahvettiğim için özür dilerim." "Mahvetmedin. Şimdi o t u r . " Onu koltuklardan birine

adadaki taburelere. "Bir kadeh şarap al." Ona dolu bir kadeh kırmızı şarap doldurdum. "Ve bana neden boğulmuş bir fare gibi göründüğünü söyle."

Bardağa bakıyor, dudaklarına götürmeden önce elinde sıkıyor ve en zarif yudumları alıyor. Bardağı yere bıraktığında ağır bir iç geçiriyor. "Bunu gerçekten içmek istiyorum. Hiçbir şey düşünemeyecek, göremeyecek ya da hatırlayamayacak kadar sarhoş olmak istiyorum. Ama içmemeliyim, değil mi?" Gözleri şaraba geri dönmeden önce bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor. Bana gerçekten sorup sormadığını anlayamıyorum. "Stres. Kalp ağrısı. Çok fazla duygu. Eğer içersem

Günüm böyle geçerse muhtemelen nöbet geçireceğim ve ilaçlarımı yanıma almadım. Hiçbir şey." Sonra gülüyor ama seste mizah yok. "Hiçbir şey almadan çıktım. Telefonum bile yok."

"Grace..." İsmimin peşini bıraktım.

Gözleri hâlâ bardağındayken, "Tony başka bir kadınla yattı" diyor.

"Aptal herif!" ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Tepki vermiyor ve ben o piçi öldürmek istiyorum. Cılız, zavallı hayatının bir santimine kadar onu dövmek istiyorum. Bunu ben de yapabilirim. Zayıfın teki, on santim daha kısa ve yaklaşık yirmi kilo daha hafif olduğundan bahsetmiyorum bile.

Oliver da buna dahil olmak isterdi. Tüm kardeşlerim isterdi.

"Nasıl öğrendin?" Adaya yaslanıp elimi omzuna koyuyorum çünkü rahatlamaya ve desteğe ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Diğer elimi yumruk yapıp yanıma koyuyorum. Bana doğru eğiliyor, zar zor tutunuyor.

"Kadının ateşli seks gecesinden bahsettiğine kulak misafiri oldum." Başını sallayarak bir hıçkırık çıkardı. "Buna inanabiliyor musun? Yani, nişanlımla yatan kadının öğle yemeği yediğim kafede arkamda oturuyor olma ihtimali nedir?"

"Milyonda bir mi?"

"En azından. Ama kafeye öylece girip Tony Marvelo ile seks yaptığımı söylemedi. Hayır, arkamda oturup arkadaşına tüm ilginç detayları anlattı."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Grace benden uzaklaşarak ayağa kalkıyor ve ben de omzundaki tutuşumu bırakıyorum. "Çok üzgünüm Grace."

Asıl yapmak istediğim ona sarılmakken tezgahı kavriyorum. Ona sarılmak. Onu kollarımla sarmak ve tüm acısını öpüp yok etmek istiyorum. O aptal pisliği kafasından ve kalbinden silmek çünkü ikisini de asla hak etmedi ve ben onları istiyorum. Kahretsin, ne kadar aptalım.

Ne düşünüyorum ki ben? Bunlar benim sahip olabileceğim düşünceler değil. Ama onu böyle görmek? Sahip olduğum her koruyucu içgüdü öfkeleniyor.

"Ne yapabilirim ki?" Çaresiz hissederek soruyorum. "Adını koy ve senin olsun. Gidip onu öldürmemi ister misin? Çünkü öldüreceğim. Mutlulukla, aslında."

"Hapse gireceksin."

"Hayır, yapmayacağım. Jüriye kadınlara hizmet ettiğimi söyleyeceğim ve onlar da beni bırakacak. Ayrıca, jüriler asla çekici insanları mahkum etmezler. Tek yapmam gereken onlara gülümsemek."

Küçük bir kahkaha atıyor ve ben bunu durum göz önüne alındığında küçük bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Oliver'ı aramamı ister misin?" Teklif ediyorum.

"Hayır. Onu rahatsız etmeyin. Amelia'yla birlikte ve dediğin gibi artık banliyöde yaşıyor. Bunu unuttuğuma inanamıyorum."

"Aklında başka şeyler vardı."

"Sanırım vardı."

Ayağa kalkıyor ve büyük odanın içinden geçerek tüm duvarı kaplayan geniş tavan pencerelerine doğru yürüyor. Bir an için sürgüyü açıp balkona, yağmura geri döneceğini düşünüyorum ama parmaklarını cama bastırıp ötesindeki parlayan bulanık binalara bakıyor.

"Ne yapacağım ben?" diye soruyor ama sorusunun bana değil kendisine olduğunu hissediyorum.

"Burada kalacaksın."

Sesim üzerine arkasını döndü ve beni hala adaya yapışmış, neredeyse hareket etmeye korkar halde buldu. Bunu teklif etmemeliydim. Sözcükler dudaklarımdan herhangi bir kısıtlama olmadan ya da yankılarını hesaba katmadan döküldü. Grace'in geçici olarak bile olsa burada kalması büyük bir hata.

Onu istiyorum, aslında umutsuzca ama ona sahip olamıyorum.

Hiç.

Karşılıksız aşk benim olayım gibi görünüyor. Virginia'da birlikte yaşadığım Alanna ile oldu.

Kumsalda. Dört yıl boyunca onun için deli oldum ve sonra onun için gerçekten bir oyun oynadığımda çok geç kalmıştım. Başka biriyle tanışmıştı.

Aptal ve kibirliydim, ihtisasımı bitirmek ve ciddileşip bir yuva kurmak istemedim önce bekarlığın son kırıntılarının tadını çıkarmak için dünya kadar zamanım olduğunu düşünüyordum.

Sonra buraya geri taşındım, biraz kalbim kırılmıştı ve Grace'i buldum. Artık hatırladığım genç kız değil, bir kadındı. Doktor. Tükürük ateşi. Ve geçen yıl boyunca, haftada seksen saati birlikte geçirdikten sonra.

Evet, kesinlikle bir aptalım.

Ama başka ne yapabilirim ki?

Nişanlısı onu aldatmıştır. Oliver, Amelia ve küçük kız kardeşi Layla ile birlikte yaşıyor ve birlikte bir hayata başlıyorlar. Grace'i hemen yanlarına alırlardı ama Grace'in arzusunun bu olmadığını biliyorum. Kimse mutsuzken mutlu bir çiftin etrafında olmak istemez. Diğer arkadaşlarının hepsinin ciddi ilişkileri var.

Ve o burada.

"Ciddi misin?" diye sorar. "Yapamam... Carter, nasıl olur?"

"Burada kalacaksın," diyorum ona tekrar, artık daha emin bir şekilde. "İhtiyacın olduğu sürece."

Gözleri benimkileri tutmaya devam ederken yüzünden bir damla yaş süzülüyor. "Birbirimizi öldüreceğiz."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Muhtemelen. Ama eğlenmenin yarısı da bu değil mi?" "Carter-"

"Tamamdır. Fazladan üç yatak odam var ve birbirimizin etrafında olmaya alışık değiliz. İşte olmadığımız zamanlarda bile. Sen hep etrafımızdasın Grace. Her şey yoluna girecek. İşte," diyorum, fırına doğru yürüyorum ve randevum için yaptığım tavuk enchiladas tepsisini çıkarıyorum. "Yemeğimizi yiyeceğiz ve sonra senin evine gidip eşyalarını toplayacağım."

Enchiladaları, biraz fasulye ve pilavı tabağa koyuyorum ve hepsini peçete ve çatal bıçak takımıyla birlikte önüne koyuyorum. Alkol konusunda haklı olduğu için ona bir bardak su dolduruyorum ve sonra koltuğu işaret ediyorum.

Yemek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi yiyeceklere bakıyor, ancak enchiladalarımı çok sevdiğini biliyorum. Son derece iyi yaptığım üç yemekten biri ve Oliver'ın da favorisi, bu yüzden onlar etraftayken sık sık yapıyorum.

"Çok kontrolcüsün."

"Sadece durum uygun olduğunda." "Karşılık vermeyi severim."

Sırıtiyorum. "Biliyorum. Bu huyunu seviyorum. Oyunu ilginç kılıyor. Şimdi yemeğini ye de gidip eşyalarını getireyim."

"Benim evime gidemezsin," diyor bana, sonunda oturmak için odayı geçerken. "Seni tanıyorum. Tony'yi görürsen ona zarar verirsin ve şu anda onu pek önemsemesem de ellerini önemsiyorum."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Kendimi kontrol edebilirim."

Kaşını kaldırıyor ama ben tereddüt etmiyorum. Yapabilirim. Nişanlısını gerçekten öldürmeyeceğim. Muhtemelen onu çok hırpalamam bile çünkü o bir avukat ve kim başının ağrımamasını ister ki?

"Altına işeyene kadar onu tehdit edeceğim."

"Yarın sabah o işe gittikten sonra oraya gideceğim."

"Yarın Pazar, Grace. Evde olacak ve seni bekliyor olacak."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, çatalıyla yemeği karıştırıyor. "Haklısın. Olacak ve ben... Onu göremiyorum, Carter. Göremem. Eğer onu görürsem, öldürebilirim." Bana göz kırptı. "Oraya gidip benim için bir şeyler almanın bir sakıncası var mı?"

"Hallediyorum." Dürüst olmak gerekirse, dört gözle bekliyorum.

"Ve burada kalmamı gerçekten sorun etmiyorsun? Sadece başka bir şey bulana kadar mı?"

Kristal mavisi gözleri, o kadar hilesiz ki, yüz ifadesi inanılmaz derecede tatlı ve umutlu. Bir insan onu nasıl aldatabilir ki? O kadar mükemmel ki. Ama burada, evimde kalacaksa kendimi daha iyi kontrol etmem gerek. Artık onu iş dışında düşünmek yok. Hayal kurmak yok. Artık çizgiyi zorlamak yok, zorlamayı sevdiğim çizgiyi.

Bunu yapabilir miyim?

Görünüşe göre başka
seçeneğim yok. "Ben
pozitifim."
Ben de boku yedim.

A Akşam yemeği boyunca, aslında yapmak istediğim şey Grace'in evine girip ciddi bir kış tekmelemekken, ısırıkları zorluyorum. Bu kızı hayal etmişim.

Aletim ağrıyana ve zihnim huzursuz olana kadar fanteziler kurdum. Tatmin olmadım.

Tony'nin iyi biri olduğunu düşünürken ondan nefret ediyordum.

Şimdi, en başından beri sahip olmam gereken şeyi hafife aldığı için onu ezmek istiyorum.

Oliver'ın ne yapacağını merak ediyorum.

Ona katıldığım bir yıl boyunca düşüncelerimin bu kadar ileri gitmesine hiç izin vermemiştim. Onları cinsel arzu diye geçiştirdim. Diğer kadınlar tarafından asla tatmin edilmeyen temel bir ihtiyaç. Yeterince zeki değillerdi. Yeterince güzel değillerdi. Yeterince komik değillerdi. Yeterince taşak kırıcı. Onlara ne bok atarsan at, yeterli değillerdi. O değillerdi.

Ama şimdi, Tony aptal bir orospu çocuğu. Ve Grace benim evimde kalıyor.

Ve bunu yapmayacağıma yemin ettim - on beş dakika önce bile yemin etmedim.

Ama işler yoluna girdiğine göre nasıl duracağımı bilmiyorum. Yine de denemek zorundayım. Bu düşünceler, onlar gidiyor

Onları nasıl kontrol edeceğimi öğrenemezsem bana işkence edecekler. Kilitli, dostum. O mümkün olan her seviyede bir hayır-git.

"Onunla yattı," diyor Grace birden ve ben çiğnemenin ve düşüncenin ortasında donup ona bakıyorum. Mavi gözleri benimkileri yakalıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Senin bir erkek, benimse bir kadın olduğumu biliyorum. Biliyorum, sen benim en iyi arkadaşım değilsin. Ama şu anda sahip olduğum tek şey sensin ve bu konuda konuşmam gerek."

Yutkunuyorum, neredeyse boğulacak gibi oluyorum ve "Dinliyorum" demeyi başarıyorum.

"Aldattığı kız çok güzeldi. Gençti." Grace sandalyesinde arkasına yaslanmış, yemeğini unutmuş bir halde dolaplara bakıyordu. "Tanrım, çok gençti! En iyi ihtimalle yirmili yaşların başında. Tek gecelik ateşli ilişkisinden bahsetmeye başladı ve ben de her zamanki gibi bir salak gibi dinledim. Adamın elbisesini yırtıp attığını, sonra da o kadar uzun süre ve o kadar iyi yaptığını söyledi ki iki kez boşalmış. İki kez." Vurgulayarak tekrarlıyor. "Bana en son ne zaman oral seks yaptığını biliyor musun?" Başını bana doğru çeviriyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. Onunla bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum. "Doğum günümde, iki yıl önce. Bunu düşünmek zorundaydım. O zamandan beri bir kez bile."

Bunun için söyleyecek sözüm yok. Grace gibi bir kadınla birlikte olup da amının içinde nasıl yaşayamazsın?

"Ayrıca üç kez seks yaptıklarını söyledi. Bugün işe gitmesi gerekmeseydi geceyi onunla geçirecekti. Ya da eve, nişanlısının yanına dönecekti sanırım. Biz hiç üç kez yapmadık. Asla, Carter. Yeni çıkmaya başladığımızda bile. "Ellerimi senden uzak tutamıyorum sahnesini hiç yaşamadık." Titremesini gizlemek için dişlerini alt dudağına gömdü.

O zaman doğru bir şey yapmamış olmalısın ya da onsuz daha iyi olursun gibi bir şey söylemek istiyorum ama şu anda benden duymak istediği şey bu değil. Basmakalıp sözler saçmalıktır ve rahatlatmaz. Kimse acı çekerken bunları duymak istemez. Küçümseyici.

"Belki de abartıyordur?"

"Belki," diyor uzun bir iç çekişle, parmağı el değmemiş şarap kadehinin kenarında geziniyor. "Ama olduğunu biliyorum. İnkâr etmedi. Bana yalan söyledi ve ona sarhoşken yaptığı bir hata olduğunu söyledi ama öyle olmadı. Onu bir öpücük ve numarasıyla terk etti. Lanet olası numarasını. Sonra da gidip bana onu becermenin hiçbir anlamı olmadığını söyleme cüretini gösterdi. Onu değil beni istediğini söyledi."

Konuşmak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Beni istemiyor, Carter. Eğer bu doğru olsaydı, benimle çılgınca seks yapmak isterdi. Kıyafetlerimi yırtıp atmak isterdi çünkü üzerimde bir saniye daha durmalarına dayanamazdı. Kendini tekrar tekrar içime gömmek isterdi. Bir yabancıyla yattı. Yeni tanıştığı bir kadına. Üç yıldır birlikteyiz ve hiç böyle bir tutku yaşamamıştık. Bu kız bunun hayatının en iyi seksi olduğunu söyledi ve ben onunla en son ne zaman böyle düşündüğümü bile hatırlamıyorum."

"O zaman belki de bu senin için yeni bir başlangıcın başlangıcıdır," diye fısıldıyorum, boğazımı temizliyorum ve inandırıcı görünmek için dik oturuyorum. "Şehveti ve tutkuyu hak ediyorsun. Her gece hayatının en iyi seksini hak ediyorsun. Sen yokken sadece seni düşünen ve sen olduğunda da ellerini senden çekemeyen bir erkeği hak ediyorsun."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ardından bir tane daha. Onları siliyor ama gelmeye devam ediyorlar. "Bunun bana yaptıklarından nefret ediyorum. Düşüncelerimden nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum."

"Nedir onlar?"

Sulu mavi gözleri umutsuzca benimkilere yapışıyor. "Benim neyim var ki ona bunu yapmak istiyor da bana yapmıyor?"

Kahretsin. Lanet olası piç.

Peki ben ne diyeceğim? Ona ne söyleyeceğim? Tüm bunları ona milyon kere yapmak istediğimi mi? İsteddiğimi

mi?

Vücudunun her santimini keşfedeceğimi, onu tekrar tekrar zevkin doruğuna çıkaracağımı? Yüzüm kalçalarının arasında saatler geçireceğimi ve bunun her saniyesini seveceğimi mi?

Ona dokunmam gerekse de gerekme de yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Sorun sen değilsin Grace. Kesinlikle sen değilsin. Sen..." Söylemek istediğim her şeyi söyleyemeyeceğimi bilerek nefes alıyorum ama yine de kararlı bir şekilde gözlerinin içine bakıyorum. "Sen her erkeğin sahip olmak için can atacağı her şeysin. Bu konuda bana güven. Yüzde yüz o, sen değilsin."

Nefesini içine çekiyor, başparmağımla sildiğim bir gözyaşı daha dökülüyor. Beni silkeliyor ve elimin kucağıma düşmesine izin veriyorum, hayal kırıklığına uğramış, eziyet çekmiş ve kızgınım.

"Ben de buna inanmak istiyorum" diyor. "İçimdeki sert, saçmalamayan kadın bunu haykırıyor. Ama o kız, o kırılgan, yeni parçalanmış kız? Ailesinin seveceği kadar bile iyi olmayan kız? Diyor ki, bunları sana değil de ona yaptıysa nasıl o olabilir?"

Ölecek. Acı çekecek ve sonra ölecek.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde geç olmuştu. Boston standartlarında Cumartesi gecesine göre geç değil ama yine de geç. Yine de önemli değil. Ben dönene kadar yatmak istemediğini söylediği için Grace'i bir battaniye ve kumandamla oturma odamdaki televizyonun önüne yatırıyorum ve sonra gidiyorum.

Daha önce hiç bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyorum. On beş dakika boyunca Grace ve Tony'nin yaşadığı Beacon ve Mass Ave'nin köşesine doğru araba sürerken, öfkem daha da artıyor. Bunu ona nasıl yapabildi? Onu aldatacak kadar nasıl aptal olabilirdi? Onun tüm seksi güvenini alıp böyle paramparça eder?

Kızın üzerine yatmak ve çılgınca seks yapmak da neyin nesiydi? Tony bana hiçbir zaman yatakta çok vanilya dışında bir şey olan bir adam gibi gelmedi. Yani tüm bunlar birden ortaya ıktı.

İgdlerim bana kızın arkadaşına yaranmak için olayı abarttığını söylüyor. Ama bu gerçekten önemli mi? Hayır. Ve bu kocaman bir hayır çünkü Grace'e verilen zarar çoktan verildi. Güveni ve inancı yerle bir oldu. Kendine değer verme duygusu tuvalette. Bunu gördüm. Güzel gözlerinde gün gibi açıktı. O kız Grace'e nişanlısının onu aldattığını söylemekten fazlasını yaptı. Ona kendisini istenmeyen ve daha az değerli hissettirdi ve sadece kişisel olarak değer, profesyonel olarak da kadınlarla her gün ilgilenen bir adam olarak bundan daha kötü bir şey olamaz.

Ama yine de dikkatli davranmak zorundayım.

Grace benim değer. Oliver'a ait, bu yüzden tam binanın önüne geldiğimde onu arıyorum. nc alışta telefonu açıyor, sesi uyku sersemliği ile karışık.

"Hey, sorun ne?"

Muhtemelen annemle ilgili olduğunu düşünüyor ve şimdi neredeyse gece yarısı olmuşken onu aradığım için kendimi kötü hissediyorum. "Herkes iyi. Uyandırdığım için zgnm ama Grace'le ilgili bir durum var." Boğazını temizlediğini ve Amelia'ya bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. Sonra hareket ederken battaniyelerin hışırdadığını duyuyorum. "Grace Tamam mı? Neler oluyor?"

"Tony onu aldattı. Bir kafede birlikte olduğu kadını duymuş. Durum kötü Oliver. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda hala senin olduğunu düşünerek evime geldi. Berbat durumdaydı. Onunla ilgilendim ve şimdi evinden bazı eşyalarını almak ve muhtemelen Tony'yi öldürmek üzereyim ama sana ihtiyacı var dostum."

Oliver telefonda derin derin nefes alıyor. "Tanrım. Ne aptal bir piç. Keşke şaşırdığımı syleyebilseydim ama şaşırmadım. Egosu her zaman çok büyüktü ve kız da onun için her zaman çok iyiydi. Ama bekle, seninle mi kalıyor?"

"şimdilik. Başka nereye gidecek ki?"

"Benimle eve."

"Oliver, bunu bir düşün. Amelia ile çok mutlu bir ilişkin var. Daha yeni birlikte yaşamaya başladınız. O canavar köpeği birlikte aldınız. Grace'in böyle acı çekerken her gün görmesini istediğin bir şey mi bu? Buna müdahale etmek istemeyecektir ve sen de öyle hissedeceğini biliyorsun."

Nefesinin altında homurdanıyor. "Siktir. Sadece siktir. Neden onu sen öldürüyorsun? Bu onuru ben istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Birazını sana bırakacağım. Temel ihtiyaçlar dışında almayı unutmamam gereken bir şey var mı?"

"Kurtarma ilaçları. Onları banyosundaki tezgahın üzerinde ve çantasında tutuyor. Gördüğünüz şişeleri alın. Bir süredir nöbetleri kontrol altında ama bunun neleri tetikleyebileceğini kim bilebilir?"

"Tamamdır. Haber verdiğin için teşekkürler. Bu gece uğrayacak mısın yoksa yarın görüşecek miyiz?"

"Evet. Yola çıkıyorum. Yarına kadar beklemek istemiyorum."

"Pekâlâ. Birazdan görüşürüz."

"Teşekkürler kardeşim. Her şey için. Başından beri onun yanında olamadığım için nefret ediyorum."

"Sorun değil."

"Benim için burnunu kır." Oliver aramayı sonlandırıyor ve ben de bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında arabadan atlıyorum. Derin bir nefes alıyorum, yüzüme bir pislik ifadesi yerleştiriyorum ve merdivenlerden yukarı sığıyorum. Tony saniyeler içinde "Grace?" diye cevap verdiğinde, küçük çıkıntının altında öne doğru eğilerek zile basıyorum.

Aptal herif. Nişanlısı evden üzerinde hiçbir şey olmadan çıkmış ve o da onu aramaya çıkmamış mı?

"Hayır, sık kafalı. Carter."

"Carter mı?"

Başımı salladım. "Kapıyı aç."

Kapı çalıyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkararak yukarı doğru ilerliyorum. İkinci katın tamamını kaplıyorlar. Tony burayı hukuk faköltesini bitirip yüksek maaşlı bir işe girdikten hemen sonra satın aldı. Burası onun evi. Grace'in artık burada yaşayamayacağını düşünmesine şaşmamalı.

Ben daha kapıyı alamadan bana kapıyı açıyor ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bok gibi görünüyor. Sonra nefesinde pahalı viskinin kokusunu alıyorum ve onu tekrar dövme istiyorum.

"Seni aptal sikik." Kelimeler ben onları durduramadan tekrar ağzımdan çıkıyor. "Ne halt ettin sen?" Nişanlısının nerede olduğunu bilmeden burada oturup sarhoş olduğuna inanamıyorum. Bilinen bir sağlık sorunu olan bir kadın böyle bir havada ilaçsız, parasız, telefonsuz dışarıda.

Tony beni içeri davet ederken gözlerimin önünde sönüyor. "Nerede o?"

"Sence nerede? Benim evimde. Başka neden burada olayım ki? Aklından ne geçiyordu?" Bilinçli bir karar vermeden önce ona doğru adım atıyorum. Ellerini havaya kaldırıp beni savuşturdu. Pansy-ass.

"Sııp batırdım," diye savunmaya geçerek itiraf ediyor, ben bir adım daha atarken o da koridorda bir adım geri atıyor. "Bir iş toplantısına gittim, sarhoş oldum ve yirmi iki yaşında bir kızla eve gittim."

"Yirmi iki mi?" İnanamıyorum. Ondan 12 yaş küçük.

"O benim üzerime geldi, dostum. Aptalın tekiydim." Ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdiriyor ve sonra tekrar saçlarını karıştırıyor.

"O ilk miydi?"

Başka tarafa bakar, suçluluk duygusu yüz hatlarını kaplar ve Tanrım. Bu çok kötü. Çok kötü.

"O... evet. O tek kişiydi."

"Bana yalan söylüyorsun. Zavallı yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum."

"Ben... o... başka kaç kadın olduğu seni ilgilendirmez. O kadınlar önemli değil. Grace benim istediğim kişi. Sevdiğim kişi."

"Nasıl. Çok. Diğerleri?"

"Buna cevap vermeyeceğim. Grace nasıl?" diye sorma cüretini göstererek beni yönlendirmeye çalışıyor.

"Nasıl sanıyorsun? İlişikiye girdiğin kızın senin ona oral seks yaptığını ve sonra da onu üç kez siktiğini itiraf ettiğini duymuş. Berbat durumda."

"Daisy bunları söyledi mi?"

"Daisy?" Kelimeyi neredeyse hırıldayarak söylüyorum. "Onun adını öylece ortaya atıyorsun, ha? Tanıdık geliyor mu?" Ona sadece başımı sallayabiliyorum. Ama asıl yapmak istediğim, o bayılana ya da ölene kadar iri ellerimi soluk borusuna ve şahdamarına dolamak. Hangisi önce gelirse. "Peki bunu neden Grace'e yapmıyorsun? Onunlayken ne kadar sıkıcı olduğunu anlattı bana."

Boncuk gibi gözleri kısıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, bunu bana o söyledi." Sırıtişımın şeytani boyutlara ulaşmasına izin veriyorum, boyumu kullanarak ona doğru adım atıyorum. "Bunu nişanlıyla değil de bir yabancıyla nasıl yapıyorsun?" Bu gerçekten beni ilgilendirmez ama merak ediyorum.

"Çünkü Grace benim karım olacak," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, mutfağın duvarına çarpıp diğer taraftaki buzdolabındaki bir şeyi tıkırdatana kadar tökezleyerek geri çekiliyor.

"Seni takip etmiyorum Tony. Aslında, beni daha da kızdırıyorsun, bu yüzden bir an önce mantıklı olsan iyi olur yoksa yüzünü yere gömer ve sana başka tür bir halı yediririm."

Başı öne eğilir ve bir nefes verir, elleri kalçalarına gider. "Ben... Ben Grace'e saygı duyuyorum, tamam mı? Ona sonuna kadar saygı duyuyorum. Ve ben..." Derin bir nefes daha. "Ona bir fahişe gibi davranmanın doğru olduğunu hiç düşünmedim."

Sözleri karşısında şoke olarak bir adım geri çekiliyorum. Elimi duvara bastırarak adama kuşkuyla bakıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ha?" Başını kaldırıp yüzüme bakıyor.

"Nişanlıyla çılgınca seks yapmak ona bir fahişe gibi davranmak değildir, seni aptal. Ama ne var biliyor musun?" Burada duraksıyorum, neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. "Boş ver. Benim bilgece sözlerimi hak etmiyorsun. Hissettiğin acı ve sefaleti hak ediyorsun. O yüzden gidip Grace'e bir çanta hazırlayacağım ve sonra da gideceğim."

Dönüp dairenin arka tarafına, efendilerinin olduğunu bildiğim yere gidiyorum. Tony peşimden geliyor ama akıllıca çenesini kapalı tutuyor. Dolabına giriyorum, rafta uygun büyüklükte bir bavul buluyorum ve sonra kıyafetlerine bakıyorum.

Ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kot pantolonlar, onu giyerken gördüğüm bluzlar, düzgünce katladığı bir ton önlük ve hatta elbiseler de dahil olmak üzere birkaç güzel kıyafet alıyorum, çünkü neden olmasın. Neredeyse bulabildiğim her ayakkabıyı aldım. Sonra iç çamaşırı çekmecesinde çıldırıyorum, ellerim neye dokunursa, hiçbirisi üzerinde çok derin düşünmeden atıyorum.

"O kadar eşyaya ihtiyacı yok," diye tersliyor Tony, dikkatle beni izleyerek. "Bir ya da iki gün içinde evde olacak."

Bununla alay etmek istiyorum ama etmiyorum. Gördüğüm her şeyi toplarken sessiz kalıyorum. Grace'in dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu affedip affetmeyeceğini de. Bu onların arasında. Ama bir süre geri gelmesine gerek kalmayacak kadar eşya topluyorum.

Onu geçip banyolarına giriyorum ve iç çekiyorum. Kadınlar, değil mi? Bir ton ıvır zıvırları var.

Ama birkaç çekmeceyi açtıktan sonra, büyük bir seyahat makyaj çantası buluyorum ve Oliver'ın bahsettiği haplarla birlikte gördüğüm her şeyi içine atıyorum ve gitmeye hazırım. Tony geri çekildi, yüzünde kederli bir ifade vardı. Ama sanki

Dedim ki, bunu hak ediyor. Aslında, tanıdığım en iyi kadını incittiği için çok daha kötüsünü hak ediyor.

Kim bilir ne kadar zamandır kim bilir kaç kadınla birlikte oluyor, bir yandan da kraliçe gibi davranması gereken tek kadınla sıkıcı bir seks yapıyordu. Girişteki masanın üzerinde çantasını görüyorum ve telefonunun içinde olduğundan emin olmak için hemen kontrol ediyorum.

Ama kapının tokmağını çevirmeden önce, hâlâ kışımın dibinde olan Tony'ye doğru dönüyorum, yüzünü ona dönüyorum ve burnunun tam ortasına bir yumruk atıyorum. Yumruğumun altında kırılan burun kemikleri hoş bir çıtırtı sesi çıkarıyor. Elimi fena halde acıtıyor ama buna kesinlikle değiyor. Ayrıca, pazartesiye kadar tekrar ameliyat olmam gerekmiyor.

Tony irkilerek bir çığlık atar, burnundan kan fışkırırken elini yüzüne götürür, ağzından ve çenesinden beyaz gömleğine damlar. Sendeler, duvara doğru uzanır, ıskalar ve bir yığın halinde yere düşer.

"Ne oluyor be adam!" diye bağılıyor, eli hâlâ yüzünde.

O Oliver içindi. Bu benim için. Öne doğru eğilip geri çekiliyorum ve bu kez gözüne bir yumruk daha indiriyorum. Kırılan burnu ve şimdiden güzelce şişen, elmacık kemiğinin üstündeki kesik kanayan gözüne yediği yumruk yüzünden epeyce morarmış olması gerekse de ona tekrar saldırmak istiyorum.

Sanırım buradaki işim bitti.

"Milyonlarca kez daha kötüsünü hak ediyorsun," diye öfkeyle bağıriyorum, parmağımla onu rahat bıraktığımı anlaması için işaret ediyorum. "Merhamet dilenene kadar kışını tekmelemeliydim. O aptal, yer israfı, ezik kışını hastanelik etmeliydim ama ellerime zarar vermeye değmezsin. Başka kadınları beceriyorsun çünkü kendi kadını becerecek kadar erkek değilsin. Göt herif."

Ona tükürdüm, ayrılmış bacaklarının arasından yere vurdum.

Ve böylece dairesinden çıkıp merdivenlerden iniyorum, elimde bavul, diğer elimde onun çantası ve arabama geri dönüyorum. Şehrin diğer ucuna doğru ilerlerken Tony'ye yumruk attığım elimi esneterek nefes alıyorum. İyi hissettiriyor. Acı ve tatmin arasında gidip gelen hoş, sıcak bir karıncalanma hissi var. Daha önce hiç bir erkeği yumruklamamıştım, en azından ciddi bir şekilde, arkasında gerçek bir düşmanlık olmadan, ama kendimi gülümserken buluyorum.

Kardeşlerim ve ben kavga ederdik. Beş erkek bunu yapar ama birbirimize asla benim Tony'ye vurduğum gibi vurmazdık.

Ama sonra Grace'in beni beklediğini düşünüyorum ve gülümsemem kayboluyor.

Ona tekrar vurmalıydım. Daha sert. Kaburgalarına tekme atıp birkaçını kırmalıydım.

Binamın yeraltı garajına giriyorum, iniyorum, bavulu ve çantasını alıyorum ve bir dakikadan kısa bir sürede asansöre biniyorum. Ve kapılar benim katımda açılıp daireme girdiğimde, kendimi hiç de hakkım olmayan bir hayal kırıklığıyla sarkarken buluyorum.

Grace beni beklemiyor.

Onu tam olarak kanepemde bıraktığım yerde, battaniyenin altında, ama şimdi Oliver onun yanında. Kollarını ona dolamış, kız ağlarken yüzünü göğsüne gömüyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, bavula bakıyor ve ağzından teşekkür ederim sözleri dökülüyor.

Bavulu misafir odalarından birine götürüyorum ve Oliver arkamda, Grace'i kucağında taşıyor. Bana minnettar bir baş selamı veriyor ve ben de arkalarından kapıyı kapatıyorum. İşte bu kadar.

Ve hayatımda ilk kez küçük kardeşimi kıskanıyorum.

Ona sarılacak, bütün gece onu rahatlatacak. Onunla ilgilenecek çünkü birbirleri için yaptıkları şey bu. Ona ihtiyacı olduğu kadar bana ihtiyacı yok.

Ben sadece onun yeni oda arkadaşayım. Onun katılımı.

Aptal, onu asla onun istediği gibi istemeyecek bir kadına takılıp kalmış.

B Yavaşça yanıma dönüp avazım çıktığı kadar bağırırken güneş ışığı yüzüme vuruyor, tenimde sıcak ve hoş bir etki bırakıyor. Oliver ateş ediyor

Yataktan fırladı, kalçasını komodine çarptı ve duvara çarparak geri yuvarlandı.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor, acıyan tarafını ovuşturarak. "Lanet olsun. Ödümü kopardın." Kalbim hızla atıyor

Nefesimi tutmaya çalışırken saatte bir milyon mil hızla ilerliyorum. "Burada olduğunu unutmuşum. Çok özür dilerim. Yanımdaki yastığın üzerinde siyah saçlı bir baş beklemiyordum."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, öyle olmak istememiştim. Senin uyuduğundan emin olmak isterken uyuyakalmışım."

Battaniyeleri de yanıma alarak doğruluyorum ve gülüyorum. "Birlikte en son ne zaman yatıya kaldığımızı hatırlıyor musun?"

Sırıttırıyor ve parmaklarını uyku sersemi saçlarında gezdiriyor. "On iki yaşındaydık ve ailem birbirimizle uygunsuz şeyler yaptığımızı düşünüyordu."

Kıkırdıyorum. "Ondan sonra bir daha aynı odada yatıya kalmamıza izin verilmedi. Ne zaman gece kalsam evinizin başka bir kanadındaki misafir odalarından birinde uyumak zorunda kaldım."

"İyi ki de öyle, sabah odunuyla yanında uyansaydım sanırım hayatım boyunca yara bere içinde kalırdım."

Burnumu sıkıyorum. "İğrenç. Bunu düşünmek istemiyorum..."

Gülüyor, geri gelip yanımdaki yatağa oturuyor. Kıyafetleri dağınık, beyaz tişörtü kırışmış, eşofman altı bükülmüş. Dün gece ne giydiyse onu giyiyor. Üzerimi değiştirmiş olmalıyım çünkü pijamalarım var. Benim pijamalarım, artık Carter'ın kıyafetleri değil. Carter'ın. Bavulum. Tony.

"Siz geldikten sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Carter eşyalarını getirdiğinde sana bir Ativan verdim. Hatırladın mı?"

"Zar zor. Duygusal bir enkaz olduğum için mi yoksa nöbet geçireceğimi düşündüğünüz için mi bana içirdiniz?"

"Birincisi. Başka hiçbir belirti göstermedin. Biraz uyuyabileceğinden emin olmak istedim ve biraz yardım almadan uyuyabileceğini düşünmedim."

"Muhtemelen haklısın." Yastığa yaslanıp yüksek, tonozlu tavana bakıyorum. "Tony serimi bozmayacak. Eğer tıp fakültesinin sonunu ve ihtisasımın ilk iki yılını biriyle birlikte olmadan atlatabildiysem, aldatan bir nişanlıyı da atlatabilirim."

"Bunun hakkında daha fazla konuşmak ister misin?"

"Hayır. Bir sürü sorum var. Düşünmem gereken çok şey var. Ama söyleyecek pek bir şeyim kaldığından emin değilim." Arkadaşımla yüzleşmek için yan döndüm. "Geldiğin için teşekkür ederim. Gecenin bir yarısı, yağmur fırtınasında benim için evinden çıktığın için."

Elini saçlarımda gezdirerek usulca gülümsüyor. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim. Ne olursa olsun sen benimsin. Ya benimsin ya da ölürüm. Ve biliyorsun, her zaman gelip bizimle kalabilirsin. Bir sürü yerimiz var."

"Biliyorum ve teþekkür ederim." Çarşafı parmaklarımın arasında döndürerek iç geçiriyorum. "Garip ama artık burada yaşamıyor olmana rağmen burası hâlâ ikinci evimmiş gibi geliyor. Unuttuğuma hâlâ inanmadığım bir şey. Carter kapıyı açtığında kendimi çok aptal hissettim."

Oliver bir omzunu kaldırdı. "Aldırmadı. Bence buraya gelmene sevindi."

Homurdanıyorum. "Bundan çok şüpheliyim. Randevusunu mahvettim, sıkıcı seks hayatım ve aldatan nişanlım hakkında ağladım ve sonra da taşınmak için kendimi dayattım."

"Seni yanına taşınman için davet etti. Eğer hoşuna gitmeseydi bunu yapmazdı."

Yapmayacağını biliyorum. Carter harika bir adam. Gerçekten harika bir adam ama sırf harika bir adam olmak için bunu asla yapmazdı. O harika biri çünkü bu onun için zahmetsiz ve bunu düşünmesine bile gerek yok. Ama benim burada kalmam onu garip bir duruma sokuyor. O benim amirim. İşimi o değerlendiriyor. Kardeşiyle olan ilişkimde zaten ince bir çizgideydik ama burada yaşamam?

Yaşamak için yeni bir yer bulmam gerekiyor ama ev arama düşüncesi, taşınmaya çalışmak...

Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. En fazla birkaç hafta. Burada birkaç hafta kalmanın ne zararı olabilir ki?

Oliver düşüncelerimi yarıda keserek, "Bugün yerleşkeye gel," diyor. "Takım elbiseni getir, yüzeriz ve yemek yeriz. Ailenle birlikte olacaksın."

Buna gülümsüyorum. Bu doğru, Oliver benim ailem. Onun ailesi ve benim ailem en iyi arkadaşlardı, ta ki benim ailem benimle daha fazla uğraşmak istemediklerine karar verene kadar. Sonra Fritz klanı bu arkadaşlığa sırtını döndü. Küçük kardeşim Scott'ın ailesinin yanına Avustralya'ya taşındıklarından beri annemle babamı pek görmedim. Scott üniversiteyi bitirir bitirmez

Avustralyalı bir kadın ve şimdi bir kızı var, diğeri de yolda.

Annemle en son yeğenimle konuşmak için aradığımda yanlışlıkla onun telefonunu açmıştı. O konuşma sadece üç dakika sürmüştü.

Elimi kaldırıp yüzümün üzerinde gezdiriyorum ve parlayan elmasa bakıyorum. "Sifonu çekeyim mi?"

"Satabilirsin. Parayı bir hayır kurumuna bağışlayabilir ya da kendinize yeni bir ev almak için kullanabilirsiniz."

Bunu yapabilirdim, ama Tony'yi tanıyorsam, kıyameti koparır ve geri vermemi ister. "Ona postalarım." Zaten onun parasını istemiyorum.

"Bitti mi yani? Yani, bitti, bitti mi? İkinci bir düşünce ya da bekleme süresi yok mu?"

"Carter?!" Oliver'ın kulaklarını kapatarak geri sıçramasına neden olacak şekilde bağıriyorum.

"Lanet olsun. Bağırmaya başlamadan önce bir adamı uyar."

"Carter!" Tekrar deniyorum ve bir dakika sonra koridordan aşağıya doğru yürüdüğünü duyuyorum.

Kapı açılır ve kafasını içeri sokar. "Kükredin mi?"

"Buraya gelir misin?"

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ama dediğimi yapıyor. "Dün gece gittiğinde o da orada mıydı?"

Başını sallıyor, yatağın ayak ucunda geziniyor, kardeşiyle pijama partim sırasında burada olmaktan rahatsız olduğu belli.

"Yardıma olacaksa bok gibi görünüyordu."

"Öyle değil. Sana bir şey söyledi mi?"

Duraklıyor ve onun bir şeyler düşündüğünü, kelimelerini tartıştığını ve dikkatli olmasını istediğim son şey olduğunda onları dikkatlice seçtiğini görebiliyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Tüm detayları istiyorum. Hiçbir şeyi saklamayın."

Carter yatağın ucuna çöküyor, yan yatıyor ve eliyle başını destekliyor. Ben oturup yataktan biraz aşağı kayıyorum ve Oliver da onu takip ediyor.

"Seni sevdiğini ve sana saygı duyduğunu söyledi." Ben ters ters bakıyorum ama o teslim olmak için elini kaldırıyor. "Bitirmeme izin ver, tamam mı? Gerçeğin tamamını istiyorsan, sana vereceğim ama canın yanacak."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Oliver, "Kahvemi içmeden iğneleme yapmak yok," diye takılıyor.

Gözlerimi Carter'dan ayırmadan ona doğru uzanıp dirsek atıyorum. "Eğer bir kesik atacaksan, bunu tereddüt etmeden ya da ikinci kez düşünmeden yap."

Carter sırtıyor. "Bunu sana söylemiştim." "Söyledin, şimdi sahiplen."

"Güzel. Seninle yatakta... vahşileşmemesinin nedeni seni sevmesi ve sana saygı duyması ve seninle böyle şeyler yaparsa sana bir fahişe gibi davranmış olacağına inanması ki bu da yapmak istediği bir şey değil."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Yani beni seviyor ve saygı duyuyor ama bana ya da ilişkimize sadık kalacak kadar değil mi?"

"Evet, bunun için bir şeyim yok."

"Birçok çiftin yaptığı gibi benimle seks yapmanın bana bir fahişe gibi davranmak olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?" Bir kahkaha daha atıyorum ve bu kahkaha tüylerimi diken diken ediyor. İşte bu kadar alaycı ve acı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

Carter kendi kahkahasını öksürerek atar.

"Hayır," diye devam ediyorum, bacaklarımı önümde uzatıyorum, battaniyenin altında uyluklarımı dalgınca ovalarken ayaklarım neredeyse Carter'ın göğsüne çarpıyor. "Ben tamamen ciddiğim. Bu hiç mantıklı değil."

"Ne diyebilirim ki, bir aptalla nişanlıydın."

Arkadaşıma tehditkâr bir şekilde baktım. "Eğer sana söylediğimi söylersen Oliver Fritz, canını yakarım. Henüz nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama ben uçlarda bir kadınam, bana bulaşılmamalı." Carter'a dönüyorum. "Kendini tutuyorsun. Başka ne var?"

İnliyor, sırt üstü düşüyor, ellerini başının arkasına koyuyor, kollarını iki yana açıyor. "Emin misin?"

"Olumlu."

"İyi. O ilk değildi, sadece onu birlikte yakaladığın kişiydi."

İçimde bir his vardı.

Ama o kadar şiddetli çarpıyor ki, bir nefes çekip ardından bir nefes daha almak zorunda kalıyorum. Başımı Oliver'ın omzuna bırakıyorum, dudağımı ısırıyorum, umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya ve çenemin titremesini durdurmaya çalışıyorum.

Ağzımı açıyorum. Yutkundum. Tekrar dene ve fısılda, "Bitti, bitti."

Oliver başımın üstünü öpüyor, beni kendi tarafına doğru sıkıştırıyor ve ben titreyerek gözlerimi kapatıyorum.

Hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. En çok acıtan da bu. İhanet. Yalan söylemek. Burnumun dibinde sinsice dolaşması. Sorunlarımız olduğunu biliyordum. Birbirimizden çok işimize zaman ayırdığımız için ilişkimizin zorlandığını biliyordum. Ama onu aldatmak hiç aklıma gelmedi.

Bir kere bile.

Evet, başka erkeklerden etkilendiğim oldu. Kahretsin, şu anda bana bakan delici kahverengi gözleri olan adam bu listenin en başında yer alıyor. Ama bu çekime göre hareket etmezdim. Başkalarına ilgi duymak normaldir, aldatmak değil.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarptığında bir ping sesi çıkarıyor ve yere düşüyor. Yüzümden kaçan birkaç damla gözyaşını siliyorum. "Artık bütün o kadınları, bana hiç yapmadığı şekillerde, eve koşturmak zorunda kalmadan becerebilir. Vibratörüm bana onun verdiğiinden daha iyi verdi."

Carter nefesi kesilir ve elleriyle yüzünü kapatır. Oliver boğazının arkasından öğürür gibi bir ses çıkarır.

"Bu arada, paketledin mi?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyor Carter parmaklarının arasından. "Çekmecelerden bir şeyler aldım ve dokunduğum her şeyi bavula attım."

"Komodinimde saklıyordum."

"O zaman hayır."

"Lanet olsun. Neyse ki Prime'da iki günde ücretsiz teslimat var."

"Tanrım," diye hırladı Carter. "Buraya gelen kutuları açmana izin vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Muhtemelen akıllıca. Bir vibratör satın alma alemine girebilirim."

Oliver, "Ve az önce ağzıma kustum," diye açıkladı.

Şaka bir yana, kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Üç yıllık bir ilişki. Bir buçuk yılı nişanlı olarak geçti. Tony'nin benim geleceğim olduğunu sanıyordum. Sonsuza dek. Birkaç saat içinde nasıl bu hale geldim?

Beni aldatırken bile benimle evlenebilirdi.

Lanet olsun, kaç kez biriyle yattı ve sonra dönüp benimle yattı?

Aptal herif ve onun aşırı geleneksel yetiştirilme tarzı. Seks günahtır; evlilik ise kutsaldır. Bu ne kadar kolay önlenebilirdi. Haftanın her gecesi ateşli seks yapıyor olabilirdik. Ama olmadı. Carter'a istediği saçmalığı söyleyebilir, ama beni iddia ettiği gibi sevseydi, bunu asla yapmazdı. Bunların hiçbirini.

Belki de şimdi öğrenmem en iyisi. Çünkü her ne kadar canım çok acısa da, bu şekilde devam etme, bir yalanı yaşama, aptal durumuna düşme düşüncesi beni paramparça ediyor.

Yarın, beni muayene edecek birini bulabildiğim ilk fırsatta - Carter dışında - gezegendeki tüm cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptıracağım. Ugh.

"Kahve," diye ilan ediyorum. "Çok kahveye ihtiyacım var. Ve bir banyoya. Çikolatalı. Ve sakızlı solucan. Ve üzerine fıstık ezmesi sürülmüş Oreos. Ve bir Karayip Adası'nda bir hafta. Ya da ameliyatlar. Bir sürü ameliyat. Ve bebek doğurmak. Bütün bebekleri."

Evet. İŖe. Kendimi iŖe vereceğim ve sonunda kalp ağrım kendiliğinden geçecek.

Ve bir gün böyle hissederek uyanmayacağım.

Sanki hayatım paręalanıyormuŖ gibi.

I Böyle sabahlarda keşke şafakla birlikte amfetaminler de gelse diyorum. Cansız bedenimi yataktan sürükleyerek çıkarıyor, durgun lacivert gökyüzüne bakıyorum. Sabahın köründe uyudum.

Daha önce burada sayısız kez misafir oldum ama bu farklı. Birdenbire bu oda evimden uzaktaki yeni evim oldu.

Evde. Bu da ne böyle? Ben eve gidemem.

Eski nişanlıma bakamıyorum.

En azından cinayetten tutuklanmadan olmaz.

Ama bugün pazartesi. Robot evre 4 endometriozis günü. Bu vakanın içini ve dışını inceledim. Tüm teknikleri öğrendim. Başlamak için ellerim kaşınıyor ve biliyorum, çok iyi biliyorum, bu ameliyatın üstesinden geleceğim. Çünkü en iyi yaptığım şey bu. Tıp.

Kariyerinizde tutku varken aşka kimin ihtiyacı var?

Duş alıyorum, Carter'ın bana getirdiği bir çift önlüğü giyiyorum, düzinelerce uyumlu sütyen ve külot paketlemiş olduğu gerçeğini görmezden geliyorum ve mutfığa doğru yürüyorum. Carter adaya yaslanmış, koyu kahverengi saçları duştan dolayı nemli ve benimkiyle aynı açık mavi önlükleri giyiyor. Üzerinde, "Kahvemi severim" yazan bir kupadan kahve içiyor.

Tabletinde bir şeyler okurken ve bir parça tost yerken karanlık tarafta kahve.

Carter Fritz hileli kupalar mı yapıyor? Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Güzel kupa."

Tam zamanında bir yudum alıyor. "Bana kimin getirdiğini tahmin et."

Sadece bir tanesine ihtiyacım var. "Luca."

Parmağıyla beni vuruyor. "Anladın sen onu. Bana da üzerinde Küçük Ama Kudretli yazan bebek Yoda'lı bir tane aldı."

Luca onun ağabeylerinden biri. İkiz ama Landon'dan gece ve gündüz kadar farklı. Luca'nın gizli bir Star Wars ineği olduğunu asla ama asla bilemezsiniz. Luca aşk romanlarında okuduğunuz seksi kötü çocuk oyuncu. Tam bir kalp kırıcı. Geride bıraktığı kadına sorun.

"O kupayı alabilir miyim?"

Carter sırtıyor. "Kulpların aslında Prenses Leia'nın topuzları olduğu bir tane istemiyor musun?"

"Kıç yanaklarından mı yoksa saçlardan mı bahsediyoruz?"

Carter kahvesini yudumlarken boğuluyor. "Saç. Siktir." Çenesini bir peçeteyle siler. "İç şunu." Kahveyi rastgele, hiç de sıradan olmayan bir bardağa doldurup bana doğru uzatıyor. Delicesine hayal kırıklığına uğradım. "Bu sabahki dava için hazır mısın?"

"Hayır. Bütün geceyi tırnaklarımı törpüleyerek geçirdim, sonra onları sıcak pembe ile parlattım ve üzerlerine uygun simler serptim. Eğer bu ameliyat sırasında bir tanesini kırarsam, çıldırabilirim."

"İyi misin?"

Sırtıyorum, kahvemden bir yudum alıyorum ve rahatça adasına yaslanıyorum. Hiç de iyi değilim. Carter Fritz ile yaşıyorum ve nişanlım da beni aldatan bir domuz. "Mükemmel. Yağmur gibi."

Koyu renk gözleri saçmalıyor gibi benimkilere dikiliyor, ama sonra bana dünyanın her yerindeki kadınlarda kelebekler uyandıran bir gülümseme veriyor. Ben de dahil. En iyi tepki değil

özellikle de kırılganlık sizin yeni göbek adınız ve playboy da onunki olduğunda.

"Öyle görünüyorsun." Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum ama içgüdüsel olarak yakaladığım bir şeyi bana fırlattığı için sorma fırsatım olmuyor. "Dairemin şifresiyle kullanman için fazladan bir anahtarlık, böylece her gelmek istediğinde kapıcıyı rahatsız etmek zorunda kalmazsın."

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona göz kırpıyorum. "Bu, sakızları odamda saklamak yerine dolapta bulundurmama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Asla." Abartılı bir titremeyle yüzünü buruşturuyor. "Eğer bu mutfakta jelibon ya da solucana benzer bir şey görürsem, o güzel kıcını sokaklara atarım."

Güzel mi? Carter Fritz'in kadın olduğumu bildiğinden bile emin değildim. Ve sadece yaralı bir kuş olduğum için, buna seviniyorum. Karnımdaki can sıkıcı çırpınışlar falan. Hepsi bu kadar. Başka bir şey değil. Uzun boylu, kaslı ve muhteşem bir Roma tanrısı gibi görünmesinin benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

"Teşekkür ederim," diyorum çelişkili bir gülümsemeyle. "Benim için gerçekten çok şey yaptın Carter. Birlikte olduğumuz zamanların yüzde doksanı işte geçtiği ve sen bana bağırıp çağırdığın için burada seninle olmak biraz tuhaf ama yine de çok minnettarım."

"Bir şey değil. Umarım burayı eviniz gibi görür ve ne kadar ihtiyacınız olursa o kadar süre kullanırsınız. Benim hesabıma acele etmeniz gerekiyormuş gibi hissetmeyin."

Ona sarılma isteğime direniyorum ama bu kolay değil. Ne kadar kalmam gerekiyorsa o kadar kalmam konusunda gerçekten iyi olduğunu bilmek, yanlışlıkla kapısına geldiğimden beri beni rahatsız eden baş ağrısının bir kısmını gideriyor.

"Aç mısın?"

Başımı salladım. "Ameliyattan sonra yiyeceğim. Midem hâlâ berbat durumda."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "İyi olacaksın Grace."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, her ne kadar henüz bunu kastettiğimden emin olmasam da.

Acı çekiyorum, hamım ve dayak yedim ama kırılmadım.

"İçeri girmeye hazır mısınız? Bekleyen bir ameliyatımız var.

kıçını tekmelememiz için."

"Hazırım," diyorum, gülümsemem yayılıyor, muhtemelen ürkütücü desibellere ulaşıyor.

Carter henüz bitirmediğim kahveyi alıyor ve bir fincana dolduruyor. O da aynısını yapıyor ve sonra birlikte kapıdan çıkıyoruz, bastırılmış karanlıkta hastaneye doğru yürüyoruz. İşimiz ve ameliyatımız hakkında gevezelik ediyoruz ve uyandıktan ve onu ilk gördüğüm andan sonra hala biz olabildiğimiz için memnunum, yoksa onun alanını paylaşmak gergin ve garip olabilirdi.

Genellikle işe koşarak gidiyorum, ancak kendimi yeni bir rutine sokana kadar egzersiz yapmak için yeni bir yol bulmam gerekecek. Egzersize havaya, kahveye ve ilaç uygulamaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Ama bundan da öte, egzersiz nörolojik olarak dengede kalmam için çok önemli. Bana beş yaşındayken epilepsi teşhisi kondu. Ergenliğe girdiğimde bu durum daha da kötüleşti.

Her ay regl dönemimden hemen önce birden fazla nöbet geçiriyordum. Saat gibi işliyordu. Depo-Provera iğnelerine başladığımda bunlar dramatik bir şekilde düzeldi. Ancak nöbetlerimi nasıl kontrol altında tutacağımı öğrenmem on dokuz yaşına, kendimi tamamen toparlamam ve gerekli yaşam tarzı değişikliklerini yapmam ise yirmi dört yaşına kadar sürdü. Epilepsimi yönetmek, yapabildiğim için şanslı olduğum bir şey.

Birçok epilepsi hastası bu kadar şanslı değil ve ilaçlara ve yaşam tarzı değişikliklerine rağmen kontrolsüz ve öngörülemeyen nöbetler geçirmeye devam ediyor. Epileptik olmam bunun beni tanımlamasına izin verdiğim anlamına gelmiyor. Hayatımı istediğim gibi yaşıyorum, sadece bunu aptalca yapmıyorum.

Carter kahvesini yudumluyor, biz binaya girerken iğrenç ve alışılmadık bir şekilde sessiz. Ameliyathanenin cerrahi bölümüne doğru ilerliyoruz.

ve sonra tek kelime etmeden, Carter yürüyüp gider. Sıradan bir sabah. Ben, onun asistanı; o, benim uzmanım. Eşyalarımın kurtulmak için soyunma odasına yöneldim. Carter'ın bir ofisi var. Benim yok. Hashtag, iş hedefleri.

Eşyalarım depolandıktan sonra ameliyat öncesi alanın arkasındaki hemşire istasyonuna gidip ameliyathane programını kontrol ediyorum ki stajyerim Dylan kocaman bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor.

"Bana söylemeliydin."

Ona göz kırpıyorum. "Sana ne söyledim? Bu sabahki dava hakkında mı? Söyledim. İzlemek için ameliyata giriyorsun."

Bana kara gözlerini deviriyor. "Hayır, kızım. Bugün senin doğum günün. Yoksa yıldönümün mü?"

"Ha?" Küçük bir kahkaha atarak cevap veriyorum. "Doğum gününe iki hafta var."

"O zaman bu çiçekler de ne?" Hemşire odasının diğer ucunu işaret ediyor ve orada hayatımda gördüğüm en büyük uzun saplı kırmızı gül buketi duruyor. "On dakika kadar önce sana geldiler. Tony'den geldiğini varsayıyorum, yıldönümünüz o zaman? Sanki köstebek oynuyormuşum gibi kartı kapmaya çalışan azılı sürtükleri sopayla uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Bir süre onlara baktım. Çok güzeller. Gerçekten çarpıcı, ama aynı zamanda... genel.

Düşüncesiz ama aynı zamanda düşünceli.

Bütün sabah onu düşünmemiştim. Ve aptal bir buket ile her şey geri geldi. Onu affetmem için yalvaran mesajları. Onu aramam için. Ona bir şans daha vermem için. O kadının arkadaşlarına söyledikleri. Ona yaptığı ama bana asla yapmadığı şeyler. Bilmediğim diğer kadınlar.

Dylan'ı geçip çiçeklere doğru ilerlerken, "Bu benim yıldönümüm değil," diye fısıldıyorum. Yaklaştıkça güllerin kokusu burnuma çarpıyor, havayı tatlılıklarıyla dolduruyor. Hastanenin bu bölümünde çiçeklere izin verilmiyor. Koku, ameliyattan çıkan ve anesteziyenin kurtulan insanları

Midem bulanıyor ve ameliyat öncesi alan ile PACU birbirine bağlı olduğu için, günah kadar ağır cam vazoyu kaldırıp personel salonuna geri taşıyorum - çünkü yine kendime ait bir ofisim yok.

Mikrodalga fırın ve kahve makinesinin bulunduğu tezgâha koyduğumda onları içeri alıyorum. Mükemmel. Her bir yaprağı mükemmel. Bunlara küçük bir servet harcamış olmalı. Özellikle de bu saatte buraya getirdikleri için. Ve bu konuda hiçbir şey hissetmek istemesem de hissediyorum.

Öfkeli.

Kartı elime alıp, onu gururla tutan plastik çataldan kurtarıyorum ve açmadığım beyaz kâğıda bakıyorum. Önümde büyük bir ameliyat ve ardından bebek doğurtacağım bir gün var. Dikkatimin bununla dağılmasına izin vermeyeceğim.

Bunun yerine, onu önlüğümün cebine koyuyorum ve unutmak için elimden geleni yapıyorum. Durduğu yerde kumaşta bir delik açmıyormuş gibi davranmak, beni rahatsız etmek ve ustalıkla hazırlanmış soğukkanlılığımı bozmak için endişelenmek. Bu ne cüret? Onun elinden yeterince acı çekmedim mi? Gerçekten bir buket gülün kalbimi ona doğru çevireceğini mi düşünüyor? Onu günahlarından arındıracağımı mı sanıyor?

"Güzel çiçekler," diyor Janet Johnson, üçüncü sınıf asistan arkadaşımız ve kaltakların en üstünü, sanki oda ona aitmiş gibi arkamdan sinsice yürürken. Olabilir. Ailesi zengin. Fritz kadar değil ama buraya gelmesini babasının sağladığını biliyorum. "Ezik nişanlın bunları Walmart'tan senin için mi aldı?"

Tanrım, ne kadar küçümseyici, kendini beğenmiş bir pislik.

"Aslında kartta babandan bana geldiği yazıyor." "Sen çok ucuz, işe yaramaz birisin-"

"Nasıl yapılacağını biliyormuş gibi davranacağın bir işin yok mu senin?" Sırtımı ona dönerek sözünü kestim. Onu bu şekilde terslememeliydim ama iyi hissettirmediyini söylersem yalan söylemiş olurum. O

Bu işi ciddiye almasının tek nedeni, babasının kadın sağlığına odaklanan bir kliniğin masrafları için milyonlar önermesi.

"Carter'ın sana robotu verdiğini duydum. Nişanlın, hak etmediğin ve kazanmadığın iyilikler için doktorunun aletini yaladığını biliyor mu?"

"Uh-huh. Bu kadar derine inmeyi bana kim öğretti sanıyorsun?" Akıllıca davranıyorum, bunu yaparken gözlerimi deviriyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yan tarafa eğilip çıkışımı engellediğinde onu geçmeye çalışıyorum. "Çekil, ameliyata girmem gerek."

Etrafından dolanmak için bir girişimde daha bulunduğumda tekrar bana doğru adım attı ve cidden, benimle saçmalamaya başlamanın ne zamanı ne de sabahı. "Bu sabah buraya Dr. Fritz'le geldiğini gördüm. Seni tanıdığı için onun favorisi olduğunu sanıyorsun. Ama ben senden her yönden daha iyiyim. Ben buradayken sen bir hiçsin. Şunu bil ki" -parmağını bana doğru uzattı- "onunla geçirdiğin zaman sona erdi. Bundan emin olacağım."

Gözlerimi devirir gibi yapıyorum, bu sefer o da görebiliyor. Bu hatun tehditleriyle kötü bir pembe dizi gibi. Yemin ederim, birkaç ay önce buraya başladığından beri ağzını her açtığında aynı şarkının yeni bir yorumu oluyor.

"Keyfine bak Janet. Ve bunu yaparken, babana eğlenceli zaman ve benim için güller için teşekkür et, olur mu? Ameliyat etmem gereken bir hastam var."

Bir saniye bile düşünmeden ya da arkama bakmadan yanından geçip gidiyorum. Belki de zamanının yarısını nefret dolu bir fahişe olmak yerine nasıl iyi bir doktor olunacağını öğrenmeye harcasaydı herkes mutlu olurdu. Dylan ve ben, ikinci sınıflarla birlikte, onun boktan bir iş yapmasından kaynaklanan boşluğu doldurmak zorundayız.

Ama şu anda ona odaklanamıyorum. Ya da tehditlerine. Yeterince işim var ve Janet sorunlarımın en küçüğü.

S Acil servis on dakika içinde başlıyor ve ben de aklımı oyuna vererek ameliyata giriyorum. Enerjimi hastama odaklıyorum. Dışarıdan gelen her şeyi

Başımlla ameliyathaneye giriyorum, sanki oranın sahibiymişim gibi, hemşire önlüklerimi ve eldivenlerimi giyerken sessizim.

"Dr. Hammond, endometriozisin robotik yardımcı laparoskopik eksizyonunun amacı nedir?" Carter bağılıyor ve tüm gözler bana çevriliyor. Kahretsin, ukala herif bana stajyer muamelesi yapacak.

"Amaç, anormal büyümelerin etrafındaki sağlıklı rahim dokusuna zarar vermeden endometriozisi tedavi etmek ve çıkarmaktır."

"Faydaları nelerdir?"

"Daha hızlı iyileşme, daha az ağrı, daha küçük kesiler, normal aktivitelere daha erken dönüş, enfeksiyon riskinde azalma ve umarım daha iyi doğurganlık sonuçları."

Ameliyat masasının baskın olmayan tarafında dururken yüzünün yarısını kapatan maskesiyle bile kendini beğenmiş, şeytani bir şekilde muhteşem.

"Dr. Hammond, lütfen zaman aşımını gerçekleştirin ve ameliyatınıza devam edin."

Kendimi çabucak toparlamadan önce ona aval aval baktım. Bunu bana teklif ettiğinde, yardım edeceğimi sanmıştım. Liderlik değil. İçimde gergin bir bekleyiş kabarıyor ama ne derse onu yapıyorum. Bu ameliyattan kaçıyorum. Bunun tam olarak yapmak için doğduğum şey olduğunu biliyordum.

Karmaşık bir durum. Çok fazla yara dokusu ve yapışıklık var. Dosyasındaki görüntülerden beklediğimden daha fazla. Carter keskin bir ses tonu ve katı talimatlarla bana yol gösteriyor. Dylan'ın yaklaşmasına izin veriyorum, cerrahi alanı görmesine izin veriyorum, böylece IV. evre endometriozisin içeride nasıl görüldüğünü görebiliyor ve hemşireler hastayı dışarı çıkardığında rahmi temizlenmiş oluyor.

Hastayı yerleştirmek için PACU hemşiresiyle birlikte giderken Dylan bana göz kırparak "Öldürdün kızım," diye fısıldıyor. Ben de ona göz kırpiyorum; memnuniyet içimde bir kuyu gibi kabarıyor, damarlarımdan akıyor.

Bu yüzden bunu yapıyorum.

Çünkü uyandığında Dylan ve ben ona altı hafta içinde çocuk sahibi olmayı deneyebileceğini söyleyebiliriz. Sevinç çığlıklarımı zar zor bastırıyorum. Ameliyathane hemşiresi bana dirseğiyle vurup 'aferin' diyor ve ben de bir rock yıldızı gibi ameliyathaneden çıkıyorum.

"Harika iş," diye övüyor Carter, ben fırçalamaya başlarken yanıma geliyor.

"Teşekkür ederim."

Yüzyılın küçümsemesi. Benim yaptığım şeyi tamamen kendi başına yapabilen başka bir üçüncü sınıf ismi söyleyemem.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. İstedğim için yaptım ve sen bunu hak ettin." Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bakışındaki bir şey tenimi karıncalandırıyor. "Günün geri kalanında ofisteyim."

"Teslimatlarla uğraşıyorum."

"Evde görüşürüz o zaman."

Kahretsin, Şimdi vızıldıyorum. "Evde görüşürüz."

Gülümsemem ve içimden akan o garip kinetik enerji beni kattan aşağıya, doğum öncesinden geçip doğumhaneye taşıyor ve Tony'yi orada beni beklerken buluyorum.

Beni gördüğünde gülümsüyor, gülümsememi yakalamış ve onun için olduğunu düşünüyor. Ama değil. Şu anda bu adam için hiç gülümsemem yok.

"Çiçeklerimi aldın mı?" diye soruyor, boş bir hasta odasına doğru yürüyüp içeri girdiğimde gülümsemesi daha da artıyor. O kart hâlâ cebimde. Ona hiç ulaşamadım ve Şimdi onu çıkarıp okumanın zamanı değil gibi görünüyor.

"Ben yaptım."

Tony işin gidişatını anlayınca iç geçiriyor. Bir sandalyeye çöktü ve sonra bana doğru uzanarak kapının yanında durmamı engellemeye çalıştı. "Buraya gel," diye yalvardı usulca. "Yanıma otur. Benimle otur. Lütfen Grace. Sen oradayken ve ben buradayken seninle konuşamam."

"Ben burada iyiyim."

Kaşlarını çatarak kucagındaki ellerine bakıyor ve ben de bir dakikalığına onu inceliyorum. Gözleri siyah ve mavi, burnunun köprüsü de öyle ve sağ gözünün hemen altında bir kesik var ve oldukça şiş.

Carter. Bir Şey söylemedi bile ama başka kimse olamazdı.

"Carter iyi iş çıkardı." Bir parmağımı havada döndürerek yüzünü gösteriyorum.

"Enayi yumruğuydu."

"Sadece bir tane mi?"

"Beni iki kez hakladı. Şimdi mutlu musun?" Belki biraz.

Carter'ın benim şerefime yumruk atması fikri bana garip geliyor. Tony'ye vurursa eli için endişeleniyorum diye şaka yaptığımda tam olarak ciddi değildim. Carter'ın bırakın iki yumruğu, bir yumruk bile atacağını hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden mi bu sabah ameliyatı ona değil de bana yaptırdı? Hayır. Robotu kullandı ve bana daha iyi bir açı elde etmek için nasıl tutacağıma ve manipüle edeceğime dair bir teknik gösterdi.

Tony sandalyesinden kalkıp odayı geçerek elimi tutmaya çalışıyor ama teması engellemek için elimi vücudumda kavuşturuyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Tek düşünebildiğim o kadın. Tek görebildiğim o kadın. Tek duyduğum, nişanlımın ona yaptıklarını anlatırken söyledikleri. Boş midemdeki safra çalkalanıyor, hevesle boğazımın arkasına tırmanmaya çalışıyor.

Tony kaşlarını çatıyor, başını ellerinin arasına alıyor ve düzensiz bir nefes verirken ellerini kumral saçlarında gezdiriyor. "Buna dayanamıyorum Grace. Dayanamıyorum. Seni deli gibi özlüyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Seni geri almaktan başka bir şey düşünemiyorum. Hayatımızı geri almaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını tehdit ediyor, onları tutmak için elimden gelen her şeyi yaparken burnum yanıyor. Ona inanmamın görebildiğimden başka bir nedeni yok. Çürük yüzü bir yana, bok gibi görünüyor. Ama samimi mi? Bana yalan söylediğini bildiğim bir adam mı? Öyle olsa bile fark eder mi?

Sonra aklıma bir şey geldi.

"Telefonuna bakmama izin ver," diye talep ediyorum.

Kaşları saç çizgisine çarptı. "Telefonum mu?"

Başımı salladım. "Evet. Telefonunuz." Beklentiyle elimi uzatıyorum.

Yüzü kızarıyor ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum. "Telefonumla ne işin var? Ben seninle bizim hakkımızda konuşmaya çalışıyorum ve sen arama yapmaya mı çalışıyorsun?"

Arama yapmaya çalışmadığımı biliyor. Oy alıyor.

"Sadece bu akşam benimle yemek ye," diye devam ediyor. "Konuş benimle."

Başımı sallıyorum. "Bırak. Ben. Görmeme. Telefonunu. Telefonunu."

"Neden? Orada bir şey yok ki," diyor kararlılıkla, ama

alttan alta bir panik de var.

"Eğer orada bir şey yoksa, o zaman görmeme izin verebilirsiniz."

Sıcak bir nefes üflüyor ve sonra elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor, o kadar isteksiz bir şekilde bana uzatıyor ki kalbim taşa dönüyor. Bunu neden yapıyorum ki? Birbirlerine ne yazdıklarını görmek istemiyorum. Ama aynı zamanda buna ihtiyacım var.

Telefonunun kilidini açtım ve hemen arama kaydına baktım. Bilinmeyen bir numaradan ya da tanımadığım bir isimden gelen hiçbir şey yok.

"Gördün mü?" diyor, telefonuna doğru bir hamle yapmaya çalışarak. "Hiçbir şey yok."

Elinden çekip aldım ve mesajlarına baktım. Ve tabii ki orada tanımadığım iki isim vardı. Daisy ve Bella. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp başımı sallıyorum. Piç kurusu. Gözlerimi tekrar açtığımda Tony bir daire çizerek volta atıyor, elleri kalçalarında, sanki depar atıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyor.

Önce Daisy'den gelen mesajları açıyorum ve ondan çok şey görüyorum. Ve ondan pek bir şey yok. Dün başlamışlar, önceki gece geçirdikleri güzel vakitten bahsediyorlar. Belli ki kafede duyduğum kız o. Ne kadar eğlendiğinden ve bir araya gelmek istediğinden bahsediyor. Yapamayacağını ve meşgul olduğunu söylüyor.

Sonra diğerine geçiyorum. Mesajları üç hafta önce başlamış.

"Onunla mesajlaştın mı?"

"Hayır. Öyle değil... Kendimi kötü hissettim. Onunla bir kez yattım." Gözleri benimkilere yalvarıyor. "Yemin ederim, sadece bir kez, sonra bana müstehcen mesajlar atmaya başladı ve ben nasıl hayır diyeceğimi bilemedim. İletişime geçmeyi hiç planlamamıştım ve bana mesaj atmaya başladığında ona meşgul olduğumu söyleyip durdum. Anlayacağını düşündüm. Ama anlamadı."

"Ama onlara geri mesaj attın. İkisine de. Başlamak için onlara telefon numaranı verdin. Onlara. Birden fazla kadın var ve bunlar sadece benim görüştüklerim. Yalan söyledin. Yalan söyledin."

Bir kerelik olduğunu söyledi. Ona bunun bir hata olduğunu söylediğini söyledin. Bana onun bir şey ifade etmediğini söyledin. Hepsi yalan."

Adım atmaya devam ediyor. "Onların ilgisini sevdim. Onların değil. Ben seni seviyorum. Seni hiç görmüyorum Grace. Sen harika bir doktorsun. Bana ihtiyacı olmayan bir kadınsın. Bu kadınların vardı. Beni istediler ve ben..."

"Hile yaptın. Biliyorum." Onu görmeye dayanamıyorum. "Gitmen gerek. İsteyim ve şu anda senin yanında olamam."

"Lütfen, Grace. Sadece benimle yemek ye. Konuş benimle. Danışmanlık alırız. Üç yıllık bir ilişkiyi öylece çöpe atamazsın. Biz nişanlıyız. Birlikte bir seyahate çıkacağız. Ne gerekiyorsa yapalım, bunu düzeltebiliriz."

"Bunu düzeltmeye çalışmanın zamanı, aletini başka bir kadına sokmadan önceydi. Yaptığın şey için seni affedemem. Affedemem. Suçu bana atmaya çalışabilirsin ama ben asla aldatmadım. Elbette sorunlarımız vardı. İkimiz de uzun saatler çalıştık. Ama bacaklarım kapalı kaldı. Ben sana asla ihanet etmezdim, ama sen bana ihanet ettin. Yalan söyledin ve bana defalarca ihanet ettin. Artık işimiz bitti."

Onu geride bırakıp bir sonraki hastamı bulmaya gidiyorum. Günümün geri kalanıyla başa çıkmaya hazırım. Bir hata. Onunla birlikte olmak, ona güvenmek, işlerin değişmesini ve yoluna girmesini ummak. Hepsi bir hataydı.

Paramparça olmalıydım ama değilim.

Üzgünüm ama garip bir şekilde rahatladım. Bir ölüm cezasından kurtulmuş gibi hissediyorum. Onunla körü körüne evlenseydim bana ne olurdu? Sadakatsizliğini hiç keşfetmemiş olsaydım?

Bu beni ürpertti.

Ve nişanlıma sonsuza dek veda etmiş olmama rağmen, tek düşünebildiğim onun nasıl görüldüğü. Carter onu yumrukladı. Carter'ın yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Ama belki de böyle düşünerek yanıliyorum. Belki de Carter Fritz'de bildiğimden çok daha fazlası vardır.

Her neyse.

Emin olduğum tek bir şey var, eski hayatım bitti ve yeni hayatım şimdi başlıyor. Hata yaptığım günlerin geride kalmasını ummaktan başka çarem yok.

F ya da geçen ay Oliver'dan burayı satın aldığımdan beri ilk kez eve gelmek istemiyorum. Vardiyamdan sonra iki saat daha hastanede kaldım.

gerçekten yetişmesi gerekmeyen evrak işlerini hallediyordum. İlgilenmem gereken bir hasta yoktu. İçinde kaybolacağım ameliyatlar.

Tony'nin Grace'e gül göndermesi her yerdeydi.

Onun ortaya çıkması da öyle.

Tüm hemşireler bunu konuşuyordu. Janet Johnson bana hem mesajla hem de yüz yüze durmadan bunun olmasına izin vermesinin ne kadar uygunsuz olduğunu söylüyordu - hatta Grace'in PACU'da çiçeklere izin verilmediğini bildiği için derhal uzaklaştırılmasını talep edecek kadar ileri gitti. Ve herkes Grace'in artık nişan yüzüğünü takmadığını fark ettiğinde, söylentiler hızla yayılmaya başladı.

Hastanede çalışmaya hoş geldin.

İnsanlar tüm hastalık ve ölümleri, uzun, yorucu, nankör saatleri örtbas edecek bir şeye ihtiyaç duyuyor ve başkalarının hayatlarındaki dramı kullanıyorlar. Hatta birkaçı bana onun durumunu sordu, ancak ben hiçbir şey söylemedim.

Artık benimle yaşadığını kimse bilmiyor. Eğer bilselerdi, bu sorunlara neden olabilirdi.

Şimdiden diğer uzman doktorların ve asistanların Grace'i diğerlerinden üstün tuttuğumu iddia eden alaycı yorumlarını geri püskürtmek zorunda kaldım. Aslında ben onun patronuyum. O kıdemli bir asistan, doğrudan bana rapor veren biri. Çalışmalarını ben değerlendiriyorum. Ona ben öğretiyorum.

Profesyonelliğin ötesindeki her türlü ilişki hoş karşılanmaz. Onun üzerindeki otorite konumum göz önüne alındığında etik değil. Tek bir sözümle kariyerini mahvedebilirim. Daha da kötüsü, kirli dedikodu gibi ölümcül bir şey sadece bu hastane duvarları içinde değil, ülke çapında yayılırsa

-Bana güvenin, dedikodu bizim asistan/doktor dünyamızda çok hızlı yayılır; bu da onun yeteneklerine uygun pozisyon teklifleri almasını sınırlayacaktır.

Zaten çizgiyi aşmıştık ama o sırada patronuma Grace'in ailem ve kardeşimle olan ilişkisinin işimizi etkilemeyeceğine dair güvence verdim. Adil ve tarafsız olabileceğimi söyledim.

Sonra ondan hoşlanmaya başladım.

Sonra ondan gerçekten hoşlanmaya başladım.

Şimdi onunla yaşıyorum ve o artık nişanlı değil.

Ama bu, kendimi daha sıkı kontrol etmem gerektiği anlamına geliyor.

Evet, bugün eve dönmek için o kadar da hevesli değildim. Akşam yemeğinde istediğim gibi artık enchiladas yerine boktan hastane yemekleri yedim. Evimin kapısını açarken tek umudum Grace'in odasında olması.

Ancak kapıyı açtığım anda, tüm o tedirginlik vücudumdan uçup gidiyor, tamamen bir adrenalın dalgası tarafından ele geçiriliyor. "Grace?" Bağırıyorum, çantamı yere bırakıyorum ve antreden geçip onun yere yayıldığı büyük odanın kenarına koşuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçlarıma içine aldım ve kendime doğru eğdim. "Konuş benimle." Kaskatı kesilmedi, sarsılmadı ya da seğirmedi. Nöbet geçirdiğine dair belirgin bir işaret yok.

Gözlerini kırptırıyor, güzel mavi gözleri berrak ama biraz uzak. "Bazı ışık parlamaları gördüm, bu yüzden tonik-klonik bir nöbete dönüşmek isteyen fokal bilinçli bir nöbet olma ihtimaline karşı kendimi halınızın üzerine yaydım."

"Senin için de böyle mi oluyor?"

"Evet. Genellikle. Uzandım ve derin nefes alma egzersizlerimi yaptım ve geçti."

"Bir şey aldın mı? Ativan?"

"Hayır. Çantamdalar ve mutfakta düşürmekten korktum."

Tanrım, kalçalarımın üzerine oturdum. "Ne zamandır yerdesin?"

"Bilmiyorum. Belki on dakika? Daha çok düşünüyordum."

"Başka ilaç kullanıyor musunuz?"

Başını sallıyor, yavaşça doğrulmaya başlıyor. Ona yardım ediyorum, sırtı kanepeye yaslanana kadar onu hareket ettiriyorum, sehpanın yakınında değil, gözlerini ve vücudunu yakından izliyorum. Grace'in nöbet geçirdiğini hiç görmedim ama Oliver'ın birden fazla kez nöbet geçirdiğini ve bunun onu çok korkuttuğunu biliyorum.

"Dört yıldır hiç nöbet geçirmediğim ve nöroloğum bir yıl önce Keppra'yı bıraktırdı. Artık sadece bir şey olduğunu hissettiğimde kullandığım kurtarma ilaçları var."

"Grace. Kahretsın." Burada olmalıydım. Masamda oturup ondan kaçıyordum çünkü onun yanında bu şekilde nasıl duracağımı bilmiyordum ama burada olmalıydım. "Kımıldama. Ativan'ını getireceğim."

"Hayır," diye tersliyor ve beni durdurmak için uzanıp kolumu tutuyor. "Ben artık iyiyim. Daha başlamadan bitmişti. FAS bile olmayabilirdi. Genelde ışık parlamaları görmem; daha çok bir dalga hissi ve ardından kafamın içinde üfleyen, içinde insanların konuştuğu bir vantilatör gibi sesler duyarım. Her neyse, risk almak istemedim. Sadece aşırı tedbirli davranıyordum. Ben gerçekten iyiyim. Sadece... bilirsiniz... stresli bir gündü."

"Tony yüzünden mi?"

"Bu kesinlikle her şeyi başlattı. Janet'in yardımı olmadı, çünkü kadın bütün gün beni takip edip kötü yorumlar yaptı ve sonra iyi gitmeyen bir doğum yaptım. Uyuşturucu bağımlısı anne, kafayı bulma sürecindeydi ve yirmi altı haftalık bir preemie doğurdu. Annem doğumdan iki saat bile geçmeden (tıbbi tavsiyeye rağmen) AMA'yı terk etti."

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim. Bebek iyi mi?"

"YYBÜ'de, kuvözünün yanında bir Wonder Woman çıkartması vardı. Hayati değerleri iyiydi ama ben ayrıldığımda pek iyi değildi." Yanına oturmak için hareket ettiğimde başını bana doğru eğdi. "Tony'nin burnunu epey kırmışsın. Gözünün altında oldukça iyi bir morluk ve yırtık var."

Konuyu değiştirmesine sırtıyorum ve elimi ağzımdan enseme doğru sürüyorum. "Oliver burnunu kırmamı söyledi. Ben de kırdım."

"Peki ya gözü?"

"Bu bir bonus oldu."

"Yani Oliver istedi d i y e burnunu mu kırdın?
Ne zamandan beri onun istediğini yapıyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum, bunu sorarkenki ses tonunda bir şey var. "Ona sadece Oliver istediği için vurmadım."

"O zaman neden yaptın?"

Uzanıp yanağını avuçlarımdan içine alıyorum ve ilk kez yumuşak, kadifemsi tenini takdir etmeme izin veriyorum. İçime bir sıcaklık yayılıyor, öyle güçlü bir elektrik ki kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. O da bunu hissetmiş olmalı çünkü hızlı bir nefes alıyor ve gözleri açılıyor.

"Ona vurdum çünkü bunu hak etmişti. Çünkü bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Ve oradan çıktığımda, ona daha sert vurmadığım için pişman oldum."

Bir an bana bakıyor, gözleri gözlerimi arıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Bunu onunla yapamam. Bu yanlış. Bizim için. Zamanlama. Her şey yanlış. Yüzünü serbest bırakıyorum ve hızla başka tarafa bakıyor.

"İyi hissettirdi mi?" diye soruyor, şimdi ellerine bakıyor. "Bu sabah ona yumruk atmayı akıl edemediğim için biraz kıskandım."

"İyi hissettirdi."

Sağ elimi kucağımdan alıp inceliyor. Gayet iyi, ama elimi tutması, tenime dokunması, incinmediğimden emin olması, eğilip onu o kadar çok öpmek istememe neden oluyor ki, bunun ezici arzusundan zorlukla nefes alabiliyorum.

"Elin iyi görünüyor. Kendini yaralamış olsaydın sana çok kızardım. Belki de bu şekilde kendime daha çok ameliyat yaptırabilirdim."

Kıkırdıyorum, durduramadan içeri giriyorum. "Janet'a yarın laparoskopik total histerektomi yapacağım."

"Ne?" diye öfkeyle soluk soluğa kalır. "Yapamazsın. Janet benim yarısı kadar bile cerrah değil. Çeyreği bile değil."

"Katılıyorum. Ama daha fazla ameliyathane zamanına ihtiyacı var ve insanlar zaten senin en sevdiğim asistan olduğunu konuşuyor."

"En sevdiğiniz ben miyim, Dr. Fritz?" Kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırıyor ve başını cilveli bir şekilde eğiyor.

Gülüyorum, daha da yaklaşıyorum. O kadar yakın ki gözlerinin ne kadar parlak mavi olduğunu görebiliyorum. Bulutsuz bir yaz gökyüzü gibi saf ve eşit bir renk. Gözbebekleri hafifçe büyürken bile. Şampuanının ve teninin kokusunu içime çektiğimde sert bir şekilde çarpıyor. Vücudunun sıcaklığını, birkaç dakika öncesine göre nasıl da ısınmaya başladığını hissedebiliyorum.

"En sevdiğim değil," diye yalan söyledim. "Sadece en iyisi."

"Bunu kabul ediyorum. En iyi olmayı seviyorum. Hep olmak istediğim şey buydu."

"Bugün düne göre daha az üzgün görünüyorsun," diye not ediyorum ve sonra bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum, her ne kadar anında koyduğu bariyer önemli bir bariyer olsa da. Kaskatı kesiliyor, yine gözlerini kaçırıyor ama ben kıpırdamıyorum. Geri çekilmiyorum. Kolum onun koluna geliyor ve dizlerimiz bükülmüş, kalçalarımız yan yana.

Onu öpmek şu anda nefes almaktan daha kolay olurdu. Ve bu açıdan, sadece biraz dönmem gerekecekti -çok bile değil- ve onun arı sokmuş yemyeşil dudaklarına tam erişimim olacaktı. Bir saniye içinde onu yere indirir, daha da kısa bir süre içinde vücudumu onunkinin üzerine koyardım.

İşte bu yüzden, "Herkesin bahsettiği güllerle birlikte gönderdiği kartı açtım. Bütün gün okumamıştım. Kaçınıyordum, özellikle de ona işimin bittiğini söyledikten sonra. Ama bu gece eve geldiğimde okudum."

Evim. Benim evim. Şimdi de onun sanırım.

"Ne yazıyordu?" Merakımı yenemeyip devamını getirmeyince soruyorum. Bitti. Ona bittiğini söylemiş. Bu beni bu kadar mutlu etmemeli.

"Dedi ki, O hiçbir şey ifade etmiyordu. Sen her şeysin. Seni özledim." Sonra gülüyor, başını kanepenin minderine bırakıyor, gözleri kapanıyor.

"Kafam karıştı."

"Beni çok özlediğini söyleyip sızlanmasına rağmen dün buraya hiç gelmedi. Bu sabah işe gidene kadar beni bulmaya çalışmadı. Belki sen ve güçlü yumrukların yüzünden, ama adam bir korkak. İş yerime güller gönderen, bana mesajlar atan ve orada benimle yüzleşen tam bir korkak. Nişanlısı yerine yabancılarla -hâlâ mesajlaştığı yabancılarla- yatmayı tercih eden bir adam. Bunca yıldır sandığım adam değil o. Kendime aşık olduğumu söylediğim adam hayal gücümün bir ürünüymüş." Başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu. "Yani, hayır. Artık üzgün değilim, Carter. Pek çok şeye kızgınım ama aynı zamanda rahatladım. Onunla evlenmenin ne büyük bir hata olacağını bir düşün. Tüm arkadaşlarım, özellikle de sen ve Oliver onun benim için yanlış olduğunu defalarca söylediniz ama ben hiç dinlemedim. Şimdi sanki gözlerim ardına kadar açıldı ve onları bir daha asla kapatmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Artık çok fazla özgürlüğün var Grace. Her şeyi yapabilirsin. İstedğin herkesle birlikte olabilirsin."

"Zeki ve başarılı kadınların daha uzun süre bekar kalmaya ve daha geç evlenmeye meyilli olmalarının çok iyi ve belirgin bir nedeni var."

"Nedenmiş o?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Çünkü erkekler bizden korkuyor. Tony kesinlikle öyleydi. Bu sabah öyle dedi. Ben harika bir doktorem ve o kızlar gibi ona ihtiyacım yoktu. Sadece benim ona ihtiyacım vardı, ama onun istediği şekilde değil. Sanırım erkeklerin anlamadığı şey bu. Bize maddi olarak bakmalarına ya da ne yaptığımıza ve nasıl yaptığımıza dikkat etme rolünü oynamalarına ihtiyacımız olmaması, onlara farklı bir düzeyde ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez."

"Tony gibi adamlar zayıftır. Tamamen ego. Zeki, kendine güvenen, yetenekli, başarılı bir kadının karşılarında olmasının onları sadece entelektüel olarak zorlamayacağını, aynı zamanda çok seksi olduğunu da anlamıyorlar. Tüm bunlara sahip olduğu için birlikte olduğu kadın tarafından iğdiş edildiğini hisseden bir erkek ona layık değildir. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha mı kötü?" Bu kelimeye gülüyor. "Nasıl yani?"

Göğsümü gösteriyorum. "Bir Abbot-Fritz olmayı dene."

Gözlerini alaycı bir şekilde bana çeviriyor ve bacaklarını önünde düzeltiyor. "Evet. Kalbim senin için kan ağlıyor. Zeki. Başarılısın. Zengin. Yakışıklı."

"Beni seksi bulduğunu biliyordum."

Bunun için böğrümüne bir dirsek yedim. "Kibirli ve iğrenç olduğunu söylemeyi unuttum-"

Kalçasını çimdikliyorum ve ciyaklayarak elimi tokatlıyor.

"Gerçekten, randevulaşma konusunda yaşadığımız sorunları biliyorsun."

"Evet. Biliyorum. Şöhret ve para sizi hedef yapar. Boston'un milyarder bekarları. Abbot-Fritz'ler. Oliver ve Amelia'nın her gün manşetlerde yer alması

gün. Siz çocuklar flört sporunu Boston'daki taraftarların severek desteklediği bir spor haline getirdiniz."

Bunu anlatış biçimine, ardında yatan gerçek dışında başka bir sebep olmasa da gülümsüyorum. Bu şehirde bir Fritz olmak hem bir lütuf hem de bir lanet. Biz onların en sevdiği oğullarıyız. Onların kraliyet ailesiyiz. Amelia bize nüfuz sahibi diyor ve muhtemelen haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum.

"Artık sevgililerimi dışarı çıkarmak yerine neden buraya yemeğe getirdiğimi biliyorsunuz."

"Oh," diyor, gözlerinde karşı konulmaz bir ışıltıyla. "Onları bu şekilde becermenin daha kolay olduğunu sanıyordum. Bilirsin, senin için daha az iş."

"Buraya taşınarak bana engel oldun, şimdi biraz çaba göstermem gerekecek gibi görünüyor."

"Yatakta da randevu alışkanlıklarında olduğu gibi tembelsen, randevuların bana teşekkür edecek. Ayrıca, henüz tam olarak burada yaşamıyorum. Önce geri kalan eşyalarımı almam gerekiyor."

"Güven bana Grace. Ben yatakta tembelliğin tam tersiyim." Şeytani bir şekilde sırtıyorum, yanaklarının en ufak bir kızarıklıkla renklenmesine bayılıyorum. "Cuma günü seni eve taşımaya ne dersin?" Konuyu daha güvenli bir alana çekmeyi teklif ediyorum. "İkimiz de o gün izinliyiz."

"Biz mi? İzin gününde bana yardım mı edeceksin?" "Tabii. Büyütecek ne var?"

"Cumartesi günü, yirmi dört saatlik bir vardiyaya başlıyoruz."

Omuz silkiyorum. "Aynen öyle. Zaten büyük planlarım da yoktu."

"Carter Fritz için ateşli randevular yok mu?"

"Kıskanmış gibisin Grace. Benimle çıkmak ister misin?"

Alaycı bir ses çıkararak, "Evet. Şu anda birinin ateşli randevusu olmaya varım" diyor.

Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. "Neden olmayasın ki? Tony'yi özlediğin için mi?"

"Hayır, Tony'yi özlediğim için değil, çünkü özleyip özlemediğimi bile bilmiyorum."

ama bu benim de inkâr edemeyeceğim bir gerçek. Belki de en başından beri birbirimizi neredeyse hiç görmediğimiz için ya da benim kadar kızgın olduğum için, herhangi bir kalp ağrısını gölgede bırakıyor, ama bunun da öyle olduğunu söyleyemem."

"O zaman neden ateşli bir randevu değilsin?"

Alt dudağını ısıyor, yüzünü elimle yakalayıp kendime doğru çektiğimde başka tarafa bakmaya çalışıyor. Aklından geçenleri söylemek istemiyor ve yüz ifadesini okuduğumda söylemesine gerek olmadığını anlıyorum. Ne düşündüğünü biliyorum ve bu çok yanlış.

"Çok ateşlisin,
Grace." "Ne?"

"Tony bu konuda senin güvenini çalmaya degecek bir adam değil. Sen benim asistanımsın, kardeşimin arkadaşısın ve şimdi de oda arkadaşımsın. Bunu sana söylememeliyim ama çok seksisin. Cidden çok güzelsin. Seksi, zeki ve komik. Sadece yanlış adamla birlikte olmuşsun. Hepsi bu."

Gözleri bana bakarken ıslıl ıslıl parlıyor, daha önce hiç bakmadığını düşündüğüm kadar derin bakıyor. Öyle derin ki bakışlarını bir yumruk gibi hissediyorum, kalbimi sıkıştırıyor ve ciğerlerimi sıkıyor. Bu o an olabilirdi. Bütün gece onu öpmekten başka bir şey düşünmedim ve eğer birkaç santim eğilirsem...

Bana yağmur fırtınasından sonra güneşmişim gibi gülümsüyor, başı omzuma düşüyor. "Teşekkür ederim, Carter."

Hayal kırıklığı bir yük treni gücüyle içime çarpıyor. Ağzımı açıyorum, sorun yok gibi aptalca bir şey söyleyerek bu boğucu hissi hafifletmek istiyorum ama az önce yaptığı şeye takılıp kalıyorum. Bu hareketi Oliver'a yaptığını yüzlerce kez görmüştüm ve şimdi bana yapması hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Sanırım onun arkadaşayım ama bu aynı zamanda ona karşı olmak isteyeceğim son şey.

Geliyor. En iyi arkadaşının
kardeşi. Bunlarla yaşayabilirim.

Katlanılabilirdi - zar zor ama yine de katlanılabilirdi. Onun yanında olmak sadece isteyken ya da bir gruba karıştığımızda iyiydi.

Ama burada onunla yalnız olmak farklı.

Grace'le ilgili her şeyin farkındayım. Evdeki hareketlerini dinliyorum. Odasında ne yaptığını düşünüyorum. Ev şimdiden onun gibi kokuyor ve sadece birkaç gün oldu.

Delisi olduğum kadından kaçamıyorum ve o basit bir hareketle beni arkadaşça zonladı.

Beni Oliver'laştırdı.

Ve böylece benim için öldürülmesi imkânsız olan umut kırıntıları da ölmüş oldu.

Hayatımın hikayesi, tam burada. Asla elde edemeyeceği şeyleri isteyen adam. Sürekli bir acı içinde bırakılan. Arkadaş. İyi adam. Herkesin bir şeye ihtiyaç duyduğunda başvurduğu ama aynı hızla uzaklaştığı kişi.

İki kadını sevdim... İlki, gerçekleri konuşuyorsak, Alanna'nın benim için asla aynı şekilde hissetmediğini her zaman kalbimde ve zihnimin arkasında biliyordum. Bu yüzden Boston'a geri dönmeye hazır olana kadar asla bir oyun oynamadım. Beni reddedeceğini biliyordum ve bunun arkadaşlığımızı ya da birlikte kaldığımız yeri mahvetmesini istemiyordum.

Yine de acıttı. Sadece arkadaş olduğumuzu söylediğinde ve başka birini bulduğunda canım yandı.

İşte Grace.

Ve sanırım onunla olan romantik sorunlarım bu noktada iyice yerleşti.

Keşke... bir kez olsun...

İç çekiyorum, koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, omzumda rahatlamasına izin verirken göğsüm hiç olmadığı kadar ağırlaşıyor.

Belki bir gün doğru zamanda doğru kadınla tanışırım. Harekete geçmem gerektiği zaman harekete geçerim. Benim onu istediğim gibi o da beni isteyecek. Her şey mükemmel olacak. Belki de.

Ama o kadın kesinlikle Grace değil. Ne kadar yanlış,
aptalca, umutsuzca öyle olmasını ummuş olsam da.

T Cuma öğleden sonra evinin eşiğinden adımımızı attığımız anda Grace acı bir homurtu çıkardı.

"Görüyorum ki beni özlemek iyi gidiyor. I

Acaba dün gece bana mesaj attığında bu kime aitse o da yanında mıydı?" Sandalyelerden birinin ucunda gelişigüzel asılı duran bir kadın sütyenini işaret ediyor. "Bunun eve sütyensiz gittiği anlamına geldiğinin farkındasınızdır. Hangi kadın sütyensiz bir yerden ayrılır ki?"

Gözlerini deviriyor, boş bir tekila şişesinin üzerine basıyor.

Mutfak masası boş kadehler, yan tarafına dökülmüş tuzluk ve tahtaya yapışmış dilimlenmiş limon dilimleriyle dolu.

"O benim masa takımım. Sanırım artık onda kalabilir."

Burayı görünce çenem kilitlendi. Tam bir felaket ve bayat alkol ve ucuz parfümle dolu boktan bir striptiz kulübü gibi kokuyor. "Bugün seni taşımaya geleceğimizi söyledin mi?"

"Um. Hayır." Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. "Yaparsam burada olacağından korktum. Hangi senaryonun daha iyi olacağından emin değilim. Bu mu yoksa o mu?"

"O," diye homurdandım. "O zaman ona tekrar vurabilirdim."

"Senin bu vahŖi alfa yanını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?" diye takılıyor.

"Şirin." Onu yatak odasına doğru hafifçe itiyorum. "Eşyalarını alalım ve buradan gidelim."

"Katılıyorum. Yerler de dahil olmak üzere her şeye dokunmaya korkuyorum. En azından CYBE taramam negatif çıktı."

Adımımın ortasında donup kaldım. "Ne?"

Dönüp bana bakıyor, kaşları çatık, başı öne eğik. "Testin temiz çıkmasına mı şaşırdın yoksa benim test yaptırmama mı şaşırdın anlayamıyorum."

"Hiçbir şeyden bahsetmedin."

"Henüz kız kıza konuşma seviyesine geldiğimizi fark etmemiştim Carter. Eğer yardımı olacaksa, Oliver'a da bundan bahsetmedim. Bildiğim kadarıyla bir kadının vajinası kutsal bir kaptır."

Başımı sallıyorum. O haklı. Şu anda söylediğim hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Özür dilerim. Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli, ama bunu yaptığımı memnunum. Buranın görünüşüne bakılırsa ucuz atlatmışım. Eğer bana bir şey vermiş olsaydı, cesedini asla bulamazlardı." Etrafına göz gezdiriyor, bir mobilyaya, ardından diğerine bakıyor. "İyi ki bütün ders kitaplarım bodrumdaki kutularda. Buradaki diğer her şeyi birlikte almıştık ve artık hiçbirini istemiyorum. Masamı ve sandalyelerimi ya da onun yanına taşınırken yanımda getirdiğim kanepeyi isteyeceğimi düşünmüştüm ama istemiyorum. Onlar sadece her şeyin bir zamanlar olduğundan ne kadar uzağa ve ne kadar kötüye gittiğini hatırlatıyor." Odanın büyük cumbalı penceresinin yanındaki köşeyi işaret ediyor. "Bana orada evlenme teklif etti. İlk Noel ağacımızın tam önünde. Bu yüzüğü kaydırdı" - pırlantayı parmaklarının arasında tutuyor- "ve ne kadar şanslı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne kadar mutlu olduğumu. Şimdi tek düşünebildiğim ne kadar aptal ve kör olduğum. Tüm bunlara ne kadar kızgın olduğum."

Yüzüğü büyük bir gürültüyle boş kadehlerden birinin içine bırakıyor ve sonra yatak odasına doğru yürüyor.

"Tanrım," diye tıslıyor etrafa saçılmış prezervatif ambalajlarına ve doğruca dolabına yönelmeden önce tamamen karmakarışık olan çarşaflara. Ayağa fırlıyor, yüksek bir raftan bir bavul alıyor ve fermuarını açarak yere bırakıyor. "Gördüğün her şeyi içine doldur."

Sonra dolaptan çıktı ve ben de bir hafta önce her şey başladığında yaptığımın aynısını yaparak işe koyuldum. Her şeyi bavula koymuştum, fermuarını çekiyordum ki tiz bir müzik sesi duydum ve ardından sadece cam kırılma sesi olabilirdi. Dolaptan hızla çıkarak darmadağın odayı arıyorum ama elim boş dönüyorum. Banyodan gelen bir başka ses beni yakalıyor ve koşarak içeri giriyorum, ancak Grace'i pahalı bir kolonya gibi görünen bir şişeyi yere çarparken gülümserken buluyorum.

Patlıyor, cam parçaları ve sıvı her tarafa uçuşuyor ve sonra o tiz müziğin ne olduğunu anlıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kulaktan kulağa gülümseyerek yukarı bakıyor. Sonra omuz silkip başka bir şişe alıyor, bu bir çeşit yüz kremi gibi bir şey ve aynısını yapıyor.

"Carrie Underwood için yeterince iyi. Belki bir dahaki sefere aldatmadan önce düşünür," diye mırıldanıyor ve ben çatlıyorum, o kadar çok gülüyorum ki neredeyse hırıltılı nefes alıyorum. "Bir tane yapmak ister misin? Her türlü pahalı ürünü var. Adam ben den çok daha fazla süsleniyor.

Yani, hangi kendine saygısı olan heteroseksüel erkeğin yosun yüz maskesi ve renkli nemlendiricisi vardır? Bu saçmalıklara binlerce dolar harcıyor."

Carrie Underwood bir adamın arabasını parçalamakla ilgili şarkı söylerken, şimdi berbat kokan banyoya doğru ilerliyorum ve geriye kalanları inceliyorum. Bahsettiği yüz maskesinin cam şişesini görüyorum ve onu alıp havaya fırlatıyorum ve ağırlığını hissetmek için elime alıyorum.

"İyi bir atış yap. Atıcının kolunu iş başında görelim."

Sırıtiyorum. "Lisede atıcı olduğumu nereden hatırlıyorsun?" Ve üniversitede, ama o noktaya kadar, ben gittiğim ve o hala lisede olduğu için onu artık hiç görmedim.

"Çelik bir tuzak gibi hafızam var. Hadi, Fritz. O güçlü kolunla beni etkilemeye çalış. Biz kızların bayıldığı şeyi göster bana."

"Hepiniz mi kızlarsınız? Buna sen de dâhil misin Hammond?" "Ne doğruluyorum ne de reddediyorum."

Kıkırdıyorum, başımı ona doğru sallıyorum ama yine de istediğini yapıyorum. Ne de olsa bu onun partisi ve bu apartmana adım attığımızdan beri yüzünde beliren asık surat yerine gülümsemesini sağlamak için ne yapabilirsem yapacağım.

Onu arkamdan itiyorum, böylece spreyn hiçbirini yakalayamıyor, pozisyonumu alıyorum, sarılma hareketimi yapıyorum ve sonra şişeyi açık duş kapısından büyük banyoya fırlatıyorum ve fayans duvara çarpmasını izliyorum, parçalar yağmur gibi duş zemininin üzerine düşüyor ve yeşil şeyler topaklanıyor.

"Güzel. Tekrar başla."

"Hayır. Senin sıran, tatlım. Bırak uçsun." Üzerinde toner yazan büyük bir şişeyi ona uzattım.

"Bana gerçek bir atış nasıl yapılır gösterir misin?" diye soruyor. "Ciddi misin?"

"Eğer bunu yapıyorsam, doğru yapmak isterim."

Bu mantığa karşı çıkamam. Arkasına geçiyorum, sırtını göğsüme, kıcını kalçama yaslayacak şekilde ayarlıyorum. Elim şişeyi tutan elin üzerini örtüyor, onu istediğim gibi yapana kadar vücudunu ayarlıyorum. Yüzüm ona o kadar yakın ki nefesimin sıcaklığını hissedebileceğini biliyorum.

Bunu yapmamalıydım. Ona bu kadar yakın olmamalıydım ama siktir et, o istedi.

Kulağına konuşurken saçları yanağını gıdıklıyor. "Ellerini önünde tut, kısa bir adım geri at ve sonra baskın ayağınla yana dön." Kalçalarını ayarlamak için onunkini örtmeyen elimi kullanıyorum ve ona nasıl hareket etmesini istediğimi gösteriyorum. "Ağırlığınızı pivot ayağınıza verin ve diğer dizinizi yukarı kaldırın. İleri doğru hareket ederken, fırlatma kolunu saracaksın ve bacağının aşağı inme momentumunu kullanarak bardağı olabildiğince sert fırlatacaksın." Elini elimde tutarak hareketi gösteriyorum ve sonra geri adım atarak onu bırakıyorum.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor, hedefine dönmeden önce gözümü yakalamak için hızlıca bakıyor.

"Mükemmel. Kavra ve yırt."

Gülüyor, ama tam da bunu yapıyor, biraz özensiz bir atış yapıyor, önemli değil. Daha fazla cam kırılmasıyla istenen etkiyi yaratıyor. Ellerini çırparak küçük bir sevinç çılgılığı atıyor. "Oh, evet. Bu şekilde daha güçlü hissettim."

"Kırmak istediğin başka bir şey var mı?"

Aynada gözlerimle buluşuyor, başını sallamadan önce yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Hayır, bana kötü şans gelmesine ihtiyacım yok. Kendimi hiçbir zaman çılgın, kindar bir tip olarak görmedim ama itiraf etmeliyim ki bu iyi hissettirdi. Cidden iyi. Muhtemelen senin onu yumrukladığın zamana benziyor. Hâlâ kıskanıyorum ama beni tanısan onun aptal, sert çenesine bir boksör kırığı atardım."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Etrafında dönüyor, dişleri alt dudağıyla buluşuyor, sanki bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyor. "Carter, şu anda ihtiyacım olan o kadar çok şey var ki. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Umarım senin fikrin benimkinden daha akıllıcadır."

Kalçamı tezgâhın kenarına yaslayarak ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Senin fikrin ne?"

"Hiçbir şey mantıklı değil ve sadece belaya yol açacak. Lütfen onun yerine seninkini söyle."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona bakıyorum ama o bakışlarını hemen kaçırıyor ama birkaç saniye önce olmayan bir kızarıklık olduğuna yemin edebilirim. Carrie Underwood şarkı söylemeyi bırakıyor ve onun hafifçe hızlanan nefes alış veriş dışında oda sessizleşiyor.

Düşünüyor muydu... hayır. İmkansız. O yapmaz... Bilinçli düşünce devreye girmeden önce, ona doğru adım attım, Gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini kaldırıyorum. "Aklından ne geçiyordu?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

Başparmağım çenesinin hizasında geziniyor ve dudaklarının aralanmasını ve gözbebeklerinin patlamasını izliyorum. Hay sikeyim. Sikim kotumun fermuarına doğru sarsılıyor ve bir an için onu bu tezgâhın üstüne kaldırdığımı, arkaya yatırdığımı ve yüzüme boşalana kadar onu yediğimi hayal ediyorum, sonra onu çevirip aynada bizi izlerken arkadan alıyorum.

Ama bunu yapamam.

Onun intikamı olamam. Kızgın, bunu kendisi de söyledi ve şimdi becerip sonra pişman olacağı biri olmayacağım - çünkü pişman olacak.

Bunun için ondan çok şey istiyorum.

Aslında beni istemiyor. Sadece bir isyan hareketi istiyor, Tony ile ödeşmek için bir şey. Kendini daha iyi, daha kontrollü hissetmesini sağlayacak bir şey. Şişeleri kırmak gibi.

Hareketi durduramadan eğiliyor ve nefesi boğazında düğümlenirken onu dinliyorum. Ufak bir bastırış ve bir şekilde tam buradayım. Çok yakın. O kadar aptalım ki, istediği kişi ya da şey ben değilim. Boğazımı temizliyorum. Düşüncelerimi temizliyorum.

"Seni Drew ve Margot'nun her zaman gittikleri dondurmacıya götürmeyi düşünüyordum," diye teklif ediyorum, Grace'in tatlı olan her şeye olan çılgın sevgisinin ikimizi de kurtaracağını bilerek.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Shake'inize alkol ekleyebileceğiniz bir şey mi demek istiyorsunuz?"

"İşte bu."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece şekerle. Eve dönerken Charles Caddesi'ndeki şekerçi dükkanına bile uğrayabiliriz."

O inliyor ve benim horoz tekrar sarsılıyor, vermeyi reddettiğim ilgi için yalvarıyor. Grace aşağıya bakarsa beni sertleşmiş bulacak ve o zaman duramayacağım. Onu ne kadar çok istediğimi görecektir ve bu kaderim olacak. Ama tüm kanım aletimde değil. Hâlâ beynimde bana akıl verecek ve aklımı başımda tutacak kadar var.

"Yapmak istediğin bu mu?"

Hayır. Yaklaşamadım bile.

"Evet."

"Sen satın alıyorsun. Sen bir milyardersin ve ben de bir asistan maaşıyla yeni bir ev ve yeni mobilyalar için para biriktirmeye çalışan evsiz bir kadınıyım."

"Ben ısmarlıyorum, ama sakız olmayacağına söz vermelisin."

Gülüyor. "Sen ve senin sakızlarla olan tuhaf ilişkin."

"Onlar iğrenç, Grace. Tüm jelatin bazlı ürünler öyledir. Jöle daha iyi değil."

"İstediğim kadar çikolata mı?" "İstediğin kadar çikolata."

"Anlaştık. Bu pis kokuyu tenimizden asla çıkaramadan buradan gidelim. Bu arada, senin fikrin benimkinden çok daha güvenli ve çok daha az dağınık, ama belki o kadar eğlenceli olmayabilir, ne demek istediğimi anlıyorsun." Bana göz kırpmıyor, kırık camların üzerinden atlayarak yatak odasına geri dönüyor ve ben inliyorum.

"Sen kötüsün," diye bağıriyorum ve onu bir seks suçu sahnesi gibi olan yatak odasına kadar takip ediyorum.

"Biliyorum, ama sinirlendiğinizde çok tatlı oluyorsunuz, Doktor. Bu sizde çok sık görebildiğim bir bakış değil. Erkekler üzerinde hâlâ böyle bir etkim olduğunu bilmek güzel." Öfkeyle odaya baktı ve harekete geçmemekte haklıydım.

Ama yine de...

Bavulunu alamadan elini tutuyorum ve dönüp bana bakana kadar çekiştiriyorum. "Ona izin verme

senin o parçanı alıp götürecektir. Bunların hepsi Tony, Grace. Seninle ilgili değil. Geçen gece sana ne demiştim? Egoları tatmin etmek için iltifat etmediğimi bilecek kadar beni tanıyorsun. Bir şey söylersem, ciddiymdir. "Sen yarım beyni ve nabzı olan her erkeğin isteyeceği her şeydin." Ben de dahil, eklemiyorum.

Kadın basit bir bakışla bile beni sertleştiriyor.

"Bence Tony'nin yarım bir beyne sahip olmaması büyük şans," diye fısıldıyor zorlukla yutkunarak.

"Bence bu kesinlikle şans." Keşke benim için de şanslı olsaydı.

Elini bırakarak bavulunu alıyorum ve odaya son bir kez baktıktan sonra dışarı çıkıyor, kapıyı arkamızdan kapatmadan önce anahtarını yere bırakıyor.

"Bitti," diyorum. "Asla geri dönmek zorunda değilsin."

"Şimdi Ritz'de bir çatı katı rezidansında ukala, çok ciddi katılımcımla yaşamak zorunda kaldım. Bundan nasıl kurtulacağım?"

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

"Bunun sakın bir gece olacağını söylemiştik hani?"
Carter kulağıma bağıyor, kalabalık restorana girdiğimizde, ki bu kolayca bir

Bir çeşit kulüp. Mekan tıklım tıklım. Top 40 ve indie rock karışımı müzik çalan bir DJ var - bu konuda bir şikâyet yok - ve dans pisti ağzına kadar dönen vücutlarla dolu.

"Bu benim fikrim değildi."

"O zaman neden buradayız? Yarın sabah yedide yirmi dört saatlik bir vardiyaya başlıyoruz."

"Oliver sadece akşam yemeği olduğunu söyledi."

"Belli ki yalan söylemiş." Carter tüm arkadaşlarımızın, beş erkek kardeşinin ve muhtemelen onların flörtleri olan tanımadığım birkaç kadının bulunduğu masayı işaret ediyor. Buna ek olarak, açıkça fotoğraflarını çeken insanlar var. "Tanrım. Basının elinde bizi takip eden bir cihaz falan mı var?" diye homurdanıyor ve odanın içinde manevra yapmaya çalışırken elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Bu gece fotoğrafımın çekilmemesini tercih ederim."

"Bir kereliğine," dedim akıllıca.

"Sonsuza kadar. Bundan nefret ediyorum. Paralı bir aileden geliyorum. Kadınlarla çıkıyorum. Kimin umurunda?"

Bu konuda haklı.

"En azından müzik iyi," diye karşı çıkıyorum. "Bu benim en sevdiğim Wild Minds şarkısı."

"Hangisi bu?"

"Time Surrender. Çok iyi. Jasper Diamond'ın sesi her duyduğumda tüylerimi diken diken ediyor."

"Sadece onu becermek istiyorsun."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Bunu söylerken yüzündeki çatık kaşlara. "Onun evli ve çocuklu olduğunu biliyorsun, değil mi? Ünlü biri olduğundan bahsetmiyorum bile." Sonra daha çok gülüyorum. "Evli ve çocuklu kısmı hariç sen ve serseri çeten gibi."

"Ha, ha." Carter eğlenmiyor.

Dönüp geriye doğru yürüyorum ve Carter'ı elimi tutmaya zorluyorum. "Haydi, ihtiyar. Rolüne gir. Seksi. Milyarder. Her gece kolunda farklı bir kadınla bekâr playboy. Kameralara gülümse. Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırla. En son ne zaman eğlendin?"

Bana göz kırıyor, sanki şoka girmiş gibi. Sanki sözlerim sinirlerine dokunmuş ve aniden komadan uyanmış, hayatının yıllarının geçtiğini fark etmiş ve uyurken neler olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Biraz eğlenmek ister misin?"

"Bence eğlenceli bir geceyi hak ediyorum, sence de öyle değil mi?" Ben de karşı çıkıyorum. "Önce yemek yiyip sonra dans etmek mi yoksa önce dans edip sonra yemek yemek mi?"

Ancak bu soruya cevap verme şansım olmuyor çünkü bir sonraki nefesimle birlikte bir grup kararlı kadın tarafından çiçeğe üşüşen arılar gibi sarılıyorum. Beni bir bütün olarak hareket ettiriyorlar, hiç zorlanmadan Carter'dan uzaklaştırıp dans pistine çıkarıyorlar.

"Bizimle tanışmaya geldiğiniz için çok mutluyuz," diye haykırıyor Amelia, Wild Minds'ın ritmiyle hareket edip sallanırken gri gözlerini neredeyse dumanlı bir renge bürüyen bir gülümsemeyle. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama sanırım Layla ve Stella'yı da getirdiğimize göre artık burası bizim yeni mekânımız olacak." İşaret ediyor

Arkamda, omzumun üzerinden döndüğümde iki gencin serbestçe dans ettiklerini görüyorum.

Amelia'ya dönüyorum. "Keşke ben de onlar gibi dans edebilseydim.

Yavru bir zürafa gibiyim. Kollarım ve bacaklarım var ama ritmim yok." İki elim kalçalarımın indi. "Bu konuda yardımcı olabilirim.

Resim tamamen ritimdir." Rina'nın en iyi arkadaşlarından biri olan Aria arkama geçiyor, benimle dans ediyor ve nasıl hareket etmem gerektiğine beni alıştırıyor. "Mükemmel," diye övüyor. "Sende var. Sadece paslanmışsın. Hastanede geçirdiğin onca zaman ve yeterince yaşamadığın için."

"Şaka yapmıyorum," diye kestirip atıyorum. "Gerçi ben genelde kulüpleri pek sevmem."

Burası fena değil, muhtemelen aslında bir kulüp olmadığı için, ancak flaş ışıklarıyla ilgili birkaç kulüpte bulundum ve gözlerimi kapatırsam veya ışıktan kaçınırsam iyi olsam da, her zaman çok fazla görsel uyarımdan nöbet geçirmekten endişeleniyorum. Atari salonlarındaki Space Invaders gibi oyunlarda nöbet uyarıları olmasının bir nedeni var. Sıradan insanlar için değil, benim gibi insanlar için ve ben bu uyarıları dikkate alıyorum.

Eğer toplum içinde nöbet geçirdiyseniz, bunun tekrarlamak isteyeceğiniz bir şey olmadığını çabucak öğrenirsiniz. Ben çok geçirdim. İlkokulda, ortaokulda ve lisede. Üniversitede ve tıp fakültesinde de. Sonuncusunu bir gece bir partide çok fazla ot içtikten ve çok fazla shot içtikten sonra geçirdim.

Hastaneye kaldırıldım. O kadar çok ilaç kullandım ki zihnim sürekli sis içindeydi. Tüm diyetimi değiştirdim, şunu bunu kestim. Ve bir süre, çocukken ve gençken, itiraf edeyim, çok kızgındım. Beynim beni dinlemediği, istediğim şekilde tepki vermediği için kızgındım.

Nöbet geçirdiğinizde kendinizi güçsüz hissedersiniz.

Hiçbir şey üzerinde kontrolünüz yok. Ne hareketleriniz, ne nefes alışınız, ne bağırsaklarınız ne de mesaneniz - evet, olabildiğince klas. İçsel beyin hücrenizin elektriksel aktivitesinin kölesisiniz ve bu... şey... bunun sizin gerçekliğiniz olduğunu bilmek çok ezici. Tıpkı herhangi bir

hastalık ya da bozukluk gibi. Ama

Epilepsi hastasıysanız, bir saniye önce iyisinizdir, hayatınıza devam ediyorsunuzdur ve bir saniye sonra nöbet geçirirsiniz.

Ne kadar şanslı olduğumu inkar etmeyeceğim. Hayatımda yaptığım birkaç önemli düzenlemeyle kendimi çoğunlukla idare edebildim. Ancak başkalarının yaşadığı mücadeleyi ilk elden gördüm ve basitçe söylemek gerekirse, bu hayatları paramparça edebilen ve kalbinizi kırabilen bir hastalık.

"Kulüplerin hayranı ol ya da olma, Oliver'ın geldiğine çok sevindiğini biliyorum," diyor Amelia ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Senin için durmadan endişeleniyordu."

"Dairemin nasıl geneleve benzediğini söyledi mi?"

Amelia dudaklarını kemiriyor, sırayla Rina, Halle, Margot ve Aria'ya bakıyor. Oliver mesaj atıp eşyalarımı almakla ilgili son durumu sormuştu ve ben de hiçbir ayrıntıyı atlamadan ona her şeyi anlatmıştım. Carter ve ben buraya böyle geldik. En azından önce şeker alışverişine gitmeyi başardım.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Sen iyi misin? Bunun çok aptalca bir soru olduğunun farkındayım ama sormak zorundayım." Halle omzumu kavırıyor, önümde kayıyor, Aria'nın -ve sanırım benim- yaptığım hareketleri taklit ediyor. "Benim de eski sevgililerim beni aldattı, suç işledi ve her türlü harika şeyi yaptı, o yüzden anlıyorum. O pislikler bunu yaptığında, onlara verdiğinin farkına bile varmadığın bir parçanı senden alıyorlar."

"Gerçek," diye kabul ediyor Margot. "Nasıl oluyor da insan ruhu, bize zarar vermekte acele edenlere kendimizi teslim etmeye bu kadar şartlanmışken, bize göz dikenlere inanmakta ve güvenmekte bu kadar yavaş olabiliyor?"

Lanet olsun. Daha doğru sözlerin söylendiğini hiç sanmıyorum.

Neden böyle oluyor? Milyonlarca insandan milyonlarca övgü sözü duyabiliriz ama sonra biri içimizi sarsan bir şey yapar ve sanki diğer tüm şeyler çaresizce boşluğa düşer. Tony bana kendimi seksi hissettirmedi. İstenmeyen. Fazla

h1rs1.

Beni aldattığı için bende bir sorun varmış gibi hissettirdi.

Sanki bu benim hatammış gibi çünkü onun istediği şekilde ona 'ihtiyaç' duymuyordum. Onun bir kadın ve eşin nasıl olması gerektiğine dair önyargılı kalıbına uymuyordum. Ama sadece aldatmadı. Benimle asla yapmayacağı şekilde yabancılarla seks yapıyordu.

Özgüvene nihai tekme.

Ve sonra Carter, söylediği tüm o şeylerle. Neden Tony'nin olumsuz davranışlarına Carter'ın olumlu sözlerine göre daha çabuk inanıyordum?

Gözleri üzerimde olan tüm kadınlara "Ben iyiyim," diyorum. Ellerimi havaya kaldırıyorum, müzik etrafımızda akarken bu kadınların beni hareket ettirmesine ve sallamasına izin veriyorum. "Bilmiyorum. Doğrusu, belki de kederin evrelerini karıştırıyorum ama kendimi özgürleşmiş hissediyorum. Yani, kızgın, incinmiş ve boktan, elbette, ama sadece... Bir daha asla o Grace olmak istemiyorum. Başına gelecekleri göremeyen Grace. Başından beri doğru olmadığını bilmesi gereken adamla birlikte olan. Keşke haklı olduklarını öğrenmeden önce bana onun bir pislik olduğunu söyleyen herkesi dinleseydim."

"Özgürleşmek için şu andan daha iyi bir zaman olamaz," diyor Halle, tam olarak okuyamadığım bir sırtışla.

"Ha?"

"Sana bakan çok seksi bir adam var, o yüzden daha önce dinlememiş olman kimin umurunda, şimdi ne istersen yapabilirsin. Onun gibi."

Bu Margot ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ancak bir saniye sonra rastgele bir adamın kadın güç çemberimize doğru ilerlediğini yakaladığımda gülüyorum. Gözlerimi iki kez kırpıştırıp adamı inceliyorum - oldukça seksi- ve sonra tekrar kadına dönüyorum.

"Belki de senin için geliyordur," diye karşılık veriyorum ona.

"Asla olmaz. Ben bir hemşireyim. Siz doktorlarda olmayan içgüdülerimiz var. O seni istiyor."

"Doğru ya," diye itiraz ediyor Rina, şarkı daha yavaş bir country baladına dönüşürken dans ederek. "Yani

Drew'un başından beri sana aşık olduğunu bildiğin gibi mi?"

Margot başını sallar. "Farklı. Drew Aria'ya aşıktı."

"Seni öpene kadar," diye karşı çıkıyor Aria.

"Her neyse, diğer insanları kendimi okuyabildiğimden daha iyi okuyabiliyorum ve bu adam Grace'i istiyor. O tamamen senin," diye duyuruyor ona, tam bize ulaştığında, benimle dans etmekten daha fazlasını yapmak istediğini söyleyen bir gülümsemeyle tam yanımda duruyor.

"Ben..."

"Merhaba," diyerek sözümü kesiyor, sesi baştan çıkarıcı, gözleri şehvet sarhoşu. "Dans etmek ister misin?"

"Bunun böyle olduğundan emin değilim-"

Aria kalçalarını bırakıyor ve bana göz kırparak uzaklaşıyor. Halle de aynısını yapıyor ve sonra gece gökyüzüne doğru kuşlar gibi uçup gidiyorlar. Birden kendimi terk edilmiş, bir kez daha yalnız hissettim. Kaybolmuş. Ama neden? Ve nasıl? Burada güç bende. O sadece restorandaki rastgele bir yabancı.

"Elbette öyle," diyor, elleri vücuduma geliyor, kalçalarıma dayanıyor, gözleri beni yutuyor. "Çok güzelsin. Seni arkadaşlarınla izliyordum ve gözlerimi senden alamadım."

"Teşekkür ederim. Ama sanırım bu gecelik dansım bitti."

"Bana uyar. Sadece seninle konuşmak istedim." "Bazı insanlarla birlikteyim."

"Onun yerine bu gece benimle olabilirsin," diye teklif ediyor. "Sana yemek ısmarlarım. Tabii burada bir erkekle değilsen?" Bütün arkadaşlarımın olduğu masaya doğru bir bakış atıyor. "Beraber geldiğin adamla mı?"

Tanrım, bu adam ne zamandır beni izliyor? "O
."

"Çünkü o adam o Göz kamaştırıcı at Biz. Öyle mi? o erkek arkadaşın mı?"

"Ha?"

Omzumun üzerinden başını sallayarak bakmamı istiyor.

Ben de öyle yapıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum çünkü içgüdü ve merak kurnaz piçler. Ve baktığımda, etrafımızda ülkelerine dönen insanların arasından geçerken Carter'ı görüyorum, ta orada, hepimizin oturduğu büyük masada oturuyor, kardeşleriyle konuşuyor... ve doğrudan bana bakıyor.

Koyu renk gözleri kapüşonlu ve sert, pek de alışık olmadığımız kirli sakallarıyla kaplı keskin çenesi sınıksız kenetlenmiş. Gözleri benimkileri yakalıyor ve bir kez yakaladığında tüm o gerginlik buharlaşıyor, yavaş, kolay, tüm günahlar kadar seksi bir sırtış muhteşem yüzünde zarıfçe süzölüyor. Birine bir şey söylüyor ve sonra ayağa kalkarak kabinden çıkıyor ve doğruca dans pistine yöneliyor.

Tam bana göre.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye tekrarlar yabancı.

"Hayır," diye cevap veriyorum ama bana öyle bir bakıyor ki...

Carter odanın içinde kral bir aslan gibi süzölürken midem geriliyor, rahatsız edici bir seviyeye çıkıyor. İnsanlar fotoğraf çekiyor ama o hiç aldırılmıyor. Hayır, gözleri sadece benimkilerde.

"Aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

"Bizde durum böyle değil," diye karşılık veriyorum çünkü öyle değil. Carter beni istemiyor. Sadece bana göz kulak oluyor. Yardımcı ve koruyucu olmaya çalışıyor. Asistanına ve kardeşinin arkadaşına, onun konumundaki herhangi birinin yapacağı gibi bakıyor. Öyle değil mi?

Beni evine aldı ve ben kendime zor bakarken o bana baktı. İsa bebek üzerine yemin etsem bile, bugün bana nasıl atış yapılacağını öğretirken sertleşti. Ama çoğu erkek, güzel bulduklarını iddia ettikleri bir kadınla karşı karşıya kaldıklarında sertleşmez mi?

Evet, bu sadece biyoloji. Hiçbir anlamı yok.

Şu anda içgüdülerim yok. Hepsi kör, karanlıkta tökezliyorlar, duvarlara çarpıyorlar ve

ve her şeyi mahvediyordum. Beni sonsuza kadar sevdiğine ve değer verdiğine yemin ettiğim bir adamla nişanlıydım. Aslında arkamdan ve burnumun dibinde tam tersini yapan bir adamla.

Bundan sonra herhangi birine güven nasıl artar? "Öyle olsun ya da olmasın, bakışları bana başka bir şey."

Carter tam adamın sözleri havada uçuşurken bize ulaştı. Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ona gitmesini söyle," diyor ve o söylediği için içgüdülerim buna karşı koyuyor. Karşılığında, yüzünü bile hatırlamadığım bu rastgele adamın kalmasını talep etmek. "Şimdi."

"Hey adamım, ben bir-"

"Güzel. O zaman siktirip gidebilirsin," diyor Carter soğukkanlılıkla, tüm kontrolü elinde tutan cilasız hiç bozulmadan. Tüm hakimiyet.

Adam bir cevap için bana bakıyor olmalı, ama ben gözlerimi Carter'dan ayırmadım. Bir saniye sonra adam gitti, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu, yerine Carter geldi, inatla önümde duruyor ve tüm dikkatimi bana veriyordu.

"Burada biraz kaybolmuş görünüyorsun, tatlım." Tanrım, bunu nasıl okudu?

"Benim gibi kadınlar asla kaybolmaz. Her şey yeniden ayarlama meselesidir."

Dudaklarının köşesinde çarpık bir gülümseme kıvrılıyor. "Buna inanıyorum. Bu gece senin için doğru kişi o değildi."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Tam olarak ilgilenmiyordum." Koyu renk gözlerine bakıyorum, bulması imkânsız satır aralarını umutsuzca okumaya çalışıyorum. Gözleri kapalı. Sıkıca kilitlenmiş bir kitap gibi.

"Oliver senin için yemek sipariş etti," diye devam ediyor. "Birazdan masada olur. Gelene kadar dans etmeye ne dersin?"

Tek kelime etmeden, bir saniye bile düşünmeden ya da tereddüt etmeden kollarımı omuzlarına kadar kaldırdım ve

Boyun. "Pek iyi bir dansçı değilim,"
diyorum ona. "Ama çok iyi bir
öğretmenim."

Bilmiyor muyum?

Elleri belimin tepesini buluyor, kıcımın hemen üzerinde, lazerli pantolonumla üstümün arasındaki çizgiye yapışıyor. Vücudu benimkine sarılıyor, bilmediğimiz bir ritimle basit bir salınım bizi yönlendiriyor. Ona rahatlamasını söylediğimde kalbim beni dinlemiyor. Müzikle birlikte çarpıyor, baş döndürücü ve yüksek enerjili.

Carter elimi sıkıca kavıyor, beni dışarı fırlatmadan önce sıkıca kavıyor, beni geri çekene kadar çılgın, kıvrımlı bir tür döngüde döndürüyor, beni yakalıyor, koluna alıyor. Nefesim titriyor, kahkahalarım boğazımda düğümleniyor. Vücudunu nasıl hareket ettireceğini kesinlikle bilen bir adam gibi öğretmeye, dönmeye ve dans etmeye başlıyor.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" Kontrolsüzce kıkırdayarak soruyorum.

"Fritz eğitim programı. Zengin çocuk eğitim kampı gibi. Dans, tenis-"

"Ah, çit," diye araya giriyorum. "Eskrim yapmalıyız. Çocukken Oliver ve Rina ile birkaç kez bunu yaptığımızı hatırlıyorum."

"Sanırım başka bir zaman. Şu anda seninle kavga etmektense dans etmeyi tercih ederim."

"Şey, kesinlikle şikayetçi değilim. Bu bir ilk olsa bile."

Ona arsızca sırtıyorum, bir kaşımı kaldırıyorum, barın ışıkları etrafımızda kırmızı, yeşil ve mavi renklerde dönüyor. Aslında, kavga sayılabilecek herhangi bir şey yaptığımız tek yer iş yeridir. Konutta geçen hafta kolay ve hafif geçti.

"Sana karşı katı olmak benim işim." Bakışları benimkileri tutuyor. "Ve kavgalarımızı sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama dahası var-"

"Hey," diye araya giriyor Oliver, eli omzumda, beni sıkıyor. "Akşam yemeğin masada. Biliyorum siz çocuklar

yarınki vardiyalarınız için erken çıkmanız gerekiyor."

Yeşil gözleriyle buluşuyorum ve takdirle gülümsüyorum. Kollarını indirmiş ve bedeni aramızda mesafe yaratmış olan Carter'a dönüp baktığımda, aramızdaki bu an, bu gün her neyse bittiğini biliyorum. Yarın işte, kendimize döneceğiz.

Ve ilk kez, bu konuda biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

D Kanepeye uzanıp oyunu açıyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. Yarın saat yedide işte olmam gerekiyor ama hâlâ uyumaya çalışamayacak kadar huzursuzum.

Özellikle de geçirdiğim gün ve geceden sonra. Koridorun sonundaki medya odasına gidebilirdim ama sadece Sox maçının sonunu izlemek için biraz fazla gibi görünüyor ve şimdilik sessizlik beni rahatlatıyor.

Bir tıp dergisi okumaya başladım ama aklım çok hızlı bir şekilde çok uzaklara gitti, oysa beyzbol seksin evrensel panzehiridir.

Buna dayanamazdım. Onu o adamla izlemeye. Ona doğru sinsice yaklaşması, niyetinin yüzünden okunması. Ona dokunuşunu, onunla konuşmasını. Alanna'yla hiç böyle olmamıştım, o öfkenin onda birini bile hissetmemiştim. Alanna'nın birileriyle çıktığını biliyordum, hatta onu bazı erkeklerle görmüştüm ama bu beni hiç böyle etkilememişti. Bir kere bile.

Ama bu gece, o önemsiz, bir hiç olan adamı parçalamaya hazırdım. O anda biliyordum. Grace'e benden başka kimse sahip olamazdı.

Ama ona sahip olamıyorum bile. Bununla ne yapacağım ben?

Gerçekten bilmiyorum.

Sox'u izlerken oturup bir şeyler içmek. Ben de öyle yapıyorum.

Kötü bir ilişkiden o kadar yeni çıktı ki bir şey denemeye bile kalkışamıyorum. Bunun için çok erken. Akli karmakarışık, kalbi darmadağın ve ben onun ribaundu ya da intikamı olmayacağım. Bana güvendiği için burada, evimde ama onu arzulamama engel olamıyorum.

Yani evet...

Alkol. Sox.

Önümüzdeki yirmi dört saati onunla birlikte bir vardiyada geçirmeden önce rahatlamam gerekiyor. Şimdiden bu kadar sorun yaşıyorsam, bir sonraki, burada ne kadar kalacaksa, neler getireceğini düşünmek beni ürpertiyor. Belki de programlarımızı değiştirmeliyim. İşyerinde birlikte daha az zaman geçirmemiz için işleri değiştirmeliyim. Onu başka bir hastaneye nakletmeliyim - şu anda benim evimde kaldığını düşünürsek yapılacak en doğru şey bu.

Onu iş başında görmeyi sevmem dışında.

Onu hastalarla izlemeyi seviyorum. Ameliyathanede ona öğretmeyi seviyorum. Bu benim ilacım oldu. Benim ilacım. Bir yıl boyunca bunun üzerinde geliştirdim ve şimdi bağımlı olduğum için, şiddetli bir yoksunluk yaşamadan nasıl bırakacağımı bilmiyorum. İç çekiyorum, arkama yaslanıp pozisyonumu değiştiriyorum, bir bileğimi diğer dizimin üzerine atıyorum.

Ebediyen mahvoldum.

Sanki kadını doğrudan düşüncelerimden çağırıyormuşum gibi, bir hareket gözüme çarpıyor. Grace karanlık mutfağa doğru ilerliyor, üzerinde geçen hafta sonu yanlışlıkla kapıma geldiğinde ona verdiğim büyük tişörtüm ve eşofman altım var.

Bu beni aptalca gülümsetti. Benim kıyafetlerimin içinde güzel görünüyor.

"Uyuyamıyor musun?" Seslendim ve biraz irkildi, belli ki kendi iç gözleminde kaybolmuştu ve ondan sadece yirmi metre uzakta oturduğumu fark etmemişti.

"Noel şarkıları beni korkuttun," diye mırıldanıyor, bir elini göğsüne götürerek düşüncelerimi doğruluyor. O

küçük, şaşkın bir kahkaha atar ve sonra başını sallar. "Hayır. Sadece biraz su almaya gelmişim. Peki ya sen?"

Uyuyor olmam gerekirken hâlâ uyanık olmamın nedenini ona söylemek istemediğim için omzumu dikleştiriyorum.

Su aramayı bırakıyor, onun yerine odayı geçip tam yanımdaki kanepeye kayıyor, dizlerini bükerek yanıma sokuluyor. Bunun bir şey olmadığını biliyorum. Bunun sadece benimle rahat olması olduğunu biliyorum. Oliver'la olduğu gibi. Bir kardeş gibi. Ama bana bu şekilde baskı yapması, onu yakınımnda hissetmem, tenini koklamam, onun hakkında hissettiğim son şey kardeşçe.

"Şunun tadına bakabilir miyim?" diye soruyor ve ben de ona içkimi uzatıyorum, kristali dudaklarına götürüp sıvıyı ağzına götürmesini izliyorum. "Wooh," diye haykırıyor, dudaklarını şapırdatıyor ve bana geri uzatıyor. "Red Sox'ın önünde sakın bir Cuma gecesi için iyi bir içki."

"Tamamen seninle geçirdiğim bir gün ve akşamdan sonra buna ihtiyacım vardı."

"Yüce İsa, evet. Eğer içebilseydim, seninle yaşamak beni kesinlikle içmeye iterdi."

Kıkırdıyorum, şu anda hiçbir şey izlemesem de gözlerimi büyük televizyonda tutmaya zorluyorum.

Yanımda kıpırdanıyor, sanki rahat bir pozisyon arıyormuş gibi kıpırdanıyor ama bunun öyle olmadığını söyleyebilirim. "Aklında ne var Grace?"

Kıpırdamadan duruyor ve "Aklımda bir şey olduğunu düşündüren nedir?" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Çünkü seni tanıyorum. "Çılgın tahmin. Ne oldu?"

"Günü benimle geçirmek zorunda kalmasaydın bu gece ne yapıyor olurdun? Burada yaşamıyor olsaydım?"

Ne söyleyeceğini düşündüğümünden emin değilim ama öyle değil. Boynum büküldü ve gözlerini yakaladım. Sox'lar her ne yapıyorsa onun için ölüm kalım meselesiymiş gibi ekrana odaklanmıştı.

Çenesini kavrayıp gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Bana ne soruyorsun?"

Dişleriyle alt dudağını yokluyor. "Bu gece seni izledim. Kadınların nasıl baktığını gördüm. Fotoğraflarınızı çektiler. Hepinizin ama ben internette dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımızı buldum bile. Twitter ve Instagram'daydı ve şimdiden hakkında bir sürü yorum vardı. Hepsi de senin bir kadınla dans ederken görülmen ve bunun etrafında dönen spekülasyonlarla ilgiliydi. Neyse ki fotoğrafta yüzüm yoktu, kafamın arkası vardı ama bilemiyorum. Sadece beni düşündürdü."

Sanki söylemediği başka bir şey varmış gibi geliyor. Bununla birlikte sakladığı bir şey. Bunu gözlerinde görüyorum, kaymalarında. Benimkini tutmaktaki isteksizliklerinde.

"Dans ettiğim kadın farklı bir kadın ve farklı bir durum olsaydı onu eve getirir miydin bilmek ister misin?"

"Sanırım. Bu gece burada oturmuş, pahalı bir viski içiyorsun ve ben buradayım diye pijamalarla Red Sox maçını izliyorsun. Sen sadece... Bilmiyorum..."

"Onu eve getirirdim," diyorum ona, aklımı başımdan almakta asla başarısız olmayan o lanet olası mavi gözlere bakarak. "Eğer evet diyecek kadar şanslı olsaydım. Bu gece o güzel sarışının yanına gidip onunla dans etseydim ve o sen olmasaydın, onu tanımasaydım ve etrafımızda bu kadar saçmalık olmasaydı. Evet, onu eve götürmek için çok uğraşırdım."

Nefesi kesiliyor ve yanakları kızarıyor. "Ama ben o kadındım."

"Sen öyleydin, ben de burada pijamalarımınla Sox maçını izliyor ve pahalı viskimi içiyorum." Çünkü onun yerine seni yatağıma getiremem.

Yüzünü avuçlarımdan çekip önce ellerine sonra da televizyona bakıyor. Sox ikili oyun yaptı ve devre bitti, evcil hayvan reklamına geçildi.

yemek ve kimin umurunda. Gözlerini tekrar üzerimde istiyorum. Gözlerini hep üzerimde istiyorum.

"Yalnız görünüyorsun. Belki de üzgün. Tek istediğim buydu."

Oh. Şey... sık beni. İçim parçalanıyor, göğsümdeki sürekli ağrı yavaş yavaş alevleniyor. "Bazen öyleyim. Ama herkes öyle değil mi?"

Çünkü gerçek şu ki, artık neye sahip olduğumdan emin değilim.

Çalışıyorum, eve geliyorum, rastgele, anlamsız kadınlarla çıkıyorum, kardeşlerim ve Rina ile takılıyorum ve biraz daha çalışıyorum. Aslında bu hayatı seviyordum. Kardeşlerimi ve Rina'yı seviyorum, rastgele kadınlara aldırmıyorum ve yaptığım işi kesinlikle seviyorum. Ama evet, daha iyi bir hayatım olabilirdi.

Sadece devam etmek istemedim.

Çalışmak zorunda olduğumdan daha fazla çalışmayı seçiyorum çünkü son bir yıldır kafayı taktığım kadın deli gibi çalışmak zorunda ve onunla birlikte olmak hayatımın en önemli olayı.

Hobilerim yok çünkü kimin buna vakti var ki? Ailem ve birkaç yakınım dışında çok fazla arkadaşım yok çünkü uzun zaman önce öğrendim - tüm ailem öğrendi - paranız olduğunda ve bir Abbot-Fritz olduğunuzda insanlar size aç yapıyor. Bu yüzden insanlarımızı dikkatle seçiyoruz ve çoğunlukla sadece biz kalıyoruz. Annem hasta. Tekrarlayan kansere karşı yaşam mücadelesi veriyor ve iyileşene kadar o üzgün ve korkmuş oğlu kalacak.

Virginia Beach'te işler benim için farklıydı. Daha kaygısızdım. Daha az katıydım. Alanna ve arkadaşımız Billie de bunun bir parçasıydı ama Boston dışındaki bir Abbot-Fritz için de özgürlük vardı. Ya da belki de daha çok ikamet ettiğim yerin sağladığı küçük, koruyucu baloncuktu. Kim bilir?

Grace gelip bana neyi kaçırdığımı gösterene kadar bunun yalnızlık ya da üzüntü olduğunu hiç düşünmemiştim... dünyamın nasıl olabileceğini...

Düşünceli bir anın ardından "Evet," diyor. "Sanırım hepimiz bazen böyle oluyoruz. Ben sadece burada olmamın bunu yapmasından endişeleniyorum."

"Değil ve buraya taşındığın için pişman değilim Grace. Gelip gidebileceğin ve kendine ait bir yerin olduğu için mutluyum. Kendini güvende hissedeceğin bir yer. Onlarla kalsaydın Oliver ve Amelia tepene binerdi ve bu sevgiden kaynaklanıyor olsa da, kim bir şeyleri geride bırakmaya çalışırken tüm ilginin sürekli üzerinde olmasını ister ki?"

"Onların da böyle olacağını biliyorum ve onları tüm kalbimle sevsem de kendi alanıma sahip olmak beni rahatlatıyor. Mahremiyetim. Sadece bundan ne elde ettiğini merak ediyorum."

Seni. Daha iyisini bilsem bile seni bundan kurtarıyorum ve çoğu zaman sadece kendime işkence ediyorum. "Benim için endişeleniyor musun, Hammond?" Ayarladığı ağır havayı hafifletmeye çalışarak şaka yapıyorum. "Fritz bekâr statüme uygun yaşamadığım için mi endişeleniyorsun? Bunu değiştirebilirim, biliyorsun. Telefonumu çıkarır ve birkaç kadın aramaya başlarım. İstersen önümüzdeki otuz dakika içinde burada bir grup seks için bir harem kurabilirim. İzlemene bile izin veririm."

"Sana göz kulak olmaya çalışıyordum, pislik."

Göğsüme tokat atıyor ve ben gülüyorum, elini yakalıyorum ve zayıf pozisyonunu kullanarak onu gıdıklıyorum. Belirli bir noktaya vurduğumda Grace bir çığlık atıyor ve ne yaptığımı anlayamadan bardağım sehpanın üzerinde duruyor ve onu kanepeye yatırmış durumdayım, elleri başının üzerinde, vücudum onunkinin üzerinde geziniyor.

Bir elimle bileklerini kilitliyorum ve diğer elimle onu gıdıklamaya devam ediyorum, vücudu kıvranıyor, benimkiyle savaşıyor. İkimiz de gülüyor ve gülümsüyoruz, gözlerimiz heyecandan parlıyor. Ancak bir anda, ikimiz de aynı anda pozisyonumuzu fark ettiğimizde eğlenceli havamız buharlaşıyor.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum, kahkahalarımız sönerken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, bu yeni gergin sessizliği bozan tek şey televizyonun yumuşak sesi oluyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Krem rengi, şimdi kızarmış yanaklarının pürüzsüz teninde gezinip gözlerine geri dönmeden önce bir süre orada oyalanıyorlar. Mavi ateş ve... hararetli?

Benim için mi? Bilmiyorum. Kendi gözlerime güvenmiyorum. Beni daha önce de yanılttılar.

Nefes alış verişimiz hafif soluktan ağır ve sert bir hale dönüşüyor. Aşağıya inme, onu bedenimle, ağzımla sarmalama ve aramızdaki bu küçük boşluğu yok etme dürtüsü beni bir mengene gibi sıkıyor. Bana göz kırpmıyor ama hareket etmiyor ve konuşmuyor. Gözleri benimkilerde, benimkiler de onunkilerde sabit kalıyor çünkü dudaklarına geri dönemiyorlar.

Eğer yaparlarsa, onu öpeceğim.

Onu öpeceğim ve sonra ona dokunacağım. Ve sonra ona dokunmaktan fazlasını yapacağım. Ona zevk vereceğim. Boşalmasını sağlayacağım. Ona gördüğüm en güzel kadın olduğunu tekrar tekrar göstereceğim. Ve sonra...

O zaman her şeyi kaybederim.

Tony yüzünden kalbi kırık olduğu için onu elde edemedim kaybedeceğim. Çünkü o üzgün ve savunmasız ve bana, birlikte kaldığı adama, ondan faydalanmama ihtiyacı yok.

Lanet olsun. Ne yapıyorum ben?

Yapabileceğim tek şey. Üzerinden inip ayağa kalktım ve ona yardım etmek için elimi uzattım. Gülümseyerek elimi tuttu. Sıradan bir Grace gülümsemesi, vücudunu altımda sıkıştırdığımı, onu öpmeye hazır olduğumu göstermiyor. Onu almaya. Ona sahip olmak için.

Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz, değil mi? Bilmek zorunda. Ona olan arzumu görmüş olmalı. Kahretsin, bütün gün bunu saklayarak boktan bir iş yaptım. Öğleden sonra banyoda ve sonra dans pistinde.

Benim neyim var böyle? Onun güvenine nasıl böyle ihanet edebilirim?

Gidecek başka bir yeri olmadığına buraya geldi. Güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunda. Birinin onunla ilgilenmesine ihtiyaç duyduğunda.

Ben bir pisliğim.

Ama bunu dzeltebilirim. Onu yatağıma almadan, kaybettiğini düşündüğü güvenini geri verebilirim. Onun hikayesindeki iyi adam olabilirim çünkü şu anda buna ihtiyaı var.

"Yarın işe gitmek ister misin?" Eskiden bunu yaptığını ve burada benimle yaşarken bütün hafta bunu yapmadığını bildiğim için soruyorum.

Yüzü aydınlandı. "Evet. Çok isterim. Teşekkür ederim." "Tamam. O zaman buradan erken ayrılmamız gerekecek." "Tamam. Beş buçukta?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, bir adım geri çekilip içkimi alıyorum, aniden beyzbol ve alkolle işim bitiyor. "Beş buçuk uygun."

"O zaman yatağa gitmeliyiz." Dudaklarını yalıyor. "Bilirsin işe. Uzun vardiyamızdan ve sabahın erken saatlerinden önce biraz uyuyalım."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece televizyonu kapatıyorum, bizi sessiz bir karanlıkta, sadece kalbimin atışı ve yarı sertleşmiş aletimin nabzıyla daha da ağırlaşan bir sessizlikte yıkıyorum. Kontrolü ele almalıyım. Kontrol bendeydi, peki neden şimdi onunla bu kadar çok sorun yaşıyorum?

"İyi geceler, Carter."

"İyi geceler, Grace."

Oyalanıyor, bir süre bekliyor ve daha fazla bir şey sylemeyeceğimi anladığında, odasına geri dönüyor.

Elimle yüzümü ovalayarak kanepeye geri düşüyorum. Taşınmak zorunda. Gitmek zorunda. Ama bunu da hazmedemiyorum. Hem kalmasını istiyorum hem de gitmesine ihtiyaım var. Hayatımda hiç bu kadar çelişkiye dşmemiştim. Bu kadar dğmlenmemiştim. Hayatımı mahvediyor, daha önce hiç olmadığı kadar.

En büyük zevk acı.

Canımı yakan bir şey, ama onu kurcalamaktan, ona ihtiyaç duymaktan vazgeemiyorum çünkü o keskin acı olmasa, sanırım kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissederdim. Söylediklerinde haklıydı.

Bu gece söyledi. Hepsini. En son ne zaman gevşediğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman rahatladığımı ve eğlendiğimi. Elbette, arkadaşlarımla ve kardeşlerimle dışarı çıkıyorum. İyi vakit geçiriyoruz.

Ama bu farklı. Bu sadece benim hareketlerim.

İstediğim hayatın bir kalıntısı. Yaşamam gereken hayatın.

Ayağa kalkıp mutfığa giriyorum, viskimden son bir yudum aldıktan sonra kalanını lavaboya döküyorum, bardağı lavaboda bırakıyorum çünkü yıkamak istemiyorum. Sonra odama gidiyor, dişlerimi fırçalıyor ve kendimi yatağa hazırlıyorum. Yeni bir güne başlamaya hazırım.

Çünkü başka seçeneğim yok.

Ve çok yakında, o gitmiş olacak. En fazla birkaç hafta daha.

Bir gün şimdi olduğundan daha kolay olacak. Eninde sonunda onu unutacağım. Umarım kendimi kaybetmeden o zamana kadar dayanabilirim.

"N "Gece vardiyası, ah gece vardiyası, senden nefret ediyorum, iğrençsin," diye şarkı söyleyen Rina, kafeteryadan aldığı dondurma bardağından büyük bir topak alıp

ağızına atıyor. "Hasta ölümü mü?"

Rina'nın gece vardiyasında yediği tek şey dondurma ve o da sadece bir hasta kod verdiğinde ya da öldüğünde.

"Hayır," diye geveliyor ısırlıklarının arasından. "Onu zar zor kurtardık ama hâlâ sallantıda. Onunla uzun bir gece olacak ve sabah dörtte bunu benim üzerimde tekrar deneyeceğini hissediyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. İşte bu yüzden bebek doğurtmayı seviyorum. Kalp kırıklıklarından payımıza düşeni almadığımızdan değil, aldığımızda da her şeyden çok daha yıkıcı oluyor - ya yeni bir anne ya da yeni bir bebekten bahsediyoruz - ama yine de neşemiz bulaşıcı. İşte bu yüzden Rina burada, bebek odasının dışında durmuş tüm bu sevimli yeni hayata bakıyor.

"Buradayım," dedi Margot, koridorda hızlı adımlarla yürürken. "Tanrım, Drew bu gece bir hastayla kışımın dibindeydi. Dolunay mı var?" Rina'ya göz kırpmıyor. "Kahretsin. Sundae. Yaptılar mı?"

"Zar zor," diye cevap veriyorum ağzı dolu olan Rina için. Rina'nın dondurması kadar lezzetli olmayan protein barımdan bir ısırık alıyorum.

"Neyin o kadar eğlenceli olmadığını biliyor musun?" Margot retorik olarak soruyor, kendi sorusuna cevap vermeye devam ettiğine göre öyle varsayıyorum. "Hastanede kokteyl servisi olmaması. Yani, buraya gelen kaç kişinin gerçekten bir içkiye ihtiyacı olduğunu bir düşünün."

Kendimi durduramadan güldüm. "Bu garip bir şekilde mantıklı."

"Değil mi? O zaman Halle ve Aria'yı da buraya getirebiliriz. İç karartıcı olmak yerine harika olur."

"Ancak hepimiz işe geri dönmek zorundayız ve bu kesinlikle hiçbirimizin bir kokteylden sonra yapabileceği bir şey değil."

Margot bir süre düşünceli bir şekilde Rina'ya bakar. "Sanırım bu doğru ve bu yüzden dondurma yemeyi tercih ediyorsun."

Rina kaşışını ona doğru tutuyor. "Tamamdır, evlat."

"Tamam. Ama başka bir kızlar gecesine ihtiyacımız var. Dün gece sayılmaz çünkü erkeklerin hepsi oradaydı. Drew'la nişanlı olmak çok zor bir şey. Ben bu konuda iyi değilim ve o da "Hadi düğünümüzü planlayalım" diyor. Onun kalın sesiyle alay ediyor. "Benim hasarlı bir mal olduğumu ve hasarlı insanların evlilik gibi şeylerde acele edemeyeceğini anlamıyor mu?" Bana göz kırpmıyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Bunu konuşmak ayıp mı?"

Ona el salladım. "Hayır, bunu duymak güzel. Hasarlı mal kısmı değil tabii ki. Drew harika bir adam ve ikiniz adına çok mutluyum. Tony'ye hiç benzemiyor. Drew seni kırık camların üzerinde yalınayak taşırdı, Tony ise beni ayakkabı olarak kullanırdı, eğer bir anlamı varsa."

"Öyle sayılır," diye kabul ediyor Rina, artık çorba kıvamına gelmiş dondurmasından arta kalanlarla oynarken. "Ama kırık camlardan bahsetmişken, Carrie Underwood hareketini duydum."

"Carter'dan mı Oliver'dan mı?"

"Evet," diye sırtarak yanıtlıyor.

"Tanrım, bu çocuklar dedikodu yapıyor, değil mi?" "Konuyu saptırıyorsun."

"Bekle? Bu da ne?" Margot kafasını Rina ve benim aramda bir ileri bir geri sallayarak soruyor. Duvara yaslanıyorum, büyük cam pencereden çocuk odasına bakıyorum, önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyorum. Sonra daha iyi düşünüp omzumun üzerinden bakıyorum ve yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. Janet bu gece burada değil, Tanrı'ya şükür, ama Dylan burada ve o adam yaptığım şeyi duyarsa her şeyin üzerine gidecektir.

Bebeklere geri dönüyorum.

"Carter eski dairemde kalan eşyalarımı almamda bana yardımcı oldu, ne yazık ki pek bir şey yoktu. Bir asistanın hayatı sanırım. Her neyse, Tony'nin gülünç güzellik ürünleri yelpazesine Carrie Underwood gibi davranmaya karar verdim ve banyoda bir sürü şişe kırdım."

Margot bir kahkaha atar. "Destansı. Bayıldım buna. O zamandan beri ondan haber aldınız mı?"

"Evet. Burayı o şekilde görmek zorunda kaldığım için çok üzgün olduğumu ve beni çok özlediği için böyle olduğumu söyleyen bir mesaj attı." Gözlerimi alenen devirmek için burada duraklıyorum. Sırtımı duvara yaslamak için dönüyorum ve ayağımı duvara dayıyorum. "Keşke önce ona mesaj atıp geleceğimi haber verseydim diye saçmaladı. Cevap vermedim. Daire, boş şişeler ve prezervatif ambalajlarıyla dolu bir öğrenci evine benziyordu."

İki bayan da tiksintiyle burunlarını kıvrıyor. Bu konuda onlara katılıyorum. Eğer Tony'nin ihanetinden dolayı kalbim kırıldıysa bile, dün daireyi görmek içimde kalan sevgi ve şefkati yok etti. Şimdi sadece dehşete düştüm, pişmanım ve hastayım. Tony'yi düşünmek bile derimi kaşındırıyor ve midemi bulandırıyor.

"Artık başka biriyle takılabilirsin. Dün geceki adam belli ki sana göre değilmiş. Carter'a ne dersin?" Margot öneriyor ve ben tam burada, koridorda boğuluyorum, öksürüyorum, protein barımdan bir ısırık

boğazımın arkasına takılmıştı. "Tanrım, iyi misin?"

"Sana Heimlich falan yapmamızı ister misin?" Rina sorar. "Saçmalık. Kesinlikle var." Cevabımı beklemeden hemen harekete geçti. Bilirsiniz, çünkü hastanenin ortasında elim boğazımda, aptal gibi boğulduğum için konuşamıyorum. Hemen yanıma koştu ve beni öne doğru iterken elinin tersiyle sırtıma, kürek kemiklerimin arasına, boğulmakta olan bir bebeğe yaptığınız gibi defalarca vurdu. Tam olarak Heimlich değil ama amaçlanan etkiyi yarattı. Parça boğazımdan çıkıyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Şimdi daha iyi misin?"

Sonunda yapışkan lokmayı sağ borudan yutmayı başarırken ona zayıf bir başparmak işareti yapıyorum.

Vay canına, bu çok havalı ve klas bir hareketti. "Teşekkür ederim."

Rina kaşlarını çatarak, "Her zaman," diye cevap verdi. "Ama gerçekten, gecede bir kod, Grace. Yiyebileceğim çok fazla dondurma var."

Az önceki ölüme yakın deneyimimle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık tenimde geziniyor. Umarım boğulmamın ve ardından kızarmamın gerçek nedeni fark edilmez, yoksa hiçbir şeyi inkar etmeme izin vermezler. Bunun nereden geldiğini bile bilmiyorum.

Yani, tam olarak değil.

"Artık ölmediğine göre, Carter'la yatmak konusunda bana hiç cevap vermedin."

Kadın beni öldürmeye mi çalışıyor?

Margot'ya "Carter benim bakıcım," diye açıklıyorum çünkü bu doğru, basit ve kolay. Gözlerimden akan birkaç damla yaşı siliyorum ve kendimi toparlayarak duvara yaslandığım pozisyonuma geri dönüyorum. "Orada hiçbir şey olmuyor." Bu da doğru.

Gerçi dün sadece anlardan ibaretti. Birbiri ardına gelen bir dizi an.

Ama ne onları ne de onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı. Bir an aramızda bir sıcaklık, bir kıvılcım olduğunu düşünüyorum ama hemen ardından sönüyor. Ne zaman bir şeyle flört etsem ters yöne kaçıyor. Dün gece üzerimden yeterince hızlı kalkamadı ve pozisyonumuzu fark ettiğinde gözlerindeki bakış bana her şeyi anlattı.

Korku.

Dehşete kapılmıştı ve bu, üstümde beni sıkıştıran bir erkeğin yüzünde görmek isteyeceğim son şeydir. Banyodayken onunla dalga geçtiğim bile, hiçbir niyeti ya da ilgisi olmadığını görebiliyordum.

Çok iyi. Gerçekten harika.

Onunla birlikte yaşıyorum ve ayrılık acısı çekiyorum ve ihtiyacım olan son şey başka bir adamla yatağa girmek. Özellikle Carter Fritz gibi karmaşık bir adamla. Kendim için zamana ihtiyacım var. İyileşmek, kendimi ve hayatımı toparlamak için zamana ihtiyacım var.

"Hadi ama. Birini aşmanın en iyi yolu onun altına girmektir ve Carter çok seksi. Ayrıca, bilirsiniz, o bir seri katil ya da yayılmadan önce incelemeniz gereken rastgele bir adam değil."

"Midemdeki dondurmayı pıhtılaştırıyorsun." Margot Rina'ya el sallıyor.

Margot'ya başımı sallıyorum. "Benim odak noktam işim, başka bir şey değil." Olunabilecek en güvenli yol bu. İkisi de bir şey söyleme ihtiyacı hissetmeyip çok şey anlatan bakışlar atınca, "Dick karmaşıklaştırmaya ihtiyacım olmayan şeyleri karmaşıklaştırıyor," diye devam ediyorum. "Carter gibi biri bir yana, kimseyle bir şey yaşamaya hazır değilim."

"Neden bir şey olmak zorunda?" Margot ısrar ediyor. "Neden sadece eğlenceli olamıyor?"

"Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Aptal kalbimin vajinamın ihtiyaç duyduğu gündelik eğlenceye dahil olup olmayacağı ya da onun yapmaya yatkın olduğu gibi gidip duyguları yakalayıp yakalamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Daha önce hiç yapmamış olmanız yapamayacağınız anlamına gelmez. Dick doğru adamla sadece dick olabilir. Özellikle de skoru baştan biliyorsanız."

"Kardeşimden bahsederken sik kelimesini kullanmayı keser misin?"

"Özür dilerim," diye özür diliyor Margot. "Ama burada bahsettiğimiz şey bu değil mi? Katıldığı seksi kızla oynaşması mı?"

"Şey, evet. Sayılır, sanırım." Rina kaşığını boğazına sokuyormuş gibi yapıyor ve bunu yaparken öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Ama bunu yapması hastane politikasına aykırı. Ve biliyorsun, o benim ve Oliver'ın kardeşi."

"Her neyse." Margot onu elinin tersiyle itiyor ve işe koyulmaya hazırmış gibi dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Eğer Carter seninle ilgilenen kişi olmasaydı, Oliver'ın kardeşi olmasaydı ve sen de kötü bir ilişkiden yeni çıkmış olmasaydın, o senin için mükemmel olurdu."

Margot'ya gülüyorum ve Rina sırtıyor, başını sallıyor, ağlamaya başlayan bebeklerden birine bakıyor, tam o sırada bir hemşire geliyor ve onu yatıştırmak için kucağına alıyor.

"Yani adam Carter, kız da Grace olmasaydı mükemmel olurlardı mı demek istiyorsun?" Rina zekice.

"Carter beni o şekilde görmüyor," diye itiraz ediyorum. "Ben de onu öyle görmüyorum ve böyle olması gerekiyor."

Ama bu yalan gibi geliyor. En azından ikinci yarısı öyle. Çünkü Carter için her zaman küçük bir şeyim olmuştur. Tüm kızların ateşli atıcıya bayıldığını söylerken yalan söylemiyordum çünkü biz bayılırdık. Oliver'ın en iyi arkadaşı olarak bunu asla itiraf etmeyecek olsam da ben de dahil.

Carter daha yaşlı, tanrı gibi, şeytani yakışıklı ve dokunulmazdı. Çok ciddi ve çekingendi.

ve sonra onu gördünüz. Gerçek Carter Fritz.

Kömür yığınları arasında nadir bulunan bir mücevher keşfetmek gibiydi. Onunla geçen hafta da böyle geçti.

Altındaki adamın bakışları, flörtleri, alayları. Kendini o kadar kapalı tutuyor ki, bu da bende daha derine inme isteği uyandırıyor. Daha çok araştırmak. Daha fazlasını ortaya çıkarmak.

Ama ona karşı hissettiğim her türlü çekimi çabucak bir kenara bıraktım. Ben nişanlıydım.

Şimdi değilim ve hala onu bu şekilde düşünmemeye ya da kafamı daha fazla karıştırmamaya çalışsam da bunu yapmak giderek zorlaşıyor.

"Yine de kolay bir kaçamak için eğlenceli olabilir," diye düşünüyor Margot. "Carter'ın tek yaptığı bu, değil mi? Tony'nin yaptıklarını sonsuza dek unutmak için ihtiyacın olan şey tam olarak bu olabilir."

"Bir kaçamak ne zaman kolay olmuştur ki?" Rina elindeki plastik kaşığı artık boş olan bardağına daldırıp yakındaki bir çöp kutusuna atarak meydan okuyor. "Brecken ve benim için kesinlikle öyle olmadı."

Margot gülüyor, duvara yaslanıp hastane kimlik kartıyla oynarken bir yandan da Rina'ya ters ters bakıyor. "Çünkü söz konusu sen olduğunda Brecken'ın hep başka fikirleri vardı. Carter bana o tip biri gibi gelmiyor. Sadece hızlı ve ateşli bir kaçamak yapıp sonra yoluna devam eden bir tip. O tam bir işkolik ve Grace de öyle. Bu yüzden mükemmel."

Elimi kaldırarak başımı sallıyorum. "Dur. Carter'la ateşli, kolay, hızlı ya da başka türlü bir kaçamak yapmayacağım."

"Carter değilse başka biri," diye ısrar ediyor Margot. "Kesinlikle biriyle kaçamak yapmalısın. Her şeyi ayarlarız. Senin için mükemmel bir erkek bile bulabilirim. Bacakları üzerinde seks yapıyor ve-"

Carter, "İyi akşamlar hanımlar," diyerek birdenbire arkamdan yaklaşıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Hay aksi!

Rina böcek yutmuş gibi görünüyor ve bence Margot bayılmak üzere çünkü yüzündeki tüm kan resmen çekildi.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye devam ediyor, yanıma geliyor ve sanırım ölmek istiyorum. Eğer konuşmamızı duyduysa... Ama ben bir şey söylemedim, değil mi? Sadece kaçamak yapmayacağımızı söyledim. Tamamen doğru.

Rina elini kaldırdı. "Hasta bu gecenin onun gecesi olmasına karar verdi."

"Öyle miydi?" Carter soruyor.

"Hayır, neyse ki, ama yine de yeni bir hayat görmenin yanı sıra yaşamı onaylayan dondurmanın da gerekli olduğunu hissettim."

Margot, "Ben sadece kız muhabbeti ve bebekler için buradayım," diyor.

Carter bana döndü, her zamanki sert tavrıyla. "Hastanız yok mu Dr. Hammond?"

"Benim hanımım sadece beş santimetre ve hala eşiyle birlikte koridorlarda yürüyor. Dylan ilgileniyor. Öğle tatilinden sonra onları kontrol edecektim."

"Ve bu senin öğle tatilin mi? Sabahın birinde mi?"

Yarısı yenmiş protein barımı kaldırıyorum. "Buna ne diyorsun?"

"Acınası. Benimle gelin, Doktor. Sizinle konuşmam gerek. İyi geceler hanımlar. Rina, saçında krem şanti var." Ona doğru yürüdü, parmaklarıyla kremayı çıkardı ve alnından öptü. "Hastanız için üzgünüm. Konuşmak istersen beni sonra ara."

"Ben iyiyim. Dondurma bunun için var." Bana el sallıyor ve Margot'nun elini tutuyor. "İyi geceler."

Carter bana dönüyor ve artık yüzlerini göremediği anda Margot, "Aman Tanrım, çok üzgünüm" diyor.

Evet. Şaka yapmıyorum.

"Sonra," diyorum ama Carter kolumdan tutup beni peşinden sürükleyince sözüm kesiliyor, ta aşağılara kadar.

boş koridora ve ardından kapıyı arkamızdan kapattığı boş nöbetçi odasına giriyoruz. "Sen ne-"

Ancak Carter beni duvara yapıştırıp yüzüme doğru yaklaşıırken, yüz ifadesi vahşileşince sözüm kesiliyor. "Bana rastgele bir adamla rastgele bir kaçamak yapmayı ciddi ciddi düşünmediğini söyle," diye öfkeleni.

"Arkadaşlarımla özel konuşmalarımı dinleyerek ne yapıyordun?"

Gözleri kısıldı. "Koridorun ortasıındaydın. Pek de özel bir yer sayılmaz. Cevap ver bana."

"Kendi kişisel, özel zamanımda ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?"

Eli başımın yanındaki duvara çarpıyor ve ben başlıyorum. Neredeyse burun buruna gelene kadar yaklaşıyor. "Çünkü artık benimle yaşıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

Homurdanıyor, kara gözleri çalkantılı, alev alev benimkileri delip geçiyor. "Kahretsin, Grace." Elini tekrar çarptı. "Artık bekârsın diye rastgele bir adamla yatağa atlayamazsın."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. Carter'ı hiç böyle görmemiştim. Çözölmüş. Neredeyse çıldırmış. Pek çoğunun gördüğünden şüpheliyim.

"Ne istersem onu yaparım Carter. Son baktığımda ben yetişkin bir kadındım ve geçici oda arkadaşım olsan da olmasan da sen benim bakıcım değilsin."

"Grace. Çok ciddiğim. Bana bunu yapmayacağını söyle."

Bana şaka mı yapıyor? "Sana böyle bir şey söylemeyeceğim. Eğer biriyle yatmaya karar veririm, bu benim kararımıdır. Senin üzerinde hiçbir etkisi ya da etkisi yoktur."

Neşesiz, acı dolu bir kahkaha atıyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

Diğer elini kaldırıp beni içine çekiyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. O kadar şiddetli ki boynumun dibindeki nabzı görebildiğini biliyorum.

"Umursuyorum, tamam mı? Önemsiyorum. Tekrar incindiğini görmek istemiyorum. Seni hak etmeyen bir eziğin sana el sürmesini izleyemem. Ne zaman..." Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini kabaca yüzünde ve saçlarında gezdiriyor, bunu yaparken de derin bir nefes alıyor. "Kahretsin!"

"Ne zaman değil?" Bastırıyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor; bir şey söylemek için ağzını açtığında çağrı cihazı çalışıyor ve küçük odada kalçasına çarparak yüksek sesle bipliyor. Bakışlarımı bir saniye daha tutuyor, derin bir nefes alıyor ve duvarı iterek benden uzaklaşıyor. Çağrı cihazını kontrol etmeden, kapıyı arkasından çarparak ve beni burada sersemlemiş halde bırakarak dışarı fırlıyor.

Bütün bunlar da neydi?

Y Vardiyamızın sonuna geldiğimizde Carter'la aramızda mini bir kavga çıktığını asla bilemezsiniz. Sanki hiç olmamış gibi. Sanki o mükemmel bilinen kontrolü.

Kafamı karıştırıyor.

Komplike bir acil sezaryende ona yardım ettim ve temizlendikten, güneş doğduktan ve hastalarımızı bir sonraki vardiyaya devrettikten sonra binadan birlikte çıkıyoruz. Sessiz, rahatsız edici ve gergin. En azından benim için öyle. Ona bakarak ne hissettiğini anlayamazsınız.

Carter'ın bir buzdağı olduğunu keşfediyorum. Ruhunun büyük bir kısmı soğuk dış görünüşünün altında, derinlerde saklı.

Ama yirmi dört saat uyanık ve ayakta kaldıktan sonra dinlenmeye ihtiyacım var. Gerçek bir yemeğe ve sonra dinlenmeye ihtiyacım var. Kesinlikle bir yerlerde düş almalıyım.

Bu nöbetler vücuduma zarar veriyor, onu sınırlarına kadar zorluyor ki bu da benim durumumda zar atmak anlamına geliyor. Rotasyonlarımızın çalışma şekli nedeniyle ayda sadece bir kez yapmak zorundayım ve bunun için minnettarım. Ama her seferinde ilk sefer gibi oluyor. Asla alışamıyorsunuz. Alışmak diye bir şey yok.

Şu anda Pazar sabahı ve Pazartesi günü ayakta tedavi ortamındayım, hastanede veya ameliyathanede olmaktan çok daha kolay yönetilebilir.

"Eve gitmeden önce kahvaltı etmek ister misin, yoksa uyumaya mı ihtiyacın var?"

Bunu onun garip bir zeytin dalı olarak kabul edeceğim. Aramızın gergin olmasından hoşlanmıyorum. Berbat bir iş ve ev dinamiği yaratıyor. Zorlayıcı, tutumlu, hatta ateşli, tüm bunlarla başa çıkabilirim. Ama gerginlik? O kadar da değil.

"Tabii. Kulağa harika geliyor."

"Waffles seviyorsun, değil mi? İyi bir yer biliyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Waffles'i sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Personel kahvaltısı. Üç tane falan yemişsin."

"Personel kahvaltısı mı?" Beynimi zorlayarak soruyorum. "Ama o... geçen Kasım'da mıydı?"

Kayıtsızca omuz silkiyor, Boylston'a dönmemi işaret ediyor, ama ben bu bekleme vahyine takılıp kalıyorum. Onunla oturmuyordum bile. Odanın arka tarafında diğer iki sakınle birlikte oturuyordum ve o... Nerede olduğunu bile hatırlamıyorum ama bana yakın değildi.

Beni Halk Bahçeleri'ne bakan, hiç de şık giyinmediğim lüks bir restorana götürürken eli belime değiyor. Önce ona sonra da kendime bakıyorum. Üzerimi değiştirdim elbette - hastanede giydiğim önlükleri dışarıda giymekten nefret ediyorum; çok kötü hissettiriyor - ama aynı zamanda eski püskü bir kot pantolon ve eski bir üniversite tişörtü giyiyorum. Saçlarımın dağınık olduğundan, makyaj yapmadığımdan ve yirmi dört saattir aralıksız uyanık olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Carter?"

"Bugün Pazar," diye açıklama yapıyor. "Burada harika bir brunch var. Bayılacaksınız."

Hiç şüphem yok, ama ben beş yıldızlı bir yemek deneyimi değil, yağlı bir kaşık yeri bekliyordum. Carter bir Fritz, belki de bilmeliydim? Annemle babamın

Çok paraları vardı ama Abbot-Fritz seviyesine yakın değillerdi. Yine de çok az insan öyledir.

Tanrı aşkına, onlar mega milyarderler.

Ancak zamanın yüzde doksanında onlardan milyarder havası almazsınız. Birbirine sıkı sıkıya bağlı, aile odaklı, ayakları yere basan bir ekip. Yani, Rina yoğun bakım hemşiresi. Oliver toplum sağlığı alanında çalışıyor. Carter kadın doğum uzmanı, Landon kardiyolog. Sadece Kaplan ve Luca, Luca'nın beyin cerrahı ve Kaplan'ın pediatrik kardiyotorasik cerrah olmasıyla evrenin efendileri olarak görev yapıyor.

Şu an ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Uykusuzum ve geçirdiğim haftadan sonra biraz kafayı yemiş durumdayım ve şimdi güzel bahçelere bakan bir masaya götürülüyorum ve Chanel giyen kadınların alaylarına maruz kalıyorum.

"Burada ne işimiz var?" Menülerimizle baş başa kaldıktan sonra nefesimin altında tıslıyorum. Yemekler harika görünüyordu, hakkını vermeliyim.

"Birlikte kahvaltı ediyoruz," diyor basitçe, gözleri menünün üzerinde. Nöbetçi odasında aramızda geçenlerden bahsetmek istiyorum ama o kadar cesur değilim. Doğrusu, ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Planlasam da planlamasam da biriyle yatamayacağımı söylemeye hakkı yoktu. Ama en başta bunu neden yapıyordu ki?

Ve neden bu kadar üzgündü ki?

"Carter?"

Bana bakıyor, yumuşak bir gülümseme kahverengi gözlerini ısıtıyor. "Güzel bir şey istersin diye düşündüm. Sadece senin için bir şey."

Oh. Bu... delicesine tatlı.

"Menüye bak, Grace."

Şimdi okuyorum. Çünkü bir kez daha buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. "Carter, beni kırbaçlıyorsun."

"Ve sen de midemi ekşitiyorsun. Ne yemek istediğine karar verdin mi?"

Her türlü özel waffles var. Tatlı olanlar, tuzlu olanlar, hepsi birbirinden lezzetli. Ve evet, waffles benim favorim. Biliyor çünkü... beni izliyordu? Bu nasıl mantıklı olabilir?

"Gelecek hafta senin doğum günün," diye düşünüyor garsondan kahveyi alırken. Başımı sallıyorum, fincanımı kapatıyorum. Uykuya ihtiyacım var, kafeine değil. "Karışık meyveli smoothie alacak."

Yapacak mıyım? Kulağa hoş geliyor. Menüü daha dikkatli okumaya zahmet etseydim kendim için sipariş edebileceğim bir şey gibi. İlk defa tartışmıyorum.

"Çok iyi, efendim. Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Grace?" Carter bana doğru bir el sallıyor.

Um. Tanrım. Patronunuzla kahvaltı etmenin bu kadar stresli olabileceğini kim bilebilirdi? "Tavuk ve waffles alayım lütfen." Çünkü baharatlı şurup kulağa harika geliyor ve waffle'nin içinde pişirilmiş pastırma parçaları var, ancak bu ve Nutella ve berry arasında yakın bir seçim oldu.

"Ben ıstakozlu yumurta alayım lütfen."

Bu da kulağa hoş geliyor. Acaba Carter paylaştığını mı yoksa kendine yığan bir tip mi? Kahvaltısından bir ısırık alsam garip olur mu? Neden bu ilk buluşma gibi hissettiriyor?

"Neden bu ilk buluşma gibi hissettiriyor?"

Carter sırtıyor, gözlerinde okuyamadığım bir pırıltı var. "Dediğim gibi, doğum günün önümüzdeki hafta. Bunun için özel bir şeyler yapmalıyız."

Suyumdan bir yudum alıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp karşımdaki, sorumu açıkça geçiştiren adamı inceliyorum. Bir günden fazladır bebek doğurtmuş ve ameliyat yapmış gibi görünmeyen adamı. Onunla geçirdiğim günlerin sayısı arttıkça daha da beklenmedik ve kafa karıştırıcı hale gelen adam.

"Sence ne yapmalıyız?" Ben de ona cevap veriyorum, Carter'ın bu konuda en iyisi gibi görünmesinden başka bir sebep olmasa da merak ediyorum.

planı olan bir adam. Ne de olsa beni bu sabah buraya o getirdi.

Smoothie'm geldi ve küçük bir yudum aldım ve vay canına, harika bir şeydi. Beklentilerim buna benziyorsa, gerçek bir ziyafetin içindeyim demektir. Belki de bunu bu yüzden yapmıştır? Bir ziyafet çekeyim diye mi? Söylediği gibi güzel bir şey.

Onu anlamaya çalıştıkça migrenim tutuyor.

O... o bana kur mu yapıyor?

Bunca zamandır işaretleri yanlış mı okuyormuşum?

Yoksa bu sadece Carter'ın asistanını ve kardeşinin en iyi arkadaşını kollayan iyi bir adam olması mı? Gerçekten anlayamıyorum. Tek bildiğim Carter'ın benimle çıkmakla ilgilenmediği. Olsa olsa benimle kaçamak yapmak istiyor. Margot'un dediği gibi. Yaptığı şey bu. İlişkiye girmez, kaçamak yapar.

İçimden kendime iç geçiriyorum. Bu düzeyde bir kavrayış ya da gözetim gerektirmeyen bir şey üzerinde gereğinden fazla düşünüyorum. Demek istediğim bu. Gündelik iş yapamam. Kahretsin, adamın yaptığı her şeyi incelemeden kahvaltı bile edemiyorum.

"Smoothie nasıl?"

"Muhteşem. Biraz ister misin?" Bardağımlı ona uzatırken bakıyorum ama tek yaptığı başını hayır anlamında sallamak oluyor. Hah. "Uyumadan önce nasıl kahve içebiliyorsun?"

"Bu akşama kadar uyumayacağım. Bugün uyursam ritmim bozulacak ve bu gece uyuyamayacağım ve haftaya berbat bir başlangıç yapacağım."

"Bunu yapmayı denedim. Sert bir şekilde çarpmadan asla ikiyi geçemiyorum."

"Genellikle beş ya da altıya kadar dayanıyorum ve sonra gece için yatıyorum."

Ah. Bir doktorun hayatı.

"Doğum gününün etrafında dolanıp duruyoruz," diyor ve ben gülümsememe engel olamıyorum.

Öyle. Görünüşe göre pek çok şeyin etrafından dolanıyoruz. Nasıl kazanacağımı ya da kaybedeceğimi bilmediğim bir oyun gibi geliyor,

Özellikle de kuralları ve hatta riskleri bilmediğim zaman.

"Tony senin için ne yapardı?"

Bu onun için ilginç bir soru.

"Genelde Tony bana bir mücevher alır, sonra da pahalı bir akşam yemeğine çıkarırdı. Ama belki bu yıl kızlarla bir şeyler yaparım? Bilmiyorum. O kadar da umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, hiç umursamadım. Bana aldığı tüm mücevherleri hiç takmadım çünkü bir asistanın hayatı ve çoğu zaten benim tarzım değildi. Sanki bir dergide okuduğu için bana almış gibiydi, öyle yapmam gerekiyordu. Nankörlük etmek istemem, sadece..."

Bana ne istediğimi hiç sormadı ya da ne aldığına hiç dikkat etmedi. Her doğum gününde ve her Noel'de aynı şeyi alırdı. Mücevher ve akşam yemeği. Büyük elmas damla küpeler. Zümrüt bir kolye. Bir safir ve yakut iğne -bizim yaşımızda kim iğne takar ki? İngiltere Kraliçesi ile tanışacak olsaydım, doğru mücevherlere sahip olurdum...

Her zaman aynı kuyumcudan alırdı ve şimdi bana aldığı şeyi seçmesine yardım eden kadınla yatıp yatmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ne zaman onu ve benim için yaptıklarını düşünsem aklım oraya gidiyor. Şu anda sadece iki kadın hakkında bilgim var ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Sadece biliyorum ve ondan nefret ediyorum.

Tiksintiyi geçtim ve şimdi resmen nefret aşamasına ulaştım.

"O zaman senin için mücevher ya da süslü akşam yemekleri yok. Bir partiye ne dersin?"

Carter'a boş boş bakıyorum. Bir parti mi? Bu olabilir- "Tam da ihtiyacın olan şey olabilir."

Ona sırtıyıyorum. "Şimdi de aklımı mı okuyorsun?"

Kıkırdıyor, gözlerini benden ayırmadan kahvesinden bir yudum daha alıyor. Adam bu işte çok iyi. Kalp atışlarımı biraz hızlandırıyor. Tenimi

hafif bir uğultuyla vızıldıyor. Beni koltuğumun kenarında tutuyor, bir sonraki adım için endişelendiriyor. Hepsi bir bakışla ya da bir gülümsemeyle, çünkü gerçekçi olalım, bakışları çok yoğun. O kadar yoğun ki vücudunuzun her hücresinde hissediyorsunuz. Ve gülümsemeleri dondurucu soğuklarda tereyağını eritebilir.

"Bir parti o zaman."

"Carter, bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Ama bana bir söz vermelisin." Ona göz kırpıyorum. "Neymiş o?"

"Yanında birini getirmeyeceksin."

Şimdi neredeyse sandalyemden düşecektim, ama bunu yapmaya fırsatım olmadı ya da bir randevu getirip getirmediğimi neden umursuyorsun diye cevap bile veremedim çünkü önüme kocaman bir tabak tavuk ve waffles kondu ve kutsal vay canına, şimdiye kadar kokladığım en iyi şey gibi kokuyor. Tatlı ve baharatlı, tuzlu ve iştah açıcı.

Carter'ın benedict'i de aynı derecede şahane görünüyor. Garson yanımdan ayrılıyor ve Carter yemekten bir lokma kesip çatalına koyuyor ve bana uzatıyor. Onu sorgulamadan öne doğru eğilip uzatılan lokmayı alıyorum.

-ilk ısırığı da ekleyebilirim- ağzımda patlayan tatlar istemedenden de olsa inlememe neden oluyor. Carter'ın gözleri parlıyor, ben bir aşüfte gibi dudaklarımı yalarken onun da burun delikleri açılıyor.

"İyi mi?"

"Sanırım az önce geldim."

Bizimkinin yanındaki masada oturan kadın bana sert bir bakış atıyor ve tek yapabildiğim ona omuz silkmek oluyor. Carter parmağını alt dudağına sürterek gülüyor.

"Belki de bunca yıldır Tony ile kaçırdığın şey budur. Dünyayı sarsan bir yemek..."

Oh, cehenneme kadar yolu var.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, Carter'a kendi kahvaltısından bir çatal dolusu hazırlıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi ve çatalımı ona uzatıyorum. O da takdirle mırıldanarak bir ısırık alıyor.

"İyi mi?"

"İnanılmaz. Şimdi sen dene. İzlemek istiyorum."

Ve böylece kahvaltımız bir çeşit yemek ön sevişmesine dönüştü. Bu gerçekten oluyor mu yoksa sadece uykusuzluktan dolayı rüya mı görüyorum ya da her şeyi hayal mi ediyorum bilemiyorum.

"Kendimi Japon balığı gibi hissetmeme neden oluyorsun," diyorum bir ısırık alırken. Carter kıkırdıyor ama yılmıyor. Ağzıma atarken röntgenci bir zevkle izliyor ve eminim yine inliyorum. Kasıtlı bile değil, o kadar güzel ki.

Carter kendi kahvaltısından bir ısırık alırken yüzünde tatmin olmuş bir parıltı vardı ve sonra sadece ikimiz yiyorduk. O bir insan gibi yiyor, ben de tüm tabağımı ve smoothie'mi mideye indiriyorum.

"Tatlı ister misin?"

Ona ters ters bakıyorum, patlamaya hazırım. O da bunu biliyor, çünkü benimle dalga geçerken yüzündeki ve sesindeki espriyi saklayamıyor.

"O zaman bu bir hayır mı?"

"Şu anda ağzıma başka bir şey koyarsam ölürüm."

"Yazık. Ağzına bir şey koyduğunu görmeyi umuyordum. Orada başka bir şey daha var."

Çenem düşüyor, gözlerim kafamdan fırlayacak gibi oluyor.

"Carter, göbek adını bilmiyorum Fritz!"

"Ben James. Ama bu bakış ne için?" diye sorar masumca.

"Ben. Sen..." Ne yapacağımı şaşırdım. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu sapıkçaydı." "Sadece sapıkça, eğer aklından geçen buysa. Çünkü Bildiğiniz gibi sadece tatlıdan bahsediyordum."

Ayağa kalkarak masanın üzerine bir ton banknot bırakıyor. İri eli benimkine uzanıyor, her zamanki gibi pürüzsüz. Ona bakıyorum ve kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Ciddi mi, değil mi?

Ve neden ona söyleyemiyorum?

Bu çıldırtıcı.

Ben mi bu kadar pratikten uzağım, yoksa Carter kurnazlık mı yapıyor?

"Günün geri kalanı için planların nedir?" diye soruyor, parlak Boston sabahına adım atıp Boylston'a doğru ilerlerken, caddeyi geçip sola Tremont'a dönerken ve kaldırım boyunca yürürken.

"Muhtemelen ağırdan alıyorum. Uzun vardiyalardan sonra yapmam gereken şey bu. Biraz çamaşır yıkarım, belki biraz yoga yaparım ve sonra uyurum. Peki ya sen? Sana engel olmayacağım, değil mi?"

"Hayır. Duş alacaktım ve sonra Bağ evine gitmeden önce ailemi görmek için yerleşkeye gidecektim."

Octavia geçen gün son doz kemoterapisini bitirdi. "Annen henüz taramalarını yaptırmadı mı?"

"Salı günü, ama sonuçlar çıksa da çıkmasa da Perşembe günü ayrılmayı planlıyorlar. Yazın geri kalanında orada kalabileceklerini umuyorlar ama daha fazla kemoterapiye ihtiyacı olursa bu mümkün olmayacak."

Ailelerinin reisi Octavia Fritz'in bu kadar hasta olmasının ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Oliver ve Rina'da da gördüm. Hepsinin kemiklerini sızlatıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de. Onu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" Teklif ediyorum.

Carter kaldırımın ortasında duruyor ve uzun bir süre bana bakıyor. Sonunda bana doğru bir adım atıyor, gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalana kadar üzerimde yükseliyor.

"Bunu yapar mısın?" diye soruyor usulca. "Bütün gece çalıştıktan, çamaşır yıkadıktan ve yoga yaptıktan sonra bile benimle gelir misin?"

"Elbette. Ailenizi seviyorum. Şehirden ayrılmadan önce onları ziyaret etmeyi çok isterim."

"Kendini nasıl hissediyorsun? Uykunun bölünmesinin neden olabileceğini biliyorum-"

"Ben iyiyim, Carter. Nöbet geçirmekten endişe etseydim teklif etmezdim. Her ihtimale karşı kurtarma ilaçlarımı yanımda getireceğim."

"Sadece kısa bir süre kalacağız. Saat ikiye kadar evde olmanı sağlarım. Olur mu?"

Benim için endişeleniyor. Oliver'ın benim için endişelenmesine benziyor ama yine de aynı şey değil. Özellikle de Carter'ın bunu yapması hakkında hissettiklerimle.

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Ducati'mi alacağız..." Bunu havada bıraktı ve ben de sırttım.

"Tanrım, o şeye bindiğini tamamen unutmuşum. Ne tür bir doktor motosiklete biner? Özellikle de böyle bir şeye? Beyin cerrahı kardeşinin seni çoktan öldürmemiş olmasına şaşırdım."

"Ben bir organ bağışçısıyım, Luca çok heyecanlandı." Gözlerimi deviriyorum ama yine de gülümsüyorum.

"Yerleşkeye gitmek daha hızlı. Çukurların ve trafiğin caydırıcı olduğunu mu sanıyorsunuz? Hayır." Şimdi sırtıyor. "Bana sıkıca tutunmalı ve uçmaya hazırlanmalısın."

Tereddüt ediyorum, gözlerini aydınlatan macera heyecanı nabzımı hızlandırıyor ve kanımı ısıtıyor. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Doğrusu, ö d ü m ü koparıyor.

Ama o sürerken.

"Bu bir uyarı mı? Beni hızlı bir gezintiye çıkarırken sıkı tutunmam gerektiği mi?"

Sırtışı arsızlaşıyor. Şeytan gibi.

"Kesinlikle. Hadi ama Grace. En son ne zaman bacaklarının arasında bu kadar güçlü bir şey oldu?" Dudakları kulağımın dibinde gezinene kadar ağzı yanağımda kayıyor. "Sana ne kadar iyi olabileceğini göstermem için bana güvenir misin?"

Oh lanet olsun.

"Sana güveniyorum," diyorum ve o Carter'ın göz kamaştırıcı gülümsemesiyle gülümsüyor. O gülümseme ki beni en kızsı halimle heyecanlandırmayı asla başaramıyor. Yüzümde uçuşan bir tutam saç alıp kulağımın arkasına

sıkıştırıyor.

Parmaklar olması gerekenden bir saniye daha fazla kalıyor. Bu da hoşuma gidiyor.

Özellikle de Carter'ın bunu yapması hakkında hissettiklerimle. Carter'ın beni kahvaltıya götürmesi hoşuma gidiyor çünkü garsonları sevdiğimi biliyor. Doğum günüm için bana bir parti vermeyi teklif etmesini seviyorum çünkü bunu istediğimi biliyor. Ailesini görmek için onunla gelmemi istemesi ama güvende olmam ve bakılmam için bana taviz vermesi hoşuma gidiyor. Hatta beni duvara çarpıp yüzüme vurması, var olmayan bir adam için ateş ve tutkuyla kaynıyor olması bile hoşuma gidiyor.

Sanırım Carter'ı seviyorum.

Ama bundan daha fazlası, kıyafetlerini vücudundan ayırmak ve tatlı niyetine onu emmek istiyorum. Kahretsin, bu fikri aklıma ilk o soktu. Sonra tüm o hızlı sürüş ve kalçalarımın arasında güçlü bir şey var. Wooh. Tamamen terliyorum ve külotum kesinlikle ıslak. Acaba yatakta da ameliyathanedeki kadar yetenekli mi?

Tony'den geri tepme mi? Bilmiyorum.

İlişkim yeni bittikten sonra çok mu erken? Muhtemelen kesinlikle.

Ama onun çikolata gibi gözlerine baktığımda, artık karşı koyamayacağım ya da görmezden gelemeyeceğim bir gerçeğe karşılaşıyorum.

Evet. Artık resmileşti. Carter'la kaçamak yapmak istiyorum. Ve onun da bunu isteyebileceğini düşünüyorum. Ama her şey bize karşıymış gibi hissederken bu nasıl olabilir ki?

T Yerleşkeye gitmek çok uzun sürdü ama ilk defa araba yolculuğu umurumda değildi. Bisikletimi alamasak bile. Grace'in arkamda olması fikri

Sıkı tutun... Siktir. Tüm zaman boyunca sert olabilirdim. Sonra yağmur yağmaya başladı ve bu benim için caydırıcı olmasa da, Grace ile kaygan yol riskini almazdım.

I-90 Batı yolunda bir kaza oldu ve Grace trafikte otururken uyuyakaldı.

Ancak tekerlekler yerleşkeye giden uzun yolun çakıllarına çarptığı anda sarsılarak uyanıyor ve endişeyle başının sıkıştığı kapıyı kontrol etmeden önce yanağındaki nemi silkeliyor.

Salyası da akıyor ve gömleğinin koluyla öfkeyle silerken kıkırdamama engel oluyorum. "Vay canına, bu çok klas."

Şimdi ciğerlerime kaçan küçük kahkahayı durduramıyorum.

"Hey, yargılama," diye tersliyor bunu duyduğunda. "Uykusuz geçen bir gecenin ardından bana şekerli karbonhidratlar yükledin. Ne olacağını sanıyordun ki?"

Elimi teslimiyetle havaya kaldırıyor, neşemi dizginlemeye çalışıyorum. "Ben bir şey demedim. Çok tatlısın."

Uyu."

Mercedes S-Serisi üstü açık arabamı park edip arabayı durdurduğumda bana gözlerini deviriyor.

"Sen de uykunda konuşuyorsun."

Yüzümün yan tarafına öfkeyle bakarken çenesi çözülüyor. "Yapmıyorum."

Sen öyle diyorsan öyledir ifadesiyle omuz silkiyorum.

"Aptal, ben uykumda konuşmam. Şimdiye kadar öğrenmiş olurdum. Tony bana hiçbir şey söylemedi. Oliver da söylemedi. Ya da üniversitedeki oda arkadaşım." Sanki bu sonuncusu anlaşılmayı mühürlemiş gibi beni işaret ediyor, ancak aynı hızla geri çekiyor. "Ama bekle. Bir gece partiden eve geç döndüğünde onunla bütün bir konuşma yaptığımı söylemişti, onu hiç hatırlamıyorum. Şimdi düşündüm de, Tony mırıldandığımdan ya da mırıldandığımdan bahsetmişti ama bu uykumda konuşmakla aynı şey değil."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Başını çılgınca sallıyor, biz ayrılmadan önce aldığı duştan kalan nemli saçları etrafa uçuşuyor. "Hayır, şimdi bana sözde ne söylediğimi söylemelisin, yoksa seni yalancı ilan edeceğim."

"Varsayma, gerçeği biliyorum ve eğer bu konuda endişelenmeseydin, bu kadar korkmazdın. Söylememen gereken bir şey söyledin diye mi endişeleniyorsun?" Kaşlarımı imalı bir şekilde ona doğru kaldırıyorum ve küçük fingirdem bana karşılık vermeden arabadan iniyorum.

Bir saniye içinde ona kapısını açıyorum, elimi uzatıyorum ve kalıcı olarak yerleşmiş Fritz davranışlarımı gösteriyorum. Beni güldürerek tokatla uzaklaştırıyor.

"Sadece ne dediğimi söyle," diye talep ediyor, arabamın yanında durarak.

"Hadi gel." Onu çağırıyorum, parmaklarımı ona doğru uzatırken eve doğru geri geri yürüyorum. "Ailem bekliyor ve hala yağmur yağıyor. Şu anda ıslanmamayı tercih ederim."

"Senden nefret ediyorum."

"Uykunda söylediğin bu değildi." "Ugh!"

Aslında uykusunda konuşmuyor ama söylediği gibi mırıldanıyor ve bazı mırıldanmaları kelimelere benziyor. Birkaçını yakalayabilmek için arabada müziğin sesini sonuna kadar açtım ama pek bir şey çıkmadı. Yine de onunla bu şekilde uğraşmaya karşı koymak imkansız.

Ön kapı açılıyor ve babam verandaya çıkıp bizi gülümseyerek ve el sallayarak karşılıyor. "Yanında ne güzel bir sürpriz getirmişsin, Carter. Annen kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevinecek."

"Mesele de bu zaten."

Birkaç basamak çıkıyorum ama daha sahanlığa varamadan Grace'e sarılıyor. "Merhaba Dr. F. Bayan F nasıl?" diye fısıldıyor ona.

"İyi bir gün geçiriyor," diye cevap veriyor ve onu bırakıp bana sarılıyor. "İkiniz de burada olduğunuza göre daha da güzel bir gün olacak. Oliver ve Amelia mı, yoksa diğer kardeşleriniz de mi geliyor, yoksa sadece ikiniz mi?"

"Bildiğim kadarıyla sadece biz varız," diyorum omzuna vurarak. Babam da benim gibi uzun boylu, iri yapılı ve esmer. Ama annemin hastalığı ona ağır geliyor, saçlarını eskisinden biraz daha fazla grileştiriyor ve gözlerinin altındaki deriyi mora boyuyor. Daha yaşlı ve yorgun görünüyor ve bunu görmek çok üzücü.

"Stella bu sabah ata binmek için buradaydı," diye açıklıyor. "Annen onunla ahırda iki saatten fazla zaman geçirdi, bu yüzden çok yorgun. Sadece uyarayım. Bay Fairchild ve Raven yarın yola çıkmamız için her şeyi hazırlıyorlar."

"Raven burada mı?" Kaşlarım saç çizgime çarptı.

Babam sanki Luca'nın bir çalılıktan fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Luca'ya hiçbir şey söyleyemezsin. Ona hiçbir şeyden bahsetmemem için bana söz verdirdi ama onu tanıyorsam zaten biliyordur."

"Tanrım. Daha ne kadar evde kalacak?"

"Annen ve ben Perşembe günü ayrılana kadar, çünkü Londra Senfoni Orkestrası'nda sahne almak için Londra'ya geri dönmesi gerekiyor. Birinci çello koltuğu," diye bitiriyor gururla çünkü ev müdürümüz ve güvenlik şefimiz Morgan Fairchild'ın kızı Raven Fairchild onun için bir başka kızı gibi. Oğlu tarafından kalbi paramparça edilmiş bir kız. "Bundan sonra, Boston Senfoni Orkestrası ve The Pops'ta bir pozisyonu kabul ettiği için evine geri dönüyor, aynı zamanda başkemancı. Luca'nın da bundan haberi yok, olamaz da. Bu sonbaharda onlarla sözleşmesi başlıyor."

"Bu iş ilginçleşebilir," diye espri yapıyorum, eve doğru ilerlerken onun peşinden gidiyorum.

"Umalım da öyle olmasın. İkisinin de iyiliği için," diyor Grace ihtiyatla.

Luca'nın Raven'ı ya da onu incitme şeklini asla unutamaması dışında. Konservatuar eğitimi tamamladıktan sonra Boston'a geri dönmesini isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Babamı evin içinden geçerek annemin en sevdiği oda olan solaryuma kadar takip ediyoruz ve onu şezlongunda kitap okurken buluyoruz. Babam daha yaşlı görünüyorsa, annem daha kırılğan görünüyor. Bir deri bir kemik kalmış, beline bir battaniye örtmüş oturuyor. Saçları dökülmüş, birkaç haftadır öyle ve kel kafasına Hermes marka bir eşarp sarmış. Yine de her zamanki gibi tertemiz giyinmiş.

Her zaman Abbot-Fritz.

Gözlerini kaldırıp önce Grace'e kilitleniyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Kızım," diyor kollarını iki yana açarak. Grace tereddüt etmiyor, neredeyse koşarak ona gidiyor ve annemin kucağında kendini koza gibi sarıyor. O an şimşekleri üzerime çektim. İçimden elektrik çarptı.

İkisi hemen fısıldaşmaya başlar ve saniyeler içinde ikisi de gözyaşlarına boğulur. Ne oluyor be? Sonra gülmeye ve biraz daha ağlamaya başladılar ve Tanrım. Biliyordum.

Yakındılar ama belli ki annemi Grace ile bire bir görmeyeli uzun zaman olmuştu. İçimde beklenmedik bir şey uyandırdı. Ruhumu okşayan bir şey.

Kulağıma doğrudan evimi fısıldayan bir şey.

Dün gece Grace'e karşı soğukkanlılığımı kaybettim. Ama lanet olsun, beni suçlayabilir misin? Margot kaçamaklardan ve başka erkeklerden bahsedip duruyordu ve Grace de gidip aramızda hiçbir şey olmayacağını söyledi. Deliye döndüm. Eğer başka bir adam ona dokunursa, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.

Kimse ona dokunamaz.

Başka kimse ona sahip olamaz.

Ama onu annemle birlikte görmek, ailemin onu kendilerinden biri gibi kucaklaması, kendilerininmiş gibi sevmesi? Bu sadece onun için değil, benim için de kalbimdeki en tatlı yeri dolduruyor.

"Merhaba anne," diye seslendim. Hiçbir şey demedim. "Seni gördüğüme sevindim anne." Yok. "Ben de seni seviyorum, anne."

Elini kaldırıp bana el sallıyor. İşte bu kadar.

"Belki de onları bıraksak daha iyi olur diye düşünüyorum." Babam onları rahatsız etmemek için alçak sesle soruyor, kendisi de onları izlerken şaşkın bir mutluluk içinde kaybolmuş.

Grace şu anda annemin ellerini tutuyor ve neredeyse annemin ellerine degecek şekilde eğilmiş olan başını sallıyor. "Evet. Şu anda gereksiz olduğumuzu düşünüyorum."

"Ama şuna bak," diye fısıldıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor çünkü bakıyorum.

"Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Sanırım buna tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacı vardı."

"Ne zaman ailesiyle birlikte olsa böyle oluyor. Işıldıyor. Onu ayakta tutan şey bu. Onu güçlü tutuyor ve yenmek için motive ediyor."

Babam annem hakkında konuşuyor. Ben Grace hakkında konuşuyordum.

"Gel hadi." Kolunu omzuma atıyor. "Hadi gidip açmamamız gereken bir şeyi açalım ve verandada içelim."

Veranda derken ofisinin yanındaki taş yapıyı kastediyor. Üç veranda var ve bunlar sadece ana evin arkasına bağlı olanlar. Burası onun kendi sığınağı, ana bahçelerden ve açık alandan kopuk, babam sık sık burada saklanıyor. Ofisi yerleşkenin en uzak köşesinde ve burayı akıllıca kullanıyor.

Herdem yeşil ağaçlar, çardaklar ve çiçekli ortancaların arkasına saklanmış ve çıkıntıyla buğulu yağmurdan korunmuş sandalyeler talep ediyoruz.

"L'Chaim," diyor kadehini benimkine doğru kaldırarak ve ben neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Biz ne zaman Yahudiliğe geçtik?"

"Biz yapmadık ama duygu çok güçlü. Hayata. Kadeh kaldırmak için daha iyi bir şey düşünebiliyor musun? Annen hasta olduğu için birçok dini araştırıyor, benim için bir anlam ifade eden parçaları alıyorum."

"L'Chaim," diye tekrarlıyorum, kristalimi onunkiyle tokuşturuyorum ve delicesine yumuşak burbondan bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağı tereyağı gibi iniyor ve dudaklarımı yalayarak hemen bir yudum daha alıyorum.

"Dün geceki vardiyalarınızdan sonra harap olmuş olmalısınız. Yine de geldiğiniz için çok mutluyuz."

"Ne yazık ki fazla kalmayacağız. Grace'e erken ayrılma sözü verdim, böylece biraz dinlenebilir ve dengesini koruyabilir ya da nörolojik olarak onu hizada tutan her ne diyorsa onu yapabilir."

"Grace'in nöbetleri yeniden sorun olmaya mı başladı?" "Hayır. Ve biz de bu şekilde tutmaya çalışıyoruz."

"Biz mi?"

"Ben onun patronuyum."

"Sen bundan daha fazlasın Carter," diyor babam kendinden emin bir şekilde, gözleri bardağında sıvıyı döndürürken. "Ya da en azından, o senin için bundan daha fazlası. Her yerinde bu yazıyor. Ona bakışından. Geçen yıl boyunca ona bakış şeklin."

birlikte ve kimsenin onu izlediğini fark etmediğini düşünüyorsun. Annen de ben de bunu fark ettik."

Harika.

"Şu an bekar, doğru mu? Ve geçici olarak seninle kalıyor? Daha fazla şey olması için mükemmel bir malzeme gibi görünüyor."

"Aramızda daha fazla bir şey olamaz baba. O benim için şu anda olduğundan başka bir şey olamaz."

"Zaten öyle, o yüzden babana yalan söylemeyi bırakabilirsin. Ama bunu benimle henüz tartışmak istemiyorsan, anlarım. Zamanlama her şeydir. Annenle evlenmeden önce başka bir kadına aşkıttım, yanlış kadına. Oliver'ın bunu sana anlattığını biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başımı eğerek evet, Oliver babamızın izniyle bana söyledi diyorum. "O kadının benim için doğru kişi olduğunu sanmıştım, oysa hiç de öyle değilmiş. Grace ile Tony gibi mi?"

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, ben de kıkırdıyorum, içkimi yudumluyorum ve bileğimi diğer dizimin üzerine koyuyorum. "Tony kesinlikle Grace için yanlış biriydi ama bu benim onun için doğru kişi olduğum anlamına gelmez." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken yalan gibi geliyor ve onun da bunu anladığını biliyorum. "Ne olursa olsun, bir haftadan biraz fazla süredir bekâr. Ayrıca, bu... karmaşık bir durum. Çok fazla nedeni var."

"Ama onu seviyorsun."

Bu bir soru değil ve ben donup kalıyorum. Kendime bu şekilde düşünme izni vermedim. O kelimeyi onun gibi doğrudan kullanmama. "I..." Dudaklarımı yalıyorum. Onu seviyor muyum? Bunun bir önemi var mı? "Grace aşık olmam gereken biri değil."

Konuşurken bardağına bakıyor. "Bazen aşk hiç beklemediğin yerlerden gelir. Onu aramaya bile gitmemeniz gereken yerlerden. Ama aşkla ilgili komik olan şey, umurunda olmamasıdır. Planlarınızı. Beklentilerinizi. İstekleriniz ya da arzularınız. Plan yapabilirsiniz. Rol yapabilirsiniz. Hayal edebilir, düşünebilir ve hatta belki de inanabilirsiniz. Ama aşk, daha iyisini bilir. Ve sonunda, her zaman kazanır."

İçkimi iki sert yudumda yutuyorum, bardağı tekrar doldurmak için uzatıyorum. Şişeyi aramızdan kaldırıyor ve bana iki parmağıyla daha vurarak bunu yerine getiriyor.

"Orada benimle değil, baba."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Belki henüz değil. Ama sabır ve sebat bu noktada devreye giriyor."

W Grace'in doğum günü için bir parti düzenlemek istediğimi söylediğimde, Oliver'ın işi devralmasını ve tüm çeteyi bir araya getirmesini beklemiyordum. Beş çocuğum da kardeşler, Rina ve Brecken, ayrıca Margot, Halle, Aria ve onların çocukları Drew, Jonah ve Wes'in yanı sıra Grace'in diğer arkadaşlarının bir kısmı.

Burada güvendiğimiz birkaç kişi dışında Grace'in hastanedeki arkadaşlarından hiçbirini davet etmedik çünkü orada benimle yaşadığını kimseye söylemedik. İsteddiği son şeyin Janet Johnson'ın bunu öğrenmesi olduğunu söyledi ve ben de bu konuda onunla yüzde yüz aynı fikirdeyim.

Bu sır ortaya çıkarsa ikimiz için de kötü haber olabilir. Özellikle de o işbirlikçi yılanla.

Ama bu parti...

Yiyecek. Tezgahlarımın üzerinde çok fazla yiyecek var ve size söyleyeyim, bunlar büyük tezgahlar. Barbekü, çünkü Oliver öyle istedi. South End'deki bu harika yerden tapas, çünkü Rina bunu istedi. Meksika ve suşi-sormayın- çünkü Margot bunu istedi. Grace'in her iki konuda da bir fikri yoktu, sadece her şey için heyecanlıydı.

Hepsi de bol alkollü.

Margarita. Martini. Bira. Şarap. Evim bir 4 Temmuz orman şenliğine dönüştü ve herkes buna uygun olarak parti yapıyor. Bu partiyi benim koca ağzım başlattı ve görünen o ki herkes benim yerime bitiriyor. Mutfaktaki yerimden kıpırdamadım, mesafemi korudum ve Grace'in harika vakit geçirmesini uzaktan izlerken ev sahibi gibi davrandım.

Arkadaşlarıyla gülüyor ve içiyordu. Odasından çıktığı andan beri ona bakmamaya çalışıyorum ve ne giydiğini gördüm. Derin V yakalı ve askıları boynuna dolanan mercan pembesi dökümlü bir elbise. Elbise dizinin birkaç santim üzerinde bittiği için bacakları gibi pürüzsüz, kremi sırtı da kısmen açıkta.

Vücudumdaki tüm kan aletime hücum ettiği için neredeyse bayılıyordum.

Oliver ona haftalık organik gıda kutusu aboneliği aldı ki bu Grace için o kadar harika bir şey ki bunu ben bulmadığım için çok kızgınım. Kadın paketlediği onca şekere rağmen hafta boyunca kendisi için son derece sağlıklı yemekler pişirmeye ve yemeye çalışıyor. Bol bol meyve ve sebzenin yanı sıra yağsız et ve protein de tüketiyor.

Ona gösterdiğinde o kadar heyecanlandı ki ciyakladı, kollarını boynuna doladı ve yanağından öptü. Küçük kardeşini kıskanmak berbat bir şey ve şimdi ona verdiğim hediyeleri sorgulamama neden oluyor. Henüz ona gösteremediklerimi.

Bu konuda hiçbir kadınla çalışmadığım kadar çok çalışıyorum. Babamın sözleri, ağırlığı ve gücüyle üzerimi örten kurşun bir battaniye gibi.

Grace'i sadece bir kaçamak için istemiyorum - Margot'un dediği gibi - ama gerçekten istiyorum. Bütün hafta boyunca Margot, Grace'i şu ya da bu adamla tanıştırmakla ilgili saçmalamaya devam etti. Her seferinde neredeyse aklımı kaybediyordum.

Bunun olmasına izin veremem. Yapamam.

Grace benim olmalı. Başka bir seçenek yok.

Onu kendime aşık edeceğim. O pislik Tony'yi aklımdan ve kalbinden sileceğim. Umutsuz olduğum kadının gitmesine bir kez izin verdim ve bunu bir daha yapmayacağım. Yapmayacağım.

Çünkü Grace benim için öyle.

Onu önlüğünün içinde o alaycı sırıtışı ve parıldayan mavi gözleriyle karşımda dururken gördüğüm an anladım ki senin o boktan ağzını almayacağım. Sadece bunu bir seçenek olarak hiç düşünmemiştim. Ne de olsa nişanlıydı, ama şimdi, burada, bu... benim anım.

Babamın sözleri kafamın içinde sinir bozucu bir netlikle çınlarken bile. Sabır ve sebat.

Bu yüzden margaritamı yudumluyor, domuz etinden bir parça koparıyor ve onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

"Oliver en iyi arkadaşını arzuladığını biliyor mu?"

Kahretsin. Grace'e bakmıyordum. Bakıyor muydum? Tabii ki bakıyordum. Yanımda kayarak tezgâha yaslanan ve büyük odadaki gruba bakan Luca'yı görmezden geliyorum.

"Git tavuk kanadı ye." Büyük bir tabağı işaret ediyorum.

"Bu partide neyin eksik olduğunu biliyor musun?" diye devam ediyor. "Tatlı. Browni, kurabiye ve kekleri dengelemek için biraz turtaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Elmalı. Cevizli. Limonlu... Üzerindeki beyaz kaplamanın adı neydi?"

"Beze."

"Doğru. İşte bu. Sanırım turtaya ihtiyacımız var. Çünkü belli ki sahip olamayacağın bir turtayı arzuluyorsun."

"Bu saçmalığı sana geri atıyorum."

Ters ters bakmak için döndüğümde yeşil gözlerinin bir parkı dolduracak kadar eğlenceyle dolu olduğunu görüyorum. İçkisini dudaklarına götürüyor ve yudumlarken gülümsüyor. "Benim romantik sıkıntılarımla iyi belgelendi. Seninki o kadar değil. Kazıyordun

Alanna denen hatun, değil mi? Geçmişi berbat olan ve sonunda hayatını kurtaran adamla birlikte olan?"

"Senden nefret ediyorum."

"Herkesin var. Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Peki amaç ne?" Tersliyorum.

"Oliver'ın en iyi arkadaşı yerine Cocoa Puffs'a bayılıyorsun. Yoksa neden onun yanına taşınmasına izin verip bir parti düzenleyesin ki? Partilerden nefret edersin."

"Partilerden nefret etmiyorum."

"Öyle," diyor bana, hiçbirini yemeden tezgahtaki yiyeceklerden bazılarını karıştırırken. "Özellikle de senin yerinde olanlar. Kızının on altı yaşı partisine metresini getirmekten başka bir şey yapamayan bir adam kadar sikiksin."

Kaşlarım çatıldı. "Ha? Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor, bir empanada ısırığı alıyor ve bir ağız dolusu baharatlı bifteğin içinden konuşuyor. "Sarhoşum. Bunu kabullen. Nöro partnerim de bunu yaptığı ve şimdi boşanmak üzere olduğu için kafamda mantıklı geldi. Her neyse. Bu senin harekete geçme anın."

Az önce ben de aynı kelimeleri düşünmemiş miydim?

"Değil." En azından henüz değil. Daha çok erken. Üç yıldır Tony ile birlikteydi. Sadece iki haftadır bekar.

"Açıkla."

Grace kanepemde Rina ve Aria'nın arasında oturuyor. Kim bilir ne içerken kim bilir ne atıştırıyorlar. Aslında sanırım shot yapıyorlar ve Grace'i daha önce hiç shot yaparken gördüğümü sanmıyorum çünkü Grace genelde içki içmez.

"O benim asistanım," diye başlıyorum, artık pek de umurumda olmayan tüm kişisel argümanlarımı ona yöneltiyorum.

"Böyle bir şey ilk kez olmuyor. Sadece uzmanlık kurulu ve amirinizle görüşmeniz gerekiyor. Başka neyiniz var?"

"O Oliver'ın en iyi arkadaşı."

"Onu birinci sınıf bir fahişe gibi kullanmayı mı planlıyorsunuz?"

Ağabeyime hançer gibi bakıyorum, o da karşılığında sırtlamakla yetiniyor ve peçeteyle ağzını siliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sıradaki."

"Nişanlı olduğu uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktı."

"Hile yapmayı mı planlıyorsun?" Onu tersliyorum ve o da gülüyor, top haline gelmiş peçeteyi çöp kutusuna doğru fırlatıyor ve basket atıyor. Bana geri dönüyor. "Yine öyle düşünmedim. Bana bunu kesin bir hayır olarak kabul ettiremezsin. Özellikle de bütün gece onu nasıl izlediğini görmüşken. Bu arada Landon da izledi. Bana bu konuyu araştırmamı söyleyen o kara kara düşünen piç kurusu."

"Artık gidebilirsiniz. Hepiniz gidebilirsiniz."

"Aslında, bunun akıllıca olduğunu düşünüyorum. Bilirsiniz, ikinize biraz yalnız zaman verin. Bir romantik komedi koymalı, patlamış mısır ve şampanya eşliğinde rahatlamalısınız. Yeni filizlenen aşkınızın kıvılcımlanmasına yardımcı olur ve belki bu arada birkaç ipucu bile öğrenirsiniz."

Tanrım. Şu an bununla bile başa çıkamıyorum.

"Ona ne aldın?" diye soruyor, bir milim bile gevşemeden.

"Kapa çeneni."

Gülüyor, yanımdaki tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. O kadar güzel saçları var ki, çünkü Luca böyle biri. Uğraşmıyor bile, çok doğal. Pislik herif.

"Onu rahat bırakın," diyor Landon, gelip diğer yanımda duruyor, ikizinin duruşunu taklit ediyor ama ifadesini değil. Luca ve Landon ne kadar birbirlerinin aynısı olsalar da, kişilikleri daha farklı olamazdı.

"Ama onunla uğraşmak eğlenceli," diye mızızlanıyor Luca yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi.

"Ona yine Raven'ı takip ettiğini söyleyeyim mi?" Landon, yüzündeki sürekli çatık kaşların yerini nadiren görülen bir gülümsemenin almasıyla alay ediyor. "Annemle babam gitmeden önceki o birkaç gün boyunca kimsenin ona kasabada olduğunu söylememesine hâlâ kızgın."

Luca'ya dirsek atarak bir kahkaha patlattım. "O alışkanlığı bıraktığını sanıyordum, dostum? Dikkatli olman gerek. Eğer suçlamada bulunursa, hiçbirimiz kefaletini ödemeyiz. Bu arada iyi görünüyor. Bilirsin, bir genç için. Bu sefer onu nereye kadar takip ettin?"

Luca ikimize de ters ters bakıyor. "Dün gece Londra'ya dönmeden önce Carnegie Hall'da çaldı. Lanet Carnegie Hall. Görmek istedim, hepsi bu. Orada olduğumu bilmiyordu. Onu ne zaman izlediğimi asla bilemez."

Landon ve ben hızlıca bakışıyoruz, ikimiz de Luca'ya piç gibi gülümsüyoruz. "Onu tebrik ederim. Güzel, genç çellistiniz bundan sonra ne yapacak?" Birkaç ay içinde Boston'a geri döneceğini bildiğim için ona takılıyorum.

Luca bizi tersledi ve ruh halim katlanarak iyileşti. Landon bile artık gülümsüyor. Tam, gerçek bir gülümseme gibi. Sadece Stella'ya verdiği türden.

"Sosyal medyada başka bir şey paylaşmamış. Her neyse," diye homurdanıyor Luca, arkasını dönüp rastgele bir içki alıyor ve bitiriyor. Landon gibi ben de burnumu kısıyorum.

"Bu iğrenç. Bunun kime ait olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Luca omuz silkiyor. "Burada hepimiz aileyiz. Ayrıca, Raven konusunda benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin ama en azından senin aksine benim bir amacım var." Beni işaret ediyor. "Çok geç olmadan adam olsan iyi olur."

"Ne çok geç olmadan?" Kaplan elini omzuma atıp beni yana doğru iterek soruyor.

"Hiçbir şey," diye üçümüz birden cevap veriyoruz çünkü Kaplan hepimizden daha büyük bir ağza sahip.

"Her neyse," diye homurdanarak alkol şişelerini inceliyor. "Shot atıyoruz."

Landon ve ben "Hayır!" diye bağıırken Kaplan ve Luca yankılanan bir "Evet!" sesiyle karşılık veriyor.

"İkişer tane," diyor Kaplan. "Landon bir arkadaşının evinde kaldığı için bu gece Stella yok ve hiçbirimiz araba kullanmıyoruz. Bu felaketle ilgilenmek için sabah temizlik ekibiniz gelecek, yani yapmamanız için mantıklı bir neden yok."

"Üniversiteli bir çocuk gibi içmek için bahanen ne, Bebek Yüz Nelson?" Geri atıyorum.

Kaplan bana gözlerini devirerek bakıyor, bebek yüzü görüntüsünden dolayı kendisine takılan her lakabı duymuş. En büyüğümüz temiz traşlı yüzü, açık renk saçları ve parlak yeşil gözleriyle kesinlikle en küçüğümüze benziyor. Ailemde babamızın daha koyu yüz hatlarına sahip olan tek kişi benim.

"Siz zavallı piçlerin yaşadığı aşk sıkıntılarının hiçbirisi bende yok ve böyle kalmaya da niyetliyim."

"Aferin sana," diye tersliyor Landon Kaplan'a. "Ne içiyoruz?"

Oliver'ın aşk geçmişi ne kadar berbat, Landon'inki o kadar kötü. Bizimkilerin toplamından on kat daha kötü. Bu yüzden huysuz, mutsuz bir piç. Stella'ya karşı beslediği yapışkan ve yumuşak kalbi hariç. Ve tabii ki ailesinin geri kalanı.

Kaplan hepimize birer kadeh tekila dolduruyor çünkü bu gece buradaki herkesin en çok içtiği şey bu gibi görünüyor.

"Oliver!" Kaplan kulağıma bağıyor. "Atışlar, bebek kardeşim."

"Kuku kırbaçlı kıcını buraya getir."

Oliver'ın "Dick," diye mırıldandığını duyuyorum ama yine de odayı geçip bize katılıyor ve karşı taraftaki adaya tünüyor. "Ben taşındığımdan beri buraya yaptıklarına bayılıyorum Carter. Burası bir öğrenci yurduna benziyor."

"Yine de daha iyi kokuyor."
"Bunu tartışmam."

"Rina, sen de," diye bağılıyor Kaplan tam kulağımın dibinde. Tekrar. Bu sefer omzuna yumruk atıyorum. "Kardeş atışları, prenses."

Rina inliyor ama kendini sürükleyerek koltuktan kalkıyor. "Shot mı? Bunun için biraz yaşlı değil misin?"

"Hayır," diyoruz hep bir ağızdan ve o gülüyor, kollarını tezgâha dayıyor ve Oliver'ın yanında yer açmak için yiyeceklerin bir kısmını kenara itmeyi başarıyor. Kolunu onun omzuna atarak doğruldu.

"Kahretsin, sanırım yemek konusunda aşırıya kaçtık," diye düşünüyor, devasa büfeyi incelerken.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Hepiniz eşyalarınızı eve götürüyorsunuz. Bütün bunlar için yerim yok."

"Pastam bizde kalacak," diye duyuruyor Grace, Luca'yla benim aramda kıpırdanarak, yumuşak, dolgun göğüsleri koluma sürtünerek. "Pastamı saklamalı ve bütün hafta yavaş yavaş yemeliyim."

Luca kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak kaşlarını müstehzi bir şekilde aşağı yukarı oynatıyor, ben de gözlerimi kısarak karşılık veriyorum. "Carter da yavaş yemeyi seviyormuş, öyle duydum. Eğer öyle seviyorsan."

Grace hızla dönüyor, kaşları şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Kimse senin pastanı almayacak," diye söz veriyorum ona.

"Ama senin turtanı yemek isteyebilecek birini tanıyorum. Yavaşça, tabii ki."

Tanrım. Lanet olası Luca. Grace'in arkasına uzanıp omzuna yumruk attım. Sertçe. Homurdanıyor, bir kez olsun ağzını kapatıyor ve Kaplan'ın ona uzattığı iğneyi alıyor.

"Kaba saba olma," diye tersliyor Kaplan onu. "Sen de bunlardan bir tane ister misin, doğum günü kızı?"

Grace'in bir atış yapmayı düşünmesini izliyorum ama yarım saniye sonra başını sallıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Elbette. Hadi yapalım. Benim için sadece bir tane. Resmen sınıma yaklaşıyorum."

Bir saniye sonra hepimizin elinde tekilayla dolu kadehler vardı. "Mutlu yıllar, benim güzel Grace'im," diye kadeh kaldırıyor Oliver. "Yirmi dokuz, yirmi sekizden ve ondan önceki tüm yıllardan daha iyi olsun."

"Evet," diye onaylıyor Rina. "Yirmili yaşlarınızın son yıllarının muhteşem geçmesine."

Grace kadehi dudaklarına götürerek, "Buna içerim," diyor ama kadehi yutmadan hemen önce gözlerimiz buluşuyor, içimde dalga dalga yayılan bir sıcaklıkla birlikte. Ben kadehimi alıyorum, o da aynısını yapıyor, gözlerimiz birbirine kenetleniyor.

Ve işi bittiğinde bana gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve şimdi o bakışın ne olduğunu biliyorum. Sıcaklık değildi; minnettarlıktı. Mutluluk. O biraz sarhoş ve biz de onun için yaygara koparıyoruz ve evet. Hepsi bu kadar. Hay sikeyim.

"Bir şey değil."

Bir saniye sonra Oliver onun dikkatini tekrar kendisine çeker ve o an sona erer.

Ama yine de ciddiymdim.

Vazgeçmeyeceğim. Bu sefer değil.

Bu sadece zamanımı beklemek istediğim anlamına geliyor. Hazır olması gerekiyor. Gözleri bu olasılığa açılmalı. Bizim olasılığımıza. Henüz o noktada olmasa bile, nasıl sabırlı olunacağını biliyorum. Tanrı aşkına, ben bir kadın doğum uzmanıyım. Bu lanet terimi biz icat ettik. Bebekler bizim programımıza göre değil, onlarınkine göre gelir.

Görünüşe göre Grace de benim için farklı değil. Ama o burada. Ve bana bakıyor.

Onu takip etmemenin hayatımın hatası olacağını söyleyen bakışlar.

I Biraz sarhoşum. Bir margarita. Rina'nın çılgın martinilerinden biri - zayıf bir tane olduğuna yemin etmesine rağmen - ve iki shot ve üniversite birinci sınıf öğrencileri gibi kafayı buluyorum

Bir kız öğrenci birliğine üye olmak. Bu gece gerçekten ihtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey vardı.

İtiraf etmeliyim ki bu doğum gününü iple çekmiyordum. Tony'nin yalancı, hilekâr bir domuz olması bu durumu biraz bozdu. Doğum günüm için bana bir yüzük gönderdi. Alyansa çok benzeyen elmas bir sonsuzluk yüzüğü. Özellikle de nişan yüzüğüm aynı kutunun içindeyken.

Kartlar, mesajlar ve telefon mesajları hayranlık ve hüzünden başka bir şey değildi.

Ama bu geceki parti her şeyi tersine çevirdi.

Kalabalık nihayet ayrıldığında saat gece 1'e yaklaşıyor, birçoğunun elinde bir kap yemek var. Herkes elinden geleni yaptı. Benim için de öyle. İçkiler ve yirmi ömür boyu tüketebileceğimden daha fazla yemek ve tatlı. Hediyeler ve eğlence. Çok fazla eğlence.

Şimdi sadece ben ve Carter onun mutfağı ve büyük odası olan dağınıklığa bakıyoruz.

Tam rastgele bir bardak almaya gittiğimde "Bırak," diyor. "Yarın burayı temizlemeye gelecek adamlarım var. Daha çok yiyecekler vardı ve onlar da ya kaldırılacak ya da diğerleriyle birlikte gönderilecek."

"Carter-"

"İyi bir gece geçirdin mi?"

Ona ışınlaniyorum. "Çok güzel bir gece geçirdim.

Teşekkür ederim." "Yeterince tatlı yedin mi?"

"Çok fazla tatlı yedim."

Bunun üzerine gülümsüyor ve tam karşıma gelene kadar adanın etrafında yürüyor. "Mükemmel. O zaman gelip hediyelerini görebilirsin."

"Bana bir şey almana gerek yoktu. Bu parti zaten fazlasıyla yeterliydi."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Asla zorunda değilim. Ben istedim." Oh. Tamam o zaman.

Başka bir söz söylemeden ya da itiraz etmeden elimi tutuyor, sanki dünyada yapabileceğimiz en doğal şey el ele tutuşmakmış gibi parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve sonra beni koridorda odama doğru götürüyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlıyor. O... o beni yatağa mı götürüyor? Bu onun bana hediyesi mi? İyi bir yemeğe ya da orgazm için kullandığı örtmeceye ihtiyacım olduğunu söyleyerek benimle dalga geçtiğini biliyorum, ama bu biraz... Bilmiyorum, sol alanın dışında mı? Beklenmedik mi? Garip mi? Heyecan verici mi?

Kendimi kaptırmadan önce, yatak odamın önünden, medya odasının önünden, ekstra ofisin önünden geçiyoruz - lanet olsun, burası çok büyük - koridorun sonundaki büyük, açık egzersiz odasına ulaşana kadar iki yatak odası daha geçiyoruz.

Yani orgazmlara hayır mı diyorsun? Muhtemelen böylesi daha iyi, değil mi?

"Size ne alacağımı bilemedim, bu yüzden umarım bunu yanlış anlamazsınız. Düşünceli olmakla domuz olmak arasındaki çizgide gidip geldiğimin farkındayım, ama lütfen bunun sadece düşünceli bir davranış olduğunu bilin."

"Ne?" diye şaşkın bir kahkaha attı.

"Geçen gece telefonda Amelia'ya yoga dersinden sıkıldığını ama başka ne yapacağını bilmediğini söylediğini duydum. Ayrıca Rina'ya bunlardan bir tane istediğini söylediğini duydum. Aslında ikisini de. Ama herhangi bir nedenle ikisini de beğenmezsen ya da sana söylemediğim bir şey söylediğimi düşünürsen, onları geri verir ve sana başka bir şey alırım."

Kaşlarım çatıldı. "Carter, sen neden bahsediyorsun?"

Yan tarafa doğru adım atıyor ve işte o zaman duvara dayalı büyük dikdörtgen aynayı görüyorum. Tam olarak ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ama anladığımda nefesim kesiliyor. "Carter."

"Yoga, Pilates, cross-fit gibi fitness aktivitelerinden oluşan bir kataloğu var. İstediklerinizi kişiselleştirebiliyorsunuz ve aynanın içinde ağırlıklar, matlar, bantlar ve bir sürü başka şey var."

"Carter." Dudaklarımda onun adından başka bir kelime yok. Ona doğru yürüyorum, dokunmak istiyorum ama güzelliğini bozmaktan korkuyorum. Bana tamamen dolu, interaktif bir fitness aynası mı almış? Tanrım, Harold.

"Yanında bunu da getirdim."

Daha fazla mı? Daha fazlası mı var? Ona dönüyorum ve bana büyük, dikdörtgen, siyah bir kutu uzatıyor. Açtığımda içine sıkışmış kalın gümüş bir bant buldum. "Carter!"

Kıkırdıyor. "Adımı söyleyip duruyorsun tatlım, ama bunların herhangi biri küfür mü?"

"Bu kadarı da fazla."

Başını kararlılıkla sallıyor. "Öyle değil."

Oldukça ağır olan yüzüğü tutucusundan çıkarıp işaret parmağıma yerleştiriyorum. Tam oturdu.

"Her şeyi telefonunuzla ayarlamamız gerekiyor."

Biliyorum. Çünkü bu yüzük sıradan bir yüzük değil. Kalp atış hızımı izliyor. Uyku düzenimi. Solunum hızımı. Fitness seviyemi. Yaşamak için bebek doğurtuyorum ve

bileğiniz bir kadının vajinasının içindeyken saat takmak olmaz. Ama bu yüzüğü eldivenlerimin altına takabilirim çünkü ince ve pürüzsüz. Ne zaman nöbet geçireceğimi söylemeyecek -hiçbir şey söyleyemez- ama vücudumun aktif olarak nasıl çalıştığını ve hangi düzeltmeleri yapmam gerektiğini izlememe yardımcı olacak.

"Beğendin mi?"

"Beğendim mi?" Onun çocuksu umut dolu yüzüyle karşılaşmadan önce yüzüğe bakarak papağan gibi konuşuyorum. "Bu her şey. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günü. Şaka bile yapmıyorum. Berbat geçebilecek bir günü olağanüstü bir şeye dönüştürdün. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Ve böylece kendimi ona doğru fırlattım. Benim katılımcım. En iyi arkadaşımın kardeşi. Oda arkadaşım. Her geçen saniye daha fazla istemeye başladığım adam.

Kollarım boynunda, bedenim ona sarılmış, ona nefes alacak yer bırakmıyorum. Benim için binlerce dolar harcadı ve tüm bunları yaparken tek düşüncesi beni mutlu etmek istemesiydi. Bu hediyeyle ilgili hiçbir şey zorunlu değildi. Asla takmayacağımı bildiği ama başka bir şey düşünecek kadar düşünceli olmadığı süslü bir mücevher parçası değildi.

Hepsi düşünülmüştü. Hepsi düşünülmüş. Hepsi mükemmeldi.

İşte bu yüzden yüzüm boynuna dalarken kolonyasını içime çekmekten kendimi alamıyorum. Neden parmaklarım saçlarının arkasında dönüyor, telleri kavırıyor. Neden ben geri çekilip dudaklarını bulana kadar vücudum tamamen onunkiyle aynı hizada. İşte. İşte orada.

Öpmek istediğim dudaklar. Şımartmak istediğim dudaklar.

Kendimi arzulanır hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Seksi. Tony beni aldatarak tüm bunlardan mahrum bıraktı ama zaten bunu öğrenmeden önce de pek bir şey elde ettiğim söylenemez. Hayır, bunu benden başka her kadına veriyordu. Daha küçük bir kadın olsaydım, bunu daha erken fark ederdim. Yaptığı şeyler

beni soymaya çalışıyordu. Neredeyse çalmaktan kurtulduğu parçalarımı.

Ama Carter beni bir sonraki nefesinden daha çok istiyormuş gibi bana bakıyor, sıvı erimiş gözlerindeki ateş, içinde tükenmek için çaresiz kaldığım bir cehennem.

"Grace?" Bunu şehvetle kaplanmış bir soru olarak fısıldıyor. Cevaplamaya çok hevesli olduğum bir soru.

Tony ile o kadar uzun süre kalmam bir hataydı. Hâlâ Oliver'ın olduğunu düşünürken Carter'ın kapısını çalmak da öyleydi. Ama bu. Şimdi. Şimdi. Burada. Bu gece. Hata yok. Carter bir kabustan uyandıktan sonra şafağın sökmesi gibi. Bunu onunla yapabilirim. Onunla sadece bir kaçamak yapabilirim. İplerin bağlı olmayacağını bildiğim bir ya da iki gecelik tutku.

Carter bunları yapmıyor ve yapsa bile benimle yapacağından şüpheliyim.

Berbat durumdayım. Güvenilmez, aşktan nefret eden ve sekse aç biriyim.

Bunun ötesinde gerçek bir şey aramadığımı biliyor ve ben de onun aramadığını biliyorum.

Boş ver, bugün benim doğum günüm. Bir gecenin ne zararı olabilir ki?

Başının arkasını kavrayıp dudaklarını kendime doğru çekerken, alkol beni muhtemelen başka türlü onunla olamayacağım şekilde cesurlaştırıyor. Hemen karşılık veriyor, gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarının arasından doğrudan benimkine çarpıyor, elleri yukarı kalkıyor ve yüzümü çelik gibi kavıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan Carter beni döndürüp duvara yapıştırıyor ve sonra ağzı kontrolü ele alıyor.

Başını eğiyor, dili ağzımın derinliklerine dalıyor, arıyor, keşfediyor, tadıyor, sahipleniyor. Bana daha derinden bastırırken göğsü zevkle gümbürdüyor, vücudunun sert düzlemleri benim yumuşak düzlemlerimle birleşiyor.

Ve tek düşünebildiğim, evet. Evet! Evet! Bu tam olarak özlediğim şeydi. Tam olarak ihtiyacım olan şey. "Durma," diye yalvarıyorum

Çünkü bunu hissediyorum, beyninin olmaması gereken yerde beyni devreye giriyor.

"Grace. Yapmamalıyız-"

"Yapmalıyız. Kesinlikle yapmalıyız. Eğer beni istiyorsan, Carter, bu gece beni al. Seninim."

"Siktir," diye sertçe tıslıyor, eli başımın yanındaki duvara çarpıyor. "Daha çok erken."

Muhtemelen. Ama umurumda değil. Eğer durursa, öleceğim. Eğer beni reddederse, oyun biter. "Lütfen." Geri çekilip obsidyen gözleriyle buluşuyorum. "Buna ihtiyacım var."

Başparmağı kabaca alt dudağımı çekiştiriyor, derimi etiyile birlikte sürüklüyor. "Hayır diyemem," diye homurdanarak konuşuyor bana karşı. "Demem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen yanlış olduğunu ve bundan faydalandığımı biliyorum ama hayır diyemiyorum."

Bacağımı kalçasına doğru kaldırıp utanmadan ona sürtünüyorum. "Bu yanlış değil. Sen bir yetişkinsin ve ben de öyleyim. Evet dediğim için bundan faydalanmıyorsun. Bunun için utanmadan yalvarıyorum, yakarıyorum. Bedenimin kontrolünü ele geçirecek ve bana ihtiyacım olan zevki verecek bir erkeğe ihtiyacım var. Ve bunu kabul edecek kadar kadınıam."

"Ah, Grace," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, gözleri gözlerime kilitlenmiş. "Eğer ihtiyacın olan buysa, o gece doğru kapıyı aldın."

Bir sonraki nefesimde, beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor, vücudum onunkine çarpana kadar beni kaldırıyor, kalçalarım onun kalçalarını boğuyor. Sonra hareket ediyoruz. Egzersiz odasından çıkıp, koridorlar tarihinin en uzun koridorundan geçerek odama ulaşıyoruz. Sanırım daha yakın olduğu için ama Carter Fritz dudaklarını bir kez bile benimkilerden çekmedi. Yakıp yıkıyorlar, esir almıyorlar ve merhamet göstermiyorlar.

Dudaklarımı yiyorlar, dilimin tadına bakıyorlar, çenemi ısıyorlar, boynumu yalıyorlar. Onlar doymak bilmez ve yiyip bitirici ve kesinlikle, tartışmasız, bunca zaman ihtiyacım olduğunu unuttuğum her şey. Yıllar ve yıllar sıkıcı, cansız, tutkusuz öpücüklerle boşa gitti. Sıkıcı

öpücükler. Düz.

Ama Carter'la değil.

Carter'ı öpmek bir patlamadır. İçimde var olduğunu hiç bilmediğim saatli bombanın patlaması. Kibriti akmasını ve fitili ateşlemesini bekliyorum.

Yatağa sertçe çarptım, sırtımda bir gümbürtü koptu, elbisem de onunla birlikte havalandı.

Ama ben daha bunları anlayamadan beni baldırlarımdan tutup kenara kadar sürüklüyor, bacaklarımı iki yana açıyor, dizlerimi yukarı doğru büküyor.

"Carter!" Sıcak nefesini klotumun üzerinde hissettiğimde çığlık atıyorum, zaten gözle görülür şekilde ıslanmış olduğundan hiç şüphem olmayan ince satenin üzerinde.

Carter yerde, dizlerinin üzerinde, tam bacaklarımın arasında. Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve sarhoş edici. "Eğer bunu yapacaksak Grace... Eğer bana sadece bu gece olduğunu söylersen... Sana yapmak istediğim her şeyi yapacağım. Söz veriyorum her saniyesine bayılacaksın."

Buna söyleyecek bir şeyim yok.

"Güzel. Artık tartışma yok. Evet dedin, hatırladın mı?"

"Evet dedim."

"Hâlâ ciddi misin?" Ciddi miyim?

"Evet."

Dudaklarının köşesinde çılgınca seksi bir sırtış beliriyor. Gözleri hâlâ benimkilerdeyken, açılmış kalçalarımın arasına eğiliyor, sıcak nefesi en hassas bölgemde geziniyor. Titriyorum ve sarsılıyorum, bir erkeğin bana bunu yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu ona anlattığım için aniden utanıyorum ama yine de yaptığım için garip bir şekilde minnettarım.

Gözlerindeki bakış bana bunu hiç düşünmediğini söylüyor. Yapmak üzere olduğu şey tamamen yapmak istediği şeye dayanıyor. Burnu içeri dalıyor, klitorisimi buluyor, derin nefes alırken klotumun içinden ileri geri srtyor. Gözlerim anında geri dönüyor, ciğerlerimden bir inilti kaçıyor.

"Cennet gibi kokuyorsun ama eminim tadın günah

gibidir."

Hay sikeyim.

Gözlerimi kapatıp yatağa yaslanıyorum, o külotumu yana kaydırıp önce nazikçe öpüyor. Yumuşak bir iç çekiyorum ama hemen ardından dili içime girerken keskin bir nefes alıyorum. Başparmağının klitorisimin etrafında döndüğünü hissettiğimde kalçalarım yataktan fırlıyor, dilinin derin itişlerine kıyasla baskı bir alay.

"Mmmm," diye mırıldanıyor içimde, titreşimler dudaklarımdan bir iniltiyi sürüklüyor. "Haklıydım. Cennet ve günah. Lezzetli."

Ağzı beni harap ediyor, dudakları ve dili sıcak, dağınık bir girdap oluşturuyor. Haykırıyorum, içimdeki her sinir ucunu okşayıp oyuncak ederken içim çözülüyor. Becerikli parmakları açıklığımla oynarken dili değişiyor, klitorisimi dudaklarının arasında emmeden önce fiskeliyor, beni bir cılgınlığa sürüklüyor, hızı artıyor, güçleniyor ve hızlanıyor.

Tek yapabildiğim tutunmak. Saçlarına. Battaniyeye. Vücudum kavisli, boynum gergin, gözlerim sımsıkı kapalı, ta ki kalçamda bir şaplak hissedene kadar. Başım yukarı fırlıyor, gözlerim vahşi, onunkini buluyor, kötü, kirli ve şehvetle damlıyor.

"Gözlerini benden ayırma, tatlım. Tatlı amını yalayışımı izle."

"Lanet olsun," diye bağıriyorum, parmakları içimde kayarken, dili ve ağzı beni daha önce hiç çıkarmadığım seslerin dudaklarımdan döküldüğü bir şekilde yiyor. Bunu yapamam. Bana bunu yaparken gözlerinin içine bakamıyorum. Bu çok yoğun. Çok samimi. Bu gece böyle olmamalıydı.

Ama ben de başka tarafa bakamıyorum.

Gözleri bana sapkın bir röntgenci heyecanı veriyor. Sanki aklından geçen her müstehcen düşüncüyü ve kirli fikri okuyabiliyorum. Ve bunu fark ettiğinde, bunun beni sadece daha fazla tahrik ettiğini, beni daha yükseğe çıkardığını gördüğünde, şeytan gibi sırıtıyor, gözlerindeki karanlık Şeytan'ın kendisinden.

Islak etime üflerken serin hava çarpıyor yüzüme. İnliyorum, uzun parmakları içimdeki o inanılmaz noktayı tekrar tekrar sürüklerken, kıvrılırken ve bulurken bedenim titriyor. Gözleri, hangi diziyi izlemeyi tercih edeceğine karar veremiyormuş gibi parmakları ve benim gözlerim arasında dans ediyor. Ses çok hafif ve erotik ve ben o kadar yakınıma ki aklım başımdan gidiyor.

"Çok yakınsın," diyor fısıltıyla, beni mükemmel bir şekilde okuyarak. "Şu haline bak. Sırılsıklam olmuşsun ve etrafımda kenetleniyorsun. Hepsi benim için Grace."

Tanrım. Bununla yapamam. Ben sadece... "Lütfen, Carter. Gelmem gerek." Kaybolmaya ihtiyacım var. Düşünmemeye. Bana verdiği zevkten başka her şeyi unutmaya.

"O zaman gel tatlım. Seni durdurmayacağım." Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor, sertçe emiyor, parmakları hızını artırıyor ve ben sadece boşalmıyorum, delici bir çığlık atıyorum. Vücudum aşırı hızda kilitlendi, hisler içimden geçiyor, üzerimde dönüyor, beni tamamen tüketiyor.

Yatağa yaslanıyorum, daha derine yaylanıyorum ve sonunda dalgalar beni bir öncekinden daha sert vururken gözlerimi kapatıyorum.

Ben çok hassaslaşana kadar benimle uğraşmaya devam ediyor, ellerim başını itiyor ve sonra ayağa kalkıyor, gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor, kömürlü külotunu üzerinde bırakıyor. Can havliyle onu içime çekiyorum, bakışlarım her yerde geziniyor. Carter uzun boylu, geniş omuzları ve belirgin göğüs kasları, ince belinin V kısmına ulaşmadan önce sıkı karın kasları yığınlarına doğru iniyor. Erkeksiliğin tanımını o.

Çok seksi.

Göz kamaştırıcı bir güzelliği var, onu görünce bile vücudum ısınıyor.

"Üzerinde bir şey var mı?" diye soruyor, elimi tutup beni oturmaya zorluyor, elbisemin bağlarını boynumun arkasından ustalıkla ve sabırla çözüyor.

"Depo."

"Sen getirmediysen burada hiç prezervatifim yok."

Gece yarısı kadar siyah gözlerine bakıyorum. "Hiç yok ama daha yeni test yaptırdım, hatırladın mı?"

"Birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım ve son seferden sonra test edildim."

Elbisemi üzerimden kaydırıp beni askısız sütyenim ve çarpık külotumdan başka bir şeyle bırakmazken dudaklarım titriyor.

"Seksi hamilelik ve CYBE muhabbetini aradan çıkardığımıza göre, Doktor, bunu yapıyor muyuz?" Dudaklarımı yalıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Sadece biz mi? Korunmadan mı?"

Cevap olarak sırtıyor, bana doğru yaklaşıyor, elleri yatağa bastırırken beni geri çekmeye zorluyor, yüzü sadece birkaç santim uzağıma gelene kadar beni sıkıştırıyor. "Benden korunmaya mı ihtiyacın var Grace?"

"Evet. Evet, sanırım biliyorum." Sanırım o da biliyor. Tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Benim başlattığım bir oyun. Ama şimdi alkolün etkisi geçmeye başladı, farkına varıyorum. Bu Carter. Ve onunla geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştım. Bu gece gerçekten sadece bu gece olsa bile, bunun olduğunu hep bileceğiz. Her zaman aramızda bir şey olacak, her bakışımızda hatırlayacağımız bir şey.

Beni tutkuyla öpüyor, dili bir kez daha ağzımı işgal ediyor, iddiasını ortaya koyuyor, ancak öpücüğü başladığı kadar çabuk bitiriyor.

"Çok kötü. Bunu biz yapıyoruz Grace. Sadece ikimiz. Ama sadece beni istediğini söylersen. Oyun yok. Korku yok. Daha fazla alay etmek yok. Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum, ama sen de istediğini söyleyene kadar sana bir daha dokunmayacağım. Peki ne olacak? Seçim senin."

G Race'in güzel mavi gözleri sözlerimi sindirirken dalgalanıyor. Ne yaptığımı bilmiyorum. Neden bunu kabul ettiğimi.

Onu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum ve hayır diyemiyorum. Ama sorun şu ki, peşinde olduğu tek şey bu olsa bile onu sadece bu gece için istemiyorum.

Kendime onun için bir kaçamak olmak istemediğimi söyledim ve yine de buradayım, ona sahip olabileceğim anlamına geliyorsa öyle olmaya hazırım. Sadece bu seferlik bile olsa. Çünkü Grace'e bir kez sahip olmak, hiç sahip olmamaktan iyidir.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Bu şansı bir daha asla elde edemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Yarın uyanabilir ve aramızda bir dünya mesafe ve boşluk yaratabilir. Sarhoş bir doğum günü olayı olarak gülüp geçebilir.

Karşılaştığımız tüm kısıtlamalar göz önüne alındığında, muhtemelen olacak olan budur.

Berbat olacak ve hayal kırıklığının ağırlığıyla başa çıkmak zorunda kalacağım, ancak buna hayır diyerek hissedeceğim hayal kırıklığı ve pişmanlıkla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayacak.

"Bunu seninle yapmak istiyorum," diye nefes alıyor.

Bir anda onu sardım, ağzım tekrar onunkinde, ellerim kalçalarında, göğsüm onunkini bastırıyor. Hayatımda hiç bu kadar çok istediğim bir kadınla birlikte olmamıştım ve dikkatli olmazsam çok fazla şey söyleyerek kendimi utandıracağım. Etrafıma uzanarak sütyenini çözüyorum ve omzumun üzerinden atıyorum. Ağzım aşağı inerken elim yukarı kalkıyor, dolgun göğsünü kavırıyor, sıkıyor ve meme ucunu emiyor.

O çok güzel. Ve teni çok tatlı. Ve ellerimi mükemmel bir şekilde dolduruyor. Sanki benim için yaratılmış. Benim için yaratılmış. Grace'in parmakları saçlarımda geziniyor, tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor, ben de göğüslerini bir bir, sonra diğerini. Onlarla zaman geçiriyorum. Her saniyenin tadını çıkarıyor, çıkardığı her nefesli iniltiyi inceliyorum.

Bir elim karnından aşağı kayıyor, külotunun ince ipine dolanıyor, bacaklarından aşağı sürükleyip çıkarıyor. Ve önümde tamamen çıplak kaldığında, geri çekilip ona bakıyorum. Her bir kıvrımına. Enfes, neredeyse bakılamayacak kadar çarpıcı ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa bunu yüksek sesle söyledim.

"Şimdi seni görmek istiyorum," diyerek doğruluyor ve külotuma uzanıyor. Eli pamuğun üzerinden sikimi sıkıyor ve boğazımın arkasından bir tıslama sesi geliyor. "Vay canına. Lisedeki fantezilerimin hiçbirinde elimi sikine atacağımı hayal etmemiştim."

Ellerim külotumun kemerinde, donup kalıyorum, başımı eğiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Özür dilerim, az önce ne dedin sen?"

"Ne?" Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bütün kızlar senin seksi olduğunu düşünüyordu. Gizemli kötü çocuk havası estiriyordun. Sana doyamıyorduk. Oliver'ın çok ciddi ve seksi ağabeyi. Yani dört kardeşten biri, ama biz birinci ve ikinci sınıftayken sen üçüncü ve son sınıftaydın, bu yüzden seni daha çok gördük. Bunu öğrenecek kadar şanslı olan kızlardan yatakta ne kadar iyi olduğunu duyduğumuzdan bahsetmiyorum bile."

Bana seksi mi dedi? Ve lisede beni istediğini itiraf etti mi? Sadece istediğini değil, fanteziler kurduğunu da? Oh, kesinlikle evet. Ve hayır, bu sadece bu gece değil. Beni bir kez istediye, yine isteyecektir. Bunu hayatımın görevi yapacağım.

"Bana bu fantezilerden biraz daha bahset," diyorum ayağa kalkıp boxerımı çıkarırken.

Her yerimi gördüğünde gözleri açılıyor. Gözlerimle buluşana kadar vücudumda yavaşça kaymadan önce birkaç dakika boyunca sertçe bakıyor ve bakıyor.

"Bu," diyor, sesi titrek bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu hayal ettim. Ben senin önünde çıplak, sen bana gözlerinde hararetle bakarken, biz sevişmek üzereyken." Zaten kızarmış olan yüzü ergen utancıyla daha da kızarıyor ama bakışlarını başka yöne çevirmiyor ya da çıplak bedenini örtmüyor.

Ellerim yanaklarını kavıyor, dudaklarım bir kez daha dudaklarına çarpmadan saniyeler önce saçlarına geri kayıyor. Dilim onu tattığı, ağzının sıcaklığını hissettiği anda inliyorum. Ona ihtiyacım var. Şu saniye. Ağzım hâlâ onunkinin üzerindeyken, onu tekrar yatağa bastırıyorum, bir dizi omzuma dayanana kadar kalçasını kaldırıyorum, diğeri bükülüyor ve sonra hızlı, sıcak bir hareketle içine kayıyorum.

Nefesini içine çekiyor, dişleri alt dudağıma kenetleniyor. Tırnakları omuzlarımdan etine batarken sırtı eğiliyor, bedenine alışmaya çalışırken vücudu geriliyor.

Ciğerlerim onun sıkı hissiyle boşalıyor, vücudunun benimkini sıkması, mengene gibi kavraması.

Gözümü açıyorum, ona rahatlamasını söylemek istiyorum. Nefes almasını. Sadece güzel yüzüne kilitlenip iyi olup olmadığını sormak için. Gözleri kapalı, kaşları kırışmış ama dudakları yumuşak ve esnek, elmacık kemiklerinin tepesi çok narin.

"Grace." Onun adını fısıldıyorum.

Gözleri açılıp benimkilerle buluştuğu anda içimdeki her şey değişiyor. Sanki hayatımın yıllarını kış uykusunda geçirmişim de bu anda uyanmışım gibi. Açlık. Çaresiz. Canlı. Hiç onun içinde olduğum kadar canlı olmamıştım.

Çenesini sertçe kavıyor, başparmağım alt dudağını keskin bir şekilde sıyrıyor, içten içe istemediğini bilsem bile bunu benimle yaşamasını istiyorum. O kaçamak istiyor. Ateşli, kirli seksi. Ben de istiyorum ama belli ki bu an benim için onun için olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Artık hareket edebilir miyim?" Vücudu etrafımda gevşemeye başladığında soruyorum.

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

Geriye kayıyorum, gözlerim onun vücudundan neredeyse kayarken, sadece daha derine, daha sert, kabzaya kadar geri itmek için onunkine eğitilmiş. Boynu bükülüyor, dudakları bir iniltiyle aralanıyor. Durduramadan elim boynunu kavıyor, ben içine girmeye başlarken sıkmadan sıkı sıkı tutuyor.

Göğüsleri sallanıyor, itişlerimin gücüyle zıplıyor, diğer elim kalçasını kavıyor, vücudunu her santimimi almaya zorluyor. Beni itiş için itiş, pound için pound ile karşılıyor, gömülü tutmak için çok çalıştığım her şeyi serbest bırakırken vücutlarımız birlikte çalışıyor. Bunca aydır bastırdığım her şeyi.

Tüm kötü arzularımı. İsteklerimin her zerresi.

Ve diğer şey. Bir isim ya da ses vermeyi reddettiğim şey. Şimdi olmaz. Şu anda olmaz, beni tamamen mahveder.

"Grace," diye mırıldanıyorum, her itişte ve çekişte homurdanıyor ve inliyorum.

Daha önce hiç bir kadınla korunmasız gitmemiştim. Asla. Bir kere bile. Birkaç ay çıktığım kızlarla bile. Her zaman prezervatifle. Üniversitedeydim, tıp fakültesindeydim ve ihtisas yapıyordum. Prezervatif kullanmamanın tehlikelerini biliyordum.

Koruma. Landon'a ne olduğunu ilk elden gördüm. Bu bir erkeği ömür boyu prezervatif kullanması için korkutmaya yeter.

"Siktir," diye homurdandım. "Çok iyi hissediyorsun." "Carter, daha sert. Daha sert istiyorum."

Bırakmadan önce boynunu sıkıyorum, tamamen içinden çıkıyorum, etrafımdaki sıcak, ıslak amının kaybından inliyorum. Bir anda kalçalarını kavradım ve onu yataktan çekerek odanın diğer ucuna sürükledim. Ayakları birbirine takılıyor, hareketleri beceriksizce.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, onu odanın karşı tarafındaki şifonyere doğru iterken sesi irkilmişti.

"Gözlerini aç, güzelim."

Mavi gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hemen aynadaki yansımasına takılıyor. Nefes nefese kalıyor, bakışları benimkine takıldığında vücudu anında kızarıyor.

"Dayan," diye uyarıyorum onu. "Ve gözlerini kapatma. İzlemeni istiyorum."

Bacaklarını ayırıyorum, hâlâ ıslak olan sikimi dar amcığıyla aynı hizaya getiriyorum ve içine giriyorum. Öne doğru sarsılıyor, kendini yakalamak için ellerini kullanmak zorunda kalıyor, ama gözleri neredeyse kafasının içinde geri dönüyor.

"Evet," diye tıslıyor.

"Bu senin için yeterince sert mi, tatlım?"

"Evet. Çok iyi. Aynen böyle. Durma."

Bu dünyada sadece vücudunda rahat ve kendinden emin olmakla kalmayıp ne istediğini size söylemekten korkmayan bir kadından daha seksi bir şey yoktur. Bir kolum beline dolanıyor, kalçalarını geriye çekip onu orada tutuyor. Diğer kolum göğsünü kavriyor, onu sikmeye başlarken sıkıyor, gözlerimi yansımasından hiç ayırmıyorum. Tam da o gün banyoda hayal ettiğim gibi. Sadece daha iyisi. Çok daha iyisi.

Onunla bu şekilde birlikte olmak en iğrenç fantezilerimin bile ötesinde.

Bitirmeye yakın bile değiliz ve bu bir seferin benim için asla yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum.

Cezalandırıcı bir ritim tutturduğumda alnımda ter parlıyor, tenin tene tekrar tekrar çarpma sesi, şifonyerin arkası duvara çarpıyor. Gürültülü, dağınık ve tatlı. O çok tatlı. Sesleri. Nefes nefese inlemeleri kafamı dolduruyor ve göğsümü şişiriyor. Gittikçe yaklaşırken attığı zevk çılgınlıkları. Vücudunun hissi, benimkine karşı, ellerimde, her yerimde.

Ağzıma almadan önce dişlerim kulağının memesini yakalıyor. "Bundan sonra duşta amını yiyeceğim," diyorum ona, gözlerimiz kilitleniyor, onun mavisini benim kahverengime. "Sonra seni tekrar becereceğim Grace. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüş olabilirsin tatlım, ama ben bütün gece devam etmeyi planlıyorum."

Dudaklarından bir inilti kaçıyor, vücudu benimkine karşı titremeye başlıyor, bacakları bükülüyor. Parmaklarım onun klitorisini buluyor, kaygan ve zonkluyor. Onu ovuyorum, hızımı hiç yavaşlatmıyorum. İçimde zevk ve baskı oluşurken kalçalarım ona doğru piston gibi hareket ediyor. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Daha doğru.

Elleri şifonyer boyunca kayıyor, ayna hareketlerimizle tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Tekrar içinden çıkıyorum, onu bir kez daha çeviriyorum ve sonra şifonyerin üstüne kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor, kollarını boynuma doluyor.

Ama benim istediğim bu değil. En azından henüz değil.

Elim göğsünde, başı ve omuzları aynanın soğuk camına dayanana kadar onu geriye itiyorum, sonra iki bacağını tutup omuzlarımın üzerine atıyorum. Amına tekrar dalıyorum, onu yalıyorum, ne kadar tahrik olduğunu ve boşalmaya yakın olduğunu tadıyorum. Çılgık atıyor, elleri saçlarımı parçalıyor.

"Carter. Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye homurdanıyorum. Çünkü yapabilir. "Siktir, tadın çok güzel. Seni bütün gece yiyebilirim."

Bunu nazık bir şekilde yapmıyoruz. Bu kirli, çiğ ve sınır tanımayan bir şey. Duş, onu nazıkçe ve yavaşça alacağım yer. Onu hissedeceğim, gözlerinin içine bakacağım ve vücudundan zevk almasını sağlayacağım yer. Ama şu anda kendini bırakmaya ihtiyacı var. Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmese bile, önceki sıkık suratının ona açtığı yaraları onarmam için bana ihtiyacı var.

Ne kadar seksi ve çekici olduğunu bilmeli. Onu ne kadar istediğimi.

Ve belki, sadece belki, benimle biraz daha kalması için onu kandırabilirim.

Titreyip yüzüme damlayana kadar amcıyla oynıyorum. Gözlerimin önünde paramparça olana, kıvranana, dudaklarıma karşı dalgalanana ve serbest kaldığını haykırana kadar. O zaman ve ancak o zaman onu kaydırıyorum, bacaklarını bir kez daha belime doluyorum ve kendimi onun içine bırakıyorum. O kadar derine ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söyleyemiyorum.

Onu beceriyorum. Onu o kadar sert ve iyi beceriyorum ki tek yapabildiği dayanmak. Omzumu ısırmak. Tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

"Siktir!" diye bağıyor bu sefer ve hepsi bu.

Tek gereken bu.

Son orgazmından bu kadar kısa bir süre sonra etrafımda kenetleniyor ve ben aklımı kaybediyorum. Taşaklarım yukarı kalkıyor, zevk omurgama ve vücudumdaki her sinir ucuna yayılıyor. Bu kadında mutlak aklımı kaybederken boğazımın arkasından kaba, vahşi bir hırıltı kopuyor. Hızım yavaşlıyor, kalçalarım onun içine girerken gecikiyor, ilk kez korunmadan yükümü boşaltıyorum.

Nefes nefese, ikimiz de birbirimize yapışmış, terli ve bitkin ama o kadar doymuşuz ki daha önce hiç bu kadar coşkulu hissetmemiştim. Bu kadar bütün. Bu kadar eksiksiz.

Boğuk, nefes nefese bir kahkahayla birlikte başı göğsüme düşüyor.

Elim saçlarından aşağı iniyor, başının arkasını kavırıyor, dudaklarım tepesine bastırıyor.

"Sanırım şifonyerini kırdık," diye düşünüyordum, sesinde mizah vardı.

"Umurumda değil. İçinde senin kıyafetlerin var, benim değil." Gülüyor, sesi titrek.

"Bunu beklemiyordum ama belki de beklemeliydim."

"Ne?" Çenesini kavrayıp onu geri çekerek soruyorum. Yüzünü, gözlerini görebileceğim kadar.

"Hayatımın en iyi seksi olması için."

Sıcaklık bir sel gibi içime doluyor, göğsüme akıyor ve orada kalıyor, beni onun içinde boğuyor. Elim saçlarının nemli tellerini geriye doğru tarıyor. "Benim için de öyleydi. Hiç şüphe yok."

Gözleri parlıyor, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme var.

Onu kollarımın arasında kaldırıp banyoya götürüyorum. Poposu tezgâha çarpıyor ve ben duşu açıp sıcak olduğundan emin olduktan sonra onu tekrar kaldırıp ikimizi de içeri sokuyorum. Bu duş benimki kadar büyük değil ama iki kişi için yeterince büyük.

Onu fayanslı duvara yaslayıp dudaklarından öpüyorum. Ellerim ıslak saçlarında, yüzünü çerçeveleyip ve onu ele geçirilmiş bir erkek gibi öpüyorum. Saplantılı bir adam gibi. Çünkü ben tam olarak öyleyim. Daha önce bu kadına takıntılı olduğumu düşündüysem, şimdi bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Tükendim.

Sahipli.

Dillerimiz buluşuyor, dans ediyor, birbirine dolanıyor ama yumuşak ve ikna edici. İkimiz de acele etmiyoruz, ancak aramızda yeniden yükselen şehveti inkar edemiyoruz. Vücudunu zaten sertleşmekte olan sikime doğru yuvarlıyor ve ben bir homurtu çıkarıyorum.

"Daha fazla mı?"

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Kesinlikle daha fazla. Bütün gece söz vermiştim."

"Canavarı davet ediyorsun, biliyorsun. Onu bir kez kafesinden çıkardın mı, artık geri dönüşü yoktur."

Parmakları saçlarıma dalıyor, alnı benimkine bastırıyor.

"Belki de canavar tam da ihtiyacım olan şeydir. Ayrıca, canavarının altında bir prensin kalbinin saklı olduğunu zaten biliyorum. Bana istediğin kadar hırlayabilirsin Carter Fritz, ama ben senin peşindeyim."

Onu kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor, ayakları kışımaya giriyor ve içine giriyorum.

Ve bu sefer yavaştan alıyorum. İkimiz de tükenene kadar onun vücuduna tapıyorum. Uzuvarımız zayıf düşene ve zihinlerimiz tükenene kadar. Sonra ve ancak o zaman onu yatağa yatırıyorum, kollarımı ona doluyorum, onu yakın tutuyorum. Neredeyse anında kendinden geçiyor ve beni onu izlemek için uyanık bırakıyor.

Doymuş. Mutlu. Korkmuş.

Bu gece bir yıldır hayalini kurduğum her şey vardı ve birkaç saat içinde hepsini kaybedeceğim. Zaman çoktan tükeniyor. Şu anda bile onun uzaklaştığını hissediyorum, vücudu uykusunda kollarımdan ayrılıyor. Ve daha da kötüsü, onu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

M Sabah bir baş ağrısı ve bir farkındalıkla geliyor. Dün gece Carter Fritz ile yattım. Ve o hala benimle yatakta.

Gözlerimi yavaşça kırptıştırarak açıyorum ve Carter'ın yavaş, eşit nefes alışını dinleyerek dosdoğru önüme bakıyorum. Carter'ı öptüm. Onu istediğimi söyledim. Seks yaptık. Bir sürü seks. Bir sürü delicesine iyi, akıl almaz seks. Öyle ki bu sabah biraz ağrım var. Kaslarım harika bir şekilde ağrıyor.

Ama... Dün gece Carter Fritz ile yattım.

Bundan bahsetmiş miydim?

Dudaklarımda tuhaf, çarpık bir gülümseme kıvrılıyor ve onu durdurmak için umutsuzca ısııyorum.

Kendimi buna kaptıramam. Dün geceyle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmalıyım yoksa bir daha asla ona ya da Oliver'a bakamam. Şimdi ne yapacağıma karar vermeliyim. O benim yatağında, hâlâ burada benimle uyuduğuna inanamıyorum.

Kalkıp duş almak, saklanmak, kaçmak, çığlık atmak, çıldırmak, gülmek ve ağlamak istiyorum. Ama o buradayken bunların hiçbirini yapamam ve onu dairesindeki yatağımdan da atamam. Atabilir miyim?

Bir an için bile dün gecenin onun için olduğundan öte bir anlam ifade ettiğini düşünmüyorum. Bana gelince, sanırım berbat durumda olduğum çok açık. Margot'nun haklı olduğunu üzülererek kabul ediyorum. Sanırım tabiri caizse Tony kamburunu aşmak için buna ihtiyacım vardı ve Carter her şey düşünüldüğünde bunu yapmak için çok güvenli bir kişiydi.

Ama insanlar böyle bir şey yaşadktan sonra gerçekten tekrar sadece - Carter ve benim gerçekte ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok - olmaya geri dönebilirler mi? Bu kadar sıcaklık ve kimya varken? Umarım öyle olur. Tanrım, umarım. Şu anda Carter'a ihtiyacım var. Ona katıldığım kişi olarak ihtiyacım var. Oda arkadaşım olarak. Yarı arkadaşım olarak. Aramızda tahammül edebileceğim son şey onu kaybetmek.

Böyle devam edersek olacak olan da budur.

Duygularım gelişirdi. O hissetmezdi. Bu bir felaket olur.

Birbirimize çok bağlıyız.

Belki de bu sadece sistemlerimizden kurtulma yolumuzdu? Son birkaç haftadır aramızda kaynayan fazla ateşi söndürmenin bir yolu olabilir mi? Kesinlikle. Şimdi bunu yaptığımıza göre, eminim ki-

"Orada çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldanıyor ve ben içimden başımı sallıyorum. Uyanık olduğunu bilmeliydim.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum. "En iyi yaptığım şey bu."

"Onu bilemem. Senin en iyi yaptığın başka pek çok şeyi düşünebilirim."

Bana doğru kayıyor, sabah odunu beni anında ıslatan yerlere çarpıyor, acıya lanet olsun.

Gerilmiş olmalıyım çünkü geri çekiliyor, başını ellerinin arasına alıp arkamda durana kadar kayıyor. Beni sırtüstü yatırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Endişe alnını kırıştırıyor ama onun dışında bana bir şey söylemiyor.

"Konuş benimle," diye emrediyor. Aynen böyle. Sanki her şey bu kadar basitmiş gibi.

"Dün gece iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle," diye geçiştiriyor. "Ama..." diye devam ediyor, boşluğu benim doldurmamı bekliyor.

"Seni kaybedemem," diyorum ona.

"Neden beni kaybedeceğini düşündün ki?" Gerçekten şaşkın ve bu benim tedirginliğimin bir kısmını gideriyor. Ben söylemek istediklerimi sıralarken kahverengi gözleri yüzümde dans ediyor ve beni okumaya çalışıyor.

"Bilmiyorum Carter. Çünkü seks yaptık."

"Ve?"

"Ve seks insanlara bir şeyler yapar."

"Ve bize kötü bir şey yapacağından mı endişeleniyorsun?"

"Seni buna ben zorladım."

En güzel, ruhu çalan gülümsemesiyle gülümsüyor. "Tatlım, beni zaten yapmak istemediğim bir şeye zorlamadığına eminim."

Karnımda sarhoş edici ve açıkça nefret dolu kelebekler uçuşuyor. Bu tür ifadeler ve bunun sonucunda bana hissettirdikleri yasadışı olmalı.

"O zaman sorun yok,
öyle mi?" "Tabii ki
iyiyiz."

"Güzel. Ama şimdi ne olacak? Hayatımıza devam edip hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

"Hayır. Ben öyle bir şey demedim. İstediğim kesinlikle bu değil ve asla dün gece olmamış gibi davranamam."

"Ben sıradan bir kız değilim."

Yüz ifademi dikkatle inceliyor. "Ve bundan daha fazlasıyla ilgilenmiyorsun," diye tahmin ediyor.

Şimdi kafamın karışması sırası bende çünkü bundan hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamıyorum. Bildiğim kadarıyla Carter Fritz'in yaptığı tek şey bu. Asistanlığı sırasında aşık olduğu kadın dışında başka bir şeyden bahsettiğini hiç duymadım. Ama o zaman bile bu konuda hiçbir şey yapmamıştı, yani nasıl aşık olabilirdi ki? Onun için bir yuva kurup tek kadın olmaya razı olmadıysa, benimle de bunu denemeye razı olmayacağı kesin.

Ve bu benim isteyeceğim bir şey mi? Nişanımı bitirdikten hemen sonra?

Dün gecenin olmasının tek sebebi Carter'dı. Evet, ondan etkilendim ama bundan daha fazlası var. Şu anda bir erkeğe güvenmek imkânsız gibi gelirken ona güveniyorum.

Yani, eğer Carter'dan başkası olsaydı, ben-

"Yine yapıyorsun," diye uyarıyor, düşüncelerimi bölüyor, parmağını kaşlarımın arasındaki oluğa bastırıp düzleştiriyor. "Bunu fazla düşünmeyi bırak Grace ve bana ne istediğini ve ne istemediğini söyle."

"I..." Ona göz kırpiyorum. "Tekrar incinmek istemiyorum." Ve senin için sadece bir kaçamak olmak tam da bunun için bir reçete. "Ve bence Tony'yle olanlardan sonra biriyle ilişki kurmayı düşünmek için bile çok erken."

Dudaklarında bir kaş çatma izi beliriyor ve hemen ardından kayboluyor. "Ben de öyle diyeceğini tahmin etmiştim. Dün gece çok erken olduğunu biliyordum."

Şimdi kaş çatma sırası bende çünkü Carter'ın söylediği neredeyse her şeyde bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Yüzü bu kadar soğukkanlıyken onu okumak imkansız ve sözleri birçok farklı şekilde anlaşılabilir.

"Dün gecedен pişman değilim," diye açıklıyorum. "Sadece bunun bizi değiştirmesini istemiyorum. İşimizi değiştirmesini istemiyorum."

"Bunun olmasına asla izin vermem. Pişman olmamana sevindim, çünkü ben de pişman değilim ve henüz gerçek bir şeye hazır değilsen seni anlarım. Son birkaç haftada çok şey yaşadın ve hazır olmadığın bir şeyi yapmanı asla istemem."

"Teşekkür ederim Carter. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama dudakları onun yerine alnımı buluyor ve garip bir şeyle karşılaşıyorum. I

tam olarak ne olduğunu bile anlayamıyorum. Sadece kemiklerime yanlış yerleştiğini biliyorum.

Carter başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıyor ve boxer külotunu yerden alıp ayağa kalkıyor. Sırtını bana dönerek, "Hazırlanman için seni yalnız bırakayım, ama temizlik ekibi birazdan burada olacak, o yüzden yollarından çekilsek iyi olur" dedi.

Ve böylece gitti. Kapı yumuşak bir klik sesiyle arkasından kapandı.

Tüm bu karşılaşmadan dolayı sarsılmış ve aynı zamanda rahatlamış bir şekilde nefesimi dışarı veriyorum. Dün gece yaptığımız her şeyden. Hâlâ bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum ama tam olarak ne olduğunu kestirmek imkânsız. Tek bildiğim, ikimiz de olanlardan, başlattığım şeyden pişman olmasak da, umarım asla geçemeyeceğimiz bir çizgiyi geçerek hata yapmamışımdır.

Yataktan kalkıp duş almayı düşünüyorum ama sonra kafamı boşaltmak ve düşüncelerimi toparlamak için ihtiyacım olan şeyin bir koşu olabileceğine karar veriyorum. Koşu kıyafetlerimi giyip saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, tam o sırada kapı zilinın çaldığını ve ardından kadın seslerinin geldiğini duyuyorum.

Carter'ın harika bir doğum günü geçirmemi sağlamak için yaptığı tüm aşırılıklar beni bir suçluluk duygusuna sürüklüyor. O fitness aynası. Hâlâ parmağımdaya duran ve henüz takmadığım yüzük. Parti. Hiçbir masraftan kaçınmadı. Beni hiç beklemediğim şekilde şaşırttı.

Dün gece dahil.

Odamdan çıkıp koridorda ön kapıya doğru ilerliyorum. Carter kot pantolon ve tişört giymiş, temizlik ekibiyle konuşurken göz göze geldik. Bana uzun uzun bakıyor, hafif bir kaş çatma yakışıklı yüzünü gölgeliyor, tam o sırada kadınlardan biri dikkatini çekip benden uzaklaştırıyor. Söylediği gibi ayak altında dolaşmak istemediğim için ona bir el sallıyorum ve en iyi hareket tarzının boşluk olduğunu düşünerek evden çıkıyorum.

Ancak dışarı adımıımı attığım anda, yüzüme yağan ılık güneş ışığında, bu kadar aceleyle kaçığım için pişman oluyorum.

"Hastaneyi aradım ve bugün senin izin günün olduğunu söylediler," diyor Tony, binanın yanından çıkıp kararlı adımlarla bana doğru yürürken. Mavi düğmeli bir ceket ve haki pantolon giymişti, elinde bir buket gül vardı. Elinde o lanet güllerle. Son üç yılımı güllerin en sevdiğim çiçek olmadığını bile bilmeyen bir adamla nasıl geçirdim? Karşılığında bu kadar az şey alırken bu kadar çok fedakârlık yapmama nasıl izin verdim?

"Burada ne yapıyorsun Tony?"

"Dün doğum gününüzdü. Seni görmeye geldim. Sadece Carter, anatomiye lanet olsun, bana tam bir histerektomi yapmakla tehdit etti."

Buna sırtıtmamam gerekirdi ama sırtıtıyorum. Carter bundan hiç bahsetmedi bile ve bunun için minnettarım. Muhtemelen doğum günümü mahvederdi.

"Hediyemi sana elden teslim ettim. Onları açtığında yüzünü görmek istedim. Onları aldın, değil mi? Yüzükleri çöpe falan atmadı değil mi?"

"Hayır. Yüzükleri bana Carter verdi." Gerçi Tony tarafından değil, kurye tarafından teslim edildiklerini sanıyordum. "Hâlâ geldikleri kutunun içinde duruyorlar."

"Ama yine de parmağında yeni bir tane var," diye hırlıyor. "Bunu sana kim verdi?"

Carter'ın bana verdiği yüzüğe bakıyorum, sağlık ve zindelik için ama yine de bir yüzük. Yanlış parmağa takılrsa bile genellikle sahip olmakla ilişkilendirilen bir şey. Bunu bana bu yüzden mi verdi? Hayır. Carter böyle bir şeyi düşünmezdi bile.

Düşünölerek ve bir amaç uğruna satın alınan bu basit yüzüğün benim için nişan yüzüğü ve alyansın toplamından daha fazla anlam ifade etmesi ne kadar da tuhaf. Tony beni tanımıyor, farkındayım. Hiç tanıdığından da emin değilim. Beni neyin harekete geçirdiğine dair hiçbir fikri yok. Neyi sevip neyi sevmediğimi. Beni neyin gülümsetip neyin kaşlarını çattırdığını.

Bir şekilde Carter öyle görünüyor. Tüm hesaplara göre, yapmaması gereken bir adam. Beni anladı çünkü dikkat ediyor. Çünkü o... önemsiyor?

"Grace?" Tony beni düşüncelerimden kopararak tersledi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, keşke yıllar önce sahip olsaydım dediğim bir netlikle görüyorum onu. "Gitmelisin. Aslında hiç gelmemeliydin."

"Grace," diye başlıyor, ses tonunu ve yaklaşımını yumuşatarak bir adım daha atıyor, gözleri üzerimde. "O kadınlardan kurtuldum. Onlara nişanlıma aşık olduğumu söyledim. Bir tarih belirleyip onunla evlenmeye hazır olduğumu. Pervasız, egoist ve aptal olduğum için onu kaybetmenin hayatımda yaptığım en büyük hata olduğunu söyledim. Lütfen. Lütfen. Lütfen, benden vazgeçme. Yemin ederim, benim için o sensin. Ne gerekiyorsa yapacağım. Bir daha asla başka bir kadına bakmayacağım. Tek istediğim sensin. İsteyeceğim tek şey."

"Tony, ben-"

Carter sözümü keserek, "İlgilenmiyor," diyor.

Elinin belimde kaydığını hissettiğimde gözlerim Fenway Park'ın boyutlarına kadar genişliyor. Tony'ninkiler ise tam tersi, dar yarıkların en incesi, neredeyse Voldemort gibi bize parsel tongue tıslıyor ve Carter'ın hayatını lanetliyor. Eğer Tony'nin elinde bir asa olsaydı, Carter kesinlikle ölmüş olurdu.

"Aslında," diye devam ediyor Carter kayıtsızca. "Grace'in artık bana ait olduğunu bilmelisin."

Carter Fritz ne halt ettiğini sanıyor? İlk içgüdüm ona Güç Prensesi She-Ra gibi davranmak ve kimseye ait olmadığımı söylemek, ama Tony'nin yüzündeki ifade dilimi tutuyor.

"Hayır," diyor Tony iddialı bir şekilde, başını sallayarak. "Sana katlanamıyor. Bir yıldır yaptığı tek şey senin hakkında konuşmak."

Bu kesinlikle katılımcımın duymasını istediğim bir şey değil. Özellikle de tamamen doğru olmadığında. Elbette Carter'la konuştum, hatta bazılarını yüzüne karşı söyledim. Ama sorun tam olarak o değil, asistanlarının hayatını cehenneme çeviren totem direğindeki düşük seviyedeki

uzman doktordu.

Carter kıkırdıyor ama bu öyle bir kıkırdama ki, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğime söz veriyor. Harika. Çünkü kabusum henüz tamamlanmadı. Kendimi patronumun önüne atarsam olacağı bu. Bulanıklaşmaması gereken çizgiler bulanıklaşıyor.

"Öyle de olsa," diye cevaplıyor Carter soğukkanlılıkla. "Bu yeni durumumuzun gerçekliğini değiştirmez. Grace benimle birlikte ve sen de aptal aletini pantolonunun içinde tutamadığı için kaybeden hilekâr bir pisliksin." Tony ağzını açıyor ama Carter bir adım ilerleyerek elini kaldırıyor ve Tony'nin sözünü kesiyor. "Bunu senin için delicesine basitleştireceğim. Grace sana çoktan siktir olup gitmeni söyledi ve şimdi ben de aynısını yapıyorum. Ama eğer Grace'in sana çoktan iade ettiği bir yüzüğü, onun hiçbir parçası olmak istemediği bir yüzüğü teslim etmeye devam edersen, hatta ikamet ettiğimiz yere ya da iş yerimize tekrar gelersen, resmi bir şikayette bulunmaktan başka çarem kalmayacak. Bir avukat olarak, kamuya açık her türlü taciz kaydının ortak olma şansınızı nasıl etkileyebileceğinin tamamen farkında olduğunuzdan eminim."

Tony bir araba tarafından yandan çarpılmış gibi görünüyor.

"Grace?" diye soruyor ve gerçekten mi? Şu anda beni nasıl sorgulayabilir? Çünkü Carter bizim hakkımızda kışından konuşuyor olabilir ama Tony'ye -şimdiye kadar bir ya da iki kereden fazla- işimin bittiğini söylediğim konusunda haklı.

"Bitti, Tony."

"Gerçekten onunla mısın?" Tony Carter'ı işaret ediyor. "Şimdiden mi? Nasıl yapabildin? Bir buçuk yıldır nişanlıydık!"

Evet. Sorunumuzun bir kısmı da buydu ama rutin ve rahatlık rehavete yol açıyor. Sanırım bu kısım benim suçum.

Başka bir şey söylemek yerine "Kendine iyi bak Tony," diyorum çünkü o kadar da iyi bir yalancı değilim ve muhtemelen bunu anlayacaktır. "Yakında bunun her zaman olması gerektiği gibi olduğunu kabul edeceksin."

Carter'ın eli hala belimdeyken bizi geri çeviriyor ve ana caddeye doğru yürümeye başlıyoruz. Sessizdik ve ona kızgın olup olmadığıma karar veremiyordum. En azından, Tony'nin nihayet hayatımdan sonsuza dek çıktığını söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum. Tabii ki lanet yüzükleri ona geri götürmem gerekiyor ama bu işin kolay kısmı.

"Kızdın mı?" Sinema salonunun köşesini döndüğümüzde Carter nihayet soruyor, kaldırım Pazar Boston koşuşturmacasıyla dolu.

"Bunu anlamaya çalışıyorum."

"Sen karar verirken seni brunch'a götürmemi ister misin?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda alaycı bir gülümseme dudaklarıma yerleşiyor. "Koşuya çıkacaktım."

"Ama sen açsın. Yarın işe gideceğiz." "Öylece mi?"

Gülümsüyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Tıpkı bunun gibi. Dün gecenin bizi değiştirmesini istemedin. Biz de buna izin vermeyeceğiz. Yarın ödevini gördüğünde benimle kavga edebilirsin."

"Görevim mi?"

"Bir yıl boyunca benim hakkımda saçma sapan konuşma olayının peşini bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Bana göz kırpmıyor ve o çok sevdiğim kahvaltı mekanına doğru yola koyuluyor. Onu takip edeceğimi çok iyi biliyordu, özellikle de ısmarlıyorsa. Ama lanet olsun ona. Bu raundu o kazandı ve kendini beğenmiş piç bunu biliyor.

"Baharda Carter'dan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum hasta odasından çıkıp koridorda hemşire istasyonuna doğru ilerlerken. "Carter'dan nefret ediyorum düşüş."

Bütün hafta boyunca Carter'dan ve onun lanet olası saçmalıklarından nefret ettim. Burada cehennemden gelen bir patron o. Meydan okuyamadığım biri. Evdeyken onu neredeyse hiç görmüyorum çünkü çoğunlukla odamda saklanıyorum -ki şu anda bunu bir lütuf olarak görüyorum çünkü muhtemelen onu küçük parçalara ayırıp yakındaki sokakta takılan vahşi kedilere akşam yemeği olarak servis etmek isterdim. Tony'nin tek söylediği, ona kötü konuştuğum ve ondan hoşlanmadığımdı. Doğrusu, bir sakın olarak bu benim en doğal hakkım. Ama bu bana bir stajyer gibi davranılmasını hak ettiğim anlamına mı geliyor? Hayır. Hayır etmez!

"Lanet olsun, Carter'dan her sezon nefret ediyorum."

"Bu bir yalan. Sadece seni cezalandırma şeklimden hoşlanmıyorsun."

arkamdan söylüyor ve ben hırlıyorum.

O öğrenmeden katıldığım aptallıktan yakınamıyorum bile. Arkama geçtiğini hissediyorum, ağzının köşesi kulağıma çarpıyor ve bu noktada daha iyi bilmesi gereken kalbim göğsümde kendi kendine çarpıyor.

"Benden kaçıyordun."

Sertçe yutkunuyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Öyleydim. Çünkü ateşli, kirli seks gecemizi yaşadığımızdan bu yana geçen bir hafta içinde, onu yeniden yaşadım. Her gece. Kahrolası rüyalarımnda. Terli ve tahrik olmuş bir şekilde uyanıyorum. Külotum sırlıslıklam. Böyle rüyalarından sonra bir adamla nasıl yaşayabilirim, ona her gün hem ev arkadaşı hem de patron olarak nasıl bakabilirim? Gerçekliğe dayandığını bildiğim rüyalar.

"Hiç gitmedim," diye yalan söylüyorum ve yalan söylediğimi biliyor çünkü bu konuda berbatım. "Sadece meşguldüm. Adımı hizmetinden çıkarmak için tahtayı değiştiren sensin." Bu ve seni çıplak hayal etmekten kendimi alamıyorum, bu yüzden bu gerçekleşene kadar...

"Bu akşam birlikte yemek yiyebileceğimizi düşünüyordum."

Bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum çünkü tatlı için onun üzerine atlayabilirim. Ugh!

"Belki başka bir gece, Doktor," diye sertçe çıktım. "Bitirmem gereken bir sürü iş var."

"Stajyerin nerede?"

"Bölümdeki tüm asistanlar için bize yaptırdığınızdan beri lanet laboratuvarları ve sürüntü örneklerini çalıştırıyorum."

"Sizi neden bu kadar acımasızca cezalandırdığımı bilmek istemiyor musunuz, Doktor?"

Evet! Ama ben çok inatçıyım, bu yüzden asla sormayacağım.

"Kötü bir sadist olduğun için mi?"

Kıkırdıyor. Piç kurusu. Göğsü neredeyse sırtıma baskı yapana kadar yaklaşıyor, vücut yıkamasının kokusu ve yakınlığının sıcaklığı içimde tuhaf şeyler yapıyor.

"Bana dokunabileceğinizi söylemedim, Dr. Fritz."

"Size dokunmuyorum, Dr. Hammond. Doğrudan asi, ukala asistanımla konuşuyorum."

"Dick."

"O da neydi?"

Ona tam olarak ne olduğunu söyleyemeden Dylan üç metre öteden bize bağırdı. "Dr. Johnson'ın bir hastası var."

Kanaması var. Fazladan yardıma ihtiyacı var."

Carter ve ben koşar adımlarla Dylan'ı takip ederek koridordan geçip doğruca hasta odasına giriyoruz. Tam bir kargaşanın içine. Dr. Johnson yerde yatıyor, yüzü bembeyaz, önlüğü kana bulanmış, kolu gözle görülür şekilde kırılmış, bir hemşire ona bakıyor.

Bu sırada başka bir hemşire olan Seliene ellerini hastanın karnına koymuş, masaj yapıyor. "Rahmi tıkanmış durumda. Pitocin serumunu açtım ve hem bukkal (ağız iç yüzeyine) hem de IM (kas içine) Misoprostol verdim. Hiçbir şey işe yaramıyor."

Tanrım.

Carter ve ben hemen giyinip eldivenlerimizi giydik. Baba, karısının başucundaki sandalyede oturmuş, yeni doğmuş bebeğini kucağına almış, yüzünde saf bir dehşet ifadesi var. Bu sırada hasta orada yatıyor, sakın ve sessiz ama gözle görülür şekilde sarsılmış.

"Ameliyathaneye ihtiyacı var," diyor Carter, ben hastanın bacakları arasında manevra yapıp eldivenli elimi rahmine sokarken.

"Tutulan plasental parçaları takdir edebiliyorum," diyorum. "Ne oldu?" Carter Janet'a soruyor.

"Ayağım kaydı," diye tersliyor, sanki düşmesi benim suçummuş ve hastasının her yeri kanıyormuş gibi bana sert bir bakış fırlatıyor. "Grace hastalar konusunda üzerine düşeni yapmadığı için fazladan yük almak zorunda kaldım."

Birincisi, bu lanet olası bir yalan. İkincisi, panoyu her kontrol ettiğimde benim adım yok ve onunki her yerde. Carter neden onun için bana bunu yapsın ki? Belli ki ona verdiği her şeyi kaldırabilecek kapasitede değildi.

"Ben bunu sormadım," diye bağırıyor Carter. "Hastayı kastetmiştim."

"Plasenta alıkonulmuştu," diye cevaplıyor Seliene onun yerine. "Dr. Johnson elle çıkarmaya çalıştı, ancak bunu yaparken bir parça eksik çıktı ve ardından hastanın

rahim kanamaya başladı. Bu Courtney ve kocası Brandon." Hastayı ve kocasını işaret ediyor.

"Ben Dr. Fritz ve şu anda eli senin içinde olan kadın da Dr. Hammond. Size mükemmel bir şekilde bakacağız."

Courtney kuru dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor, muhtemelen kan kaybından dolayı cildi yapış yapış ve solgun.

"Spesifik bir tür sipariş ettim," diyor Dylan. "Ameliyathanede bizi beklemesi için ayarladım."

Ona minnettar bir bakış attım. "İyi düşündün Dr. Williams."

"Peki ya ben?" Janet yerden havlıyor.

Carter boynunu bükerek ona bakar, bunu soracak kadar yüzsüz olmasına bile şaşırmıştır. "Onu acil servise götürün," der ona yardım eden hemşireye. "Bileğinin röntgeninin çekilmesi ve alçıya alınması gerekiyor. Kendini de temizle, sonra eve git ve dinlen. Yarın ilk iş ofisime gel ki konuşabilelim."

"Evet, Doktor," diyor, utanç ve rahatsızlık yüz hatlarını boyuyor, ama ona odaklanamıyorum çünkü iç masaj bile bu kanamayı yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

"Dr. Fritz, hemen harekete geçmeliyiz. Ameliyathane hazırlandı mı?"

"Evet," diye cevaplıyor Dylan. "Ayrıca Dr. Johnson tarafından çoktan onaylandı."

En azından Janet bunu doğru yapmıştı. "Tamam, gidelim," diye emretti Carter.

"Kanamayı durdurmak için sizi şimdi ameliyathaneye götüreceğiz," diye hastayı bilgilendiriyorum. "Merak etmeyin, emin ellerdesiniz ve sizin için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Seliene, babamı ve bebeği alır mısın..."

"Simone," diyor babam, sesi duygulu.

"Simone çocuk odasına iner mi? Orada daha rahat edebileceği bir sallanan sandalye var ve hemşireler

onu beslemene yardım et."

Hemşireler serum pompasının fişini çekip yatağın korkuluklarını kaldırarak onu taşımaya hazırlanırken baba ayağa kalkıyor ve bebeğini kucağına alıyor. Elim hala hastanın içinde çünkü kanamanın kaynağını bulmuş olabilirim ve ameliyathaneye girene kadar hareket etmeyeceğim.

Brandon, Courtney'i dudaklarından öper ve bebeği de öpebilmesi için yerinden kaldırır.

Sonra hareket ediyoruz, ben yatağın tabanına tırmanıyorum, böylece pozisyonumu koruyabiliyorum, koridorda tekerlekli sandalyeyle ilerliyoruz ve doğruca ameliyathaneye giriyoruz. İçeride bir anestezi uzmanının yanı sıra bir ameliyat hemşiresi de bekliyor.

Carter anestezi uzmanına dönmeden önce bana, "Grace, ben ameliyata girip hazır olana kadar elini kıpırdatma," diye homurdandı. "Hastanın epidural hattına bolus Fentanil verin."

Bununla birlikte Carter odadan uçarak çıkıyor ancak iki dakika sonra geri dönüyor, önlüklü ve eldivenli olarak pozisyonunu alıyor ve hemen işe koyuluyor, ışık hızında çalışıyor. Geri çekildim, Carter beni durdurduğunda ameliyata girmeye hazırdım.

"Ben hallederim. Ya izlersin ya da gidip stajyerini kontrol edersin."

Az önce söylediklerine anlam vermeye çalışarak ona hızla göz kırpıyorum. "Yardı mı istemiyor musun?"

"Ben de öyle dedim."

Sıcaklık yüzümde geziniyor. Ne haltlar dönüyor burada? Bu cezanın çok ötesinde. Korktuğum şey tam olarak buydu. Her parçasından. Seks yaptık ve şimdi bu haldeyiz. Öfkeliyiz, birbirimizden kaçıyoruz ve kariyerimi mahvediyoruz.

Bu odada tam olarak sakinleştirilmemiş hasta da dahil olmak üzere dört kişi daha var, bu yüzden başlatmak istediğim kavgayı burada başlatamam. Sadece bu da değil, şimdi herkes bana bakıyor. Beni herkesin önünde tamamen küçük düşürdü.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde

döndüm ve öfkeyle odadan çıktım.

Kanlı eldivenlerimi çıkarıp biyolojik tehlike atık kutusuna atıyor ve kapağını kapatıyorum. Sonra da ellerimi lavaboda, pedallara vurarak ve tepinerek şiddetle yıkamaya başlıyorum.

Temizlendikten sonra beklemeye başlıyorum. Ancak, burada beklemek ve küçük performansımızı zaten görmüş olan diğer herkesle yüzleşmek istemiyorum, bu yüzden ofisine gitmeden önce tüm hastalarımı imzalıyorum, vardiyasının on dakika içinde biteceğini ve bir sonraki buraya geleceğini biliyorum.

"Grace?" Dylan koşarak yanıma geldi. "Vay anasını, çok şiddetliydi. Neden ameliyathanede değilsin?"

"Dr. Fritz beni kovdu."

"Vay canına. Tamam. Beni bilgilendirmen gerekecek ama sanırım Janet'in kariyeri sona erdi. Sadece kaymadı. Pitocin falan enjekte etmeden kadının lanet olası plasentasını parçaladı ve sonra zavallı hastanın kanaması başladığında Janet sersemledi ve yere yığıldı, düşüşünü eliyle kırdı. Böyle arkadan bıçaklayan bir amcık olmasaydı kendimi kötü hissederdim. Dr. Fritz'e her ne büyü yaptıysa işe yarıyor. Onun adı o tahtada her yerdeydi, seninki ise hiçbir yerde. Tam bir saçmalık. Neyse, tüm laboratuvarları bitirdim. Başka bir şey var mı... kızım, sorun ne? Biri annene tokat atmış gibi görünüyorsun ve şimdi de kan istiyorsun."

Son kısım konusunda haklı. "Evine git Dylan. Bugünlük işimiz bitti ama yarın ameliyat için hazır ol. Bugünden sonra resmen ameliyattan çıkacağız."

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyor gittiğim yönü fark ettiğinde, bana ayak uydurmaya çalışarak yanımda hızlı adımlarla yürüyor. "Bir Fritz'i öldürmek üzeresin, değil mi?"

"Planımız bu."

"Kariyerimden korktuğum için şimdi kaçacağım, ama öldükten sonra cesedi saklamak için yardıma ihtiyacınız olursa, adamınız benim, mesaj atmanız yeterli."

Bu kadar heyecanlı olmasaydım buna sırtırdım.
"Yapacağım."

Ben Carter'ın kapısına ulaşip kolu denerken Dylan koşarak uzaklaşıyor. Kilitliydi. İçten içe gözlerimi deviriyorum. Sanki burada birinin çalmak isteyeceği bir şey varmış gibi. Çok kibirli.

Dönüyorum, sırtımı kapının yanındaki duvara dayıyorum, ayaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum. Burada durup onu beklemekten nefret ediyorum. Onunla oynuyorum. Peşinde olduğu şeyi ona veriyorum. Ama az önce ameliyathanede çıtayı yükseltti ve ben buna izin veremem.

Ama dakikalar ilerledikçe huzursuz olmaya başlıyorum. Onu evde de pusuya düşürebilirdim ama bu kadar önemli bir şeyin, işle ilgili bir şeyin burada halledilmesi gerektiğini hissediyorum. Orada değil.

Ve gerçekten, yaşamak için yeni bir yer aramaya başlamam gerekiyor.

Tam boş ver deyip gidecektim ki, bana doğru yürüdü. Duş almış. Piç kurusu duş almış ve kıyafetlerini değiştirmiş.

"Hâlâ burada beni bekliyor olup olmayacağını merak ediyordum," diye söyleniyor.

Ve vay canına, gerçekten başına geleceklerden haberi yok. Önemsiz hissettirilmekten hoşlanmıyorum. Sanki zamanım, sözlerim ve duygularım önemli değilmiş gibi. İşime değer verilmemiş gibi.

"Aslında, beni aramanızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Seni kibirli orospu çocuğu-"

"Ben olsam ağzınızdan çıkana dikkat ederdim, Dr. Hammond," diye sertçe sözümü kesti. "Çalıştığınız hastanenin koridorlarında uzman doktorunuzla konuşuyorsunuz."

Duvarı itiyorum, dik duruyorum, her gözeneğimden öfke sızıyor. "Dr. Fritz, kusura bakmayın ama siz tam bir patron bozuntususunuz. Ve bu hafta yaptığınız saçmalıklar sadece yersiz değil, profesyonelce de değil. Geçen yıl bana sağladığınız tecrübe ve eğitime ne kadar değer versem de, yarın sabah ilk olarak

Başka bir uzmanlık dalına nakil talebinde bulunmak için uzmanlık danışmanıma gideceğim."

"Güzel," diyor, sakın. Soğukkanlı. Ama bu görüntünün altında, gözleri tutuşmanın eşiğinde yanan korlar gibi.

"Güzel," diye papağan gibi mırıldanıyorum.

"Net değil miydim? İyi dedim. Ameliyathanede seninle ilgilenmeyi ve sana eğitim vermeyi ne kadar özleyecek olsam da, öğrettiğim ve değerlendirdiğim biri olarak seni kaybettiğim için üzgün değilim."

Şaşırdım. Ve incindim. O kadar incindim ki vücudum onun sözlerinin saldırısına fiziksel olarak tepki verdi.

Ağzımı açıp ona binlerce kötü şey söylemek istiyorum ama acımasız reddinin acısı beni dizlerimden kesiyor. Tüm profesyonel kariyerim boyunca hiç gözyaşlarına boğulmamıştım ve size şunu söyleyeyim, doktorlar gençlerini pişmanlık duymadan yerler. Bu bir ölüm kalım meselesi ve duygularınızı avuçlarının içine alıp şımartmak pek rastlanan bir şey değil. Stajyer ve genç bir asistanken Açlık Oyunları tıpla buluşuyor.

Ama Carter bana bu şekilde bakıyordu.

-En ufak bir pişmanlık ya da üzüntü belirtisi göstermeden bana bunları söylemesi beni kesinlikle kahrediyor. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Seninle yatmak hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

Onunla birlikte yanından geçip gidiyorum, hıçkırmamak için omzumu olabildiğince sert bir şekilde koluna çarpıyorum.

Bu gece eve gidemem. Oraya bir daha asla geri dönemem. Şimdi ne yapacağım? Elimde hiçbir şey yok. Etrafımdaki her şey parçalanıyor, santim santim hayatım çözülüyor. İhtisas danışmanımın beni değiştirip değiştiremeyeceğini bile bilmiyorum. Bunu kışkımdan uyduruyordum, Carter'ın çatlayıp yumuşamasını umuyordum ve çok aptalım.

Carter Fritz çatlamaz ya da yumuşamaz. O bir-

Aniden ayaklarımdan kaldırılıp havada çılgınca savrulduğumda ağzımdan bir çığlık çıkıyor ve

sert bir darbeyle Carter'ın omzuna düştü. Tam burada, lanet hastanenin ortasındaki lanet koridorun ortasında.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Elimdeki tek şey bu olduğu için sırtına vurarak bağıırıyorum. Kim bir tartışmanın ortasında asistanını itfaiyeci tarzında omzunun üzerinden atar ki?

Cevap vermiyor. Sadece ofisinin kapısının kilidini açıyor ve beni içeri fırlatıyor, giderken ışıkları açıyor ve ayağının hızlı bir hareketiyle kapıyı arkamızdan kapatıyor. Masasını temizlerken kâğıtlar odanın içinde uçuşuyor ve beni affetmeyen bir gümbürtüyle kıcımın üstüne çarpıyor.

"Seni aşāğılık herif!" Öfkelendim. "İnanamıyorum-"

Yüzüme doğru yaklaşarak, "Seni inatçı, gururlu, güzel kadın. Senin derdin ne lan?"

"Ben mi?" diye bağıırıyorum, kaslı, amansız göğsünü iterek. "Evet. Sen. Ne sikime bir hafta sürdü Burada mı?"

"Ne?" diye ciyaklıyor şaşkın dudaklarım.

Carter neredeyse bana gözlerini deviriyor. "Bir haftadır sana işkence ediyorum. Bir hafta, Grace. Ve sonunda bana yaklaşabilmen için elini attığın bir ameliyattan çıkarılman mı gerekiyor?"

"BEN..." Düşüncelerimde kekeliyorum. "Tony'nin söyledikleri yüzünden tüm bunların ceza olduğunu sanıyordum."

Carter yarı güler yarı inler. "Benden kaçıyorsun. Ne zaman seninle konuşmaya çalışsam kaçıyorsun. Seni evde hiç görmüyorum çünkü benden saklanıyorsun. Seni alçıya aldım ama işe yaramadı. Diğer tüm asistanlar için seni alçıya aldım, bu da işe yaramadı. Sonunda beni kabul etmen için seni ameliyattan çıkarmak zorunda kaldım."

"Carter..."

Kafam çok karıştı.

"Benden neden kaçtığını söyle," diye beni yemliyor.
"Bunun bizi değiştirmesini istemedin ve değişen sensin.
Bana nedenini söyle."

Ama ona nedenini söyleyemem. En azından gerçeği.
Köşeye sıkıştığım için de ne yapacağımı bilmiyorum.

"T Söyle bana," diye çıkışıyor Carter ben sessiz kaldığımda.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Ne diyebilirim ki? **O n a** her yaklaştığımda, ona baktığımda O geceye geri mi çekildim? Hala fanteziler kurup kendimi tatmin ettiğimi mi? Onunla mı? Duygusal bir karmaşa içinde olduğumu ve onunla yatana kadar Tony ile birlikteyken bile ne kadar yalnız, sıkılmış ve duygusal olarak uyarılmamış olduğumu hiç fark etmediğim için onu bu şekilde düşünüp düşünmediğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını mı?

Gözlerimin içine bakıyor, yüzü yaklaşıyor ve bunu yapmasından nefret ediyorum. Beni okumaya çalışmasından. Kafamdaki her gizli düşünceyi sadece onun nasıl yapacağını bildiği şekilde ayıklamaya çalışıyor.

"Bana bunu düşünmediğini söyle," diye devam ediyor. "Bana geçen Cumartesi gecesinin her saniyesini kafanda tekrar tekrar yaşamadığını söyle." Elleri masanın üzerinde kalçalarımın iki yanında buluşuyor, yüzü o kadar yakın ki güzel gözlerindeki altın ve kahverenginin her bir zerresini görebiliyorum. "Söyle bana," diye sertçe soruyor ve beni sıcratıyor. "Benim için burada olmadığını söyle."

"I..." Dudaklarımı yaladım. "Bütün hafta bana davranış şeklin yüzünden buradayım."

"Saçmalık. Kaçıp saklanıyordun çünkü benim yanımdayken kendine güvenmiyordun. Çünkü tek düşünebildiğin, sikimin içinde ne kadar iyi hissettiği idi. Senin o tatlı amını yediğimde ne kadar sert boşaldığın." Bacaklarımı tutuyor, aralarını açıyor ve aralarına girerek beni tamamen içine hapsediyor. "İtiraf et."

Damarlarımdan adrenalin fışkırırken kalp atış hızım koşudan dört nala fırlıyor.

"Carter-"

Dudakları dudaklarıma çarpmadan yarım saniye önce elleri yüzümü yakaladığında sadece kelimelerim ölüyor. Dili anında ağzıma dalıyor, boğazının arkasından aç bir hırıltı yükselirken benimkini ele geçiriyor. Öpüşmemiz dağınık ve aceleci, ağzı ve dişleri her yerimde, tenimi işaretliyor ve dudaklarımı morartıyor. Boynumdan aşağı inerken nefesim ciğerlerimde düğümleniyor, dilinin ucu etimi emmeden önce aşağı kayıyor.

Sert elleri önlüğümün üstünden yukarı doğru kayıyor, ağzı tekrar benimkine dayanmadan önce başımın üzerinden yırtıyor. Dudaklarımın arasındaki boşluğu yalıyor, dilini tekrar içeri kaydırıyor. Becerikli parmakları atkuyruğumu tutan lastiğe dolanıyor ve saçımdan koparıyor, ancak hemen ardından saçlarım etrafımda yuvarlanırken acısını masaj yaparak dindiriyor.

"Çok erken olduğunu düşünmen umurumda değil," diye hırlıyor ağzımın içine. "Çok erken değil. Bunların hiçbirisi değil." Parmakları önlük pantolonumun büzgü ipine gidiyor, düğümü yırtıyor. "Sabırlı olmaktan bıktım. Sıramı beklemekten bıktım. Artık oyalanmak yok Grace. Bu ikimizin arasında olacak. Seni masamda öyle bir becereceğim ki, düz yürüyemeyeceksin. Sonra seni eve götüreceğim ve her şeyi baştan yapacağım."

Vücudum alev alev yanıyor. Yanıyor.

Carter beni daha önce hiç sikilmediğim şekilde sikecek. Bunu hissedebiliyorum. Vahşi bakışlarındaki çığ, dizginlenemez arzuda görebiliyorum. Ve ben bunun için buradayım. Bedenim bunu bir sonraki nefesim için oksijene duyduğu özleminden daha fazla arzuluyor. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bunun yanlış gidebileceği ve muhtemelen gideceği tüm yolları biliyorum.

Ama şu anda hiçbir şekilde savunma yapamıyorum.

Öyle güçlü bir şehvet tarafından rehin alındım ki, tüm mantıklı düşünceler onun gölgesinde kaldı. Yine de...

"Eğer beni becerirken başka birini becerirsen-"

Elleri yüzümü kavırıyor, beni sıkıca tutuyor, gözleri gözlerimin tam önünde, o kadar güçlü ve yoğun ki başka hiçbir şey göremiyorum. "Asla, Grace. Seni beceriyorum çünkü seni bir saniye daha becerememeye dayanamıyorum. Hâlâ anlamadın mı? Ben seninim."

Ona bunun tam olarak ne anlama geldiğini sormadan, ağzı tekrar benimkinde, öpücüğü o kadar tutkulu ki başım dönüyor. Dudakları cezalandırıcı, benden alırken affetmeyecek kadar şiddetli. Ellerim saç tellerini kavırıyor, dilim vahşice onunkini tırmıklarken sertçe çekiştiriyor; aç, yorulmak bilmez, daha fazlası için çaresiz. Onunla bir sınırim yok. Güvenim sınırsız. Arzum kontrol edilemez.

Masanın kenarına doğru kayıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve kalçalarımı kot pantolonundaki sert çıkıntıya doğru yuvarlıyorum. Ellerim açgözlülükle gömleğine saldırıyor -bu şeyin on dakika önce gitmesi gerekiyordu- ve ben duş almadığım halde o piçin duş almasına hâlâ kızgın olduğum için hızlıca hallediyorum.

Yere çarpıyor ve sonra onu keşfediyorum, tırnaklarım ulaşabildikleri her et parçasını tırmıklıyor. Teni dokunulamayacak kadar sıcak, elektrik akımı gibi içime işliyor. Önlük pantolonum vücudumdan çekiştiriliyor ve sonra geriye itiliyorum, Carter onları masadan iterken odada daha fazla kağıt uçuşuyor.

"Bunlar önemli olabilir."

"Amını yerken seni cezalandırmak kadar önemli değil."

"Ne-"

Ancak Carter beni ters çevirip göğsümü masasına bastırınca, yanağım sert ahşap damarlara değince sözüm kesiliyor.

Tangam bacaklarımdan aşağı kayıyor ve şimdi kığım ona tam olarak sergileniyor. Duruşumu genişlettiği için amım da. Arkamda diz çöküyor, yüzü artık benimle aynı seviyede ve gözlerimi kapatıyorum, dudakımı sertçe ısıyorum. Çok açıktayım. Ona çok açığım. Tamamen onun merhametine kalmışım.

Yine de kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Yüzü amımdan birkaç santim uzaktayken şu anda hissettiğimden daha çekici.

Kıç yanaklarımı kavıyor, küreciklerimi ovuyor ve sıkıyor, onları genişçe açıyor ve boğazımdan bir nefes koparıyor. Dili dışarı fırlıyor, dudaklarımın kenarını yalıyor, ihtiyacım olan baskıyı yapmadan klitorisimin etrafında oynuyor. İşte o zaman ilk tokat geliyor. Kıcıma sert bir şaplak ve hemen ardından karşı yanağıma bir tane daha.

Öne doğru sıçırıyorum, masa üst baldırlarımı kesiyor, gözlerim şokla açılıyor.

Carter beni arkadan yerken masasına şaplak atıyor. Tanrım, bu şu anda nasıl oluyor? İş yerindeyiz!

Beni ovalamaya devam ediyor, hala diliyle benimle oynuyor.

İnliyorum, içimden sızan ıslaklığı hissediyorum, o da yalıyor ve içime doğru inliyor. Vay anasını. Yapamam... Tekrar yaparken gözlerim başımın içinde daireler çiziyor, eli tekrar kıcıma inerken dilini içime sokuyor. Bu sefer daha sert. Acı keskin ve enfes, kanım gümbürdüyor, sızlayan tenimle buluşmak için yükseliyor. Vücudum bana verdiği zevke o kadar dalmış ki, her şaplak beni daha önce hiç ulaşamadığım bir erotik mutluluk durumuna yükseltiyor.

Altı şaplak daha ve sonuncusu bittiğinde, dudakları emmeden önce klitorisimin etrafına yaklaşıyor.

"Siktir!" Çığlığım havayı yırtıyor, orgazmım artıyor, muhtaç, boş çekirdeğimi sarsıyor.

"Bir dahaki sefere o güzel kafana benden kaçmanın bir yol olduğunu sokarsan, sana bu kadar iyi hissettirmeyeceğim. Canını acıtacağım, sana zevk vermeden önce yalvarmanı sağlayacağım." İnliyorum. Böyle bir şey kulağa bu kadar ateşli gelmemeli ama belli ki vücudumun başka fikirleri var. "Artık bu saçmalıklar yok Grace." Üzerime üflüyor ve ben de beni rahatlatmak için masaya yaslanıyorum. "Seni çok uzun süre bekledim. Tahmin bile edemezsin."

Tekrar inliyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Ne kadar zamandır?" Carter Fritz ne kadar zamandır beni istiyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu? Bunca zamandır yanlış adamla birlikteyken ne kadar zamandır kendimi bundan mahrum bıraktım?

Sorum için bir tokat daha yedim ve sonra bana saldırmaya başladı. Beni yalıyor, diliyle bana vuruyor. Elleri kıcımda, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yerken beni ağzına doğru tutuyor. Bir kasırgayla boşalıyorum, vücudumu parçalayan ve aklımı da beraberinde götüren kaotik bir patlama.

Ne söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Bağırsam mı bağırmasam mı? Tek bildiğim bunu durduramadığım ya da kontrol edemediğim.

Carter Fritz'in usta kuklacısı olduğu bedenim ele geçirildi.

Ben daha nefesimi tutamadan ya da pozisyonumu ayarlayamadan, uzun ve derin bir hamleyle içime giriyor. Ciğerlerim boşalıyor, ellerim diğer tarafa uçacağım korkusuyla umutsuzca masasının kenarına tutunuyor.

Bir eliyle kalçamı, diğeriyle saçlarımı kavrayıp başımı masadan kaldırıyor ve sırtımı kavislendiriyor. Kendini ikiye bükerek beni becermeye başladı, arkamdan içime girerken dudakları dudaklarımı yakaladı.

Beni daha sert ve daha sert alıyor, masa hışırdıyor, yıpranmış halı boyunca ilerliyor, Carter'ın ağzı zevk çığlıklarımı yutarken daha fazla kağıt ve eşya yuvarlanıyor.

"Bizi yakalatacaksın," diye suçluyor, kalçaları hareket ederken sesi kaba ve vahşi, içimde her şeyi coşkuyla aydınlatan o noktaya çarpıyor.

"Birinin sizi asistanınızı delerken görmesinden korkuyorum, Dr. Fritz?"

Bana karşı sırtıyor. "Mükemmel göğüslerini ve tatlı amını benden başka kimsenin görmesini istemediğimden başka bir şey umurumda değil."

"Geçen seferden sonra bana bunu yaptığında sessiz kalma konusunda pek iyi olmadığımı bilmelisin."

Bu sırtış bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yarın yeni bir danışman bulacaksın. Danışmanına amının benim olduğunu söyleyeceğim, böylece o da bilecek ve sonra seni istediğim zaman ve istediğim şekilde becerebileceğim."

"Hayır. Bunu kimseye söylemeyeceksin. Peki ya ben ne olacağım?"

Peki ya ben ne istiyorum?"

"Bunu istiyorsun." İçime daha sert giriyor, hem de sonuna kadar, demek istediğini kanıtlarcasına içimden titrek bir soluk koparıyor. "Ve ben de seni istediğinden mahrum edemem."

Kahretsin. Başım çok büyük belada.

"Kimse bilemez, Carter. Hiç kimse."

Sırtımdan kalkarken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, beni acımasızca sikerken kalçamı morartıcı bir şekilde kavırıyor. Gürültülü ve dağınık ve bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim ama kesinlikle şikayet etmiyorum. Seks başka türlü davranmak için çok iyi ve eğer birbirimiz için tek olduğumuz şey buysa, sanırım bununla başa çıkabilirim.

En azından artık yapamayana kadar.

Kalbim kaçamak yapmayacağına karar verip bağlanana kadar.

Kıçıma bir şaplak daha atınca düşüncelerimden sıyrılıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan parmakları klitorisimi okşamaya başlıyor ve patlıyorum. Her tarafına. Göz kapaklarımdan arkasına konfeti gibi rengârenk yıldızlar yağarken onun adını haykırıyorum.

Bir an panikledim, kalbim hızını üçe katladı ama sonra bunun bir nöbet olmadığını fark ettim. Sadece müthiş bir orgazm. Özellikle de bedenimi kavrayıp kendi bedenini benimkinin üzerine katlarken ve kabaca kulağıma salıverildiğini homurdanırken, durmadan devam ediyor gibi görünen bir orgazm. Carter Fritz'in çözülmesini sağlamak şüphesiz şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şeydi.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir yükseklik.

Her zaman kontrolü elinde tutan bu adam, bana karşı kendini tamamen kaybediyor.

Kesik kesik nefesi kulağımda, benimki de onun masasında dolaşıyor ve her nefes verişte bir buğu halkası bırakıyor. Yüzümdeki saç tellerinden bazılarını geriye doğru fırçalıyor, şakağımlı öpüyor ve alnını benimkinin yanına indiriyor.

Bu benim için ileriye dönük ne anlama geliyor? Bunu yapıyor muyum? Ateşli oda arkadaşımın kaçamak mı? Patronumla mı?

"Bu olmadan bir hafta bile geçirmemeliydik."

Çalkantılı düşüncelerimi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. "Bu iş biraz karmaşıklaşacak."

"Sadece izin verirsek," diyor basitçe, kendini yukarı çekip üzerimden kalkıyor, ayakta durmama yardım ediyor ve yerleşik kitaplığındaki bir dolaba gidip benim için bir havlu çıkarmadan önce bacaklarımın sabit olduğundan emin oluyor. Beni siliyor -ki bu garip ama hassas bir his, bu yüzden bir şey söylemiyorum- ve sonra tangamı ve belli ki hiç çıkarmadığım ovalama pantolonumu yukarı çekiyor. Ayakkabılarımı da.

Bu hızlı, kirli bir sikişin tanımıydı ve hala burada, hastanede olduğumuz için nefret ediyorum. Yeni bir uzman doktor bulmam gerektiğinden nefret ediyorum. Carter'ın sihirli aleti, sert alfalığı ve ruhumu ezen tatlılığıyla şimdiden onun kölesi olmaktan nefret ediyorum - sonuncusu sadece benim bildiğim bir sır gibi geliyor.

"Taşınmalıyım."

Başını sallıyor, çenemi kavırıyor ve yüzümü yerden kaldırıyor. "Kalmalısın. Asla bulamayacaksın

Hastaneye yakın uygun fiyatlı bir yer ve tüm mobilyalarını Tony'de bıraktın. Eğer kendini daha rahat hissedeceksen yatak odanda kalabilirsin."

"Korkuyorum Carter," diye itiraf ediyorum ve bunu yaparken kendimi zayıf hissetmekten nefret ediyorum ama hayatımda hiç bu kadar kontrolsüz ya da keyifsiz hissetmemiştim.

"Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Kimseye söyleyemezsin. Ciddiyim. Birlikte yattığımız hastanede duyulursa kariyerim, meslektaşlarımdan saygısı, hepsi yok olur. Bunun için çok uzun süre çok sıkı çalıştım."

"Pekala."

Bakışlarındaki içtenlik beni rahatlatıyor. Carter'ın amacı beni incitmek ya da mahvetmek değil. Bana yardım etmek ve benimle ilgilenmek istiyor - bir yandan da cidden ateşli bir seks yapmak. Ve ateşimiz söndüğünde -ki bu kaçınılmaz- bunu yapmadan önceki halimize geri döneceğiz. Bu adamların yaptığı bu. Oliver'ın bunu birçok kez yaptığına şahit oldum ve bu onun işini hiç etkilemedi. Eğlenceliydi, başka bir şey değil. Seksin, aşkın ve eğlenmenin ne olması gerektiğine dair önyargılı fikirlerimi yeniden düzenlersem bunu yapabilir miyim?

"Bir şey daha var mı?"

"Neymiş o?" diye sorar.

"Kalbimi karıştırma."

Dudakları aşağı inerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Beklediğim bir şeyle asla uğraşmam-" Sözünü sertçe kesti. Boğazını temizliyor. "Bunu asla yapmam. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ama tek düşünebildiğim, umarım tutamayacağımız sözler vermiyoruzdur.

T Grace'in kalbini kazanmaya çalışmak, kar fırtınasının ortasında Everest'e montsuz ya da oksijen maskesiz tırmanmak gibi geliyor. Hiç hazırlıklı değilim ama Buraya kadar geldim, artık geri dönüş yok. Sonunda dağın yamacında ölsem bile.

Benim ateşli bir kaçamak peşinde koşan bir oyuncu olduğumu düşünüyor.

Ve eğer başka bir kadın olsaydı, bu muhtemelen doğru olurdu.

Ama o başka bir kadın değil. O benim bir yıldır takıntılı olduğum, karşılıksız aşık olduğum kadın. Tek düşünebildiğim, bu senin şansın, sakın mahvetme. Ama şimdi yaptığım her şey dengeleyici bir hareket. Bir satranç oyunu ve sürekli üç adım sonrasını düşünmek zorundayım yoksa kaybedeceğim.

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyemem - henüz buna hazır değil.

Yine de bu kadın bir şeyi kafasına koyduğunda son derece kararlı.

Bir hafta boyunca hayatını cidden cehenneme çevirdim - elimde kalan tek hamle buydu - ta ki beni arayana kadar. Benden kaçabileceğini düşündü. Aramızda olanlardan kaçabileceğini sanıyor. İstemeyi kapatacak bir düğme yok

Birini. Duygularınızı serbest bıraktıktan, nefes almalarına izin verdikten sonra onları bir kavanoza geri koymaya zorlayamazsınız.

Grace korkuyor. Bu konuda yalan söylemiyordu. Tony'nin yaptığı gibi onu da mahvedeceğime inanıyor. Ama korkuyor çünkü içten içe birlikte ne kadar iyi olduğumuzu biliyor.

Hayatımda daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok. Bir sürü arkadaşım var. Eğer bunun sıradan bir arkadaşlık olduğunu düşünüyorsa, başka bir şey bekliyor demektir. Onun arkadaşı olmak gibi bir niyetim yok.

Ben Oliver değilim.

Onun için Oliver olmayacağım.

Oda arkadaşım ve astım olmasaydı bu daha kolay olurdu. Kötü bir ilişkiden yeni çıkmış olmasaydı. Dikkatli davranmaktan nefret ediyorum. Sıkıcı ve verimsiz hissettiriyor.

Belki de onu rahat bırakmalıyım ama yapamıyorum. Onu çok istiyorum.

"Dr. Fritz?" Janet Johnson ofisimin dışında bekliyor ve ben onu tamamen unutmuşum. Sağ bileği alçada ama üzerinde önlük ve kararlı bir gülümseme var. "Bu sabah beni mi görmek istediniz?"

"İçeri gel," diyorum ve ofisimin kapısını açıp içeri girmesine izin veriyorum.

Oda temizlendi ama zar zor. Masam hâlâ gülünç bir dağınıklık içinde ve Grace'in muhteşem kışının avuçlarımın altında kıpkırmızı olduğunu hayal ettiğim de buna engel olamadan sırtıyıyorum.

Ben masamın arkasına oturuyorum, Janet da diğer tarafa. "Distal radyal kırık," diye hemen söze başladı. "Ameliyata gerek yok."

"En az dört hafta boyunca ameliyathaneden ve doğrudan hasta bakımından uzak kalacaksınız."

Yüzü kızarıyor, siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Evet, ama-"

"Yokluğunun yarattığı boşluğu doldurmak için programları yeniden düzenleyeceğim." Gerçi çok fazla boşluk yok. Janet bir

En iyi ihtimalle vasat bir doktor. Grace bana Dylan'ın ona hastaya ne yaptığını anlattığını söyledi ve aile hepimizi dava etmezse şanslı olacağız. Ayrıca hasta atama panosunu da karıştırmış, Grace'in adını silip yerine kendi adını eklemiş. "O odada olanlarla ilgili bir olay raporu yazman gerekecek. Hepsini."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Kaydım."

"O kadının plasentasını gereksiz yere vücudundan kopardıktan ve kanamasına neden olduktan sonra."

"Hayır. Öyle değil..." Gözleri kısıldı. "Bunu sana Grace ya da Dylan mı söyledi?"

Başımı salladım. "Kimin bana ne söylediği önemli değil. Gerçekler gerçeklerdir. Yazın."

Nefes nefese kalıyor ama başını sallıyor. "Evet, efendim."

"Ekstra saatleri nasıl doldurmanız gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Öğretmenlik ya da-

"Aslında, artık fazladan zamanım olduğu için size yardımcı olabileceğimi umuyordum."

"Pardon?" Koltuğumda geriye yaslanıp onu değerlendirirken kaşlarım birbirine çarpıyor. Yüzündeki ekstra makyaj. Göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak şekilde alçak açıyla yerleştirdiği önlüğü. Seksi olmaya çalışan dudakları. Kadınların baştan çıkarıcı olmaya çalışırken nasıl göründüklerini bilirim. Beni baştan çıkarmaya çalıştıklarında.

Janet Johnson'ın da bu oyunu oynarken neye benzediğini biliyorum, çünkü iki ay önce buraya başladığından beri bunu yapıyor. Bu oyunu ve onu mümkün olduğunca görmezden geliyordum. Görünüşe göre şimdi daha da ileri gitmek istiyor.

"Kişisel bir asistanınız yok. Sadece diğer iki uzman doktorla paylaştığınız bir asistanınız var. Ben sizin kişisel asistanınız olabilirim, Dr. Fritz." Sağlam eli önlüğünün çizgileriyle oynuyor. Yemi yutmuyorum.

"Ben hazırım, teşekkürler."

O yılmadı. "Ama senin çok fazla işin var. Çok fazla stres. Biraz rahatlamana yardımcı olabilirim. Bu

benim için zevk olur."

Başımı hayır
anlamında salladım.

Hâlâ kararlı. "Fikrini değiştirirsen, seni ağırlamaktan mutluluk duyarım." Dudaklarını yalıyor. "İhtiyacın olan her şekilde."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, şimdi ya da hiçbir zaman. Ve sen de bu saçma cinsel ima girişimlerini bırakabilirsin. İlgilenmiyorum. Artık gidebilirsin."

"Ama. Hayır," diye inanamayarak soluk soluğa sandalyesinden fırladı, sağlam eli sert bir şaplaqla masama indi. "Bana nasıl baktığını görüyorum. Senin de beni istediğini biliyorum. Böyle olması gerekiyordu." Yumruğunu sıkıyor.

Tanrım. Şu an bunun için zamanım yok. Ve nasıl olur da bunu kafasında bu kadar kontrolden çıkarabilir? Onun hakkındaki söylentileri duydum. Diğer sakinlere, özellikle de Grace'e nasıl davrandığını biliyorum. Ama bu? Bu bir sonraki seviye bok.

Ben de ayağa kalkıyorum, umarım bu sonunda ona ulaşır. "Dr. Johnson, sizi temin ederim ki size karşı beslediğim her türlü düşünce ya da arzu kesinlikle bu hastanede doktor olarak yaptığınız işle ilgilidir. Başka bir şey değil."

"Onun yüzünden, değil mi? Grace," diye dudak büküyor, dudaklarından zehir damlıyor. "İlişkinizi biliyorum," diye suçluyor, "ailenizin onunla olan bağlantılarını. Seni bana karşı zehirlemeye çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Bu programı seçmemin nedeni sensin. Sen." Tekrar işaret ediyor. "Babam beni herhangi bir yere sokabilirdi ama istediğim kişi sizdiniz, Dr. Carter Fritz. Ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor musun? Johnson ve Fritz."

Demek bu iş buraya varacak. Para. Güç. Soyadım.

Ailesinde de biraz var. Babası kızını aşırı şımartan bir multimilyoner. Ama onların ailesi benimki gibi değil.

"Bu konuşma bitmiştir, Dr. Johnson. Bana raporunu verdikten sonra iyileşmek için haftanın geri kalanında izin alabilirsin."

İsteniyor. Ve eğer hasta panosuyla tekrar oynadığını, doktor arkadaşlarının isimlerini panodan çıkardığını fark edersem, bir daha asla benim ya da bir başkasının servisindeki bir hastaya dokunmayacaksın. Yaptığın şey tehlikeli ve aptalca ve o hasta daha kötü bir sonuca maruz kalmadığı için şanslısın."

Yanımdan geçip gidiyorum, ofisimin kapısını açıyorum ve gitmesi için genişçe tutuyorum. Oflaya puflaya, iki yaşında bir çocuk gibi yüksek sesle tepinerek koridorda ilerliyor. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak az önce kadının bana verdiği baş ağrısından kurtulmaya çalışıyorum.

Ama tüm bu etkileşimle ilgili içimi kemiren bir şey var. Onun hakkında. Bir şey tam olarak hisset-

"Günaydın, Dr. Fritz," diye selamlıyor Dylan düşüncelerimi, altındaki sırtışı gizleyemeyen kibar bir gülümsemeyle bölerek. "Hâlâ hayatta ve iyi olduğunuzu görmek güzel."

"Asistanınız nerede?" Bunlara değinmek yerine soruyorum. Grace'in dün gece kavgamızdan ve ardından ofisimde yaptığımız telafi seansından önce ona ne söylediğini ancak hayal edebiliyorum.

"Charlotte ile konuşuyorum, danışmanı."

Bu sabah erkenden sıvışmasına şaşmamalı. Dün gece hastaneden çıktıktan sonra Çin yemeği aldım ve onu yatağına götürmeden önce televizyonun karşısında yedik. Benim yatağıma. Sonunda karmakarışık çarşafLARımın içinde uykuya daldığımda, o hemen yanımda, kollarımdaydı.

Yalnız uyanmak bu sabahın nasıl geçmesini istediğimi göstermiyordu.

"Anlıyorum." Grace'in asistanım olarak kalmasını ne kadar istesem de, transfer olması muhtemelen en iyisi olacak.

Danışmanın ofisine doğru yürümeye başlamıştım ki Dylan'ın sözleri beni durdurdu. "Kadınlardan hoşlanıyor olsaydım ve özellikle bir kadının, yakın zamanda incinmiş ve şu anda bazı güven sorunları olan bir kadının dikkatini çekmek isteseydim, işkenceden vazgeçer ve bunun yerine özel bir şey planlardım. Bilirsiniz işte. Sadece ben ve o için."

Dönüp ona bakıyorum. Ona doğru bir adım atıp aşağı yukarı bakıyorum. Dylan uzun boylu. Sırık gibi ama uzun. Hemen hemen benim boyumda. Bana temkinli bir gülümseme veriyor, çizgiyi aştığını biliyor ama geri adım da atmıyor. Şu ana kadar Dylan'ı yeni bir stajyer olması dışında pek düşünmemiştim.

Görünüşe göre insanları iyi okuyor ve belli ki cesareti var. Ona olan saygım giderek artıyor.

Siyah teniyle tam bir tezat oluşturan altın rengi gözlerine bakıyorum. Alaycı olmayan bir kaşımı kaldırıyorum. "Yapmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Özellikle bir kadının dikkatini çekmek mi?"

"Şu anda çok stresli. Kafası karışık ve korkmuş. Eğlencenin nasıl bir his olduğunu hatırlaması ve ona onun yaptığı gibi zarar vermeyeceğinizi söylemeden öğrenmesi gerekiyor. Ben olsam yavaş ilerler ve sabırlı olurum."

Pek iyi olduğum söylenemez ama Grace'i n durumunda haklı olduğunu biliyorum. Her konuda. Tony ile ilişkisinin bitmesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçti ve şu anda bunu sorun etmiyor gibi görünse de, kendime o ilk gece evime geliş şeklini hatırlatmak zorundayım. Meraklı gözlerimin dikkatini çekmeden özel olarak yaralarını sarıyor olabilir.

Onu çok zorluyordum, sonunda onunla birlikte olmak için sabırsızlığım beni en iyi şekilde etkiliyordu.

"Psikiyatri sekizinci kattaki diğer binada."

"Başka bir asistanla mutlu olmayacaktır," diye devam ediyor, benim iğnelememi görmezden gelerek. "Açıklığı olan diğer seçenekler sadece basit D&C'ler yapan Hopkins ve vajina ile göt deliğini ayırt edemeyen Laverty ve onun da kendine ait bir seti var."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. "Başka kimse yok mu?"

"Olmaz. Çalışmaya değer herkes dolu ya da yeni öğretmen almıyor ve Grace'e yaşattığın cehennem haftasından sonra yakışıklılığına ve inanılmaz yeteneğine rağmen, başka bir asistanın değişmeye istekli olacağından şüpheliyim. Ayrıca, şimdi bir asistan eksiğin var."

Siktir et beni.

"Laparoskopik salpenjektomi için gerekli adımları biliyor musunuz?"

Omuzlarını dikleştiriıyor. "Tam olarak değil ama bir saat içinde öğrenebilirim."

"Bunu yapıyorsun çünkü ameliyatı ikiye bölüyoruz. Ve Dylan, bana yaptığın numarayı bir daha yapmaya kalkarsan, ihtisasının geri kalanında ameliyathanenin içini göremezsin."

"Anlaşıldı, efendim."

Başımınla onaylıyorum ve topuklarımdın üzerinde dönerek koridorda ilerliyorum. Grace'in danışmanı iki yıl önce hasta bakmayı bıraktığı için şu anda bir kalemşörden fazlası değil. Ama Charlie Higgins'in yıllar boyunca dünyaya getirdiğı tüm bebeklerin resimleri ofisinin duvarlarını süslüyor.

O bir efsane.

Ve eğer bu işi doğru şekilde halletmezsem beni kahvaltı niyetine yer.

Kapısına ulaşıyorum ve içeri davet edilmeyi beklemek istemediğim için kapıyı tıklatarak açıyorum. Grace beni fark ettiğinde gözleri komik bir şekilde büyüyor, sonra omurgasını düzelterek Charlie'ye dönüyor ve beni etkili bir şekilde reddediyor. Charlie sanki beni bekliyormuş gibi bana bakıyor, gri saçları düzgünce arkaya toplanmış ve yuvarlak yüzüne hiç de saçmalamayan bir ifade yerleşmiş.

"Ah, Dr. Fritz. Günün adamı. Lütfen içeri gelin ve oturun." Elini masasına götürmeden önce içeri girmem için bana el sallıyor.

"Buna gerek kalmayacak. Grace, eğer burada işin bittiyse, hazırlanmamız gereken bir ameliyat var."

Grace bana göz kırpmıyor. "Ama. Aslında uzman doktor değıştirme sürecindeydim. Bilirsin, pek iyi bir çalışma ilişkimiz yok gibi görünüyor."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum.

Dikkatimi Charlie'ye vererek, "Grace benim asistanım olarak devam edecek, çünkü onun için en iyi seçenek benim.

Öğrenmek. Özellikle de Janet Johnson en az dört hafta tıbbi kısıtlamaya tabi tutulacağı için. Başka hiçbir uzman doktor ona benim verebileceğim eğitimi veremeyecek. Eminim o da bu konuda benimle hemfikirdir."

"Peki ya geçen hafta ona yaptığın sert muameleye ne demeli?" Charlie sözümü kesti ve dokundu.

"Bunu Dr. Hammond'la çoktan konuştum ve gerekli özürleri diledim." Grace'in gözlerine bakarken sırtışıma tutuyorum ve yanaklarının renklenmesini izliyorum. "O ve ben, hasta bakımı ve eğitiminin önceliklerimiz olduğu ve daha fazla sorun yaşanmayacağı konusunda karşılıklı mutabakat içindeyiz." Grace'e gülümsüyorum. "Buna eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Daha dik oturuyor, benden hiç memnun değil. "Görünüşe göre söylenecek her şeyi söyledin."

"Mükemmel." Ellerimi çırpıyorum, hâlâ kapı aralığında duruyorum. "O halde hepimiz aynı fikirdeyse, harekete geçebiliriz."

"Grace?" Charlie hiç duraksamadan soruyor. "Bu senin için kabul edilebilir bir düzenleme mi? Dr. Fritz ile bu kadar yakın çalışmanın seni rahatlatacağından emin olmak istiyorum. Bu sabah ofisime belli kaygılarla geldiğin açık. Şu an itibarıyla Dr. Fritz'in öğrenim için en iyi seçenek olduğuna katılıyorum, ancak Dr. Fritz'in olumlu bir öğrenim ortamı sağlamadığını düşünüyorsanız, sizi başka birine transfer etmek için gerekli düzenlemeleri yapacağız."

"Hayır. Sorun değil. Dr. Fritz'den öğrenmeye devam etmek istiyorum." "Herhangi bir noktada fikrinizi değiştirirseniz, lütfen geri gelin ve benimle konuş. Kapım her zaman açık."

Grace ayağa kalktı, elleri önünde birbirine kenetlenmişti, ona verdiğim yüzük hâlâ üzerindeydi. "Teşekkür ederim. Anlıyorum."

Charlie bana ters ters bakıyor. "Dr. Fritz. Gitmeden önce konuşabilir miyiz?"

Grace odadan çıkıyor ve ben giriyorum, kapıyı kapattıktan sonra oturmaya zahmet etmiyorum. O başlamadan önce, "Dr. Hammond ve ben romantik bir ilişkiye girdik."

ilişki. Bu konuyu Dr. Westerfield, Dr. Smart ve Dr. Rohrs ile görüşeceğim çünkü artık onun çalışmalarını bir çıkar çatışması olmadan değerlendirmem mümkün değil. Dr. Hammond ilişkimizi gizli tutmamızı ve hastane duvarlarından ayrı tutmamızı istedi çünkü bunun işine olumsuz yansımaları istemiyor. Şu anki veya gelecekteki kariyerini riske atmak istemediğim için bunu kabul ettim. Ancak onun süpervizörü olarak pozisyonumun etik kalması için, ihtisasının bu yönünü süpervizörüm Dr. Westerfield'e devredeceğim."

Charlie beni çok uzun, sert bir sessizlik içinde birkaç dakika boyunca analiz ediyor. Derimi kaşındıran pek bir şey yok ama bu kadının bir tarzı var. Sonunda başını iki yana sallıyor, dudaklarını büzüyor ve sonra ters ters bakıyor. "Pekâlâ. Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece bu konuşma aramızda kalacak. Eğer torpil yaptığınızı fark edersem, amirinizle konuşur ve ihtisas komitesini uyarırım."

"Kesinlikle. Dördüncü sınıf öğrencilerim onlara verdiğim zorlu iş yükünden hiç şikâyetçi değiller. Çoğu, benim çok az gözetimimle işleri kendi başlarına yürütüyor. Diğer üçüncü yıl asistanım dün bileğini kırdı ve bu sabah itibarıyla tüm birinci ve ikinci yıl asistanlarım artık Dr. Hammond'a rapor verecekler."

Charlie bana tatmin olmuş bir bakış atıyor ve gitmek için arkamı dönüyorum, Grace'in kapının hemen dışında beni beklediğini biliyorum. Bana biraz kızgın olduğunu biliyordum. Koridora girdiğimizde bunu kanıtlıyor ve önlüğümü tutarak boş bir hasta odasına ulaşana kadar beni koridor boyunca sürüklüyor.

Kapıyı kapatıyor ve uzaktaki pencereye doğru adım atıyor, sonra geri dönüp bana doğru hışımla geliyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor. Kollarımı beline doluyor, kapalı kapıya yaslanırken onu göğsüme doğru çekiyorum. Bu, tam burası. Kızgın olsa bile onu kendi isteğiyle kollarıma almak dünyanın en güzel duygusu.

Onunla bu fotoğrafı çektmek için ejderhalarla çıplak elle savaşırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye meydan okuyor, benden kaçmaya çalışmasa da avuçlarını göğsüme bastırıyor. "Danışmanımınla olan özel toplantıma girmeye hakkın yoktu. Ben gittikten sonra sana ne söyledi?"

"Favorilerimi göstermesem ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirsem iyi olur."

Yalana yakın bile değil.

"Carter, ateşle oynuyorsun. Aramızdaki bu şeyin ne kadar süreceğini bile bilmiyoruz."

Bir öpücükle sözünü kesiyorum çünkü ne söyleyeceğini biliyorum ve duymak istemiyorum. O prime time'a çıkmaya hazır olmayabilir ama ben hazırım. Charlie'ye de söylediğim gibi, onun kariyerini riske atmayacağım. Ya da benimkini, bu konuda, ama onun için daha çok endişeleniyorum. O bir asistan. Bu iş başından beri düzgün yapılmazsa onun itibarı tehlikeye girecek.

Ve bu da başlangıç.

Sabırlı olabilirim ve ona layık bir erkek olduğumu kanıtlayabilirim ama bu risk almadan olmaz ve bu sabah Charlie'yle yaptığım da tam olarak buydu. Grace henüz Charlie'ye söylediğimi bilmesene bile.

"Seni gelecek hafta bir konsere götürmek istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, Dylan'dan bir oyun alıyorum çünkü çocuğun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum.

Konuyu tamamen değiştirmem karşısında kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Konser mi?"

"Wild Minds Gillette'de oynuyor. Bize bilet aldım. Yerden." Ben almadım ama gün sonuna kadar almış olacağım, yani iş bitmiş sayılır. Kaplan, Jasper Diamond'ı kısmen tanıyor çünkü Wild Minds, Kaplan'ın Abbot Vakfı aracılığıyla otizm spektrumundaki çocuklar için yönettiği bir yardım etkinliğinde çaldı, bu yüzden bir buluşma ve selamlaşma ayarlayıp ayarlayamayacağımı merak ediyorum.

Grace'in onu sevdiğini biliyorum.

"Bize Wild Minds'a bilet mi aldın? Ne zaman? Aylardır biletler tükenmiş durumda."

Omuz silkiyorum. Tükenmiş olması umurumda değil, alacağım.

"Bu çok fazla, Carter. Bana zaten çok şey kazandırdın."

"Hayır. Çok fazla değil." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, güzel gözlerine bakıyorum. "Seni almak istiyorum."

"Wild Minds'ı sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Dudaklarının altını ısırırken bir sırtış dudaklarımı ayırıyor. "Kulüp-restoran olayına gittiğimiz gece onlardan bahsetmen dışında mı? Arada kalan zamanlarında hep müzik dinliyorsun. Şarkı söylediğinde duyuyorum Grace. Dinliyorum."

"Yani beni izliyorsun."

Burnum onunkine değiyor, dilim dışarı fırlıyor, dudaklarını yalıyor. "Seni izliyorum. Bir yıldır seni izliyorum."

"Çünkü sen benim uzmanımsın?"

"Sana eşlik ettiğim için değil."

Bir sonraki kaçınılmaz soruyu sormasını umarak tepkisini inceliyorum. Ona umutsuzca aşık olduğumu söylemek için çok erken olduğunu biliyorum. Ama onun bir şey söyleme şansı olmadı. Çağrı cihazım çalışıyor ve hastamızın ameliyata hazır olduğunu ve bizi beklediğini bildiriyor.

İyi oldu.

Henüz gerçekte yüzleşmeye hazır değil. Ben hazır olsam bile. Ama onu ikna etmem an meselesi.

M Çocuk odasının camına yaslanıp tüm bu sevimli yeni hayata bakarken vücudum yorgunluktan sarkıyor.

Bugün o bebeklerden ikisini doğurttum. Şey, ben Sanırım teknik olarak dün geceyi bugüne bağladı ama bugün eve gitmemle bitmedi çünkü hala yapacak tam bir vardiyam vardı. Janet kırık bileğinin tedavisini sürdürmekle kalmayıp, hiçbir şey yapamadığı için benim onun asistan - kasıtlı olarak- iş çobanı olmama karar verdiğinden beri onun boşluğunu ben dolduruyorum.

Bu da Carter'da benden başka üçüncü sınıfta asistan olan tek kişi olduğu için normal vardiyama ek olarak onun yirmi dört saatlik vardiyasını ve tüm hastalarını almam gerektiği anlamına geliyor. Bu ve Dr. Westerfield'ın bazı vakalarını takip etmemi istemesi.

Bu hafta tam bir cehennem ve tam bir kabus cennetinden başka bir şey değildi.

Böyle olacağını bilmeliydim. Carter Fritz'den bahsediyoruz. Milyarder bekar ve playboy. Zeki doktor. Geçen haftayı bana bir kaçamaktan çok daha fazlası olduğumuzu hissettirerek geçiren seksi baştan çıkarıcı.

Sanki biz... çıkıyormuşuz gibi.

Sadece dalga geçmek ve fiziksel bir bağıın tadını çıkarmak ve daha fazlası değil.

Bu beni çok korkutuyor, üstelik olan biten her şeyin üzerine bir de bu ekleniyor.

Bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum ama bu Carter Fritz. Ama öyle değil. Benimleyken tamamen farklı bir adam gibi. Kafam onunla tam bir felaket. Kalbim lanet bir hız treninde, bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Ne istediğimi bilmiyorum. Neyi, nasıl düşüneceğimi bilmiyorum.

Tony ile bunun arasında hiç nefes alamadım. Felaket için bir reçete varsa o da budur.

Neyin gerçek olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Ve burada sadece kendimden bahsediyorum. Carter'ın tüm bu olaylara bakış açısını düşünemiyorum bile. Başlamak bile çok ürkütücü ve zaten kimin buna vakti var ki? Kesinlikle benim yok.

Uyanık kaldığımız otuzuncu saate giriyoruz - hala dik ve bilinçli olmam bir mucize.

Hastanede, o benim öğretmenim. Benim uzmanım. Onun becerisini ve yeteneğini muhtaç bir doktor süngeri gibi emiyorum. Başka bir olay yaşamadık, artık ceza da yok. Vakalarımnda özgürüm. Genç asistanlara polikliniğimizde, doğumhanede ve hatta ameliyathanede eğitim veriyorum.

Eve yorgun argın geliyorum. Çoğu gece benimle birlikte oluyor, mecbur kaldığımda daha geç saatlere kadar kalıyor ya da kalmadığı gecelerde akşam yemeğini hazırlayıp beni bekliyor. Yemek yiyoruz ve televizyon izliyoruz. Kitap ya da dergi okuyor ve konuşuyoruz.

Sadece konuşmak değil. Birbirimize açılıyor. Bana mirası üzerine bahse girebileceğim, hiç kimseye, kardeşlerine bile anlatmadığı şeyleri anlatıyor. Mesela her zaman kadın doğum uzmanı olmak istediğini bilmesine rağmen profesyonel beyzbol oynamak istediğini ve hatta Oakland'daki bir AAA takımından teklif aldığını.

Neden bu işin peşine düşmediğini sorduğumda yanıtı "Fritz tarzı bu değil" oldu.

Ne kadar korkunç ve yine de ne kadar güzel.

Tıbbı gırme kararından pişman olduğunu sanmıyorum, ama bu aynı zamanda onu bir lige ya da başka bir şeye katılması için zorlama isteği uyandırıyor.

Geceleri onun yatağındayım. Ve bu her zaman seks değil. Bazı geceler sadece birlikte uyuyoruz. Yani, biz kadın doğum uzmanıyız. Uzun, yorucu saatler çalışıyoruz ve çoğu gün planladığımız saatte çıkamıyoruz ve bu da ben boşluğu almadan oluyor.

Ama Carter'la bu şekilde birlikte olmak, bu... bu...

"İşte," diyor, düşünmeden edemediğim erkeklerin hayaleti gibi arkamdan yaklaşarak. Kahretsin, uyumam lazım. Artık mantıklı bile konuşamıyorum. "Bunu ye."

Gözlerimi kapattığımı bile fark etmeden açıyorum ve doğruluyorum. Bana doğru tuttuğu protein barına bakıyorum. "Bu da ne?"

"Yemek. En son ne zaman yemek yedin?"

Bu gerçekten güzel bir soru. Bir dakika düşünmem lazım. Ve bir dakika daha. Hatırlayamayınca, teklif edilen protein barını alıp açıyorum. "Bu türden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye sırtarak cevap veriyor, elini yanağımda gezdiriyor ve topuzumdan düşen birkaç tutamı yakalayıp kulağımın arkasına sıkıştırmayı başarıyor. "Gerçi otomatta sadece bunlar kalmıştı. Sevdiğin çikolata ve yumurta beyazından bir kutu alıp ofisimde saklayacağım."

Ona bakıyorum, kaşlarım muhtemelen kırışmış ve bir ısırık aldığında bana erken kırışıklıklar veriyor. Ayakkabı derisi yemek gibi. Bunda çikolata yok, ki bana sorarsanız protein barları söz konusu olduğunda bu tam bir suç.

"Diğer asistanlarınıza da bu kadar iyi davranıyor musunuz, yoksa sırf sizin için dışarı çıkıyorum diye mi?"

Alaycı olmayan bir kaşını kaldırıyor. "Eve git. Uyuman lazım. Özellikle de yarın akşam konsere gideceksek."

Doğru. Konser. O da başka bir şey.

"Eve gidemem. Hastalarım var. Daha sonra Dr. Westerfield ile bir ameliyatım var."

"Bırak başkası alsın. Uyuman lazım. Telefonuna bakayım."

"Telefonum mu? Ne için?" Ne istediğini biliyorum ve bunu alamayacak. Sinir bozucu olduğu için yüzüğümde gelen bildirimleri çoktan kapattım, bu yüzden vücudumun neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, son otuz saatin getirdiklerine bakılırsa pek de iyi olmadığı.

"Yüzüğünüzün uygulamasını açın. Oksijen, kalp atış hızı ve uyku değerlerini görmek istiyorum."

"Peki ya yapmazsam? Beni zorlayacak mısınız?"

Çocukça maskaralıklarına gözlerini deviriyor ama boyun eğemiyorum. Eğer boyun eğsem ve kendime olması gerektiği kadar iyi bakmadığımı görürse, bana alfa şefi gibi davranır ve bunun olmasına izin veremem. Ben bir doktorum. Bir asistanım. Sürekli en iyi performansımı sergilemem gerekiyor ve zayıflık gösterdiğim anda kariyerim zarar görüyor.

Kulağa dramatik
mi geliyor? Evet,
aynı zamanda
doğru.

"Hemşire vardiya değişimi sırasında saat üçte çıkış yapın ve eve gidin. Bu lanet bir emirdir."

Ona dilimi çıkarıp ahududu üfledim. Ben de onu terslerdim ama bebekler var.

"Görüyorum ki aranızdaki iş ilişkisini geliştirememişsiniz," diyor Oliver, sallanan kapılardan geçip bize doğru gelirken. Ah, en iyi arkadaşım. Hastanede aile hekimi olarak çalıştığını unutmuşum - piç kurusu ihtisasını yeni bitirdi ve şimdi tatlı hayatını yaşıyor - Cuma günleri.

Ondan kaçıyor da olabilirdim.

Oliver'a "Benim bakıcım tam bir pislik," diyorum ama Carter yanımda homurdanıyor.

"Yani söylemeyi seviyorsun. Öğle yemeği yemeye gidip bana anlatmak ister misin?"

Öğle yemeği mi? Öğle yemeği vakti mi?

Korkunç protein barıma sertçe bakıyorum.

"Yedi santimetre boyunda bir hastam var."

Düşüncesi bile ağlama isteği uyandırıyor. Yedi santimetre.

Bu kadar uzun sürebileceğine göre iki tane de olabilir. "Sana çağrı bırakabilirler, değil mi?"

"Yapabilirler." Ama bu, bu pencerenin rahatlığından ayrılmam gerektiği anlamına geliyor. Yemek için bir yere yürümek zorundayım. Çok iş var.

"Peki ya siz, Dr. Evil?" Oliver Carter'a sorar. "Rina'yı yoğun bakımdan çıkardım. Yemek için en küçük kardeşlerine katılmak ister misin?"

Carter, Oliver'ı görmezden gelerek, "Grace, git biraz kestir," diye tersledi. "Hastanız dokuza geldiğinde hemşirelere size çağrı atmalarını söyleyeceğim. Ve evet Oliver, sen ve Rina'yla öğle yemeğine çıkmayı çok isterim."

"Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyorum.

"Evet, Carter'ın bu şekerleme konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Yorgun görünüyorsun, bebeğim. Git dinlen. Sana kafeteryadan sıcak kurabiye getireceğim. Sevdiklerinden."

En iyi arkadaşıma bakarken aşk vücudumda parıldıyor. "Bunu yapar mıydın?"

"Üstünde Reese's Pieces olanlardan olduğundan bile emin olacağım."

Ağlayabilirim. Aslında, sanırım ağlayacağım. Kahretsin.

"Vay canına, tamam, evet. Git uyu. Berbat durumdasın."

Aptal burnumu ve gözlerimi silerek sustum. "Onlar mutluluk gözyaşları."

Carter ön kolumu tutuyor, beni iyice çekiştiriyor ve camın rahatlığından uzaklaştırıyor. "Bana bir koltuk ayır. Seninle aşağıda buluşuruz. Asistanımın kendisine söyleneni yaptığından emin olmalıyım."

"Seni seviyorum Oliver," diye sesleniyorum ona, ancak koridorda bir sığır gibi belirsizce güdülürken kıkırdadığını duyuyorum. "Hey, sakin ol Hulk."

Carter konuşmuyor, sadece en yakın nöbetçi odasını buluyor, boş olduğundan emin oluyor ve sonra beni asi bir çocukmuşum gibi içeri taşıyor. "Yatağa, Grace."

"Tuhaf ama o kapıda kilit olmadığını biliyorsun."

Bana hırlıyor ve beni karyolalardan birine yatırıyor. Carter önümde diz çöküyor, takunyalarımı teker teker çıkarıp duvara dayıyor. Kaşındıran beyaz battaniyeyi geri çekiyor ve ben sırtüstü yatana kadar omuzlarımı geriye doğru bastırıyor, vücudu şimdi yanımda oturuyor.

"Sana kurabiye getirirdim." Eli yüzümde geziniyor, sıkıntıyla yüzünü buruşturuyor. "Seni gördüm ve gidip çöp olmayan bulabildiğim ilk şeyi aldım, ama kafeteryaya gidip sana daha iyi bir şey almalıyım. Bir sandviç ya da başka bir şey."

"Yemek yediğimden emin olmak senin işin değil," diyorum ona. Aslında bugün daha iyi bir iş çıkarmam gerekirdi. Bunun cehennemden gelen bitmek bilmeyen bir vardiya olacağını biliyordum ve buna göre plan yapmadım.

"Öyle ama. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Oliver'ın benim yapmam gerekeni yapmasından nefret ediyorum."

Gözlerim, düşmesine asla izin vermeyeceğim daha fazla gözyaşıyla parlıyor. Bunun için söyleyecek sözüm yok. Tek bildiğim bir kızın ona aşık olabileceği. Eğer bu şekilde düşünmesine izin verecek kadar aptal olsaydı.

Elimi saçlarında gezdirip başının arkasını yakalıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve öpüyorum. Çünkü onu öpmek zorundayım. "Carter. I-"

Burnu benimkini öyle şefkatle okşuyor ki kalbim küt küt atıyor. "Sadece biraz dinlen, tamam mı? Uyumaya ihtiyacın var, tatlım. Kendini çok zorluyorsun." Bununla birlikte alnımı öpüyor. Burnumun ucunu. Dudaklarımı. Ve

Sonra gitti, daha çok gümbürtü gibi gelen yumuşak bir tkrtyla kapy arkasından kapattı.

Ama bu sesi çıkaran kapı değil. Kalbim.

Hem klik sesi hem de gümbürtü.

Tüm delilikleri, soruları ve duyguları bir kenara iterek gözlerimi kapatyorum, yatağa yerleşiyorum, bedenim neredeyse anında sürükleniyor. Ama tam bir ryann ilk şıkları göz kapaklarmın arkasına vururken, ağrı cihazm alyor. On saniye bile geçmeden telefonum alyor.

Zayıf bir iniltiyle yavaşça doğruluyorum, başım dönmeye başlıyor. "Evet?" Kr körüne cevap veriyorum, henüz gözlerimi aamyorum.

"zgnm, Dr. Hammond. Dr. Carter bize dinlendiğinizi söyledi ama hastanz Natalie Southers bize ıkınma isteği duyduğunu söylüyor. Onu kontrol ettiğimde 10'da olduğunu ve bebeğin art bir istasyonunda olduğunu gördüm."

Tereddütle gözlerimi loş odada açıyorum. Artık dönmek yok. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattm ve bir dizi derin nefes egzersizi yaptım. Sonra kendimi sürükleyerek yataktan kalkıyor ve hastaneye geri dönüyorum. Otomatn önünden geçerken bir enerji shot' görüyorum ve biraz düşünüyorum. Genelde çok fazla kafein içmem. Sabahları sadece bir fincan normal kahve ve öğleden sonraları belki yarım soda.

Çok fazla kafein bana hiçbir zaman iyi gelmedi ama bugün sanrm bunu atlatmak için desteğe ihtiyaım var. Bu gece uyuyabilirim. Yedide eve gidip doğruca yatacağım. Gece boyunca uyuyacağım ve yarın sabah erken kalkmak zorunda kalmayacağım çünkü alşmyorum ve sonra Carter ve benim yarın gece gsterimiz var.

Yani, küçük bir enerji içeceği bana zarar vermez.

Yllardr nöbet geçirmedim.

Kararm verdim, makineden iğneyi aldım ve hepsini uzun bir yudumda içtim. Sonra onu çöpe atıyorum ve bir bebek doğurtmaya hazır olan hastamn odasına doğru ilerliyorum.

W Grace'in eli benim elimdeyken, VIP girişinin yanındaki limuzinden inmesine yardım ediyorum. Fritz kartını oynayıp oynamadığım umurumda bile değil. Bunun bir gece olmasını istiyorum

Grace asla unutmaz. Sadece onun, sadece benim ve sadece ikimizin olduğu bir gece, dairemde takılmak değil, bir randevu. Öyle değilmiş gibi davranrsa bile gerçek bir randevu.

"Ne yaptın Carter Fritz?" diye soruyor gözleri parlayarak ve başını inanmaz bir şekilde sallayarak etrafımıza bakarken. Konserin başlamasına daha bir saat var ama arabalardan ve kuyrukta bekleyen insanlardan bunu anlayamazsınız.

Ona göz kırpiyorum ve elini biraz daha sıkı tutuyorum. "Gel de sana göstereyim." Şoförümüze bakıyorum, "Gece yarısı gibi hazır oluruz."

"Çok iyi, efendim."

Ve böylece Grace'i güvenlik görevlilerinin olduğu kapıya doğru çekiyorum. Ailemizin bu stadyumda elli yarda çizgisinde lüks bir locası var ve onu bu gece için kullanabilirdim

-Kaplan ve Luca, sevgilileri ve birkaç arkadaşlarıyla birlikte orada olacaklar. Ama kızımın en sevdiği gruplardan birinin performansını bu şekilde izlemesini istemiyorum. Böyle bir konser için

Bunun için içinde olmanız, piste inmeniz, seyircinin nabzını ve müziğin tınısını hissetmeniz gerekir.

"Carter," diye tıslıyor ve sonra neyin peşinde olduğumu görünce ciyaklıyor. "Aman Tanrım. Yapmadın. Bana yapmadığını söyle!"

Ona dönüp kollarımı sırtına doluyorum, yaz sonu güneşi istikrarlı bir şekilde batıya doğru ilerliyor ve dokunduğu her şeye altın bir parıltı saçıyor. "Tatlım, bazen beni tanıımıyormuşsun gibi geliyor. Tabii ki tanıyordum. Çok büyük bir iyiliğe bile gerek yoktu. Kaplan ve Luca'yı gördüğünde nazik ol ve gülümse."

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum. "Kaplan ve Luca burada mı? Ama... onlar... burada benimle olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet. Onlara söyledim," diye açıkladım ve kotumun arka cebinden VIP rozetlerini çıkarıp bir tanesini ona uzattım.

"Ve onlar bizim..."

Bir omzumu silkiyorum. "Onlara detayları anlatmadım. Sadece büyük bir hayran olduğunuzu ve grupla tanışmak istediğinizi söyledim. Sormadılar çünkü zaten bildiklerinden ya da en azından tahmin ettiklerinden eminim."

"Peki ya Oliver? Rina?"

"Landon için endişelenmiyor musun?" Güvenlik görevlisine ulaşip rozetlerimizi gösterirken espri yapıyorum. Rozetlerimize bakıyor ve bize kapıyı açıp el sallayarak içeri girmemizi sağlıyor. İçeride başka bir güvenlik görevlisi tarafından karşılandıktan sonra Gillette stadyumunun derinliklerinde, grup için bir tür yeşil oda olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yönlendirildik.

"Carter?" Elimi çekiştirerek beni durdurdu. "Oliver bizim..."

"Bir çift mi?" Bizim için bir tanım bulamadığında ona tedarik ediyorum.

"Bir çift mi?" Gözleri irileşti ve bir adım geri çekildi, parmakları benimkilere yapıştı. Belki de bu kelimeyi bu kadar çabuk ortaya atmamalıydım?

"Birlikte yatıyoruz diyecektim. Düşünmedim... Biliyorsun, biz..."

"O zaman bize ne derdiniz?"

"Bilmiyorum." Gözlerini hızlı hızlı kırptırıyor, boştaki eli ağzının üzerine geliyor ve sorunun anlamını kavramaya çalışıyor. "Bazı şeylerin tanımları hakkında düşünmemeye çalışıyordum. Olmaktan korkuyordum... Olmak istemiyordum..."

"Tamam. Madem sorun yaşıyorsun, o zaman ben başlayayım." Omzunu kavriyorum ve bizi sağa kaydırıyorum, böylece işlerini yapmaya çalışan yol görevlileri ile dolu yürüyüş yolunu işgal etmiyoruz. Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ben bizi bir çift olarak görüyorum. Benim için bu, başka biriyle yatmadığım anlamına geliyor. Başka biriyle çıkmıyorum. Başka kimseye bakmıyorum. Bu aynı zamanda seni yatağında, duvarın dibinde, ofisimde ya da elimden geldiğince sık tutabileceğim başka bir yerde tutacağım anlamına da geliyor. Ciddi olmak zorunda değil ve henüz oraya gitmek istemiyorsanız, çok fazla zihinsel enerji gerektiren bir şey olmak zorunda değil. Ama şimdilik, bulunduğum yer burası ve senin de benimle orada olmanı istiyorum."

"Oliver'a yalan söylüyordum. Ve ondan kaçırıyordum." "Biliyorum."

"Nefret ediyorum. Beni ikiye bölüyor." "Biliyorum."

"Ya henüz tam bir ilişkiye hazır değilsem?"

Reddedilmek bir zehir gibi kanıma işliyor ama bu ondan beklediğimden daha az bir şey değil. Bu yüzden şimdiye kadar onunla bu konuşmayı yapmak için hiç zahmet etmedim ya da denemedim. Grace hazır değil. Ya da belki de sadece ben hazırım ama bu şekilde düşünmeyi reddediyorum. Sadece ben olsaydım, burada hiç olmazdı. O yüzden henüz hazır değil diyeceğiz, çünkü kullandığı kelime bu ve ben de o hazır olana kadar sistemi oynamaya devam edeceğim.

"O zaman henüz hazır değilsin, ama ben hâlâ yatmıyorum, kimseyle çıkmıyorum ya da kimseye bakmıyorum."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Ben de değilim." "O zaman iyiyiz. Sen iyi misin?"

Kontrol ediyorum.
"Sanırım öyle."

"O zaman endişelenmeyi bırak ve rahatla. Bu gece eğleneceğiz." Yüzünü avuçlarıma içine alıp onu kendime çekiyorum. "Janet aniden gittiği için, üçüncü sınıf arkadaşı olduğu için her şeyi ondan devralman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama başka asistanlar da var Grace. Her şeyi üstlenen sen olmak zorunda değilsin."

Hafta başında onunla bu konuşmayı yapmaya çalıştım ama o bunu duymak bile istemedi. Ta ki yirmi dört saatlik vardiyası ve sonrasındaki normal vardiyasına kadar. Sanırım bu onu bitirdi. Dün gece sekizde uyudu - kendi yatağında ama şimdi oraya girmeyeceğiz - ve dokuzda uyandı. Kimseye kanıtlaması gereken bir şey yokken, kendisi de dahil olmak üzere herkese kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi kendini zorluyor.

O bir rock yıldızı.

Alanımızın gelecekteki lideri.

Çalışmaları şimdiden onun iki katı tecrübeye sahip doktorları gölgede bırakıyor. Sadece henüz dengeyi öğrenemedi. Hiçbir asistan öğrenemez. Onların dünyası büyük bir meydan okuma, ya büyük kazanırsın ya da eve gidersin. Anlıyorum. Ben de yaşadım. Olabildiğince çok şey öğrenmek, olabildiğince çok deneyim kazanmak, olabildiğince iyi bir burs veya uzmanlık pozisyonu elde etmek istiyorsunuz.

Ancak tüm bunların bir bedeli var ve Grace'in durumunda, bu hafta onu zayıflattı.

"İş hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gece hakkında konuşmak istiyorum."

"Peki, bunu yarın sabah kahvaltıda konuşuruz."

Başını iki yana sallar. "Hayır. İçeri girmem gerek. Janet'in vardiyasını kimse almadı, asistanları da dahil."

Sikeyim. Yapmadılar çünkü Grace'in yapacağını biliyorlardı. Bu da yarın sabah yedide orada olması gerektiği anlamına geliyor. Uykusuz bir gece daha.

"Eve gitmek ister misin? Biraz daha dinlenmek?"

Bana ters ters bakıyor, bu kadar saçma bir şeyi önerdiğim için gözlerini oymaya hazır. "Hayatta olmaz. Şimdi beni grupla tanışmaya götür."

Ben de öyle yaptım. Elini tuttum ve bir başka devasa güvenlik görevlisi tarafından dört rock yıldızının bulunduğu bir odaya yönlendirildik. Jasper Diamond. Gus Diamond. Keith Dawson. Henry Gauthier.

Kaplan ve Luca zaten buradalar.

Ama Grace eşiği geçmedi. Adamlara teker teker bakıyor, elimi ninja gibi kavırıyor.

Jasper önce bizi fark ediyor, ayağa kalkıp bize bakıyor. Elini kızıl-kahverengi saçlarında gezdiriyor, dövmeli kolları beyaz tişörtünün altından görünüyor. "Selam," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Sen Grace olmalısın. Hoş geldiniz."

İşte o zaman kendini kaybediyor. "Aman Tanrım. Halüsinasyon görmüyorum."

Gus da güler ve ayağa kalkar. "Buraya gel, küçük sevgilim. Adamlarınız bize sizden bahsediyordu. Eşim Naomi ve ben ikiz bebek bekliyoruz ve sanırım ne beklediğimizi bir kitaptan değil, doğrudan kaynağından öğrenmemiz gerekiyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Naomi Kent hamile mi?" Grace ciyak ciyak bağırarak odaya girer ve ona doğru yürür. "Bunu duymamıştım."

Keith kıkırdıyor, Jack Daniels şişesinden bir yudum aldıktan sonra şişenin ucunu ona doğrultuyor. "Sen de öyle, çünkü Gus'ın bunu altı hafta kadar halka açıklamaması gerekiyordu. Ama hepiniz doktor olduğunuz için, HIPPA saçmalığına başvuracağız."

"Dudaklarım mühürlü ama vay canına, tebrikler," diye fışkırıyor Grace, heyecandan neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Bu inanılmaz. Şu anda bir psikopat gibi görünüyorsam özür dilerim ama tüm bunların bir rüya olmasından korktuğum için gözümü kırpabileceğimi sanmıyorum."

Çocuklar iyi huylu bir şekilde gülüyorlar -bunun büyük bir hayranla ilk karşılaşmaları olmadığından eminim- ve sonra Henry kolunu kızın omzuna atıyor. "Seni aramızda görmekten mutluyuz. Kaplan'ın her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır. En sevdiğimiz davalardan biri için bir yardım gecesi düzenledi ve çok para topladı.

otizm spektrumundaki çocuklara yardım etmek için gitti. Bunu önemseyen herkes bizim kitabımızda iyi insanlardır."

"Şüphesiz," diye onaylıyor Jasper ve bir şişe Grey Goose alıp bana uzatıyor. "Gösteriden önce bir şeyler içmek için bize katılır mısın?"

Şişeyi ondan alıyorum ama tamamen dolu ve açılmamış olduğunu fark ediyorum. Jasper içmiyor ve bunun sebebinin de solistlik görevini ciddiye alması olduğunu varsayıyorum.

Keith düşüncelerimi okumuş gibi Jasper'ı işaret ederek, "Şuradaki sıkıcı adamı görmezden gel," diyor. "Gösteri bitene kadar bizimle parti yapmayacak."

Jasper, "Birinin sizi hizada tutması lazım," diye karşılık veriyor.

Luca tezgâhtan bir şişe Patron alıp bir yudum içtikten sonra aynı şeyi yapan Kaplan'a uzatarak, "Ben biraz oyun öncesi için varım," diyor. "Grace?"

"Şey. Biraz, sanırım."

Kaplan'dan şişeyi alıyor ve bir kısmını içiyor, hemen ardından yüzünü buruşturuyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Pekala." Henry gülüyor. "Şimdi ciddileşiyoruz."

Grace ve ben yeşil odadan çıkıp piste doğru sendeleyerek yürüdüğümüzde, sanırım ikimiz de iyi bir vızıltı yakalamıştık. Grup misafirperverden de öteydi. İçkilerimizi içtik - şişelerden yudumladık - ve hazırladıkları tabaklardaki yiyeceklerden seçtik ve her birimiz o kadar kendinden geçmişti ki neredeyse havada süzülen Grace'le selfie çektirdik.

Açılış gösterisini tamamen kaçırdık ama hiçbirimizin umurunda değildi. Kaplan ve Luca yolumuzdan saparak, daha önce görmedikleri arkadaşlarıyla buluşmak üzere kabine doğru ilerliyor.

grupla tanışma ve selamlaşma için davet edildi. Grace ve ben, ana sahneden sadece beş sıra geride, yere doğru ilerledik.

Koltuklarımıza ulaştığımızda, havada ağır bir bas davul gümbürdüyor ve Grace çığlık atıyor, yukarı aşağı zıplıyor ve ellerini çırpıyor, gecenin heyecanı kanında dolaşıyor.

"Mutlu musun?" Kulağına fısıldıyorum.

"En mutlusu." Dönüp bana bakıyor, sahne henüz aydınlanmadığı için yüzü karanlık. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum. Bize bilet aldın ve onlarla tanışmamı sağladın."

"Dediğim gibi, o kadar da zor değildi."

"Bazen hepinizin Fritzes olduğunu unutuyorum. Bunun beraberinde neler getirdiğini unutuyorum. Oliver'la birlikte büyüdüm ve ailelerimiz yakın arkadaştı ama... teşekkür ederim Carter."

Ben cevap veremeden kalabalık çılgına dönüyor, tezahüratlarını ve heyecanlarını haykırıyor, grubun geri kalanı yanıp sönen, her yerde dönen çok renkli ışıklarla aydınlanan sahneye koşuyor. Hemen bir şarkıya başlıyorlar, Wildfire sanırım, ama Grace gözlerini kaçırmıyor, ben de kaçırmıyorum.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor, kollarım beline dolanıyor, o da boynuma. Bizi hareket ettirmeye başlıyorum, müzik eşliğinde sallanıyoruz, alnım şimdi onunkine değiyor. Sonsuza kadar böyle kalabilirim, onunla bu ana hapsolabilirim, gözlerindeki yıldızların parıltısını ve yüzündeki saf zevk girdabının dansını görebilirim.

O nefesimi kesen bir görüntü. Kalbimi tutan.

Milyon yıl geçse de ondan bıkmayacağım. O benim. Benim bir tanem.

Ona daha önce de sonsuza dek sevgi ve bağlılık vaat edilmişti ama bu vaatler çok yetersiz kalmıştı. Bunu ona kelimelerle söyleyemem, henüz değil, onun yerine o birkaç santimlik mesafeye eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum. Onu öpüyorum, ona sarılıyorum, onunla dans ediyorum, onunla gülümsüyorum.

Onunla. En sevdiği grubu dinleyerek, biralarımızı yudumlayarak ve kahkahalarla gülerек hayatımızın en güzel zamanlarını geçiriyoruz. Ama bundan daha fazlası, ona dokunmayı bırakmadım. Bütün gece bir kez bile. Gösteriyi izlerken ona sarıldım, sırtını göğsüme yasladım. Bazı yavaş baladlar sırasında iki genç gibi öpüştük.

Konser bitip de limuzine döndüğümüzde ikimiz de başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşku içindeydik. Kapı arkasından kapanıyor ve yanıma çökerek memnun, yorgun bir iç çekiş yapıyor.

Bölmeyi kaldırıyorum, konser sonrası trafikte uzun bir eve dönüş yolculuğu için yerleşiyorum.

"Gözlerini kapat," diyorum ona, başını kucağıma gelecek şekilde kaydırıyorum, parmaklarımı ipeksi sarı saçlarında gezdiriyorum. "Biraz uyu."

"Ya istemezsem?" diye söyleniyor, ağzı kot pantolonumun arkasına gizlenmiş kalınlaşan sikimin üzerinde gezinene kadar yüzünü eğiyor. "Ya önce biraz oynamak istersem?"

"Grace," diye homurdanıyorum, saç tellerini kavrayarak. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Önce sana sakso çekmem lazım." Tanrım.

Kot pantolonumun fermuarını dişleriyle kavırıyor ve aşağı doğru çekiyor, bunu yaparken üzerime sıcak hava üflüyor. Parmakları düğmeyi çözüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan aletim onun tatlı dolgun dudaklarının arasından boğazının arkasına kadar kayıyor.

Bir inilti ciğerlerimi parçalıyor, elim saçlarına dalıp başının arkasını tutarken havayı parçalıyor. Yanıt olarak mırıldanıyor, sanki bana en iyi vuruşunu yap der gibi kalçamı kavırıyor. Tamamen yapmaya niyetli olduğum bir şey.

Üzerimde sallanmaya başlıyor, beni höpürdetiyor ve diliyle başını yalıyor, ancak bir sonraki nefesinde tekrar aşağı dalmak ve beni derinlemesine boğazlamak için. Neredeyse aklımı kaybedecektim, yukarı itme, kontrolü ele alma, onu mükemmel bir şekilde becerme ihtiyacı

ağzım neredeyse beni boğuyordu. Ellerim daha sıkı kavıyor, iniltilerim daha yüksek çıkıyor.

"İşte bu," diyorum ona uzanıp taşaklarımı avuçlarken, dilini düzleştirip aletimin alt tarafı boyunca kayarken onları sıkıyor. "Siktir, bu mükemmel."

Boğazından aşağı üfleme arzusu, beni yutmasını izlemek neredeyse çok fazla, ama onu üstümde de görmek istiyorum. Bu limuzinin arkasında bana sarılmasını ve ikimiz de tükenene kadar bana binmesini istiyorum.

Ona tam olarak bunu söylüyorum, tam kontrol ve unutulma arasında gidip gelme noktasına geldiğimde ağzını benden çekmeye zorluyorum. Bir sonraki hareketimde pantolonunu çıkardım, külotunu yana çektim ve tatlı amcığı üzerimde kayıyordu.

İkimiz de tıslayarak boğuk sesler çıkarıyoruz, bu his o kadar üst düzeyde ki anlamlandırmanın bir yolu yok. Onun üzerimde olması, benim onun içinde olmam, dokunmamız, öpüşmemiz ve sarılmamız... Bu. Sonsuza kadar onunla bu dünyada yaşayabilirim. O bir coşku. Cennet. Mutluluk. O, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir mutluluk.

O bir coşku.

Ağzım onunkini kaplıyor, beni limuzinin arkasına bindirirken geri çekilemiyorum. Bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri. Gülüyoruz, alay ediyoruz, oynuyoruz. Aptalca ve özensiz ve çok iyi. Daha derine batıyor, sikimin daha fazlası onu dolduruyor. Elleri saçlarımda geziniyor, omuzlarımı kavıyor.

Vücudu artık ayak uyduramadığında kontrolü ele alarak tekrar tekrar içine giriyorum. O beni sikerken ben de onu sikiyorum ve kutsal bok. Vay anasını, bu kadın. Bunu birlikte yaşarken gözlerimiz birbirine kenetleniyor, derin derin bakıyor. Zevk yanma noktasına kadar yükseliyor.

"Gel, Grace. Her yerime gel. Seni hissetmek istiyorum, tatlım. Islaklığının sikimi kaplamasını istiyorum. Her tarafımda amının kokusunu duymak istiyorum."

O zaman kendini kaybediyor. Edepsiz sözlerim ve yavaşlamayı reddeden kalçalarım onu uçurumun kenarına götürüyor. Bizi

ikisi de bitti. Nefeslerimiz birbirine karışırken, bedenlerimiz bir olurken alnım onunkine çarpıyor.

Ona olan sevgim sonsuz.

Ve işimiz bittiğinde, ikimiz de giyinip uykuya daldığımızda, limuzinin arkasında birbirimize sarıldığımızda gülümsüyorum. Gerçek bir gülümseme. Ne kadar zamandır dudaklarımdan kaçma ihtiyacı hissetmediğim bir gülümseme. Yıllardır mı? Hatırlayamıyorum. Muhtemelen daha önce hiç böyle hissetmediğim içindir. Kimseye karşı değil.

Gitmesine asla izin veremem. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Ne olursa olsun.

"Y "Beni içeri götürmene gerek yok," diyorum Carter'a, elimi tutup bizi garajdan MGH'nin ana binasına götürürken. Gerçek şu ki, bitmiş durumdayım. Geçmişte

ve bunun için bir izleyici olmamasını tercih ederim. Dün gece hayatımın en güzel anlarını yaşadım ama bugün, bugün biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ve kahve. Ona da ihtiyacım var.

"Seni içeri almayacağım. Evrak işlerini halletmek için geliyorum."

"Yalancı."

Öyle. Carter'ın evrakları yok. Janet'ın vardiyasına bakmamı istemiyor. Beni evde, yatağında, yorganının altında istiyor. Doğrusu ben de orada olmak istiyorum ama hayat bu, değil mi? Bir asistanın hayatı ve burada olmaktan başka seçeneğim yok. Birisi onun vardiyasını karşılamak zorunda ve bu kişi istesem de istemesem de benim.

"Önemli bir şey değil. Ben kendi işimi yapacağım, sen de kendininkini ve yol boyunca bana ihtiyacın olursa ben zaten buradayım."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim, tatlım. Dediğim gibi, ben kendi işimi yaparım."

"Tamam."

Her neyse. Umursamayacak kadar yorgunum. Eve ancak saat ikiye doğru gelebildik, ancak beş buçukta uyanmak zorunda kaldık. Şu anda ikinci kahvemi içiyorum ama birincisi beni kendime getirmek için hiçbir işe yaramadı.

"Ağustos ya da Eylül'de bir hafta tatil yapmaya ne dersiniz?" Carter öneriyor. "Bağ evine ya da İtalya'ya veya Hawaii'ye gidebiliriz. Ne dersiniz?"

Sadece lanet olası bir Fritz böyle bir şey önerir ve bunu gerçekten kasteder.

Bağ evlerinde ve Oliver'ın İtalya'da Luca ile birlikte sahip olduğu evde birkaç kez bulundum. Fritz seyahat ederken özel jetlerle ya da yatlarla seyahat eder ve beş yıldızlı lüks içinde kalırsınız. Bunu hiç bu kadar önemsememiştım. Hâlâ da umurumda değil.

Ama Carter ile böyle bir şey yapmak farklı hissettiriyor çünkü farklı. Biriyle tatile çıkmak bir ilişki gibi. Carter'la bunu düşünmek kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olsa da, böylesine büyük ve cesur bir harekete hazır olduğumdan emin değilim. O her şeyi doğru yapıyor. Uyum sağlamakta zorlanan benim.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Hepsi bu kadar.

Geçtiğimiz haftalar inanılmazdı ve dün gece neredeyse bir dönüm noktası gibiydi - iyi anlamda. Tam bir ilişki içinde değiliz ama birlikteyiz. Ve sanırım bundan hoşlanıyorum. Sanırım çok hoşuma gitti.

"Bu soruyu bana birkaç hafta sonra tekrar sormaya ne dersin?"

"Bir şeyler planlayıp seni kaçırmama ne dersin?"

"Benimleyken bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Hile mi?"

"Şimdiye kadar öyle görünüyor, evet."

Bunu tartışamam. Kendime bu parti trenini onunla başlattığımı hatırlatıp duruyorum. Ve bu trenden atlamak istediğim anlamına gelmiyor. Sadece trenin raylardan aşağı inmesini istiyorum.

Yarış. Carter tam tersini istiyor gibi görünüyor. Tam gaz ilerliyor.

Onunla ilgili beni giderek daha fazla şaşırtan bir şey var.

Ya da belki de gerçekte olduğundan daha fazlasını okuyorum.

Dün gece bana ne dedi? Ciddi olmak zorunda değil ve henüz oraya gitmek istemiyorsanız, çok fazla zihinsel enerji gerektiren bir şey olmak zorunda değil. Ama şimdilik, bulunduğum yer burası ve orada benimle olmanı istiyorum.

Benden eğlenmemi istiyor. Rahatlamamı ve her ne yaşıyorsak tadını çıkarmamı istiyor. Her şeyi fazla düşünmekle meşgul olan benim.

Aklımda bu düşünceyle uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Gözlerini aydınlatan bir gülümsemeyle bana dönüyor ve içim kıpır kıpır oluyor. "Dün gece için tekrar teşekkür ederim," diyorum ona. "Ve bu sabah izin gününde benimle geldiğin için. Ne yaptığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Bunu kabul edemeyecek kadar inatçı ve yorgun bir huysuz olsam bile."

Cidden, bunu kim yapar? İzin günlerinde mi gelirler? Bunu benim için yapıyor.

"Benim için bir zevk, tatlım. Hepsi öyle. Seninle olmayı seviyorum, bunu yapmak için hastaneye gelmem gerekse bile."

Lanet olsun ona. Çok mükemmel. Bana tatlım demesi bile hoşuma gidiyor.

Ama kata ulaştığımızda işimize bakıyoruz. Carter ofisine doğru yürüyor, ihtiyacım olursa ona çağrı atmamı söylüyor, tam o sırada Dylan koşarak yanıma geliyor ve bir adak gibi bana bir bardak bir şey uzatıyor.

"Aman Tanrım. Buna ihtiyacın olacak." Dylan bardağı elime tutuşturdu. "Dün geceki gösteriyle ilgili her şeyi duymak istiyorum ama hiç zamanımız yok. Dr. Johnson'ın asistanları hiç de boş durmuyor. Stajyeri bana Janet'in yanında hiçbir şey öğrenemediğini söyledi çünkü o

kimsenin bir şey yapmasına izin vermez ve bir şey söylerlerse kariyerlerini tehdit ederdi."

"Ne?" ağızından çıkıverdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Boku yedik kızım. Janet'in ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını ve ters gitmeyen her şeyin tamamen şans eseri olduğunu söylediler."

"Kahretsin." Bütün hafta boyunca asistanlarının ameliyathanede neden geri çekildiklerini ve her hareketimi şahin gibi izlediklerini merak ediyordum, ancak bunun bana aşına olmadıkları ve rahat olmadıkları için olduğunu varsaydım. Öğrenmiyor değillerdi. Bazıları ikinci yılını tamamlamış asistanlar. "Bu konuyu Carter'la konuşmam gerekecek."

"Evet. Ama şimdi değil. İki doğum sancısı çeken kadınıımız var ve kasılmalarından birinin durması nedeniyle sezaryenle doğum yapacağını düşünüyorum."

Harika.

Elimdeki fincandan bir yudum alıyorum. Espresso. Sert espresso. Bir yudum daha alıyorum, bu seferki bir öncekinden daha büyük ve sonra artık büyük ölçüde boş olan fincanı çöpe atıyorum.

"Bu beni canlandırır. Teşekkürler. Hadi gidelim."

Dylan peşimdeyken hemşirelerin olduğu bölüme doğru ilerliyoruz ve orada biri birinci sınıf diğeri ikinci sınıf olmak üzere iki asistan daha sudan çıkmış balık gibi duruyor.

"Sen. Astrid." İkinci sınıfı işaret ediyorum. "Hastanız kim?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Genelde Doktor'u takip ederdik.

Johnson etrafta."

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Tamam. Bugünden itibaren bu değişiyor. Dört kişiyiz, bu da destek ve destek için ikişer kişilik ekipler halinde gideceğimiz anlamına geliyor. Dylan, sen Astrid'le birliktesin. Georgia, sen benimlesin. Doğumu durmuş olan hastayı biz alacağız ama ameliyathaneye girmesi gerekirse hepiniz gelip izleyecek ve yardımcı olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Yüzlerindeki heyecanlı ve rahatlamış ifadeye bakılırsa çalışmaya hazırlar.

"Pekâlâ. Hadi gidelim. Georgia, hastamız hakkında beni bilgilendir."

Sabah böyle geçiyor. Üç hasta ve üç asistan arasında koşturmayla geçiyor. Bugün katta dördüncü sınıf yok, sadece ameliyathanede sıkışmış bir arkadaş var. Ve bir uzman doktor dışında -ki Carter izinli olduğu için sayılmıyor- katı biz yönetiyoruz.

Dylan ve Astrid'in bebeğini şampiyonlar gibi doğurtuyoruz. Astrid'in kontrolü ele almasını, ona yol gösterişini ve cesaretlendirişini izliyorum. Temel bilgilere sahip. Birinci sınıftayken yaptıkları boşa değildi ama eğitiminde daha ileride olmalıydı. Janet'in bu ikisiyle ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe bakılırsa pek de bir şey yapmıyormuş.

Bu, düzeltmemiz ve çabucak düzeltmemiz gereken bir şey.

Duran doğumum -otuzuncu saate giriyor, zavallı kadın-ameliyathanede son buluyor. Ameliyatı, gözlem alanında oturup çizelge hazırlayan arkadaşla birlikte gerçekleştiriyorum. Asistanlara sorular yöneltiyorum, hepsi de hevesle ve hemen yanıtlıyorlar. Ve bebek çıktıktan sonra, bir ekip olarak birlikte çalışarak kapatmalarına izin veriyorum.

Ve ben, bir adım geri çekiliyorum, yorgunluk bana bir kamyon gibi çarpıyor. Gözlerim sahayı görmek için zorlanıyor. Sırtım sıkı ve gergin. Uzuvlarım ağır ve halsiz.

Bu ameliyatı bitirip ameliyathaneden çıkmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Temizlendiğimiz anda herkesi yemeğe gönderdim. Şu anda L&D katında sadece üç kadın daha var ve hepsi de altı santimetreden daha az açılmış durumda. Yani kestirmek için mükemmel bir zaman.

"Hepimizin gitmesinin senin için sorun olmayacağına emin misin?" Telefonumu çıkarıp Carter'a mesaj atmak üzereyken Dylan soruyor.

"Evet," diyorum mesaj penceresini açarak. "Dr. Fritz'e kata göz kulak olması için mesaj atacağım. Hemşirelere bir şey olursa ona haber vermelerini söyleyeceğim. Ben de yarım saat uyumaya çalışacağım."

"Lütfen. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Çantalarınız büyüyor ve Prada değiller."

Hemen cevap veren Carter'a mesaj atarken sırtarak onu tersliyorum.

Carter: Size katılmayı ne kadar çok istesem de ara vermenize sevindim. Zemin için endişelenme. Ben hallederim.

Buna gülümsüyorum, gününü mahvedecek olsa bile bu sabah benimle gelmeye karar verdiği için çok minnettarım. "Bana bir sandviç ya da başka bir şey getir," diye sesleniyorum Dylan'a.

"Yapacağım."

Üçü asansöre yöneliyor ve bu sabah başardıklarımız hakkında hızlıca konuşurken ben de hemşirelerin yanına gidiyorum. "Hey," diyorum bankoda bilgisayarda yazı yazan hemşirelerden birine. "Ben biraz kestirmek için nöbetçi odasına gidiyorum. Dr. Fritz burada, ofisinde ve bir şeye ihtiyacınız olursa çağrı bırakabilir. Sanırım Dr. Schwartz'ın ameliyathanedeki işi bitmek üzere, o da buralarda olacak." Tanrı'ya şükür. Diğer uzman doktor sabahın büyük bölümünde ameliyathanedeydi.

"Tamam. Bunu not edeceğim. Sizi belirli bir saatte mi yoksa sadece acil bir durum olduğunda mı uyandırmamızı istersiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda sağ elim hareket ettiremeyeceğim kadar acı verici bir şekilde sertleşiyor. Kafamdan bir dalga hissi geçene kadar şaşkınlıkla ona bakıyorum. Gözlerimi kırpttırıyorum, his gittikçe yoğunlaşırken panik içimde yüzüyor. Derin bir nefes alıyorum, ardından bir tane daha alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kutsal olan her şeye bunu durdurabilmem için yalvarıyorum.

Ruhumun derinliklerinden kemiklerimin iliklerine kadar korktuğum bir his bu. En iyi çabalarım rağmen nefes alışım hızlanıyor ve artık çok geç olduğunu biliyorum.

Neyin geldiğini biliyorum.

Sonrasında ne olacağından emin olmasaydım fokal farkındalık nöbeti geçirmek dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Benimki sol tarafımdaki ön lobumda başlıyor - bu yüzden vücudumun sağ tarafı etkileniyor. Ama orada kalmıyorlar. Yerelden genele yayılıyorlar, benim durumumda genellikle saniyeler içinde.

"Ativan'a ihtiyacım var. Nöbet geçiriyorum."

Hemşire söylediklerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi bana bakıyor; ayağa kalkıp iyi olup olmadığımı sorarken yüz hatlarında bir endişe belirliyor.

Sadece ben cevap veremiyorum.

Her şeyin farkındayım.

En azından önümüzdeki birkaç saniye boyunca tamamen bilinçliyim, sadece bedenime hapsolmuş durumdayım. Nöbetim ilerledikçe hareket edemiyor ya da konuşamıyorum. Bu tür nöbetlere aura diyorlar. Sırada ne olduğunu biliyorsunuz ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Artık çok

geç.

Dehşet ve çaresizlik içimde yüzüyor, ciğerlerimden bir nefes koparıyor. Bir roller coaster'ın iniş eğimi gibi içimde bir yükselme, kafatasımın içinde tam güçle üfleyen bir vantilatöre benzer bir sesle başım dolarken daha da yoğunlaşıyor.

Tanrıya şükür hastanedeyim.

Her şey kararmadan önce aklıma gelen son şey bu.

I Bütün sabah ofisimde oturmuş Janet Johnson kabusuyla uğraşıyordum. Geçen haftaki toplantımızdan sonra bir şeyler kafama yatmadı. Bir süredir

Dosyalarına baktım ve bu sabah Grace'den Janet'in kesinlikle hiç öğretmenlik yapmadığını ve daha önce sıçıp batırmamasının Tanrı'nın bir eylemi olduğunu belirten birkaç mesaj aldıktan sonra, tüm bunları çözüp hallederken ileriye dönük çok uzun birkaç hafta olacağını biliyorum.

Ama benim asıl sorunum bu değil.

Asıl sorunum yerde olma isteğime direnmek oldu çünkü Grace orada. Beni aramasını umuyordum. Beni görmek, öpmek ya da herhangi bir şey için ofisime gelmesini. Gelmedi, gelmesini beklemiyordum, meşgul olduğunu biliyorum, sadece umut ediyordum. Ama bu umut, onu aklımdan çıkaramayıp, beni tüketiyor. Bu oyunu daha ne kadar oynayabilirim bilmiyorum.

Her şey olduğum halde rahatmışım gibi davrandığım yer.

Tek bildiğim, onun için dişimi tırnağıma takıp mücadele etmemek için deli olmam gerektiği. Ona ne kadar mükemmel olduğumuzu, birbirimiz için yaratıldığımızı kanıtlamak için. Bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama şimdi duramıyorum. Başka bir kadın istemiyorum çünkü o

O değil. Bence bunu fark ettiğinizde, gerçek olduğunu anlıyorsunuz, yani evet.

şimdi ne yapacağım ben?

ağrı cihazımın çaldığı anda telefonum almaya başlıyor ve beni hayallerimden uyandırıyor. nce telefonumu elime alıyorum ve ağrı cihazımı okurken cevap veriyorum.

"Fritz," diye cevap veriyorum ama bana seslenen her kimse, tepeden gelen "Doğumhane hemşire istasyonuna hızlı müdahale ekibi" anonsuyla susturuluyor. Acil müdahale ekibi doğum hemşireleri istasyonuna.

Beynim daha ne yaptığımı anlayamadan sandalyemden kalkıp koridorda koşmaya başlıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü sayfamı okuyacak ya da telefonla konuşacak zamanım yok. Tek bildiğim bir şey olduğu ve her ne ise, hiç de iyi olmadığı.

Ama kseyi dönüp manzarayı gördüğüm anda, sanki biri beni kafamdaki kanı ve havayı kesecek kadar boğuyor. Grace'in nöbet geçirdiğini hiç görmemiştim ve o ana kadar gerçek, şiddetli, ruhumu saran korkunun nasıl bir his olduğunu anlamamıştim. Koridorda koşarken, insanları yolumdan iterken ve hiç umursamazken korku içimde dönüyor, bir mengene beni içten içe parçalıyor.

"Grace." Sesim kendime ait değil. Başının yanında yere düşerken bedenim de yle. Başını korumak için altına bir şey koymayı başardılar ve vücudu ritmik bir hareketle sarsılırken onu sol tarafına yatırdılar. Gözleri açık, sabit ve odaklanmamış. Mavi dudaklarının kenarından mindere kan damlıyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Nefeslerim keskin, kısa ve düzensiz.

Buna bir anlam vermeye çalışıyorum. Grace'in tonik-klonik nöbet geçirmesine. Benim hatam olduğunu biliyorum. Onu çok zorladım. Çok fazla çalışmasına izin verdim. Dün gece içki içmesi için onu cesaretlendirdim. Onu flaş ışıklarının sistemini aşırı yüklemiş olabileceği bir konsere götürdüm ve sonra

Bugün çok erken kalkacağını bildiğim için onu eve bu kadar geç getirdim.

Onu yakalama, tutma, ona yardım etme ihtiyacı beni tüketiyor ama ona dokunmamam gerektiğini biliyorum.

"Ativan, 4 mg IM, gemide." Biri anons ediyor.

"Hadi Grace," diye mırıldanıyorum ama kas içine verilen ilaçların etkisini göstermesi saniyeler değil, dakikalar alabilir. Hâlâ devam ediyor. Vücudu kaskatı, uzuvları spastik. "Ne zamandır nöbet geçiriyor?"

"Bir dakikadan biraz daha fazla. Onu acil servise götürmeliyiz."

"Nöbet geçirirken mi?" Bunu söyleyene bağıyorum.

"Daha güçlü benzolarımız ya da diğer antikonvülzanlarımız yok.

Hemşire beni bilgilendirdi. "Serum takılması ve solunum yolunun güvence altına alınması gerekiyor. Nöbetler için genellikle mag sülfat veririz ama onun ihtiyacı olan bu değil."

Hay sikeyim. Haklılar. Burası doğumhane. Yoğun bakım, acil servis ya da ameliyathane değil. Genellikle hastalarımız sağlıklıdır ve sağlıklı değillerse, fetüse zarar verme veya anne sütüne geçme korkusuyla onlara verebileceğimiz yalnızca belirli ilaçlar vardır.

Tam o sırada hızlı müdahale ekibi - kod ekibi olarak da bilinirler - beni neredeyse bir kenara fırlatarak yere düştüler. Drew ve Margot bugün ekipte, Grace üzerinde çalışmaya başlamadan önce gözleri kısa bir süre benimkine değişiyor.

Margot, Grace'in nöbeti hâlâ devam ederken bile hemen serum takmaya başlar. Solunum terapisti hava yolunu yönetiyor ve Margot yavaşça IV Dilantin'i iterken Grace nöbet geçirmeyi bırakıyor. Vücudu onu yatırdıkları minderin üzerine yığılırken rahatlık kemiklerimi titretiyor. Hâlâ bilinci yerinde değil, henüz postiktal durumda bile değil.

"Epilepsi hastası, değil mi?" Margot, Grace'i önce bir tahtaya sonra da sedyeye bağlamaya çalışırken soruyor; ağzı ve burnu oksijen maskesiyle kapatılmış.

"Evet. Ama yıllardır nöbet geçirmedi. Sadece PRN (gerektiğinde) kurtarma ilaçları alıyor."

"Tamam. Gidelim," diye emrediyor Drew ve ben de dahil herkes hızlı adımlarla asansöre doğru ilerlemeye başlıyor. "Buna neyin sebep olduğunu biliyor muyuz? Bilmem gereken herhangi bir uyuşturucu ya da alkol kullanımı var mı?"

Başımı salladım. "Dün gece biraz alkol aldım. Uyuşturucu yok." Asansöre binip acil servisin düğmesine basıyoruz. "Çok fazla saat çalışıyor. Olması gerektiği kadar uyumuyor. Dün gece bir konsere gittik ve sadece birkaç saat dinlenerek bugün burada-"

Cümlem aniden kesiliyor çünkü Grace tekrar nöbet geçirmeye başlıyor, yüzü sedyenin korkuluklarına çarpıyor ve şakağında bir yara oluşuyor. "Kahretsin," diye tısladı Drew. "Onu hemen döndürün."

Ekip, vücudunu ve hava yolunu korumak için onu yan yatırır.

Kalbim ve midem ayaklarımın dibine düşerken ellerim saçlarıma dalıyor, köklerini kavlıyor. Bunu izleyemem. Onu bu şekilde izleyemem ve burada durup hiçbir şey yapamam. Monitör alarmı yüksek sesle çalarken görüşüm bulanıklaşıyor, kalp atış hızı kan basıncıyla birlikte yükseliyor.

Margot nefesinin altında küfrediyor. "Nöbetler arasında bir dakika elli iki saniye var. Dilantin damlatmaya başlamalıyız. Serum yeterli olmayabilir. Zaten dört tane Ativan IM aldı. Şimdi değiştiriyorum ve beş Diazepam veriyorum."

"Bu yeterli mi?" Tersliyorum. "Neden zaten serum takılmıyor? Neden tekrar nöbet geçiriyor?"

Herkes beni görmezden geliyor ve şu anda aklımı kaçırmak üzereyim.

Sanki şimdiye kadar edindiğim tüm tıbbi bilgiler yok olmuş gibi. Aklımdan çıkmış gibi. Tek görebildiğim Grace. Vücudunun sarsılması. Temel fonksiyonlarını tamamen kaybetmesi. Onun kontrolü yok ve ben de kendimi güçsüz hissediyorum.

Kontrolden çıkmış ve güçsüz.

Ben böyle biri değilim. Ben her zaman sakinimdir. En tehlikeli durumlarda, en korkutucu ameliyatlarda ya da en karmaşık doğumlarda bile asla paniğe kapılmam. Asla paniklemem. Ama bu Grace. Benim Grace'im.

Acil servisin kapıları açılıp biz dışarı çıkarken Drew araya girerek, "İstatistik laboratuvarlarına ihtiyacımız var," dedi. "Neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor Margot. "Standart paneli mi istiyorsun?"

Başka bir şey var mı?"

"Kan gazı. Çıkardığımızda çantasına biraz glikoz da ekleyelim. İlk tahliller Margot. Birinin koşarak laboratuvara gitmesini ve onlar tahlilleri yaparken beklemesini istiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmayacağız."

"Duydun mu Bonnie?" Margot yanındaki hemşireye sorar. "Bu sensin. Laboratuvarlar için hazırsın."

Olayı belgeleyen Bonnie, "Anladım," diyor.

Solunum terapisti, "Oksijen seviyeleri sabit kalıyor," diyor. "Kalp atış hızı ve kan basıncı da dengeleniyor."

Grace'i travma odasının kapısından içeri iterler, tam da ikinci kez nöbet geçirmeyi bıraktığı sırada. "Pekâlâ, nöbet durdu," diye duyurur Drew, saate dikkat ederek. "Bunun son nöbet olduğundan emin olalım. Aramamız gereken biri var mı?"

"Ben yaparım," dedim onlara. "Ben ona bakıyorum."

Ve ev arkadaşı, en iyi arkadaşının kardeşi ve sevgilisi, ama kimse bu son kısmı gerçekten bilmiyor. Drew ve Margot bilse de benimle yaşadığını çok az kişi biliyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bir çarşaf kadar solgun, dudakları kan ve tükürükle kaplanmış tatlı yüzüne bakıyorum. Gözleri artık kapalı, vücudu gevşek ve cansız.

Odada kimlerin olduğunu ya da konuşan insanları umursamadan eğilip dudaklarımı alına bastırıyorum. İşte o anda aşkın gerçek yıkıcı gücünü fark ediyorum. Birini sevmenin ezici, acımasız ıstırabı

Kendinizi sevdiğinizden daha fazla. Onları hazır olmadan çok önce kaybedeceğiniz korkusu, acısı ve azabı. Bu kadın için hayatımı verirdim ve o burada yatıyor, baygın ve kanlar içinde ve ben onu bundan kurtaramıyorum.

Bu bir kurgu, bir bozukluk, insan vücudunun bir durumu. Neredeyse tüm hayatı boyunca yaşadığı bir durum. Deprem gibi hareket eden bir şey. Tahmin edilemez. Yıkıcı. Onunla birlikte hayatta kalanlar için ruh sarsıcı.

Bu size hiç kimsenin asla güvende olmadığını gösteriyor. İhtiyacımız olduğunda sevginin nasıl yeterli bir koruma olmadığını.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum terli bedenine. "Çok üzgünüm, tatlım."

Onu öpüyorum, alnımı alnına bastırıyorum ve travma odasından çıkıyorum, koridora doğru ilerliyorum, kızımın iyi olduğundan emin olmak için çalışmaya devam etmelerine izin veriyorum. Titreyen bacaklarım ve titreyen ellerimle - ellerim asla titremez - önce üst katı arıyorum ve herhangi bir asistan, uzman doktor, fellow ve hatta tıp öğrencisi tarafından katın kontrol edilmesini istediğimizi söylüyorum. Sonra Oliver'ı arıyorum çünkü ailesinin numarasını bilmiyorum ve onlar Avustralya'da.

"Hey," diye cevap veriyor, ikinci zil sesinde telefonu açıyor. Ağabeyimin sesini duyunca vücudum rahatlayarak titriyor. Sadece Grace için değil. Ama benim için de ve birdenbire ona karşı ne hissettiğimi söylemekten kaçındığım için nefret ediyorum. Tüm ağırlığımı duvara vererek duvara yaslanıyorum.

"Grace'in acil servisindeyim. Arka arkaya iki nöbet geçirdi. Şu anda durumu stabil görünüyor ama ben-" Boğuluyorum, duygular daha önce hiç olmadığı kadar beni ele geçiriyor. Anneme meme kanseri teşhisi konulduğunda bile. Geri geldiğinde bile. "Kahretsin, Oliver. Ailesine nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Kimi arayacağımı bilmiyorum. Eğer o iyi olmazsa başaramayacağımı biliyorum."

Boğazını temizliyor. Sonra sustu. Sonunda, "Yoldayız." dedi. Ve telefonu kapattı. Elimi uzattım. Onun için söyledim çünkü bilmesi gerekiyordu.

Ama Grace benimle bir ilişki yaşamak istemiyor. Dün gece bana bunu söyledi. Ayrıca aramızdaki bu şeyi bir sır olarak saklamamı istedi.

Umurumda mı? Artık o kadar emin değilim. Bugün benim için oyun değiştirici oldu.

Ona olan sevgim çok güçlü ama kolay yol için bunu değiştirme riskini alamam.

Telefonumu cebime geri sokup travma odasına geri dönüyorum. Grace'in pozisyonu değişmemiştir ama gözleri açılmıştı.

Margot, Grace'in çizgilerini kontrol ederek, "Postiktal durumda," diye bilgi verdi. "Yaklaşık bir dakika önce gözlerini açtı, bu harika bir işaret. Hâlâ tepki vermiyor ve önlük giydirmemin nedeni önlük pantolonuna ve iç çamaşırına işemiş olması, ama nöbetlerde böyle olur. Muhtemelen bir süre kendinde olmayacak ve onu Dilantin ve Diazepam serumlarına devam edeceğiz, ancak kısa sürede ayağa kalkıp sizi azarlayacağını umuyorum."

Gözlerimi kırptırıp nefes alıyorum. "Burada ne kadar kalması gerekecek?"

Margot başını sallıyor. Koyu renk bukleleri topuzundan fırlayıp etrafa dağılıyor. "Koridorun sonunda onun için bir odam var. Drew her ihtimale karşı onu bir süre burada, acil serviste tutmak istiyor. Onunla ilgili gerekli incelemeyi yapması için kata güvendiğini sanmıyorum. Ya da Oliver ve Rina ile uğraşmaktan korkuyor. Görünüşe göre seninle de." Bana göz kırptırıyor. "Onu taşımama yardım etmek ister misin?"

Yatağın sol tarafına geçip Grace'e bakıyorum. Yatağın kilidi yüksek bir sesle açılıyor ve ardından Margot büyük sedyeyi iterek yürüyor. Ağırlığın bir kısmını kendim için ayarlayarak yardım ediyorum.

"Ne zamandır bir şeysiniz?"

Sırıtiyorum. "O kadar da uzun değil."

"Ama onu seviyorsun."

Margot'nun kendinden emin bir şekilde söylediği bu söz karşısında sırıtışım büyüyor.

"Bir süredir var, evet."

"Drew ortaya çıkana kadar çok fazla ya da iyi güvenmiyordum. Bazen düşüncelerinizi yeniden düzenlemek için doğru kişi gerekir. Rina ile Brecken'ı düşünün. O ve ben aşk karşıtı bir trendeydik. Açıkçası bu bizim için pek de iyi olmadı."

Koridorda yürüyoruz, sonuna ulaşana kadar oda oda geçiyoruz. Burası sessiz, hastanenin bu kadar yoğun bir bölümü için neredeyse تنها. Odaya giriyoruz ve sedyeyi yerine kilitliyoruz. Margot bir anda ortadan kayboluyor ama aynı hızla elinde Grace'in üzerine örttüğü sıcak bir battaniyeyle geri dönüyor.

"Grace'in aramızdaki ilişkiyi henüz bu şekilde gördüğünü sanmıyorum."

Margot bana bakıyor, başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Neredeyse ilk günden beri ona nasıl baktığını gördüm. Düşün, hem de çok sert düşün. Bu yüzden onu seninle takılması için zorluyordum, ki öyle görünüyor. Senin geldiğin noktayı yakalamak için biraz daha zamana ihtiyacı olabilir. Onun için bu yeni bir şey. Senin için değil. Bunu unutma. Ona iyi bakın, Doktor. Otuz dakika içinde kendine gelmezse bana çağrı bırakın."

Ve Margot diğer hastalarıyla ilgilenmek üzere oradan ayrılıyor. Yatağın bana bakan tarafındaki korkuluğu indiriyorum, bir sandalyeye çöküyorum ve sedyeye yaslanana kadar kaydırıyorum. Başım, Margot'nun başını koyduğu yerin yanındaki sefil derecede sert yatağı buluyor, elim saçlarında, başının arkasını okşuyorum.

Grace'e önlük giydirmenin ve onu temizlemenin yanı sıra, sedyeye çarptığı için kafasında oluşan yarayı da sardı. Nazıkçe öpüyorum; dikiş gerektirmediği için minnettarım. Sonra gözlerimi kapatıyorum.

Ne kadar süre böyle kaldığımı bile bilmiyorum. Sessiz. Grace hareketsiz. Tek güvencem, hayati göstergelerini gösteren monitörden ve nefes alışının sabit ritminden geliyor.

Ta ki Oliver içeri girene kadar.

Modaya giren ayak sesleriyle başımı kaldırıyorum ve hemen kardeşimle göz göze geliyorum. Bana bakıyordu, neredeyse inanamıyordu.

Oysa onun yanında bulunan Amelia ve Rina hiç de şaşırmış görünmüyorlar. Bir Pazar günü buraya sürüklenmelerinin uğursuz nedenlerine rağmen, bayanlar gözlerindeki kendinden memnun parıltıyla sırtıyorlar ve bu da Margot kadar uzun süredir benden haberdar olduklarını gösteriyor.

Rina, Amelia'nın kolundan çekiştirerek, "Kahve almaya gidiyoruz," diye duyuruyor.

"Doğru. Kahve," diye kabul ediyor Amelia. "Ve kurabiyeler. Grace kafeteryadaki kurabiyelere bayılır. Kendini daha iyi hissettiğinde kesinlikle onları isteyecektir."

Ve sonra kız kardeşim ve yakında baldızım olacak kişi beni burada mutlu görünmeyen erkek kardeşimle bırakıyor.

Köşeden bir sandalye kapıyor, Grace'in sedyesinin diğer tarafına geçene kadar onu sürüklüyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ailesine mesaj attım," diye söze başladı, sesinin tonu çok açıktı. "Avustralya'da gecenin bir yarısı ve zaten ona çok yakın değiller.

Aslında, onu umursamayan düpedüz pislikler, bu yüzden cevap vereceklerinden bile şüpheliyim."

Daha dik oturuyorum.

"Oliver-" "Ne zamandır?" diye araya giriyor.

"Birkaç hafta. Doğum gününden beri."

"Peki bu sadece eğlence mi yoksa başka bir şey mi?"

"Sanırım bu hangimize sorduğunuza bağlı." Bunun

üzerine neredeyse hırlıyor. "Sana soruyorum, göt herif.

Grace benim için Rina'ya benziyor ama Rina'nın beş erkek kardeşi ve onun için trafikte yatacak iki ebeveyni var. Grace'inse ben varım. O benim."

"Artık değil."

Oliver dehşet içinde başını sallar, elini saçlarında gezdirir ve onu kontrol eder. "Grace? Uyandın mı tatlım?"

Cevap vermiyor.

"Postiktal evreden çıkması genellikle ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. Tıp fakültesinden beri nöbet geçirdiğini görmemiştim. Bu kötü bir tanesiydi. Çok fazla içtiği bir geceydi. Ondan sonra bir şekilde kendini toparladı. Kendini bir rutine ve rejime soktu. Ne oldu da her şey değişti?"

Ses tonundaki suçlama temelsiz değil. Onu yerde gördüğüm andan beri suçluluk duygusu üzerimde.

"Bu benim hatam. Yaralanan başka bir asistanın boşluğunu doldurmak için yeterince uyumadan çok fazla saat çalışıyor. Bir de dün gece onu Wild Minds'a götürdüm ve birkaç kadeh içtik."

"Kap ve Luca ile mi?"

Şimdi kızgın görünüyor ve ben kardeşlerimi otobüsün altına atacak değilim. Özellikle de sırrımızı saklamışlarsa, ki bu hiçbirimizin yapmaktan hoşlandığı bir şey değil. "Hayır. Yerde oturuyorduk." Yalan değildi ama tam gerçeği de söylemiyordu.

Oliver ellerini yüzünde gezdiriyor ve parmaklarının arasından sert bir nefes veriyor. "O seninle yaşıyor."

"Oliver, büyü artık ve bunu aş. Tanrı aşkına. Grace boktan bir adamla boktan bir ilişki yaşıyordu ve senin bu konuda söyleyecek tek bir kelimen bile yoktu. Ben boktan bir adam değilim. Bunu bildiğini biliyorum. Onu incitmek benim için bir seçenek değil."

"Dört yıldır hiç nöbet geçirmemişken, buraya taşınıp seninle birlikte olduktan birkaç hafta sonra bir değil iki nöbet geçirmesi dışında."

Bu doğru ve söyleyecek bir şeyim yok. Gitmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim ama belki de benimle olmak onun için en sağlıklı ya da en güvenli seçenek değildir.

"Carter'ın suçu değildi. Benim suçumdu," diye homurdanan Grace'in sesi kum yemiş gibi kabaydı.

Oliver'ın yüzü sedyeye düşer ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için yan yatar. "Selam güzelim. Başın nasıl?"

"Harika. Nöbet geçirmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum."

"İki tane vardı."

"Daha da iyi. Kamyon çarpmış gibi hissetmeme şaşmamalı." Çok yavaş bir şekilde sedyenin üzerinde kayarak sırt üstü dönmeye çalışıyor. Hemen ayağa kalkıp ona yardım ediyorum ve tepedeki ışıklara uyum sağlayan gözlerine bakıyorum.

"Öğrenciler eşit ve tepkiseldir," diyorum elimi yanağında gezdirerek. "Tekrar hoş geldin. Ödümü kopardın."

Buna bir şey demiyor, kolunu havaya kaldırıp serumunu inceledikten sonra direğe bakmak için başını kaldırıyor ve ona verdikleri iki torba ilaç ve sıvıyı görüyor. Öfkeyle tekrar yere çöküyor.

"Senin hatan değildi," diye tekrarlıyor. "Benim hatamdı. Kendime olması gerektiği gibi bakmıyordum. İhtiyacım olduğunu bildiğim şekilde. Son birkaç gün içinde çok fazla kafein içtim. Çok fazla uyumadım. Üstüne biraz da alkol aldım. Aptalca davrandım. Ve dikkatsizdim. Ve sonuç bu."

"Şanslısın."

Oliver'ın sözleri karşısında kaşlarını çatır. "Şanslıydım. Aklımdan geçen son düşünceler hastanede olduğum için minnettar olduğumdu. Hastalarım kim bakıyor?"

Kalbim sıkışıyor. Status epileptikus dehşet vericidir. Grace buradaydı ve hemşireler hemen yardım çağırabildiler ve ilk başlangıcından birkaç saniye sonra ilaçlarla müdahale edebildiler. Sara nöbeti başladığında kişi evdeyse, bazen o kadar şanslı olmayabilir.

"Dylan, diğer asistanlar ve Dr. Schwartz'ın yanı sıra bir asistan," diye cevap veriyorum ama başını sallamaktan başka bir tepki vermiyor.

"Amelia ve benim büyük bir evimiz var Grace. Gel bizimle yaşa."

"Siktir git Oliver," diye homurdanıyorum, kardeşimi oturduğu yerde öldürmeye hazırım.

"Sen de siktir git. Eğer onunla bu şekilde ilgilenmiş olsaydın-" "Kapa çenenini!" Grace bağırır ve sonra irkilir, onu yalayarak

dudaklarını çatlattı ve sesini alçalttı. "İkiniz de. Kapayın çenenizi. Lanet olsun. Erkekler neden bu kadar aptal? Tanrım. Vajinam olduğu için zayıf olduğumu ve hayatımla ilgili mantıklı kararlar veremeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Ne olduysa yapmam gerekeni yapmadığım için oldu. Kibirliydim. Siz iki hıyarın da anlayabileceği bir şey. Çok fazla kafein içtim. Çok az uyudum. Olması gerekenden daha fazla alkol aldım. Daha iyisini biliyordum ama yine de yaptım. Ama şu andan itibaren taşınmıyorum ve seninle yaşamıyorum Oliver. Kendi seçimlerimi yapıp kendi yoluma karar vereceğim ve ikiniz de buna uyum sağlamayı öğrenmek zorunda kalacaksınız."

Tekrar sandalyeme çöküyorum, elini tutuyorum ve bakışlarını benimkilere dikmeye zorluyorum. "Taşınmanı istemiyorum. Kalmanı istiyorum. Benimle birlikte."

Şurada. Kalp çizgide. Petri kabında servis edilen duygular.

Grace nefesini keser. "Beni taburcu edin. Şu ipi kolumdan çıkarın. İlaçlar beni çamurda yürüyormuşum gibi hissettiriyor." Dalgınca başımı sallıyorum. Her şey

Elimi sıkana kadar içim acıyor ve "Eve gitmek istiyorum" diye bitiriyor.

"Grace?"

Oliver'a geri döner. "Ne söylememi istiyorsun? Sana ihtiyacım var. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama sana haftalarca yalan söyledim çünkü bunu nasıl karşılayacağından emin değildim."

"İyi değil."

"Belli ki. Özür dilerim." Kaşlarını çatıyor, elimi bırakıyor ve onun eline uzanıyor. "Çok özür dilerim. Ama bu yeni bir şey ve biz... Tony ile nişanımdan yeni ayrıldım... ve ben..."

"Seni önemsiyor gibi görünüyor."

"Buradayım," diye inliyorum ama duymazdan geliniyor.

"Bunu tartışmaya hazır olduğumdan emin değilim," diye devam ediyor. "Çoğunlukla Tony ile yaptığım gibi her şeyi yanlış yapmaktan korkuyorum. Ama şimdilik iyiyim."

"Eğer hiç olmazsan, gelip bizimle kalır mısın?"

"Söz veriyorum."

"Kahretsin, Grace." Oliver yüzünü buruşturur, ifadesi kırılır. "Bunu bana tekrar yapamazsın. Benden kaçmana katlanamam. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bana atabileceğin her şeye katlanabilirim, buna lanet olası nöbetlerin ve kardeşimle oynaşman da dahil, ama buna katlanamam."

"Senden bir daha asla esirgemeyeceğim."

Oliver ayağa kalkıyor, bir şekilde yanlış hizalanmış olan tişörtünü düzeltiyor. Yüzündeki duyguları siliyor ve ben de kardeşimin Grace'in hayatındaki erkek olmayı bırakmaya çalışmasını izliyorum. Tony'si varken bile, Oliver hâlâ o adamdı. Ve muhtemelen Oliver her zaman onun için vazgeçilmez kişi olacak.

Ama bu Oliver. Ve ben bununla iyiyim.

"Carter, kızıma zarar verirsen seni mahvedeceğimi şimdiden bil. O benim A tarafımın B tarafı kardeşim."

"Ve o benim B tarafımın A tarafı."

Oliver bana uzun uzun bakıyor ve sonra Grace'in alnına bir öpücük kondurup çıkıp gidiyor.

"Ailen çok dramatik."

Kıkırdıyorum, Grace'in bedenini iki kolumla kavıyorum, yüzüm tam onunkinin yanında. "Senden hoşlanıyorum."

Gülüyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Sakın taşınma, tamam mı?"

"Yapmayacağım. En azından şimdilik. Ama sen havalara girip kalp kırmanın tüm havalı çocukların yaptığı şey olduğuna karar verdiğinde, yapabilirim."

"Peki ya total olmaya ve bunu hiç yapmamaya karar verirsem?"

"O zaman en sevdiğim kafede başka bir kadınla nasıl seks tanrısı olduğunu duymama asla izin vermesen iyi edersin."

"Ama yerel lokanta?"

"Carter?!" Kafama bir şaplak yedim, bu da beni daha çok güldürdü.

"Ben senin seks tanrınım. Vücudun benim tapınağım. Kukun benim ibadet evim." Ayağa kalkıyorum, çenemi sedyenin üzerine bırakıyorum ve kızıma sırtıyıyorum. "Tatlım, benden kaçış yok çünkü sen nereye gidersen ben de peşinden gelirim. Her zaman takip edeceğim."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Cevap verme fırsatım olmuyor çünkü tam o sırada Drew geri dönüyor, sedyenin diğer tarafına yaklaşırken gri gözleri üzerimizde. "Oliver az önce seni taburcu etmem gerektiğini söyledi. Ama burası benim acil servisim olduğu ve sen de onun değil benim hastam olduğun için önce gelip seninle konuşmak istedim."

Grace ona "Eve gitmek istiyorum," der.

"Ve Margot'nun sonunda benimle evlenmesini istiyorum. Her zaman istediğimizi alamayız. Bu gece kalman için seni ikna etmemin bir yolu var mı? EEG çektiirmek? Nöroloji konsültasyonu?"

"Bunların hiçbirisi benim için yeni değil, ama söz veriyorum nöroloğumla görüşeceğim."

"O zamana kadar ilaçlarını tazelemek ister misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Evde bol miktarda Ativan var ve muhtemelen emin olmak için birkaç gün almaya

başlayacağım."

"Lanet olsun, doktorlar en kötü hastaları yapıyor. Birkaç günlüğüne almaya başlasanız ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa, Carter sizin için yazabilir ya da ben yazabilirim. Margot ya da Rina birazdan ellerinde bir şeylerle burada olacak-"

"Ben zaten buradayım," diye duyuruyor Rina. "Senin için temiz bir çift önlüğüm var, ama ne yazık ki bulabildiğim tek iç çamaşırı güzel, tam kapatıcı hastane filesi olanlar."

"Harika," diye mırıldanıyor Grace. "Süper seksi ama çok takdire şayan. Birlikte çalıştığım kaç kişinin beni kriz geçirirken, kim bilir neyin kontrolünü kaybederken ve soyunurken gördüğünü sormayacağım çünkü bilmek istemiyorum."

"Sadece ben seni çıplak gördüm," diye cevap veriyor Margot, yanımıza gelerek. "Oda temizlendikten sonra seni temizledim ve bir önlük giydirdim."

"Teşekkür ederim," diyor Grace, sesi minnettarlıktan çatlıyor. "Hepinize."

Drew ona "Dinlen ve rahatına bak," dedi. "Hasta olarak değil de doktor olarak gelmediğin sürece seni tekrar burada görmek istemiyorum."

"Anlaştık."

"Serumunu çıkaracağım," diye teklif ettim.

Rina'dan önlükleri ve file iç çamaşırlarını alıyorum ve Drew hızlı bir muayene yaptıktan ve Rina ile Margot Grace'i kucakladıktan sonra oda boşalıyor. Pompaları kapatarak ellerimi yıkıyorum, eldiven giyiyorum ve Grace'in dirsek kıvrımındaki serumu çıkarmaya başlıyorum. Sonra önlüğün arkasındaki ipi çözerek üstünü değiştirmesine yardım ediyorum.

"Neden hala buradasın, Carter?"

Bunun üzerine göz kırpyorum, gözlerini yakalamak için yer değiştiriyorum. "Ne demek istiyorsun? Sen üstünü değiştirirken benim dışarı çıkmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim, neden hâlâ burada benimle birliktesin ve kalmamı istediğini söylüyorsun?" Başını sallıyor, ellerine bakıyor. "Gerçek olamazsın."

"Bana ne sorduğunuzu anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Nefes alıp veriyor ve uzun bir süre öylece oturup düşüncelerinde kayboluyor. Sonunda şöyle diyor: "Bana ilk teşhis konulduğunda ailem benimle ne yapacağını bilemedi. Bu onları korkuttu elbette ama sanırım aynı zamanda utandırdı da. Bir keresinde toplum içinde nöbet geçirdim ve kendime geldiğimde daha iyi hissettiğimi hatırlıyorum, annem bana bunu bir daha yapmama izin verilmediğini söyledi - sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi - çünkü şehir kulübünden iki kişi gördü. Ondan sonra beni hemen hemen evde tuttular ya da Oliver'la birlikte sizin eve bıraktılar. Sanırım baban doktor olduğu için beni onlardan daha iyi idare edebileceğini düşündüler."

"Grace."

Tekrar oturdum, elini elime aldım. Bunu hiç bilmiyordum. Oliver bundan hiç bahsetmedi. Ailesinin onun hayatının bir parçası olmadığını söyledi. Onu umursamadıklarını. Yine de böyle olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"İlaçlarımı aldım. Daha fazla nöbet geçirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Adet dönemlerimin nöbetlerimi daha da kötüleştirdiğini fark ettiğimizde Depo-Provera kullanmaya başladım. Ailemin beni geri istemesi ve sevmesi için çaresizdim ama o olaydan sonra hiç sevmediler. Durumun böyle olduğunu anladığımda epilepsimi onlara karşı bir silah olarak kullandım. Normal olmak istiyordum. Tıpkı diğer ergenler ve üniversite çocukları gibi. İçmek, parti yapmak ve sonuçlarını düşünmemek istiyordum. Bunu yapmanın onlara amaçladığım şekilde zarar vermediğini anlamam çok uzun zamanımı aldı. Bu oyunda sadece kendime zarar veriyordum. Nöbetlerimle başa çıkabildim -pek çok kişi bunu yapamazken ben yapabildiğim için şanslıyım- ve Tony ile olan ilişkim boyunca hiç nöbet geçirmedi. Sadece birkaç FAS belirtisi oldu, onun ötesine geçmedi. Aslında, sanırım çoğunlukla bunu unuttu. Ara sıra bir şeylerden bahsederdi ama hiç kriz geçirdiğimi görmedi. Bunun olduğunu görürse beni ailem gibi terk edeceğinden çok korkardım. Sonra beni aldattı ve sanırım..."

Nefes nefese kalıyor, ağlamamak için gözlerini tavana dikeyiyor ve Tanrım, onun bu durumla boğuşmasını izlerken göğsüm ağrıyor.

"Kafam karmakarışık, Carter, ama sorun sen değilsin. Hayatımda doğru gittiğini hissettiğim tek şey sensin. Ve bu yüzden, bir sonraki kaybedeceğim şeyin sen olmasından korkuyorum çünkü benim için hep böyle oluyor."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, iki elimi de, bana bakması için onunkileri sıkıyorum. Bunu yapması uzun bir süre alıyor. "Seni ele geçirirken gördüm. Hâlâ buradayım ve başka bir yere gitme planım yok. Seni istediğim kadar çok istediğim bir şeyden beni korkutup vazgeçirmek için birkaç nöbetten çok daha fazlası gerekir. Bunu daha önce yapmadım Grace, ama bu beni durdurmayacak. Eğer zamana ihtiyacın varsa, sabırlı olacağım. Ama ne olursa olsun, beni kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum, tatlım."

Gözyaşları gözlerini kaplıyor, sıkıca tutuyor, düşmeyi reddediyor. "Umarım neye bulaştığını biliyorsundur."

Iezilme nöbetimden bu yana geçen dört haftada zaman çok hızlı ilerledi. Ve her zaman iyi bir şekilde değil. Janet izninden sonra geri döndü, bir yılandan daha acımasız ve

Fare yeme yarışmasındakinden daha acımasız. Carter herkesin programını yeniden ayarlamak zorunda kaldı, benimki de dahil.

Şimdi, ben çoğunlukla Dr. Westerfield ile çalışıyorum ve Janet de öncelikle Carter ile çalışıyor. Programlarımız uyuşsun diye yerimi değiştirmiş olsa bile. Bunun benim için endişelendiğinden olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Ama yine de benimle değil de Janet'le bu kadar yakın çalışmasına dayanamıyorum; Janet bu konuda kendini çok beğeniyor ve bunu yüzüme vurmaya bayılıyor. Beni ameliyathanenin dışına itiyor ve bunu yapıyor, böylece daha önce sahip olduğumdan daha fazla gözetimim oluyor. Dr. Westerfield harika biri ve çok şey öğreniyorum ama o benim uzman doktorum değil. Carter. Peki neden başımda ikinci bir uzman hekime ihtiyacım olduğunu düşünüyor? Daha önce hastalarımı hatasız idare ediyordum.

Ne zaman bu konuyu ona açsam, beni başından savıyor. Tek düşünebildiğim bana olan güvenini kaybettiği. Onun önünde böyle bir nöbet geçirmem, doktorluk yeteneğim dahil her şeyi yeniden düşünmesine neden oldu.

Çok fazla anlam yüklediğimi söylüyor. Muhtemelen öyle. Ama yine de... kanıtı hareketlerinde. Her yerimde ve seksi bir şekilde değil. Yönetim gerektiren ve işimi kısıtlayan bir şekilde. Özellikle de ameliyathane zamanımı.

Meseleleri kendi ellerime almamı ve daha sonra bunun için savaşmamı gerektiriyor. Ki bunu yapıyoruz. Arkasından iş çevirip ameliyatlara planladığımda ya da her ameliyata girdiğimde ona danışmadığımda sinirleniyor. Ben de karşılık veriyorum ve sonunda evin bir yerinde ateşli, terli bir seks yapıyoruz. Ya da ofisinde.

Bu da geri dönmesi zaman alan bir başka şeydi.

Neredeyse onu benimle seks yapmaya zorlamak zorunda kaldım ve ilk kez yaptığımızda, orgazm olduğumda nöbet geçireceğimden korktu. Hayır. Neyse ki bu benim için hiçbir zaman tetikleyici olmadı.

Ama yine de adamın, epileptik olmamın biraz stres ve ekstra iş karşısında sinip solacağım anlamına gelmediğini öğrenmesi gerekiyor. Bu rahatsızlığın beni tanımlamasını asla istemedim. Yine de birlikte çalıştığım insanların gözlerinde bunun bir kısmını görüyorum. Beni kriz geçirirken gören ya da bunu duyan insanlar. Size kanser hastasıymışsınız gibi bakıyorlar. Bir vebalı gibi.

Korkutucu ve yakalayıcı bir şey.

İnsanları sizi olduğunuz gibi görmeye zorlamak için onlarla savaşmak en çetin mücadeledir. Herkes için. Ancak insanların algılarını kelimelerle değiştiremem, bunu sadece eylemlerle yapabilirim ve epilepsimin kazanmasına izin vermek benim için bir seçenek değil.

Dün sabah uyandığımda biraz başım dönmüş olsa da.

Carter'a söylemektense ölmeyi tercih edeceğim bir şey çünkü nasıl tepki vereceğini biliyorum.

Anladım. Onu korkuttum. Nöbet geçirdim ama ben epileptik biriyim.

Ne yazık ki yaptığımız şey bu ve her ne kadar bunun geçireceğim son nöbet olduğunu hayal etmek istesem de, öyle olmadığını biliyorum. Ama o nöbeti geçirdiğimden bu yana geçen bir ay içinde en ufak bir seğirme bile yaşamadım. Yani bana bir hastaymışım gibi davranıyor.

Porselen bebek iğrenç. Ve tatlı. Tatlı olduğunu biliyorum. Onunla şanslıyım. O benim hayallerimdeki, gerçek olduğunu hayal bile edemediğim mistik prens. Onun için deli oluyorum. Ama onun güvenine de ihtiyacım var ve ona sahipmişim gibi hissetmiyorum.

Çoğu zaman.

"Dr. Hammond, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Carter açık ameliyathaneye doğru bağılıyor, maskesi ağzını kapatıyor ve benim dışındaki tüm kafaların ona doğru dönmesine neden oluyor.

"Şu anda meşgulüm, Dr. Fritz."

"Eminim Dr. Westerfield telefonunda gezinmeyi bir kenara bırakıp sizin yerinize bakabilir. Bu bugün üçüncü ameliyatınız. Bu en az bir tane fazla gibi görünüyor." Lanet olsun ona, çok fazla değil!

Dr. Westerfield son zamanlarda onunla ne kadar çok çalıştığımı bildiği için ameliyathaneye girmeme izin verecek. Carter'ın arkasından bu ameliyatı yaptırmak için cinsel olmayan türden iyilikler teklif etmeme bile gerek kalmadı. Şimdi vazgeçmemin imkanı yok.

"Üzgünüm, Dr. Fritz. Şu an gerçekten uygun bir zaman değil. İşim bittiğinde gelip sizi bulacağımdan emin olabilirsiniz."

Carter ameliyathaneden hışımla çıkmadan önce bir dizi kaba söz söyler. Tanrım, bunu yaparken çok ateşli değil de ne? Sanırım uzman doktoruma aşık olmamak için kendimi tutmamın en iyi ihtimalle beyhude bir çaba olduğunu söyleyebilirim. Ama bunu kabul etmektense bir ay boyunca ameliyatta kalmayı tercih ederim.

"Burayı dağla, Dylan."

"Wooh kızım. Damarlarında buz var," diye yorumluyor talimatları yerine getirirken.

Dr. Westerfield gözlerini ekrandan ayırmadan mırıldandı: "Ben de aynı fikirdeyim." İşini yapmama izin verirken tipik davranış biçimi. Kesinlikle şikâyetim yok. "Onun patronu olduğum için memnunum diyelim, tam tersi değil. Onu görmezden gelme zevkine sahibim, senin böyle bir lüksün yok."

"Adam doğum yapan kadınları tedavi ediyor. Elbette

bedenlerimizin ve zihinlerimizin ne olduğunun fazlasıyla farkında.

yetenekli. Katılımcımın rahatlaması gerekiyor."

Bu vakanın ameliyat hemşiresi Sally bana, "Sorunun bu olduğunu sanmıyorum," diyor. "Dr. Johnson bileğini kırdı ve Dr. Fritz ona karşı acımasız davranıyor. Sana karşı ise dikkatli ve endişeli."

Başımı umursamazca sallıyorum ve gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum. "Artık benimle neredeyse hiç çalışmıyor. Her zaman Dr. Johnson'a ders vermekle meşgul." Sesimden tüm acıyı ve küçümsemeyi uzak tutmaya çalışıyorum ama yine de sızdığından eminim. Ama lanet olsun, acıtıyor!

"Bir Fritz bulmuşsun," diye devam ediyor, demek istediğimi etkili bir şekilde reddederek. "Bu elmas aramak ya da inci bulmak için dalmak ve bir kuyumcu dükkânı dolusu altınla çıkmak gibi bir şey."

Buna kıs kıs güldüm. "Kimseyi indirmedim. Carter'ı doğduğumdan beri tanıyorum. Hepsi bu kadar. Ayrıca, Fritz olması kimin umurunda? Paraları hiçbirinin en az ilginç ya da özel yanı değil. Bir nöbet daha geçireceğim diye endişelenmektense bana bir şeyler öğretmekle vakit geçirmesini tercih ederim." Janet'a yaptığı gibi.

"Tatlım, onun zenginliğinden ya da şöhretinden bahsetmiyorum bile," diye devam ediyor Sally. "Gerçi bunların ikisi de küçümsenecek şeyler değil. Ben adamdan bahsediyorum. Muhteşem derecede güzel, nefis derecede kibirli, neşterle çok zeki ve kesinlikle sana deli gibi aşık."

"Kesinlikle," diye haykırıyor Dylan. "Eğer benim takımım için atış yapsaydı, her zaman onun vurucusu olurum."

"Blah. Hepiniz çok fazla gece dizisi izliyorsunuz," diye homurdandım. "O benim Mc-şey'im değil." Hayır, o benim her şeyim. "Onun için çalışmak bütün gün tekila içmek ve bol miktarda ot içmek istememe neden oluyor, ama yapamıyorum çünkü bir kez daha nöbet geçireceğim ve sonra beni Betty Ford'a göndermeden önce ehliyetimi iptal edecekler. Adam benimle ilgilenmek adına son sinirlerimi de geriyor ve bu bana hiç hoş görünmüyor."

"Ne kadar zor bir durum," diye takılıyor Dylan. "Milyarder bir doktor seninle ilgileniyor. Hatırlat da sana bir taziye mesajı göndereyim."

gözyaşı dökerken. Bir sonraki Gays Take Boston gecemde trajedinizden bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

Ona göz kırpıyorum. "Bu bir şey mi? Ve ben neden bunun içinde değilim? Kulağa harika geliyor."

"Bu bir şey, ama sadece LGBTQ+ iseniz, ki öyle olmadığınızı biliyoruz."

"Evet, evet, falan filan. Her neyse. Seninle bu şekilde parti yapamayacağım için resmen incindim. Şu ameliyatı bitirip Dr. Fritz hakkında konuşmasak olur mu?"

Dr. Westerfield sonunda telefonunu kaldırarak, "Peki," diye söze girdi. Burada olduğunu unutmuşum. Oops. "Ama bu arada, sen uzman doktorundan şikayet ederken, işimin büyük kısmını başkasının yapmasını seviyorum, bu yüzden Carter'ın seni yanıma vermesinden şikayet etmeyeceğim."

Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen onun önünde ağzımı öyle açmamalıydım. Carter ve patronuyla ilgilenen bir arkadaş. Ne kadar soğukkanlı olduğunu sık sık unuttuğum bir şey. "Haklısın. Dr. Fritz hakkında bunları söylememeliydim. Sizinle çalışma fırsatı bulduğum için minnettarım, Dr. Westerfield."

"Kanıtladığınız bir nokta var, bu yüzden Carter'ın arkasından iş çevirmenize izin verdim. Ben onun patronuyum, bu yüzden bundan kurtulabilirim. Düğüne davet edildiğim sürece sorun yok. Ya da şu Boston'ı Geyler Alsın şeyine çünkü katılıyorum, kulağa harika geliyor."

"Gerçekten," diye kıs kıs gülüyorum. "Düğün olayı değil."

Düğün olmayacağını belirtmek istiyorum ama bunun bir anlamı yok. Bu oda açıkça Carter-Grace takımı ve onları caydırmanın bir yolu yok. Alay etmelerine ve spekülasyonlarına rağmen, kimse aramızda gerçekte neler olduğunu bilmiyor. Bir çift olduğumuzu. Çılgınca seks yaptığımızı. Birlikte yaşadığımızı. Her neyse işte. O benden hoşlanıyor, ben de ondan. L-kelimesinden hiç bahsedilmedi ve kesinlikle evlilikle ilgili hiçbir şey yok.

Sadece birkaç ay oldu ve şimdilik yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerliyoruz.

İşler iyi gidiyor olsa bile, bu her zaman iyi gideceği anlamına gelmez. Bunu ilk elden biliyorum.

Grey's Anatomy gibi dizilerin tamamen fanteziye dayalı olduğunu söyleyebilirim, ancak dedikodu buranın ebedi itici gücüdür. Hastalar ve dedikodu. Yaptığımız şey bu. Özellikle de başkalarının aşk hayatları hakkında. Yani tartışmak boşuna ve sadece dedikodu değirmenlerine daha fazla yem sağlayacaktır.

Ameliyathaneden çıktığımızda ve resmi olarak temizlendiğimde -kendimi söylemem gerekirse, zekice yapılmış bir iş- bir saatten fazla zaman geçmişti ve Carter'ın benden memnun olmayacağını biliyordum. Vardiyam yirmi dakika önce bitti. Onunki de.

Ama tam ofisinin köşesini döndüğümde yeni bir baş dönmesi dalgası beni öyle bir çarpıyor ki, düşüp bayılacağım korkusuyla durup duvara tutunmak zorunda kalıyorum. Karnaval gezintisine mide bulantısı da eşlik ediyor ve birkaç dakika boyunca burada, duvara yaslanmış, gözlerim kapalı ve yavaşça nefes alarak öylece duruyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Nöbetlerim böyle hissettirmiyor. Genelde baş dönmesi ya da mide bulantısı yaşıyorum, ancak bunun nereden kaynaklandığına bağlı olarak bir FAS için nadir olmadığını biliyorum. Sadece, nöbet geçiriyormuşum gibi hissetmiyorum. Belki daha fazla yemek yemem gerekiyordur? Daha fazla mola mı vermeliyim? Daha fazla sıvı mı içmeliyim?

Baş dönmesi ve mide bulantısı birkaç dakika sonra geçer, ancak kafa karışıklığı ve sorular geçmez.

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan telefonumu çıkarıp Margot'ya mesaj atıyorum.

Ben: Hey, açık mısın?

Neyse ki hemen cevap veriyor. **Yeni geldim. Gece vardiyası. Ne var ne yok?**

Ben: Hızlı bir sınav için aşağı geliyorum. Drew'a ihtiyacımız olmadığı sürece aramızda kalsın.

Tamamdır. Bekliyor olacağım.

Sahte bir isimle kan tahlili yaptıracağım. Hayati değerlerimi kontrol etsin. Belki bir EEG daha. Önce,

üflemeliyim

Carter'ın dışında.

"Bok gibi görünüyorsun," diye tıslıyor Janet ve beni duvardan uzaklaştırıyor. Koridorun ortasında durmuş, The Shining'deki ikiz kızlardan biriymiş gibi bana bakıyor. Korkunç ve tüyler ürpertici. "Ameliyatlara diğer asistanlarla birlikte gizlice girmek zorunda kalmakla kalmayıp, ameliyatının ortasında bunun için çağrıldığını duydum. Bu çok utanç verici olmalı. Özellikle de katın ortasında herkesin önünde nöbet geçirdikten sonra."

"Ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz olmadığı için hastanız neredeyse kan kaybından bayılmak ve bileğinizi kırmak gibi utanç verici bir durumdan mı bahsediyorsunuz?"

Ugh. Muhtemelen oraya gitmemeliydim. Neden, ah neden, sadece gidemez mi? Aslında... "Git buradan."

"Artık geri döndüm. PT'm harika gidiyor ve Carter çalışmalarımın çok etkilendi. Bana her zaman bunu söylüyor. Yoksa panoyu ve benim adımın her zaman onunkıyla birlikte olduğunu fark etmedin mi? Ne yazık ki seninki neredeyse hiçbir yerde yok."

"Dürüst olmak gerekirse, fark etmedim," diye yalan söylüyorum ve bu iyi bir yalan bile değil. Belli ki fark etmişim. Ameliyathanede şikayet ettiğim şey buydu.

Bunu kusursuzca okuyor. Yüzünü kendinden memnun bir ışıltı kaplıyor, kollarını gururla kavuştururken çenesi kibirli bir şekilde kalkıyor. Tam bir tavus kuşu. "Seni ameliyatlardan çıkardığını duydum çünkü bir ameliyat sırasında nöbet geçirip hastayı ya da kendini öldüreceğini düşünüyor."

Hayır, söylemedi. Bunu asla söylemezdi. Söyler miydi?

"Şimdi sizi kabul etmeleri için diğer uzman doktorlara yalvarmanız gerekiyor.

Çok üzücü. Çok acınası."

Tedirginlik, sağlıklı bir dozda güvensizlikle birlikte göğsümü kavıyor. Pek de iyi takmadığım bir şey.

Yüz hatlarımı sabitleyerek onun karanlık gözleriyle yüz yüze geliyorum. "Janet, oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki yaralanmadan önce buradayken hiçbir şey yapmadın. Sakinleriniz hiçbir şey bilmiyordu. Sen

bir aldatmacasın. A

bir doktor hologramı. Oyun oynamayı bırakalım ve belki size yardımcı olabilirim."

Tiz bir sesle alay ediyor, omuzlarını hafif gövdesinin üzerinde dikleştirirken saçlarını geriye itiyor ve heybetli görünmeye çalışıyor, neredeyse komik olacak kadar kısa düşüyor. "Senin yardımına ihtiyacım yok. Carter benim her yerimde. Sen bir hiçsin. Zavallı bir kadın şakası ve katılırsa ilerleyeceğini sanıyorsun. Açıkçası, bu senin için pek iyi olmadı. Yani, bütün katın önünde böyle nöbet geçirmek? Artık sana ders vermek istememesine şaşmamalı. Eğer varsa, sen bir yüksün. Seni kovarken beni kanatları altına alarak bunu kanıtlıyor."

Bana bakıyor, bekliyor, bunu kıracağımı umuyor. Kendime saklasam da biraz cazip geliyor. O bir kedi ve ben de iplik yumağıyım. En büyük korkumu saptadı ve bana karşı mükemmel bir şekilde oynuyor.

"Sen bir yalancısın."

Kendinden o kadar emin sırtıyor ki, eminliği karşısında sarsılmaktan kendimi alamıyorum. "Sen tarih oldun, Grace. Bu hastanede işin kısa sürede bitecek. Artık bir numara değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Başımı sallıyorum. Şu anda bununla, onunla başa çıkamam. "Olabilir. Ama sen hâlâ sefil, nefret dolu bir kaltaksın." Onu geride bırakıyorum, zihnim dönüyor, hasta, kalbim boş bir kurutucu gibi yuvarlanıyor. Bu geceki sözlerinde özel bir kırbaç var. Neredeyse bir bilgi. Şüphe dokunaçları en hassas, en savunmasız yerlerimi sarıyor, neredeyse patlayana kadar sıkıyor.

Doğruyu söylüyor olamaz, değil mi? Ama eğer söylemiyorsa, Carter beni dışarı atarken neden onunla bu kadar yakın çalışıyor? Carter'ın ofisine ulaştığımda bir baş dönmesi dalgası daha beni tüketiyor. Neyse ki bu kez etrafta kimse yok da kapısına doğru kıvrıldığımı, nefes alırken alnımı kapıya dayadığımı görmüyor. Önce bunu çözmem gerekiyor. Diğer her şey bekleyebilir.

"İçeri gel" diye homurdanırken parmaklarımı kapısına vuruyorum.

"Hey," diyorum hissetmediğim bir gülümsemeye.

İç çekiyor. "O ameliyatı gizlice yapmandan nefret ediyorum."

Özür dilemeden omuz silkiyorum. "O zaman bana daha fazla zaman vermelisin. Ya da, bilirsin, benimle çalışmalısın." Her zaman Janet'la olmak yerine.

Bana çok uzun bir süre bakıyor ve ben onu okumak için çok uğraşıyorum ama karşılığında her zamanki Carter'dan başka bir şey alamıyorum.

"Tamam," dedi sonunda. "Haklısın," diye kabul ediyor, bir elini başının üzerinde gezdiriyor. "Seni çok zorlamaktan korkuyordum ama sen vücudunu tanıyorsun ve ne yaptığını biliyorsun."

Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük. Olanlar senin suçun değil Carter. Bunu sana binlerce kez söyledim ama bana inandığını sanmıyorum."

Arsızca gülümsüyor. "Çünkü bilmiyorum. Gitmeye hazır mısın?"

Ağırlığımı kapı aralığına vererek onu izliyorum ve "Janet döndüğünden beri seninle çok yakın çalışıyor" diyorum.

"Biliyorum. Bu akşam çıkıyor." Sanki devamını getirmemi bekliyormuş gibi merakla başını eğiyor.

"Beni kovduğunu ve yerime kendisinin geçeceğini düşünüyor."

Küçümseyerek alay ediyor.

"Tamam. Aferin ona. Hazır mısın?"

Beklediğim cevap bu değildi.

"Biraz Margot'la buluşacağım. Evde görüşür müyüz?" Kahretsin, bu işte berbatım.

"Elbette. Planın olduğunu bilmiyordum, yoksa beklemezdim."

"Özür dilerim. Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Aklımdan çıkmış." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor, masasının etrafında dönüyor. Hâlâ önlüğünü giyiyor, koyu renk saçları ya elleriyle karıştırmış ya da hayal kırıklığı içinde önlüğünün başlığını koparmış gibi dağınık. Kollarını belime doluyor ve beni ofisine çekiyor, kimse bizi görmesin diye kapıyı arkamdan kapatıyor.

Ağzı boynuma düşüyor ve bir anlığına beni içine çekiyor.

Sanki onun havasıymışım gibi.

O anda içimden geçen duyguları açıklayamam.

Gözlerim kapanıyor ve bana sarılma hissine yenik düşüyorum. Bu muhteşem olmanın da ötesinde, pragmatik olarak endişe verici. Carter onsuz yaşamak istemediğime inanmaya başladığım bir şey haline geldi. Ve bu beni korkutuyor. Tony ile olan ilişkiye kendimden çok şey katmıştım. Beni sevmeyi bırakacağı korkusuyla kendimden çok şey sakladım. Bunun için ailemi suçluyorum. Kendimi de. Pek çok açıdan güven eksikliği ya da öz-değer duygusundan kaynaklanıyordu.

Ailemin bana olan sevgisinin tamamen yok olana kadar azaldığını, bana verdikleri her şeyi tamamen kardeşime kaydıldıklarını izledim. O onların odak noktası haline geldi ve ben sadece utanç verici rahatsızlığı olan bir kızdım. Bunun acısını ve endişesini yanımda taşıdım çünkü Tony'nin bu yanımdan ne kadar korktuğunu biliyordum.

Öngörülemeyen taraf. Hasta taraf.

Sonra gitti ve beni en korkunç, özsaygıyı yok eden yollarla aldattı ve sanki... Haklıydım.

Sonsuza dek güvenebileceğimi bildiğim tek kişi Oliver'dı.

Sonra Carter geldi. Beni en kötü halimde gördü.

Hâlâ yanımda olmakla kalmıyor, kalbimi de çalıyor. Ona vermekte çok isteksiz olduğum bir şey. Onun gibi bir adam için bir kırılma noktası olmalı.

-Geldiğinde başa çıkamayacağım bir şey. Neden başka

Bu kadar uzun süre bekar mı kaldı? Yoksa neden sevdiğini iddia ettiği o kadınla bir hamle yapmadı?

İnanmaya çalışıyordum. Ona. Bize. Bazen bu diğerlerinden daha kolay oluyor.

"Belki dışarı çıkıp Kaplan ve Luca'yla bir iki bira falan içerim," diye düşünürken geri çekilip masasından telefonunu aldı ve muhtemelen onlara mesaj atacaktı. "Çok uzun zamandır dışarı çıkmadım."

Hayır, çünkü evde bana bakıcılık yapıyordun. "Bu benim hatam."

"Her fırsatta seninle birlikte olmayı seviyorum. Ama başımızı ne tür belalara sokabileceğimizi görmek eğlenceli olabilir."

"Sadece hayal edebiliyorum," diyorum yüzümde alaycı bir sırıtışla. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Her taraflarında kadınlar olacak, kendilerini onlara atacaklar. Fotoğrafları çekilecek ve internette yayınlanacak.

"Janet'i gördün mü? Yola çıkmadan önce gece için iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kıskançlık içimde alevleniyor. Gerçekten de beni bir yük olarak gördüğü için mi onunla çalışmak adına beni dışlıyordu? Hayır. Bu mantıklı bile değil. Carter yapmaz. Ona karşı aklımı başıma toplamalıyım. Sadece benim için endişeleniyor.

O zaman neden sadece onunla çalışıyor da seninle çalışmıyor?

"Ben buraya gelmeden hemen önce. Beni onun lehine dışarı attığını bana o zaman söyledi."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve yine umduğum gibi değil. Sanki bundan tamamen kaçıyor, hiç yapmadığı halde gözlerimle buluşmayı reddediyor.

"Janet ile aranızda bir şeyler mi var?" Açık açık sordum.

Bir kıkırdama daha. Ama hala doğrudan bir cevap yok. Ve hala gözlerimle buluşmuyor.

"Margot ile iyi eğlenceler, sonra görüşürüz." Yanağıma iffetli bir öpücük konduruyorum ama onun aklı çoktan başka yerde,

ve sadece suçluluk duygusuyla değil, kızgınlık ve sinirle de çarpıldım.

Güven sorunu ve şüphe aşıladığın için teşekkürler Tony. Teşekkürler Janet, mükemmel anda mükemmel siniri vurduğun için. Ahh.

Beş dakika sonra acil servisin arka kısmında Margot'yu arıyordum. Birden bir el kolumu tutuyor ve aniden nöbet geçirdikten sonra uyandığım muayene odasına doğru sürükleniyorum.

"Drew'a regl kramplarım olduğunu ve birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledim ama sanırım bugün erken saatlerde benimle birlikte olduğu ve regl olmadığını bildiği için benden şüpheleniyor."

"O zaman gizli buluşmamızı öğrenmeden hemen sadede geleyim. Son birkaç günde üç kez baş dönmesi yaşadım. Sonuncusu en kötüsüydü ve bir mide bulantısı dalgasıyla birlikte geldi."

Pleksiglas kapıyı kapatıp perdeyi çekerek bize tam bir mahremiyet sağlarken floresan ışıklar yanıp sönüyor. "Fokal bilinç nöbeti miydi?"

Başımı sallıyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Sanmıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Ve bu bugün mü başladı?"

"Dün."

"Tüm rutin soruları sormama gerek var mı?"

"Bol bol uyuyorum, düzenli yemek yiyorum, yeni bir ilaç kullanmıyorum, üst solunum yolu enfeksiyonu semptomlarım yok. Hepatit A'ya karşı aşıliyorum. Gıda zehirlenmesi olabilir, ama yasal olarak, PB ve Fluff ile yaşıyorum çünkü yemek istediğim tek şey buydu, bu yüzden bundan şüpheliyim."

"En son ne zaman regl oldun?"

"Ben anlamıyorum. Hormonların neden olduğu nöbetlerime yardımcı olması için on yılı aşkın bir süredir Depo kullanıyorum."

"Yani, ne yapmamı istiyorsun? Sadece kan tahlili mi? Kan şekere mi? Hayati değerlerine? EE yapabiliriz-" Kelimenin ortasında dondu kaldı. "Bekle. Depo mu kullanıyorsun?"

"Evet. Neden?"

"Sen ve Carter prezervatif kullanıyor musunuz?"

"Hayır, yok. Hiç yapmadık. İkimiz de temiziz ve ben yine Depo kullanıyorum."

Yüzü kül gibi oluyor ve duvara çarpıp eliyle ağzını kapatana kadar bir adım geri atıyor. "Fuddruckers."

"Ne?"

"Nöbet geçirdiğinde sana Dilantin verdik." Başımı salladım. "Hayır. Siz bana Diazepam verdiniz."

"Grace, sana ikisini de verdik. Sana serumdan Dilantin verdim ve sonra da serum taktık."

Bir sandalyeye çöküyorum, ön kollarım ayrılmış uyluklarıma dayalı, yüzüm onların arasında asılı. "Bunu görmedim. Fark etmedim. Sence..."

"Hamile olduğunu mu? Olabilirsin."

Çünkü bazı antikonvülzanlar hormonal kontrasepsiyonla etkileşime girerek onları etkisiz hale getirir. Dilantin bunlardan biridir.

"Ama... Carter bana Dilantin verdiğini biliyor muydu? Depo kullandığımı biliyor."

Omuz silkiyor. "Bunu düşünmemiş olabilir. Sen aktif olarak nöbet geçiriyordun ve sonra postiktal oluyordun ve o da Oliver'a ilişkinizi yeni itiraf etmişti. Adamın aklında başka şeyler vardı ve muhtemelen sonrasında bunu düşünmedi."

"Siktir."

Yüzüm ellerime çarpıyor, vücudum titriyor. Hamile olamam. Bu o değil. İmkânı yok. Bu başka bir şey olmalı.

"Derinlere dalmadan önce, yağ çubuğunu kontrol edelim. Yüzlerce başka şey olabilir."

Doğru.

Ama yüzlerce başka şey değil. İki pembe çizgisi olan bir çubuğa bakarken değil. Ve ona uyan üç tane daha.

"Son kırk sekiz saat içinde herhangi bir antikonvülzan aldınız mı?" Margot omzumun üzerinde durup sedyenin üzerine dizdiğimiz ve tek kullanımlık bir pedin üzerinde duran çubuklara bakarak soruyor.

Hayatımda ilk kez cevabın evet olmasını diliyorum.
"Hayır."

"Yani en azından yanlış pozitif çıkmayacak."

Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Dört test. Hepsi pozitif. Bu nasıl oldu?

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bunun ne kadar ironik olduğunun farkındasın, değil mi? Ben bir kadın doğum uzmanıyım. Kazara hamile kalmak yapabileceğimiz en saçma şey."

"Sadece kazara hamile değilsin bebeğim. Kadın doğum uzmanı sevgilinden kazara hamile kaldın. Burası Top 40 platin albümü gibi. Sen gerçekleşmeyi bekleyen bir country baladısın."

"Teşekkürler." Şu anda düzgün bir alaycılık bile yapamıyorum. Testlere geri dönüyorum. Kalbim boğazımda, ciğerlerimdeki nefesi boğuyor. "Pozitif olmaları şu anlama gelmiyor-"

"Vajinal ultrason mu?"

"Yapacak mısın? Vajinama kayganlaştırılmış dildoya benzeyen bir şey mi sokacaksın?"

Gülüyor. "Birini gör, birini yap, birini öğret." Ona bir kez daha bakıyorum. "Yardım edebilirim. Bana yol göstereceksin."

Hayır. Bunu yapamam. Henüz yapamam. Ben sadece...
"Henüz hazır değilim." İnkâr kasabasında çok zor durumdayım. Hamilelik testi pozitif çıkan ama sonra hamile kalamayan kaç kadını tedavi ettim? Ya da hamileliği uygun olmayan?

Ya da... Siktir.

Carter'ın bebeğine hamileyim.

Nasıl böyle bir hata yapmış olabilirim?

Peki ya kariyerim?

İşte bu! Kariyerim!!

Carter'ın beni ameliyathaneden uzak tutarak servisten atmasıyla zaten sallantıda. Bu ona ne yapacak?

İhtisasımın bitmesine neredeyse iki yıl kaldı. İhtisas sırasında bebek sahibi olamazsın. Her şey boka sarıyor. İnsanlar size farklı gözle bakıyor. Güvenilirliğinizi ve ameliyatlarınızı kaybediyorsunuz ve herkes iddialı olduğunuzda hormonlu bir sürtük olduğunuzu düşünüyor - lanet olası kadın düşmanları. Ve sonra emzirme, bebek bezi değiştirme, gaz çıkarma bezleri, uykusuzluk ve...

"Bunu yapamam," diye tekrarladım.

"Pekâlâ," diye bağılıyor Margot, sesi giderek sertleşiyor. "Dramayı burada, kaltakta kes. Şimdilik biraz kan tahlili yapalım. Yapmamız gerektiğini biliyorsun. Bunu Bellatrix Lestrangle adına yaptıracağım. Kimse sen olduğunu anlamaz."

"Hayır, onun yerine benim hamile bir psikopat ölüm yiyici olduğumu düşünecekler."

Yanıma doğru kayıyor. "Eğer Amelia olsaydın, Ginny Potter'ı seçerdim. Çünkü o kıvil saçlı. Sen sarışınısın." Parmaklarını ah-ha dercesine şıklatmadan önce başını eğip beni inceliyor. "Luna Longbottom. Her zaman gizliden gizliye Luna-Neville takımındaydım. Bu mükemmel."

"Gecemin, hayatımın bu hale geldiğine inanamıyorum. Belki de daha fazla test yapmalıyız? Sürekli iki pembe çizgi çıktığından emin olmak için."

"Sadece sigortanıza fatura edebilirsem, Doktor. Acil servisin sürekli para sıkıntısı çektiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"İyi. Kan tahlili o zaman."

"Ve tüm sonuçlarınızı alması için kimi gözetmen doktor olarak atamalıyım-"

"Margot?" Drew önce sürgülü kapıyı, sonra da perdeyi açıyor ve Margot ile ben ışık hızıyla dönüp saflarımızı kapatıyoruz ki Drew arkamızdaki sedyede ne olduğunu görmesin. İkimize de bakıyor, yüzünde kuşkuyla karışık bir şaşkınlık ifadesi var. "Burada neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye tersliyor Margot. "Sana adet kramplarım olduğunu söyledim, ben de bir profesyonel çağırdım."

Drew'un gözleri önce bana, sonra tekrar ona kaydı. "Uh-huh. Burada gerçekten neler oluyor, Freckles?"

"Hamileyim," diyor Margot ve ben kendi tükürüğümle boğuluyorum. Ne oluyor lan?!

Ama kız arkadaşını çok iyi tanıyor olmalı çünkü bir an bile inanmamış gibi gözlerini deviriyor. "Her neyse. Var olmayan adet krampların ve sahte hamileliklerin bittiyse, buraya gelip işini yapmak için müsait misin? Hemşireye ihtiyacı olan beş hastam var."

"Yaralandım, Drew. Tamamen incindim. Hamile olabilirim. Ya da ağır adet görüyor olabilirim."

"Aynı anda olmaz, yapamazsın. İkimiz de senin de olmadığını biliyoruz. Düğünümüz için bir tarih belirlemen konusunda sana baskı yaptığım gerçeğinden dolayı çıldırmak için bu gece Grace'i buraya çağırdın. Halle, Aria ve Rina'yı da buraya sürüklediğine şaşırdım."

"Meşgullerdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama bakmamız gereken hastalar var." "İyi," diye inliyor, neredeyse abartılı bir şekilde sarkıyor. "Ver

Bana beş dakika daha ver. Ama bir daha düğün tarihinden bahsedersen, sana iş çıkışı sabah seksi yapmam."

"Yalancı. Bu senin en sevdiğin seks."

Bana döndü. "Kesinlikle öyle. Tamam, işe geri döndüm ama Dr. Hammond'a gelip kramplarım hakkında benimle konuştuğu için teşekkür ederim. Artık normal olduklarını bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Eğer vaktiniz varsa benim için yanıtlamanızı istediğim çok kısa birkaç sorum daha var."

Drew arkasını dönüp odadan çıkmadan önce boğazının arkasından bir tür küçümseme sesi çıkarıyor ve giderken bana el sallıyor.

Kapı kapandıktan sonra Margot bana, "Kıçını kurtardım Doktor," dedi. "O geri gelip gerçekte neyin peşinde olduğumuzu anlamadan önce şu kan tahliline başlayalım. HIPAA

ya da değil, bebek haberiniz kardeşlik partisindeki bir cinsel yolla bulaşan hastalıktan daha hızlı yayılacak. Carter'ın onun çocuğunu taşıdığını bu şekilde öğrenmesini isteyeceğini sanmıyorum."

Evet. Resmen sıçtım.

I sersemlemiş bir halde eve döndüm. Zihnim sonsuz bir döngüye girmiş, inanamamaktan tir tir titremeye, hafifçe heyecanlanmaktan bir topun içine kıvrılmaya ve asla

yeniden harekete geçti. Ancak tüm bunların arasında evrensel bir soru değişmeden kaldı. Bu nasıl olmuş olabilir?

Benim için.

Ben bir doktorum. Bir kadın doğum uzmanı. Ben güvenli seks ve doğum kontrolü şampiyonuyum.

Başka bir durum olsaydı, dayanılmaz bir utanç kaynağı olurdu.

Buz gibi korku tenimi sarıyor, Boston gecesinin sıcaklığı beni ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor. Düşüncelerim karmakarışık. Bedenim artık bana aitmiş gibi hissetmiyor.

Ama Carter'ın dairesine girdiğimde başka bir şeyle karşılaşıyorum. İçimde derin bir sızı, iliklerime işliyor gibi görünürken huzursuzca kıvrılıyor. Hayatınızda hiç de uygun olmayan bir zamanda bebek sahibi olmaktan daha büyük, daha korkutucu bir şey var. Sadece birkaç aydır çıktığınız adama, onun çocuğundan hamile kaldığınızı söylemek.

Ben bir Lifetime filmi klişesiyim ama bunun kurgu olmasının bir faydası yok.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Daire karanlık ve tamamen sessiz. "Carter?"

Cevap yok ve şimdi kardeşleriyle dışarıda olduğunu hatırlıyorum.

Doğruca odama gidiyor, önlüklerimi çıkarıyor ve hemen duşa giriyorum. Birkaç dakika idare ediyorum. Saçımı yıkar ve kremlerim. Vücudumu yıkıyorum. Ama elim karnımın alt kısmına değdiğinde, işte o zaman gözyaşlarım başlıyor.

Bunların ne tür gözyaşları olduğunu bile bilmiyorum.

Hayatımın son birkaç ayı birbiri ardına gelen olaylarla geçti.

Mola yok.

Hayatımı değiştiren büyük bir olayın ardından hemen bir diğeri geldi. Tony. Yanlış kapıyı çalmak ve sonra Carter'ın yanına taşınmak. Carter'la yatmak. İş yerinde nöbet geçirmek ve şimdi de bu. Hayatımda hiç bu kadar tedirgin hissetmemiştim ve hayatımın ve geleceğimin nasıl görüneceği konusunda hiç bu kadar korkmamıştım.

İkametime ne olacak?

Evim diyebileceğim gerçek bir yerim bile yok.

Patronumdan dönen sevgilimin evinde kalıyorum.

Hamile olmak her şeyi daha da karıştırıyor.

Tanrım, aileme Tony ile artık nişanlı olmadığımızı bile söylemedim çünkü onlarla aylardır konuşmadım. Bir annenin tavsiyesine hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı ama benimkine gidemiyorum ve Octavia Fritz'e de gidemeyeceğimden eminim.

Carter ve ben bunun için çok yeniyiz. Daha önce çalışacak olsaydık bile, şimdi bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Ya bu bebeği istemiyorsa? Ya beni umduğum gibi istemezse? Ya her şeyi berbat ettiysem? Onunla bu işe girmekten çok korkuyordum ve şimdi buradayız ve... Ya arayı açmaya çalışırken gururunu incittiysem ve benden tek istediği sıkılıp yoluna devam edene kadar seksse?

Hayır. Carter bir bebeği terk etmez. Onun bebeğini. Ama bu bizi nereye götürüyor?

Duşta yere oturuyorum, dizlerimi çekiyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum, su soğuyana kadar ağlıyorum. Titreyene, harap olana, bitkin düşene ve bitene kadar. Her şey bitene kadar.

Oliver'ı arayamam bile çünkü o Carter'ın kardeşi. Oliver bu çocuğun amcası olacak. Bu beni rahatlatıyor. Bu bebeğin bir klanı olacağını bilmek. Son derece sadık ve sonsuz sevgi dolu bir Fritz klanı. Carter ve benim aramda ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, bu bebeğin onu seven bir babası, amcaları, teyzeleri, kuzenleri ve büyükanne ve büyükbabası olacak.

Ve ne olursa olsun, iyi olacağım çünkü iyi olmaktan başka seçeneğim yok.

Üzerime eski bir atlet ve bir çift erkek şortu geçirip yatağa giriyorum ve kendimi yorganın altına sokuyorum. Vücudum onları nasıl durduracağını bilemiyormuş gibi gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Dönüp duruyorum. Hiçbir pozisyon rahat değil ve burada öylece yatamıyorum.

Bu düşünceleri durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

Yataktan fırlayarak battanileri üzerimden atıyor ve uzun koridordan mutfağa doğru hışımla ilerliyorum. Işıkları açtım ve dolapları ardı ardına açtım. Çıtır fıstık ezmesi. Oreolar. Kesinlikle kabartılmış. Patlamış mısır. Kesinlikle patlamış mısıra ihtiyacım var. Ve sakladığım sakızlı kurtlar nerede?

Carter onları attıysa, ben bulurum. Kriz önlendi.

Mikroalgada bir paket patlamış mısır patlatıyorum ve o çıtır çıtır tereyağlı mükemmellikte patlarken ben de buzdolabına yöneliyorum. Baharatlı tavuklu susamlı erişte artıkları. Kesinlikle. Oh, ve limonata. Orası kesin.

Patlamış mısır bittiğinde, bir kaseye boşaltıyorum ve ardından tezgahın üzerine döktüğüm her şeyi inceliyorum. Tüm bunları medyaya kadar taşıyabilmemin imkanı yok.

oda. Özellikle de aile odasında kocaman bir televizyon varken.

Filmi başlatabilmem için dört kez tuvalete gitmem ve bir kez de tuvalete gitmem gerekiyor.

Knocked Up bir seçenek değil. Yani, kabul edelim, tüm mesleğimi beceriksiz, aptal salaklar gibi gösteriyorlar. What to Expect When You're Expecting de siktir olup gidebilir. Kimse hayatı bu kadar çalkantılıyken aptal bir romantik komediyle alay edilmek istemez. Yani Juno gerçekten tek seçeneğim. Eğer on altı yaşında bir kız hamileyken ve evlat edinen anne bebeği tek başına büyütmeye karar verdiğinde her şeyi çözebiliyorsa, o zaman kesinlikle iyi olacağım.

Filmin yarısındaım, kapı açılıp Carter içeri girdiğinde sakızlı solucan dudaklarımdan yarım adım ötede. Beni görene kadar etrafa göz gezdiriyor, kanepede oturmuş acıma partisi boyutunda bir yemek yiyor.

"Selam," diyor dudaklarında dans eden bir sırıtışla. "Margot ile zor bir gece mi geçirdin?"

Göğsümden neşesiz bir kahkaha patlıyor, ama kelimeleri, herhangi bir kelimeyi oluşturmamıyorum.

Bana doğru geliyor, gözleri hafifçe kaymış ve bu gece birkaç kadeh içtiğini biliyorum. Carter'a sarhoşken baba olacağını söyleyemem. Bu ayık bir konuşmaydı ve birdenbire infazımın ertelenmesine karar verildi.

Elimdeki şekere bakıyorum ve sonra tekrar televizyona dönüyorum. Juno evlat edinecek çiftle görüşüyor ve içimi suçluluk duygusu kaplıyor. Carter'ın bakışlarına karşılık veremiyorum, ancak çaresizce ona bakmamı sağlamaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Boş patlamış mısır kâsesini kucağımdan alıp masanın üzerine bırakıyor. Vücudu kanepede benimkinin yanına kayıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elimdeki sakızlı solucanı tokatlıyor.

"Hey," diye bağıriyorum ama sonra üzerime geliyor, beni sırtüstü iterken dudakları dudaklarımdan üzerinde.

"O iğrenç pisliği yiyecek senı öpemem ve şu anda Grace, seni öpmek zorundayım."

Dili ağzımın içinde kayıyor, viski ve baharatlı bir şeyin tadı kanımı umutsuz derecelerde ısıtıyor. Bacağımı beline dolamak için kaydırduğında midem alçalıyor, başparmağı iç uyluğumu okşuyor. İçime giriyor ve tüylerim diken diken oluyor, yanaklarım içten dışa doğru kızarıyor. Bunu yapmamalıyım. Yani, ona neler olduğunu anlatmalıyım.

Ama şu anda yapamam.

Yarın, bizim için her şey değişecek.

Bunun bir daha geri gelmemek üzere gitmesinden çok korkuyorum. O biraz sarhoş ve ben de koca bir korkağım ve onu hissetmeye ihtiyacım var. Gerçek olduğunu bilmeliyim, burada, benimle. Bu şekilde kalsa da kalmasa da.

Atletim yere değiyor ve Carter'ın bakışları hararetle vücudumda geziniyor. Şaşırtıcı bir duyguyla bulanıklaşan gözler beni tedirgin ediyor. Zaten biliyor mu?

Gömleğini başının üzerinden yırtıyor ve sonra tekrar üzerime geliyor, göğüs göğüse, ten tene. Öne eğildi ve beni tekrar öptü. Daha aç. Daha kirli. Dudakları benimkileri cezalandırırken affedilmeyecek kadar vahşi, ancak beni sırtımdan kaldırıp otururken ve beni kalçalarına yaslanmaya zorlarken işleri değiştiriyor.

Güçlü elleri saçlarıma dalıyor, beni tutuyor, sırtımı okşuyor ama gözleri bedenlerimizin birleştiği yerde sabit. Sert boyu, koyu renk pantolonunun arkasına sıkışmış. Benim çocuk şortum, ortadan kaldırılması gereken korkunç bir sıkıntıdan başka bir şey değil. Ama ikisini de çıkarmak için ayağa kalkmamız gerekecek. Yer değiştirmeliyiz. Ayarlamak.

Bunun yerine Carter pantolonunun düğmelerini açıyor ve sonra fermuarını açarak kendini serbest bırakıyor. Pamuk kenara itiliyor, serin hava ıslak sıcaklığıma çarpıyor ve sonra içime giriyor.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. "Sana böyle bakmak istiyorum."

Ve bak, yapıyor. Yüzüme bakıyor. Şişmiş dudaklarıma. Gözlerimin mavisine. Boynumdan aşağıya doğru

Göğüslerim, onun dokunuşuyla şişmiş ve ağrıyor. Hala düz olan karnımı geçip göbeğimin hemen altındaki noktaya ulaştıklarında dudağımı ısıyorum, titriyorum.

Başparmağını ağzına sokuyor ve sonra nemli parmağını açıktaki klitorisime sürüyor, bunun bana ne yaptığını dikkatle izliyor. İçimdeki büyük sikini hissediyorum. Dışarıdan verdiği saf zevk dalgası.

Kalçalarını hareket ettirmeye başladığında hayatımın en sarsıcı anını yaşıyorum, hafifçe yukarı itiyor, başparmağının hareketini hiç yavaşlatmıyor. Başım geriye düşüyor, alçak, gırtlaktan gelen bir inilti havayı yakalıyor. İçime doğru sallanıyor ve yanaklarımdan süzülen tehditkâr gözyaşlarını durdurmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Kalbim ikiye bölünüyor.

O beni tutarken, sarılırken, kulağıma ve ağzıma kirli ve tatlı sözler fısıldarken bedenim sessizce hıçkırıyor.

Onsuz ben diye bir şey kalmadı ve başından beri mükemmel bir erkeğe sahip olduğumu fark etmem neden bu kadar uzun sürdü? Hata yapmaktan çok korktum ama hep hata yaptım. Birbiri ardına.

Elleri yüzümü kavırıyor, gözlerimi ona dikmeye çalışıyor ama yapamıyorum. Şu anda ona bakarsam, bana karşı bu kadar şefkatliyken, kendimi tamamen kaybedeceğim. Zaten titriyorum, zar zor dayanıyorum. Başparmakları yanaklarımı okşuyor ve yine gözyaşlarıyla lekелendiklerini biliyorum.

"Şşşt," diye nefes alıyor onlara karşı. Sıcak dudakları ıslaklığı öperek uzaklaştırırken itişlerini hızlandırıyor. "Seni yakaladım, tatlım."

Ona daha sıkı sarılıyorum, alnım alnına düşüyor. Sakın bırakma. Beni asla bırakma.

Bu adamı sevebilirdim. Onu sonsuza dek sevebilir ve bundan asla bıkmayabilirdim. Sonsuzluk Carter Fritz ile geçirilecek kadar uzun değil.

Eskiden buna inanırdım. Sonsuza kadar. Eskiden inancım vardı.

Ama bir insan inancını, güvenini ve sevgisini sarsılmadan, temeli çatlamadan önce kaç kez kaybedebilir? Artık onu bırakamayacağımı biliyorum.

Carter bana güzel olduğumu söylüyor. Ne kadar seksi olduğumu. Bütün gece içime gömülmekten başka bir şey düşünmediğini. Gözlerimi açıyorum ve tam karşımda, sanki en başından beri bu anı bekliyormuş gibi beni izliyor.

Haykırıyorum, onun tarafından alt ediliyorum, orgazmım beklenmedik bir şekilde üzerime hücum ediyor. Göğsünden gırtlaktan bir inilti yükseliyor, kolları sırtımı sarıyor, beni vücudunun sert kavrayışına sıkıştırıyor. Göğsünün kaslı düzlemleri. Yüzü boynumun oluşuna çarpıyor ve bırakıyor, benimle birlikte buraya geliyor.

İçime çekerken teninin ve parfümünün cennet gibi kokusunu alıyorum. Evim. Bu anla birlikte kendilerini beynime kazıyacaklar, anılarımda kilitli kalacaklar, asla kaçamayacaklar.

Onunla olmak... her şey.

Ellerini alnımda ve saçlarımda hissettiğimde gözlerimi kırıştırarak açıyorum. Ona şimdi söyleyebilirdim. Ona daha önce söylemeliydim. Ama yüzünü aydınlatan nefes kesici gülümseme sinirimi bozarak nefesimi kesiyor ve bir saniye sonra beni kaldırıp koridordan yatak odasına götürüyor, kollarıyla sarıyor.

Sanırım yarın.

Ona yarın söylerim.

Her şeyi mahvetmeden önce onunla böyle bir geceye daha ihtiyacım var.

I iki şeyi hemen fark etmek için gözlerimi açmama bile gerek yok. Bir, henüz şafak bile sökmedi. İki, Grace yanımdaki yatakta değil. Kaşlarımı çatıyorum. Hayal kırıklığı, bizi oynamaya zorladığı sabır oyunundan biraz daha fazla yoruldum.

Bir yandan, anlıyorum. Diğer yandan, yüzüne haykırmaya hazırım, seni seviyorum, bu yüzden siktir git ve kabullen artık.

Yataktan kalkıp banyoyu kontrol ettikten sonra koridordan mutfağın karanlığına, oradan da aile odasına geçiyorum. Dün gecedan kalan abur cubur dağınıklığı gitmiş ve onun ne kadar zamandır uyanık olduğunu ya da ben uyuduğumda uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Dün gece Kaplan ve Luca'yla eğlendim ama gecemin büyük kısmı onlar kadınlara asılırken ya da kadınlar bize asılırken birkaç kadeh içki içmekle geçti.

Ben kadın
istemiyorum. Tek
bir kadın istiyorum.

Ama eve geldiğimde onda farklı bir şeyler vardı. Kadın her ne kadar yiyecek ve şeker paketlemeyi sevse de, bir konuda stresli veya üzgün olmadığı sürece genellikle böyle tıkmaz. Sonra

Sevişirken gözyaşları. Ve evet, biliyorum bu terimi kullandım ve biraz klişe ve kulağa hoş gelmiyor ama neyse.

Olan buydu.

Onun içindeydim ve onu seviyorum, yani evet.

Ama neden ağlıyordu ve neden bu sabah yatağında değildi? Beni terk etmeyi mi planlıyor? Bunu bitirmeyi mi?

Ani bir panik dalgasıyla adımlarımı hızlandırarak koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapı kapalıydı ve usulca kapıyı çaldım. Yanıt gelmeyince kapıyı açtığımda battaniyelerin dağınık olduğunu ama Grace'in olmadığını görüyorum.

Egzersiz odası, ofis, medya odası, hepsi boş. Boş yatak odalarından birine ulaştığımda onu buluyorum, karanlıkta durmuş, pencereye dayanmış, hala gecenin yoğun olduğu sessiz gökyüzüne bakıyor. Üzerinde bir tişört ve yoga pantolonu var, sarı saçları gevşekçe sırtından aşağı sarkıyor.

"Grace?"

Kıpırdamıyor bile ama beni duyduğunu biliyorum. Odayı geçiyorum, onu kollarıma almak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Eğer içimi boşaltacaksa, bunu yaparken ona dokunmamayı tercih ederim.

"Burada ne yapıyorsun?" Beni fark etmediğinde devam ediyorum. Gözleri kaybolmuş, odaklanmamıştı ve bir an için farklı bir panik dalgası beni vurdu, kalp atışlarımı hızlandırdı. "Tatlım, cevap verebilir misin? Nöbet mi geçiriyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, FAS geçirirken yanıt verip veremediği konusunda hiçbir fikrim yok. Bana FAS sırasında bilincinin tamamen açık olduğunu söylediğini biliyorum, ancak bu bana neler olduğunu söyleyebileceği anlamına da gelmiyor.

Elimi uzatıp yüzüne dokunacakken bana doğru kayıyor, gözleri çıplak göğsüme düşüyor. Bir süre öylece duruyor ve sonra gözlerime bakarak fısıldıyor: "Carter, hamileyim."

Bu kelimelerin anlamını kavramam gerekenden beş saniye daha uzun sürüyor. Ve anladığımı sandığımda bile, anlamıyorum. Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz.

"Ne?" İşte bu kadar zekiyim. "Sen dedin ki..."

"Evet."

"Hayır. Hamile olduğunu

söylemiştin." "Hamile. Evet."

Titremeler uzuvlarımı ele geçiriyor ve aniden oturmam gerekiyor. Ama bu odada hiç mobilya yok. Hiçbir şey yok. Kalp atışlarım histerik bir hal alıyor ve elim pencerenin çerçevesini tutarak dışarı fırlıyor.

"Nasıl?" Başka bir kazanan.

Hâlâ benimkilere kilitlenmiş mavi gözler bir anda gözyaşlarıyla camlaşıyor. Bir. İki. Üç. Gelmeye başladılar. Zihnim bir şeyler yapmam için bana bağılıyor. Onu tutmam için. Onu tutmam için. Onu öpmem için. Acısını silmek ve ona dünyayı vaat etmek için. Ama bu düşünceleri eyleme dönüştüremiyorum.

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak.

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Dün başım döndü ve bunu sana söylemek istemedim."

"Başın mı döndü? Neden bilmemi istemedin?" "Carter.

Sözlerimi bana geri atmayı bırakmalısın.

ve konuşmama izin verin yoksa bunu asla çıkaramayacağım."

"Tamam. Haklısın. Konuşalım."

"Başım döndü ve bir şeyler oluyor diye endişelendim. Normalde başım dönmez. Nöbet geçirmeden önce bile. Margot'ya mesaj attım ve bazı testler yaptık ve nöbet geçirirken bana Dilantin verdiklerini biliyor muydunuz?"

Sanki güneşe bakıyormuşum gibi ona göz kırpıyorum. Sanki o benimle Urduca konuşuyor ve ben de tercüme etmek için Google'ı kullanıyorum. Şu anda hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor ve arayı kapatmadan önce hâlâ beş saniye gerideyim.

Elimi pencere çerçevesine daha da bastırıyorum, bayılacakmış gibi hissettiğimde dik durması için dua ediyorum.

"Dilantin? Um. Bilmiyorum. Yani, belki bu konuda bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum ama..." Farkına varmak bir balyoz şiddetiyle içime saplanıyor. "Depo kullanıyorsun. Sana Dilantin vermişler."

Ve bunu düşünmedim çünkü neden düşüneyim ki? Grace nöbet geçiriyordu ve bunu izlerken kalbim göğsümün içinde parçalanıyordu. Nöbeti durdurdukları sürece ona ne verdikleri umurumda değildi.

Öfke içime işledi. Bilmem gerekirdi. Bunu düşünmeliydim. Antikonvülzanlar doğum kontrolüne engel olur. Bu tıp fakültesinin ikinci yılı. Bu benim işim. Hastalarım ne yazacağımı ve onları ne almamaları konusunda uyaracağımı bilmek.

Bu yüzden eve geldiğimde Juno'yu izliyordu.

Bu yüzden mutfaktaki tüm yemeği yiyordu.

Bu yüzden ağlıyordu ve bu yüzden yalnız uyandım.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir doktor olarak, birine hamile olduğunu söylerken tepkilerimizi yumuşatmayı öğreniriz. Bu haber her zaman mutlu bir haber değildir ve onun bu haberin neresinde olduğunu bilemiyorum.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır. Senin hatan değildi. Benim hatam değildi. Bir hataydı. İkimiz de hata yaptık."

Bir hata.

Hayır.

Göğsümde acı alevleniyor ve düşüncelerim durma noktasına geliyor. Bir hata mı? Siktir et onu. Yarattığımız hiçbir şey hata olamaz.

"Dilantin'i yakalamamız gerekirdi ama yakalayamadık," diye devam ediyor ve ben rahatlamış bir nefes alıyorum. Demek istediği şey bir hataydı. Dilantin'i yakalayamamak. Bebeği değil. Değil mi?

Birden sevindiğimi fark ettim.

Grace bebeğime hamile. Beklenmedik bir şey mi? Kesinlikle. Biraz korkutucu mu? Hiç şüphesiz. Ama onu seviyorum, onu istiyorum ve onun içinde birlikte yaptığımız bir şeyi büyütme fikri sadece...

"Ultrason yaptınız mı?"

Yorgun bir şekilde pencereye yaslanıyor. "Sadece kan tahlili. Yani, bilirsiniz, bu çubuklardan farklı çıkabilir. Bunlar her zaman doğru sonuç vermiyor. Özellikle de aldığım ilaçlarla."

Bu delilik. Şu anda göğsümdeki bu his. Çılgınca.

"Ama olabilir," diyorum, bir adım atıyorum çünkü daha yakın olmak zorundayım. Ona dokunmalıyım ve dokunuyorum, elini elime alıp parmaklarımızı birbirine düğümlüyorum. "Bebek sahibi olduğumuzu göstererek geri gelebilir."

Bir damla gözyaşı yanağına çarpıyor ve dudaklarını yalıyor. "Sanırım olacak." Sulu bakışları benimkilerle buluşuyor, ama bir anda ifadesi gözlerimin önünde kararlı bir hal alıyor. "Senden bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum. Ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım ama seni tuzığa düşürmeye ya da istemediğin ya da hazır olmadığı bir şeye zorlamaya çalışmıyorum. Muhtemelen hamile olmam, senin de dahil olman gerektiği ya da bizim de dahil olmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bu saçmalığı hâlâ bu olayı sindirmeye çalıştığın için söylediğini varsayıyorum," diye araya giriyorum, en başta bunu yapmasına bile sinirlenerek. "Beni bu işten sıyırmaya çalışmana gerek yok. Ben bu bebeğin babasıyım. Bu da bir babanın olabileceği kadar ilgili olduğum anlamına geliyor. Hikayenin sonu. Seninle benim ilişkimize gelince, sanırım istediğimin bu olduğunu açıkça belirttim. Çocuğumuzu taşımandan bağımsız olarak, başından beri istediğim buydu."

Yüz hatları buruşarak nefesini dışarı üflüyor. Başını sallayarak mırıldanıyor: "Nasıl böyle söyleyebiliyorsun? Bu kadar rahat?"

Gülüyorum. "Şok, belki? Bilmiyorum. Ama bu konuda belki de olmam gerektiği kadar korkmuyorum. Bebeğin bir hata olduğuna inandığını düşündüğüm için daha çok üzuldüm."

"Hata mı? Hayır. Plansız mı? Kesinlikle."

"Bütün sürprizler kötü değildir. Belki de sen, ben ve biz olduğumuz içindir."

"Carter, bu daireye adımımı attığımdan beri senin dünyanı tamamen parçaladım."

"Daha doğru bir söz söylenmemiştir." Ve bunların hiçbirini değiştirmezdin.

"Ama demek istediğim de bu. Bunu benimle yapmanı istemiyorum-"

Onu bir öpücükle susturdum. Önce dudaklarına sonra boynuna çünkü tam burası ve güzel kokuyor. Nabızı dakikada bir mil hızla atıyor. "Sessiz ol. Benimle tartışmayı bırak. Fazla düşünmeye ve düşüncelerini yanlış yöne sevk etmeye meyilli o çılgın beynini kapat."

Dudaklarından yorgun bir kahkaha kaçıyor. "Bu benim kronik bir sorunum."

"Biliyorum. O yüzden beni iyi dinle. Seninle birlikte bunun bir parçası olmak istiyorum. Sen bana inanana kadar bunu sana her gün söyleyeceğim ama bu doğru."

Alnı göğsümle buluşuyor ve ben başının arkasını kavrayarak onu kendime çekiyorum. Dudaklarım başının üst kısmıyla buluşuyor ve orada dinleniyor.

"Bunu ben de istiyorum," diye fısıldar, iç çeker. "Tamam. Kan tahlili sonuçları geldikten sonra nöroloğumdan randevu almam gerekiyor. Bir doktor ya da ebe bulmalıyım. Tanrım, düşünecek o kadar çok şey var ki. Düşünecek o kadar çok şey var ki."

"Çözmemiz gereken çok şey var mı? Evet, var. Bunu birlikte mi yapacağız? O da evet. Ultrasona girmeni istiyorum. Kan tahlillerinin ne gösterdiğini görmek istiyorum. Doğum öncesi vitaminleri almaya başlamanı ve-"

"Sen de benim ya da bu bebeğin doktoru değilsin," diye ukalalık yapıyor, kendini düzeltiyor, kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sanki hiçbir saçmalığımı dinlemeyecekmiş gibi. Ama beni dinlemeyecek kadar inatçı. Zaten baş dönmesini benden sakladı, önümüzdeki aylarda başka neleri saklayacak?

"Hayır, ama ben senin uzman doktorunum. Hamile olduğunuzdan ve işlerin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olduğumuzda, programınızı tartışmamız gerekecek. Muhtemelen bazı saatleri veya bazı ameliyatlari azaltmanız gerekecek, böylece kendinize olması gerektiği gibi baktığınızdan emin olacağız."

Bununla birlikte, göğsümü iterek beni bir adım geri atmaya zorladı. "Sakin kariyerimle oynamaya kalkma Carter Fritz. Bunu yapmana izin vermeyecek kadar uzun süre çok çalıştım. Nöbet geçirdikten sonra beni zaten geri çektin, Janet'i bir numaran olarak kabul ederken beni başka bir kadroya ittin. Şimdi hamile olduğum için beni kovmak için daha çok uğraşacağını biliyorum. Bunun bana ne yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Kariyerime? Bunun beni ne kadar zayıf ve aşağılık göstereceğinin? Yaptığım işi ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin yok mu?"

Gözlerimi kısarak sadece ona bakabiliyorum.

Sessizliğim onu daha da öfkeliendiriyor. "Eğer buna teşebbüs ederseniz, mümkün olan en yüksek makama kadar tüm varlığım ile karşılık veririm. İhtisasımın bitmesine iki yıl kalmış bir asistanım. Bu benim eğitimimin en önemli parçası. Hamile olmak ve bebek sahibi olmak bunu engellemeyecek. Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim."

Ve sonra gitti. Odadan uçarak çıktı ve ön kapıyı çarparak dairenin dışına çıktı. Kahretsin. Cidden sıçtım batırdım.

S Koridorda baskı yaparken, karşıma çıkan ilk kıyafeti giyiyorum, anahtarlarımı ve telefonumu alıyorum ve onun peşinden kapıdan hızla çıkıyorum.

Az önce ne halt ettim ben?

Dün gece yanlışlıkla hamile kaldığını öğrenen korkmuş ve savunmasız Grace'e işini azaltacağımı söyledim. Ona. İşini. Her şeyden çok sevdiği tek şey. Hayatında değişmeyen tek şey. Uğruna yorulmadan çalıştığı tek şey.

Başardığı her şeyi kendisi yaptı.

Ailesinin desteği ya da maddi desteği yoktu.

Üniversitede tam burs kazandı. Tıp fakültesini öğrenci kredileriyle ödedi - hala ödediğini bildiğim krediler. Kendine imrenilen bir ihtisas pozisyonu buldu.

Ve ben onu her şeyin risk altında olduğuna inandırdım çünkü ben aptal bir mağara adamıyım.

Kahretsin, Grace. Neredesin?

"Grace'in hangi yöne gittiğini gördün mü?" Sokağa fırlayıp çılgınca iki yönü de ararken kapıcıya soruyorum.

"Parka doğru gitti, efendim. Ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum, o da reddetti."

Tabii ki o yaptı. Kızım her şeyi kendi yapmayı seviyor çünkü alışkın olduğu şey bu. Ama artık ben varım. Tanrım, çok uzun zamandır bana sahipti, bunu bilmediği zamanlarda bile. Ona kalacak bir yer vermekten başka, bunu ona kanıtlamak için ne yaptım? Bana güvenebileceğini kanıtlamak için? Bana açılabilceğini?

Onun arkasından emirler verdim, taleplerde bulundum ve değiştirdim. Ben koruyucu olduğumu düşünürken, o kontrolcü olduğumu düşündü. Ona nasıl hissettiğimi söylemekten çok korkuyordum çünkü hazır olmadığını düşünüyordum ve bunun yerine benden şüphe duymaya başladı.

Yaptığım her şey yanlış. Onunla birlikte olmak dışında.

Hiçbir şey onunla birlikte olmaktan daha doğru hissettiremezdi.

Özür dilemeliyim. Bu işte onun ortağı olacağıma dair ona güvence vermeliyim.

Ayaklarım beni rastgele bir ağacın altında yatan birkaç evsiz dışında boş parka götürüyor. Gecenin bu saatinde burası tehlikeli ve onun bu karanlığa kaçmış olması fikrinden nefret ediyorum. Onu bulamamaktan nefret ediyorum.

Telefonunu arıyorum ama hemen telesekretere düşüyor.

Kapalı ve bu da boğazımdan vahşi bir hırıltı çıkmasına neden oluyor.

Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve yürüyerek hiçbir yere varamam.

Ama arabayla bir saatten fazla aradıktan ve hâlâ bir şey bulamadıktan sonra ne yapacağımı bilemedim. Gidebileceğimi düşündüğüm her yere gittim. Oliver'ın evi zifiri karanlıktı, perdelerin ötesinde ne bir hareket ne de bir yaşam vardı. Onu bir düzine kez aramayı denedim, hepsi aynı sonucu verdi.

Yanlış bir şey söylediğimi anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ben olsam onu kariyerinden koparmazdım. Sadece kendini strese sokmasını istemiyorum. Bu hamileliğin vücuduna ne yapacağını kim bilebilir ve Grace'i tanıyorsam, sadece zorlayacaktır.

Çünkü kendini kanıtlamak için bunu yapması gerektiğini düşünüyor.

Ama yanlış davrandım.

Grace'in onu kurtaracak bir erkeğe ihtiyacı yok, ama onun güvendiği kişi olmak istemiyorsam ne olayım.

Şafak gökyüzünü ele geçiriyor, geçen manzarayı pembe ve altın tonlarıyla dolduruyor ve ben hala onu bulamıyorum. Ne aradı ne de mesajlarıma cevap verdi, bu yüzden batıya, banliyölere doğru sürüyorum, ihtiyacım olan cevaplara sahip olabileceğini düşündüğüm tek kişinin kapısını çalıyorum. Landon kapıyı açıyor, yeşil gözleri uykudan yorgun düşmüş, saçları dağılmış.

"Neler oluyor?" diye soruyor, karşısındakinin ben olduğumu ve muhtemelen üzerime cehennem çökmüş gibi görüldüğümü görünce yüz hatları endişeyle buruşuyor.

"Konuşmam gerek."

Geri çekilip içeri girmem için el sallıyor, ben de doğruca mutfığa yöneliyorum, çünkü Stella'nın odasından uzakta ve yeğenimi uyandırmak istemiyorum. Adadaki bir tabureye çöküyorum, pürüzsüz taşa bakıyorum ve parmaklarımı gri desen üzerinde gezdiriyorum.

Landon sessizce kahve hazırlamaya devam ediyor, asla talep eden biri değil ama her zaman dinleyen biri. Bana bu birkaç anı yaşattığı için minnettarım. Onlara ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Ellerimi tezgâhın üzerinde birleştirerek gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. "Sana söyleyeceklerim aramızda kalacak."

"Tamam."

Bana arkasını dönüyor ve demliğe dolan taze kahvenin sesi ve kokusu havayı dolduruyor.

"Grace hamile." Kelimeler dilimden kayıyor, itiraf düşündüğümünden daha kolay oluyor. "Dün gece öğrendikten sonra bu sabah bana söyledi. Başlangıçta gözle görülür şekilde sarsılmış ve üzgündü. Paniklemişti sanırım. Benden bir şey beklemediğini falan söyleyip duruyordu. Kazara hamile kaldığı için onu kapı dışarı edeceğimi düşünmüş."

"Ki sen bunu asla yapmazdın. İster Grace ister başka bir kadın olsun."

Bana duyduğu güven karşısında dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirmeye çalışıyor ama gururlu hissetmiyorum. Suçluluk, pişmanlık ve onu bu şekilde kaçırttığım için acı hissediyorum.

"Henüz beni övmeye başlama, kardeşim. Her şeyi mahvettim. Konuşuyorduk ve iyi gidiyordu. Beni dinliyordu ama sonra onun için endişelenmeye başladım. Başının döndüğü gerçeğini çoktan saklamıştı. Hamile olduğunu anlamasına neden olan şey de buydu zaten. Ama bunu sakladığı için ben..."

"Maço bir serseriye mi dönüştün?"

Başımı salladım. "Onun gibi bir şey. Çalışma programını nasıl ayarlamamız gerektiğinden bahsettim. Çalışma saatlerini ve ameliyatları geri çekeceğiz."

Landon bir fincan sade kahveyi bana doğru uzatıyor, krema ya da şeker isteyip istemediğimi sormaya bile tenezzül etmiyor çünkü Landon bunu yapmıyor. Onunla çoğu zaman elinize ne geçerse onu alırsınız ve bunun için minnettar olursunuz. Kulağa berbat geliyor ama inanın bana, şu anda minnettarım. Yanımda oturuyor, kendi fincanını tutuyor, bir yudum almadan önce üflüyor ve sonra yumuşak bir çınlamayla tekrar yerine koyuyor.

Sonunda nefes verir. "Pekâlâ. Temel bilgilerle başlayalım. Onun hamile olması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şaşırdım. Dengesi bozuldu. Korkmuş. Mutlu oldum. Onun çocuklarıma sahip olması fikri, hayalini bile kurmayı düşünmediğim bir hediye gibi geliyor. Onu seviyorum. Deli gibi seviyorum. Ama o bu konuda benimle aynı fikirde değil. Bunca zamandır da öyle değildi."

"Bundan emin misin?"

Öyle mi? Bilmiyorum. Bazen yanımda olduğunu düşünüyorum. Bazen gözlerinin içine bakıyorum ve bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Önemsiz bir şey olmadığını da biliyorum. Dün gece kanepede, bedenimiz, kalbimiz, ruhumuz birbirine bağlıydı.

Sonra uyandıgımda gitmişti.

"Henüz bir ilişkiye girmek istemedi," diye devam ediyorum. "Tony ile yaşadıklarından sonra, sanırım bunun üstesinden gelmek için çok erken olduğunu düşündü. Üstesinden gelmemiz gereken çok fazla engel var. Bazen sahip olduğu tek şeyin kariyeri olduğunu düşünüyor. Önemli olan tek şey."

"Üçüncü yıl asistanı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsunuz. İşte böyle bir his. Kariyeriniz sizin hayatınızdır. Sizi en çok tanımlayan şeydir."

Biliyorum. Ben de bunu yapabilecek güce sahip olduğum için onunla uğraşmakla tehdit ettim.

"Reese sana hamile olduğunu söylediğinde nasıl tepki verdin?"

Soruma vereceği yanıtı nefesimi tutarak bekliyorum. Onunla Reese hakkında konuşmuyoruz çünkü o da bizimle Reese hakkında konuşmuyor. Artık konuşmuyor. Sadece Stella ile ve o zaman da sadece Reese'in Stella'yı ne kadar çok sevdiği ve onun da Reese'i ne kadar çok sevdiği şeklinde. Landon'ın acısı ve suçluluk duygusu içinde büyüyor ve yaptığımız hiçbir şey buna yardımcı olamadı.

"Yirmi yaşındaydım ve üniversitedeydim," diyor sesinde alışılmadık bir mizahla. "Çıldırılmışım. Hayatımızın daha başlamadan bittiğini düşündüm. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da ona deliler gibi aşık olduğumdu. Çocuklarımın gelecekteki annesi sadece o olabilirdi, bu yüzden neden onları genç yaşta doğurmayayım ki?"

Bunu söylerken kalbim çok acıyor. Landon'ın yaşadığı onca şeyi düşündüğümüzde hepimizin hissettiği ezici bir mengene.

"Ve şimdi Stella var."

Kahvesinden bir yudum daha alır. Boğazını temizler. "Artık Stella'ya sahibim. Ve onunla birlikte Reese'den geriye kalan tek parça. Kesinlikle planladığımız gibi olmadı, ama nasıl olduğunu ya da şimdi Stella'ya sahip olduğumu asla değiştirmedim. O benim dünyam. Hayatımın en güzel parçası."

"Üniversiteyi bitirdiniz. Tıp fakültesini, ihtisası ve zorlu bir bursu bir bebekle, sonra yürümeye başlayan bir çocukla ve sonra da bir çocukla tamamladın. Bunu nasıl başardın? Yani, biliyorum, ama ben pek yanında değildim. Burada değildim, o yüzden göremedim."

"Yardım aldım, Carter. Çok fazla yardım aldım. Annem ve babam vardı, dadılar tuttum ve Stella'yı hastane kreşlerine yerleştirdim. Paraya sahip olmak yardımcı oluyor ve bunun asla endişelenmem gerekmeyecek tek şey olduğunu biliyordum. Stella asla kaybettiği annesinden başka bir şey istemeyecekti."

Başımı eğiyorum ve onun yanımda gerildiğini hissediyorum. Landon bu konuda konuşmaktan nefret ediyor ama bunu benim için yapıyor. Kardeşlerimin bana duyduğu sevgi ve karşılığında benim hissettiğim sevgi bazen beni şaşırtıyor.

İç geçiriyor, elindeki bardağı ileri geri kaydırıyor. "Doğrusu, korkunçtu. Hayatımın aşkını yeni kaybetmiştim ve birden tıp fakültesini bitirmeye çalışan bekar bir baba oluvermiştim. Hiç uyumadım. Neredeyse hiç yemek yemedim. Ama yapmam gerekeni yaptım ve başardım. Vazgeçmeyi, daha kolay bir uzmanlık alanına girmeyi ya da tıbbi tamamen bırakmayı düşündüm ama Stella için böyle bir baba olmak istemedim."

"Grace'in endişelenmesini istemiyorum. Ama kendisine ve vücuduna yükleyeceği ekstra yük ve stres konusunda endişeliyim. O epileptik. Hastanede geçireceği onca saatin ve hamile olmanın ona ve bebeğe ne yapacağından korkuyorum."

"Ona böyle mi söyledin?"

"Hayır. Ona çalışma saatlerini ve ameliyatlarını azaltacağımızı söyledim. Şimdi gitti ve nerede olduğunu ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Ağzını kapatarak ve sevdiğin kadına güvenerek. O konuşurken dinleyerek ve kendinizi değil onu düşünerek. Size güvenebileceğini ve size açılabileceğini davranışlarınızla ona göstererek. Neredeyse tüm hayatı boyunca epilepsi hastasıydı ve ne yaptığını biliyordu. O yapmaz

nöbet geçirmesini sizin istediğinizden daha fazla istemiyor."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, ben bir doktor gibi düşünmüyorum. Kadını için endişelenen bir adam gibi düşünüyorum. Bebeği için.

"Yüz kişi Oliver'la birlikte olduğunu söylüyor. Sen bana geldin. Ona gidiyor. O akıllı ve kendine nasıl bakacağını biliyor. O yüzden o kısmı kafandan çıkar. Benim tavsiyem dinlemen ve konuşman, dikte etmen değil. Carter, sen altı çocuklu bir ailenin ortanca çocuğusun. Sesini duyurmak için her zaman diğerlerimizden daha yüksek sesle kendini savunmak zorundaydın. Dinlememizi sağlamak için bir şeyler talep etmek zorundaydın - ki bunu nadiren yapardık. Sen Grace olsaydın, birinin gelip sadece işini değil, hayatını da nasıl yaşaman gerektiğini emretmesini ister miydin?"

Tabureye oturup Grace'i düşündüm. Ne kadar inatçı ve dik başlı olduğunu. Israrcı.

İkimiz de bu konuda birbirimize benziyoruz.

Kontrol, geliştiğimiz şeydir.

Eğer onu elimde tutmak istiyorsam, ona güvenmeyi öğrenmeliyim. Etrafta tepinmeye, ağırlığımı ve konumumu ortaya koymaya devam edersem bunu yapamayacak. Grace'e güvenmiş olsaydım benden hiçbir şey saklamazdı çünkü karşılığında o da bana güvenirdi. Ona ortak olmasını istediğimi söyledim ve şu ana kadar bu konuda pek başarılı olamadık.

Birbirimizle hâlâ çok yeniyiz.

Açıkçası, çözmemiz gereken çok şey var.

Ama önce onu işlerin değişmek üzere olduğuna ikna etmeliyim. Artık saçmalık yok. Daha fazla oyalanmak yok. Artık kaçmak yok. Öğrenmesinin zamanı geldi... o benim.

I Carter'ı bütün gün başarıyla atlattım. On bininci aramadan sonra, Oliver'da olduğumu ve düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu belirten bir mesaj attım. Kendimi

Onu bu kadar uzun süre görmezden geldiğim için kötüydüm. Onu incitmeye çalışmıyordum, bunu asla yapmak istemezdim. Sadece her şey üzerime paraşütle inmiş gibi hissediyorum ve nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var. Yeniden toparlanmak ve kontrol edilme şansı sıfır olan bu durumu kontrol altına almak için bir dakikaya.

Bana iş programımı kısmak zorunda kalacağımızı söylemesi kırılma noktam oldu. Bunu bana söyleyene kadar kırılmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmemiştim ve kendimi tamamen kaybettim.

Oliver'ın Chestnut Hill'deki evine Uber'le gittim - bu sefer telefonumu ve çantamı yanıma alacak kadar akıllı olduğum için şükrediyorum. Çağrım üzerine alarmı kapattı ve benim için ön kapının kilidini açtı. Gecenin bir yarısı neden ona koştüğümü sormadı. Kardeşine ne olduğunu da sormadı. Sadece bana sarıldı ve konuşmaya hazır olmadığını bildiği için beni misafir odasına götürdü.

O sabahın geri kalanını bir şeyler düşünerek geçirdim. Ne istediğime, nasıl istediğime ve bunu nasıl gerçekleştireceğime karar verdim.

İşin iyi tarafı kan tahlillerim geldi. HCG (vücudunuzun hamileyken ürettiği hormon) seviyemin 7500'ün üzerinde çıkması dışında her şey normal.

Kesinlikle hamile.

Bu sabah hastaneye gittim ve bu sayıların ilk testime göre arttığından -umarım iki katına çıkar- emin olmak için testi tekrarladım. Şimdi buradayım, nöroloğumun önünde oturuyorum.

Hâlâ bir kadın doğum uzmanı ya da ebe bulmam gerekiyor. Hangi genetik testlerin yapılmasını istediğimi düşünmeliyim. Cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimi. Ama bu randevunun önce gelmesi gerekiyordu. Bu hamilelik için epilepsimi göz önünde bulunduran güvenli bir plan yapmam gerekiyor. Ayrıca çalışmamın güvenli olup olmadığını da bilmek istiyorum. Olmadığını söylerse dinlerim.

Kalbimi kıracak ama bebek önce gelir.

"Beni araya sıkıştırdığınız için minnettarım," diyorum Dr. Bates'e, daha çok insanları elektrikle öldürdükleri gibi hissettiren ofis koltuğunda dik oturarak.

"Benim için bir zevk. Bugün buraya neden geldiğinizi söyleyin.

Başka bir nöbet daha mı geçirdin?"

"Hayır. Hamileyim. Yaklaşık altı haftalık."

"Anlıyorum." Rahat ofis koltuğunda arkasına yaslanıp hafifçe sallanıyor. "Ve epilepsinizin hamileliği nasıl etkileyeceği konusunda endişelisiniz?"

"Evet. Nörolojik açıdan ne gibi önlemler almam gerektiğini bilmek istiyorum. Hangi şeyleri yapmakta hala güvendedeyim."

"Epilepsili hamile kadınların tedavisinde öncelikli hedef uygun nöbet kontrolüdür. Bununla birlikte, reçete ettiğimiz ilaçların çoğu büyümekte olan fetus için tehlikelidir. Bazıları folik asit gibi temel vitaminlerle etkileşime girer. Hamilelikteki psikolojik, hormonal ve farmakokinetik değişiklikler nöbet aktivitesini artırabilir. Ancak bunun

dışında

Geçirdiğin o nöbet ve ihtiyaç duydukça aldığın benzolar yüzünden yaklaşık bir yıldır düzenli ilaç kullanmıyorsun."

"Kesinlikle mecbur kalmadıkça yeni bir şeye başlamamayı tercih ederim."

"Hayır. Bunu tavsiye etmiyorum. Bu ilaçların yükleme dozları tek başına güvenli değil. Üçüncü üç aylık döneminiz başka bir sorun, eminim biliyorsunuzdur, ancak bunu yaklaştığında ve vücudunuzun hamileliğe nasıl tepki verdiğini gördüğümüzde ele alabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, şu anda en iyi tedavi yönteminiz, son dört yıldır yaptıklarınıza aynen devam etmektir. Egzersiz yapın. İyi beslenin. Alkol ya da uyuşturucu kullanmayın, ama hamileliğinizde bu zaten belli. Vücudunuz size ihtiyaç duyduğunu söylediğinde uyuyun ve mümkün olduğunda biraz daha fazla uyuyun. Dikkatli olun, hafif veya şiddetli herhangi bir endişe verici semptomunuz varsa, bu planı yeniden ele almamız gerekecektir. Düzenli EEG çektirmek istiyorum. Doğru yolda olduğumuzu teyit etmek için ayda bir diyelim."

Bir nefes üflüyorum ama hemen geri çekiyorum. Ellerim sandalyenin ahşap kollarına yapışıyor, kavrayışımın altında gıcırdayan eski ahşabı beyaz parmaklarımla kavıyorum. "Peki ya iş?"

Bilerek sırtıyor, endişemin tam olarak ne olduğunu okuyor. "İhtisasınıza neden devam edemediğinizi anlamıyorum. Ben olsam fazladan vardiya almazdım ve bahsettiğim gibi fazladan molalara, dinlenmeye ve atıştırma lıkılara ihtiyacın olacak. Ama bunu zaten iki yıldır yapıyorsunuz, Grace ve ondan önceki tıp fakültesi. Vücudun muayenelerinin zorluklarına alışkın. Bence iyi olacaksın."

Ofisinden çıkarken kendimi yüceltilmiş hissediyorum. Aklanmış. Artık geri dönüş yok. Tutku ve aşk. İkisi de Carter'ın hâlâ aynı fikirde olmasını umuyorum.

Yine de onu arayacak gücü kendimde bulamıyorum. Kızgınlım. İncindim. Sözleri, son nöbetimden sonraki davranışları, hiçbiri büyük bir güven uyandırmıyor. Onunla iletişim kurmam gerektiğini biliyorum.

daha fazla, bunu kabul ediyorum, ama yaptığım her şeyi kontrol etmeye ve ele geçirmeye çalışmaktan vazgeçmeli. Güven iki yönlü bir yoldur ve ikimiz de henüz bu ayrımı aşmış değiliz.

Sanki Janet'ın Carter hakkında bana söylediği her şey doğruymuş gibi ve ben buna izin veremem. Vermeyeceğim. Beni elinde tutmak istiyorsa, benimle birlikte çalışmak zorunda, bana karşı değil.

Öncelikle ona Luna Longbottom'ın kesinlikle hamile olduğunu, muhtemelen altı haftalık olduğunu söylemem gerekiyor. Ona bir sürü şey söylemem gerekiyor. Ve varlığımın her zerresi onun için ağrırken... korku içinde kayboluyorum. Zaten yapmakta olduğu şeye devam edeceğinden korkuyorum - beni dışarı itmesinden. Bunu yaparak bana bir seçim yaptırmasından korkuyorum. Kariyerim ya da kendisi.

Ya Carter'a umutsuzca aşık olmak, ona her şeyimi vermek en büyük hatam olursa?

Olabilir.

Gerçekten olabilir.

Ama birini ya da diğerini seçmeyi reddediyorum. İkisini de istiyorum.

Bir inanç sıçraması yapmalıyım. Başından beri beni istediğini söylüyor. İçten içe istediğini biliyorum. Ben engel oldum. Artık değilim. Ben hazırım. Bu bebeği öğrenmeden önce bile, sanırım oradaydım. Biraz zaman aldı, savaş yaralarının iyileşmesi uzun sürer ve iyileştikten sonra bile iz bırakırlar.

Ama geçmişimin yaralarının geleceğimi belirlemesine izin veremem. Bunu yaparsam çok şey kaçırmam.

Carter'ı kaçıracığım ve bu en büyük hata olur.

Çiftçi pazarında dolaşırken iç gözlemlerimde kayboldum. Bu bebek hakkında. Carter hakkında. Hayatımın bir sonraki bölümünün neye benzeyeceği hakkında. Akılda tutulması gereken çok şey var. İşlemek için neredeyse çok fazla. Özellikle de bu kadar belirsizlik varken. Eve gidip Carter'la yüzleşmeye hazır olduğuma karar verdiğimde artık çok geçti.

Hızlı ve kolay bir şeyler yemek istediğim için Dunkin Donuts'ta duruyorum ve bir muffin alıp eve giderken yiyorum. Pek iyi ya da sağlıklı bir akşam yemeği sayılmaz ama yarından itibaren her şey değişecek. Düzenli yemek yiyeceğim. Sağlıklı yemekler, ne yazık ki artık abur cubur yok. Kendim ve bu bebek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Hepimiz için.

Sonunda dairenin kapısını açarken düşüncelerim savaşıyor, sinirlerim geriliyor. Hiç yanılısamam yok. Onu terk ettiğim ve aradığında açmadığım için fevkalade kızgın. Çok öfkeliydim ve o anda ağzımdan çıkacak herhangi bir şey bizi daha fazla incitebilirdi.

Hayır. Bu mesafe çok önemliydi.

Kafamı ve kalbimi düzeltti. Başkalarının düşünceleri ya da fikirleri bana ağırlık yapmadan kendi başıma düşünmemi sağladı.

İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve anahtarlarımı antre masasının üzerindeki küçük kaseye bırakıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp sessizce mutfığa ve büyük odaya doğru ilerlerken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Carter orada duruyor, saçları darmadağınık, üzerinde pazen bir pijama pantolondan başka bir şey yok.

Gözlerindeki bakış beni kendime getiriyor. Tek bir kelime bile etmesine gerek kalmadan ateş ve gök gürültüsü, yüksek sesle ve patlayıcı bir şekilde nefes alıyorlar. Hava değişiyor, kargaşayla çatırdıyor, nefeslerim kesik kesik geliyor.

Sanki bana saldırmaya hazırmış gibi öne doğru atılıyor ama kısa kesiyor. Yoğunlukla, şehvetle, aşkla yanıp tutuşuyor, sanırım. Ama tüm bunların altında sorular gizleniyor. Potansiyel kalp ağrısı tehdidi. Arkamdaki duvara çarparak bir adım geri çekiliyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama bu seviyede bir soğukluk değildi.

Geri dönüş yok.

"Carter," diye başlıyorum, dudaklarımı yalayarak. "I-"

Bir saniye içinde önümde duruyor, parmakları dudaklarımın üzerinde gezinirken koyu renk gözleri görüşümü tüketiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor ama anlamı çok açık.

Henüz değil. Bu gece olmaz.

Kendimi zorladım, kafamda mükemmel bir senaryo yarattım ama o bunu duymak istemiyor. Ağlamamak için elimden gelen her şeyi yaparken yüzüm yanıyor, gözlerim ve burnumun ucu kavruluyor.

Dizlerim titriyor ve tam onu itip kaçmak üzereyken, "Benimle gel" diye fısıldıyor. Parmakları benimkileri kavriyor, nazıkçe sıkıyor. Sesi alçak ve yumuşak, ama beni o kadar derinden etkiliyor ki, bizi mutfaktan geçirmesine, koridordan aşağıya ve yatak odasına götürmesine izin vermeye zorluyor.

Etrafıma bakındığımda bornozumu açık dolap kapağının arkasında asılı buluyorum ve en son giydiğimde orada bırakmadığıma eminim. Banyoya girdiğimde dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Bütün eşyalarım burada. Banyo malzemelerim, saç kurutma makinem, hepsi.

Beni kendi odasına mı taşıdı?

Bir şey göğsümdeki huzursuzluğu biraz olsun hafifletiyor.

Carter beni istiyor.

Geri döneceğimi biliyordu. Bana zaman ve yer veriyordu. Tam olarak istediğim şeyi. Ve duşa başladığında, bize biraz daha fazlasını veriyor gibi görünüyor. Bu gece söz yok. Sadece basit, anlaşılır hareketler ve başka bir şey hissettirmeyen eylemler.

Beni soyuyor, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmaya özen gösteriyor, giderken karnımın alt kısmını öpüyor ve okşuyor. Bu sırada karnım titriyor, gözyaşlarım bir kez daha tehdit ediyor. Sırada tişörtüm ve sütyenim var ve ben onun önünde tamamen çıplak kaldığımda o da soyunuyor, duşu başlatıyor ve ılık spreyin altında bana rehberlik ediyor.

Elleri saçlarımı karıştırıp ıslatırken ve şampuanla masaj yaparken gözlerim kapanıyor. Onun şampuanı, gerçi benimki şimdi onunkinin hemen yanında. Mağara adamım iddiasını ortaya koyuyor, beni kokusuyla damgalıyor ve bu konuda hiçbir şikayetim yok. Onun sahiplik damgası, nefes almak için yutkunmak zorunda kalana kadar göğsümü sarıyor. Tüketiyor. Çiğ. Tutku dolu ve merhametsiz.

Kemiklerimi sızlatıyor ve şimdi gözyaşlarımı durduramıyorum. Düşüyorlar, bazıları sessiz, bazıları değil.

Carter durmuyor. Şampuanı yıkıyor ve saç kreminde başlıyor. Sırada vücut yıkaması var, dokunuyor, kokulu köpüklerle oyalanmadan beni okşuyor. Bunda cinsel bir şey yok. Amaca yönelik ve bu beni farklı bir seviyede etkiliyor.

Carter ve ben en başından beri birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk.

Beni buraya, odasına taşıdı ama beni öpmedi. Ateşli gözleri aradı ama keşfetmedi. Bu, benimle ilgilenmek istediğini mi kanıtlıyor - beni seksten ve eğlenceden daha fazlası için mi istiyor - yoksa ben sinirlenip kaçtığım ve şimdi sadece bebek babası rolünü oynadığı için o tarafımızla işi bitti mi?

Ürperiyor ve titriyorum, sorularıma yanıt arıyor ama sesimi çıkarmayı reddediyorum. Konuşmuyor. Ne bir kelime ne de bir ses. Sadece mermere çarpan su ve gözyaşlarım sessizliği bozuyor.

Bu gece eve geldim, onun için savaşmaya, ona hazır olduğumu ve bunu istediğimi söylemeye hazırdım. Onun için. Ve şimdi buradayız ve ben... Yaptığımı söylediği her şeyi yapıyorum. Fazla düşünüyorum ve düşüncelerimin kötü yerlere sapmasına izin veriyorum. Ama bunu yaptığımı biliyor. Biliyor! Ve hala sessiz kalıyor, konuşmama izin vermiyor.

Su aniden kesiliyor, klimalı serin havanın öpücüğü tenime çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Carter beni kabarık beyaz bir havluya sarıyor, bir diğeri de saçlarım için ve sonra belinde bir havluyla gidiyor.

Döndüğünde üzerinde boxer külottan başka bir şey yoktu ama tişörtlerinden biri ve benim külotumdan bir çift vardı. Özel bir şey değil. Sadece düz bir saten tanga, çünkü genelde sadece onları giyerim.

Gözlerine bakamıyorum.

Saçlarımı ve dişlerimi fırçalarken aynada kendimle karşılaşamıyorum.

Ben böyle olacağını düşünmemiştim. Hızlı sözler ve keskin diller bekliyordum. Ateş, tutku ve aşk bekliyordum. Carter son derece hassas ve bu beni tamamen şaşırtıyor. Başka bir gece olsa bunu hoş karşılardım ama bu gece değil.

"Carter?" Işıklar kapandığında ve onun yatağındayken, kollarını bana dolamış, göğsünü sırtıma yaslamışken nihayet başarabiliyorum.

"Şşşt," diye susturur. "Bu gece olmaz, tatlım. Bu gece sadece biraz dinleneceğiz. Dinlenmeye ihtiyacımız var."

Boynumun kıvrımına bir öpücük bırakıyor ve sonra yerleşiyor, bana sarılıyor, zihinsel ve fiziksel olarak bitkin bedenimi sonunda uykuya yenik düşmeye zorluyor. Beni çaresiz bırakarak. Sersemletti. Daha fazla soru ve cevapsızlıkla boğuşurken.

Bunu düzeltmek için çok geç olduğundan korkuyorum.

Özellikle de yalnız uyandığımda onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğimde.

S Ameliyathaneden çıkarken, günün son hastasının sezaryene ihtiyacı vardı, nefes egzersizlerimi yapmak için sessiz bir an ayırarak ameliyattan çıktım. Hiç hissetmedim

Bütün gün başım döndü ve sanırım bunun nedeni deli gibi su içmem ve normalde yiyeceğimden daha fazla atıştırmalık yemem.

Ama artık günüm bittiğine göre nereye gitmem gerektiğinden emin değilim. Carter'lara dönersem hangi yatak odasında uyuyacağımdan. Emin olduğum bir şey var, önümüzde konuşacak çok şey var. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu. Bu sabah neden orada olmadığını.

Bugün birbirimizi işte gördük, kedi fare oynuyorduk, o kendi işini yapıyordu, ben de kendi işimi. Beni hiç aramadı. Bugün bana söylediği tek şey, bir protein barı mideye indirip ardından su içerken kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sormasıydı.

Ona bir baş selamı verdim, o da bana bir baş selamı verdi ve hepsi bu kadar.

Bana istediğim alanı verdi. Çok fazla boşluk. Daha fazla arama yok. Artık mesaj yok. Artık beni aramak ya da gizli bir köşede unutulmam için öpmek yok.

O an. İlk kez istediğimi yaptı ve ben buna dayanamıyorum.

Onu koridorda kovalamak, köşeye sıkıştırmak ve deli gibi öperken dövmek istiyorum. Adamı istiyorum ve ona kızgınım, korkuyorum, kafam karışık ve sadece sikişiyorum. Bozuk bir plak gibi hissediyorum. Tony'den kaçtığımdan beri tek hissettiğim korkmuş ve kafamın karışmış olması.

Siktir et. Ben eve gidiyorum. Onun evine. Yemek yapacağım ve sonra konuşacağız. Bu Soğuk Savaş başka bir şeye dönüşmeden önce bunu çözeceğiz. Uzaklaşma.

Tam çıkmak için döndüğümde bir el kolumu kavıyor ve beni koridor boyunca soyunma odalarına doğru sürüklüyor. Carter beni bırakıyor ve sert bir şekilde kapıyı işaret ediyor. "Git duş al. Üstünü değiştir. Hemen yap."

Tamam. Bu burada bitiyor.

Ona doğru adım atıyorum, vahşice yakışıklı yüzüne ve bedenimi mümkün olan en iyi şekilde ürpertmeyi asla başaramayan yoğun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Carter, sen ve ben konuşmalıyız. Kavgaya etmemeliyiz.

Sessiz kalmamalıyız.

Lütfen beni dinleyin."

Ters ters bakıyor, başımın arkasını tutuyor ve dudaklarını kulağıma götürüp sertçe nefes veriyor. "Git duş al ve dolabında ne varsa giy." Bu sözlerle birlikte fırlayıp gidiyor ve itiraf etmeliyim ki, sinirlendiği zaman çok ateşli oluyor.

Yine de, eğer böyle olacaksa, önümüzde uzun bir gece olacak.

Ta ki dolabıma bakıp ince kırmızı elbisemi ve onunla uyumlu topuklu ayakkabılarımı keşfedene kadar. Sütyen yok. Külot yok. Gerçi dolabımda bir takım olduğunu biliyordum. Burada bir sürü başka kıyafetim de vardı.

Carter Fritz görünüşe göre bu gece kirli oynamak istiyor ve ben de buna varım.

Duş alıyorum, bacaklarımı tıraş etmeye özen gösteriyorum ve ardından uzun sarı saçlarıma fön çekiyorum. Sırada makyaj var ve ben hala

Havlu. O elbiseyi iç çamaşırsız giyebilirim. Hatta bana dokunsa da dokunmasa da bu yüzden bütün gece ıslak kalabilirim. Ama asla acele ederek bunun için endişelendiğimi anlamasına izin vermeyeceğim.

Hayır. Otoriter ve huysuz piç beklemeyi hak ediyor.

Ama lüks ipeksi kumaş vücudumdan aşağı kaydığı anda, umduğum gibi soğukkanlı davranamayacağımı anlıyorum. Elbise tasarımcı işi, pahalı, vücudumun her kıvrımını mükemmel bir şekilde şekillendiriyor. Malzeme uyluğumun ortasına, sırtımın alt kısmına ve göğüslerimin arasındaki çukura mutlak bir hassasiyetle vuruyor. Cin gibi seksi topuklu ayakkabılar bacaklarımı kilometrelerce uzun gösterirken yükseklik katıyor. Bugün on iki saat boyunca ayakta olmam ve bu kötü çocukların ayak parmaklarımı sıkıştırması umurumda bile değil.

Şimdi buradan bu şekilde çıkmak zorundayım. Kimse görmesin diye bunun üzerine laboratuvar önlüğümü giymeliymişim gibi hissediyorum ama Carter onu da almış olmalı.

Dudaklarımı kırmızıya boyuyorum ve aynada kendime göz kırpmadan önce onlara bir şaplak atıyorum.

Ateşli bir elbise ve harika bir çift topuklu ayakkabının insanı inkar edilemez bir şekilde seksi hissettirmesinin sebebi nedir? Yoksa bunları bana alan ve dolabımdaki diğer tüm giysiler eksik olduğu için bunları giymekten başka seçeneğim olmadığını söyleyen adam mı?

Carter karşı duvarın dibinde durmuş beni bekliyor ve ona iyice baktığımda tüm havam ciğerlerimi terk ediyor. O da duşunu almış, koyu renk bir takım elbise giymiş, beyaz düğmeli bir gömlek giymiş ve kravat takmamış. Ve size söyleyeyim, adam takım elbise giyebiliyor. Sanki vücudu için özel olarak yapılmış gibi - ki muhtemelen öyleydi.

Koyu renk saçları hâlâ nemli, pürüzsüz yüzüne doğru taranmış, keskin açılı çenesi sımsıkı kilitlenmiş, ateşli bakışları üzerimde geziniyor. Duvarı itiyor, gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla bana doğru yaklaşıyor. Elleri etrafımda dolaşıyor

Belimden yukarı doğru kayarak sırtımdaki çıplak et çizgisini yakaladı.

"Carter," diye tıslıyorum, çılgınca etrafıma bakındığımda koridorun boş olduğunu görüyorum. "Bizi yakalatacaksın."

Ağzı dudaklarımın üzerinde geziniyor, dokunmadan içime doğru nefes alıyor. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun. Ve bu elbisenin altında hiçbir şey olmadığını bilmek beni bütün gece sertleştirecek." Kalçalarını içime sokarak ne kadar sert olduğunu kanıtlıyor ve ben de karşılık olarak inliyorum. Yumuşak dudakları boynumun kıvrımına düşüyor ve sonra elimi tutup parmaklarımızı iç içe geçiriyor. "Akşam yemeği için hazır mısınız?"

Akşam yemeği mi? Şaka mı yapıyor?

"Gerçek yemekten mi bahsediyoruz?"

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin." Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca, önce biraz oynarız diye düşünmüştüm."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Boston Limanı'ndaki yeni kumarhaneye vardığımızda çabucak öğreniyorum. Carter'ın benim için bir planı olduğunu da öğreniyorum. Bana işkence etmek için bir plan. Beni neden iç çamaşırsız bıraktığını anlamaya başlıyorum. Neden dün gece benimle konuşmadığını ve bu sabah ortadan kaybolduğunu.

Ceza.

Arabasından indiğimiz andan itibaren Carter'ın elleri üzerimdeydi. Yanından geçtiğimiz herkese zararsız görünen dokunuşları - belim, omzum, omurgam - vücudumdaki her zevk sensörünü harekete geçiriyor. O da bunu biliyor. Konu ona verdiğim tepki olduğunda onu kandırmak mümkün değil.

Hissettiği ve duyduğu her titreme ve hızlanan nefes.

Eli omzumdan geçip ensem boyunca ilerliyor, saçlarımı da alıp karşı omzuma koyuyor. Dudakları artık açıkta kalan boynumda geziniyor. "Yemekten önce biraz kumar oynayalım mı?"

Onu öldürmeye hazırım.

"Sen ne istersen." Sesim utanç verici derecede kararsız.

Bana karşı sırtlıyor, dili bir hamle için dışarı çıkıyor ve meme uçlarım acı verici bir şekilde geriliyor. Aşağıya bakıyorum, neredeyse fark edilmeyecek durumdan hindi bitti durumuna nasıl geçtiklerini fark ediyorum. "Bu İşkence, değil Öyle mi? İstemek bir şey sen yapamam

var," diye mırıldanıyor bana karşı.

Gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken omuriliğimi bir ürperti kaplıyor, öyle ki neredeyse gazinoda bir alev topuna dönüşüyorum.

"Beni cezalandırdığını biliyordum," diye suçluyorum.

"Hayır tatlım. Bu sadece ön sevişme. Ceza sonra gelir."

Aman Tanrım.

"Oyununuz nedir?" diye soruyor, kolunu önümüze uzatarak kaygısız haline geri dönüyor. Bu konuda ciddi.

Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım şu anda benim sorum bu. Ne yapıyorsun?"

"Seninle akşamın tadını çıkarıyorum. Keyifli vakit geçirmiyor musun?" Sert parmak eklemleri kolumda geziniyor, başparmağı göğsümün yan tarafını sıyırmak için dışarı çıkıyor.

"Senden nefret ediyorum."

Kıkırdıyor ve beni hareket dolu ana kumarhane katına yönlendiriyor. Işıklandırma sessiz, neredeyse yumuşak, şatafat yerine lüksü hedefliyor. Slot makineleri bile tipik gürültülü, çın çın ötenlerden değil.

"Craps? Blackjack? Rulet?"

"Carter?"

"Hmmm. Pek kumarbaz değilsin o zaman? Şansını denemekten ve kaybetmekten çok mu korkuyorsun? Al bakalım." Cüzdanını arka cebinden çıkarıp bir yığın banknot çıkardı, hepsi de yüzlüktü. "Git birini seç. Bir bahis oyna. Sonra yemek yer ve konuşuruz."

Elindeki bir tomar paraya bakıyorum. Şaka yapıyor olmalı.

"Yapamam... hayır. Bunu yapamam." "Elbette yapabilirsin. Sadece para."

Gözlerinin içine bakıyorum ve sonra odanın içinde

dolaşıyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım." "En sevdiğin numara ne?"

Dudaklarımı yalıyorum, önümde durup gözlerimin içine bakarken kalp atışlarım daha da hızlanıyor. "Sekiz."

"Sekiz," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Sekiz o zaman." Elimi tutarak beni rulet masasına doğru götürüyor, tam da dağıtıcı beyaz topu hareketli çarkın üzerine bırakmaya hazırlanırken. Oyuncular farklı renklerdeki çipleri kaydırarak çeşitli sayıların üzerine diziyorlar.

"Carter. Bunu yapamayız. Bu çılgınlık. Böyle şeyleri kimse kazanamaz. İhtimaller..."

"Otuz yediye bir," Carter malzemeleri. "Biliyorum. Ama bazen ihtimaller aleyhinize görünse bile oynamaya değer. Bir sayı yerine siyahı mı yoksa kırmızıyı mı tercih edersin? Bana güvenli oynamak gibi geliyor ama karar sizin."

"I..."

Carter elimi tutuyor ve parayı elime sıkıştırıyor. "Bu senin Grace ve daha fazla kazanmamız ya da hepsini kaybetmemiz umurumda değil. Risk al."

Risk almak. Özellikle iyi olduğum bir şey değil.

"Tamam." Parayı elime sıkıştırıp yeşil keçenin üzerine bırakıyorum.

Satıcı paraları sayarak dağıtıyor. "1200 doları değiştiriyorum." İki yüz dolar mı?!

Aniden önüme bir yığın fiş düşüyor ve top çarkın etrafında dakikada bir mil hızla dönerken hızla hareket ediyorum, yığının yarısını sekize ve diğerini kırmızıya koyuyorum, bunun şansımızı artıracaklarını ve bir şeyler kazanacağımızı umuyorum.

"Başka bahis yok," diye sesleniyor krupiye ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Hayatımda hiç bu kadar pervasız olmamıştım. Ne parayla ne de başka bir şeyle. Ailemin çok parası vardı ama hiçbir zaman benimmiş gibi hissetmedim. Ben hep onların yüküydüm. On sekizime bastığım anda benimle işleri bitti, asla arkalarına bakmadılar.

Carter'ın değerini biliyorum. Yani, en azından ailelerinin değerini - Forbes'un dünyanın en zenginleri listesinde on ikinci sıradalar. Abbot-Fritz'ler delicesine zenginler. Mega milyarderler. Ama ben onları hiç bu şekilde d   nmedim. Oliver her zaman Oliver'dı ve Carter da her zaman onun ağabeyi ya da benim katıldığım ya da şimdi benim...

Arkama geçip vücudumu tekrar onunkine bastırıyor. Kıçımın kıvrımıyla o kadar m kemm l bir şekilde aynı hizaya gelen hala sert aletine... Eğer bu kadar gergin olmasaydım tam burada inlerdim.

" zleyemem."

"Gözlerini a ve izle," diyor Carter, yanağını yanağıma dayayarak. "Seninle her birlikte olduğumda böyle hissediyorum. Kalp atı larım hızlanıyor, avularım terliyor. Kazanacağı mı ya da kaybedeceğimi asla bilemediğim bir bahissin. Beni konfor alanımın çok ötesine, neredeyse acı noktasına kadar zorluyorsun. Beni delirtiyorsun. Beni sonuna kadar korkutuyorsun. Ve ne olursa olsun, sana karşı hep yanlış şeyler söylüyor ve yapıyorum. Ama sen uurucusun, Grace. Lanet olası bir yüksek. Tekrar tekrar almaya değer bir risk."

Tanrım. Bu adam. "Carter."

"Seni istiyorum. Bebeğimizi istiyorum. Her şeyi istiyorum. Eğer sana sahip olamazsam, bu hayatın benim için hiçbir değeri yok. Benimle risk al, Grace. Kal. Artık kaçmak yok.  htimalleri lehimize çevirelim. Söz veriyorum bu kumara değecek."

Tam o sırada top zıplıyor, rakamlar boyunca tıkırđıyor, birinden diğerine atlıyor. Geriliyorum, di lerim alt dudağımda kenetleniyor. Tam top yere d  erken içimde bir heyecan fırtınası kopuyor.

"Kırmızı otuz altı," diye sesleniyor satıcı ve ben bir çığlık atarak zıplıyorum, kollarında dönüyorum ve benimkini boynuna atıyorum.

"Kazandık. Tanrı'ya   k r." Ona doğru gülüyorum. "Aklımı kaçıracak kadar korkmu tum."

"Ama yine de yaptın ve bak nasıl sonuçlandı. Sen kazandın."

Ona göz kırpıyorum, kalbim dolup taşıyor. "Ben kazandım." Onunla birlikte kazandım.

Şeytanın kendisi gibi sırtıyor. "Bu konuda şanslıydın, Doktor. Gecenin geri kalanının sizin için böyle geçeceğini sanmayın."

L Ast gecesi Grace ile kaynama noktama ulaştım. O kapıdan girdiğinde onunla konuşamadım. Bunu gözlerinde gördüm. Vermeye hazır olduğu savaşı. ama beni görmezden gelerek, beni iterek, aramızda asla olmaması gereken bir mesafeyi koruyarak çok fazla zaman geçirdikten sonra. Evet. Benden bu kadar.

Bana karşı olan hisleriyle savaşıyor - başka bir hata olacağımdan, hayatta kalması gereken başka bir kalp acısı olacağımdan o kadar korkuyor ki, bu noktada, olmayacağımın oldukça açık olduğunu düşünüyorum.

Dün gece eve gelmesi beni şaşırttı ama çok erken ve çok geç oldu. Bütün gece ayakta kalıp onunla konuşamaz ve kavga edemezdim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve doğruyu söylemek gerekirse benim de öyle. Onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Bu işte onunla birlikte olduğumu söyleyebilirim. Ama tüm bunları daha önce duymuş ve yalan olduğu ortaya çıkmış bir kadına, bu kez bunun gerçek ve sonsuza kadar süreceğini göstermek gerekir.

Artık dans etmek yok. Oyun oynamak yok. Artık rol yapmak yok.

"Masanız bu tarafta, Dr. Fritz," dedi hostes, bizi arka tarafa yönlendirirken gözleri açık bir şekilde beni yiyordu

restoranın.

"Teşekkür ederim."

Grace'in eli elimde sıkılaşıyor ve sandalyesine oturmasına yardım etmeden önce onu sıkıyorum.

"Sizin ya da arkadaşınız için getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye devam ediyor hostes, menülerimizi uzatırken.

Grace arkadaş kelimesini duyunca homurdandı. "Hayır, sanırım hepimiz hazırız, teşekkürler."

Hostes sıvışıp gidiyor ve ben de sııtmama engel olamayıp menüyü inceliyormuş gibi yapıyorum. Grace bir şeylerin peşinde olduğumu biliyor, bu konuda pek ketum davranmadım. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Başkası lehine onu işinden uzaklaştırdığımı düşündüğünü biliyorum. Sanırım geçen gece ona söylediklerimin de bundan fazlası olduğuna inanıyor. Ama durumun böyle olmadığını bilmiyor. Bu konuda konuşamadığımı çünkü bazı şeylerin benim kontrolüm dışında olduğunu.

Yarın yoğun bir gün olacak.

"Sana ne güzel görünüyor?" Elim masanın altından kayarak dizini bulduğunda soruyorum. Nefesi duyulabilir şekilde kesiliyor, teni her zamankinden daha sıcak. Elbisesinin altında tamamen çıplak ve bunu sadece o ve ben biliyoruz. "Fileto olabilir diye düşünüyordum?"

Avuç içim, elimi elbisesinin eteğinin hemen altına koyana kadar kalçasında yukarı doğru kayıyor. Bacak bacak üstüne atmış, ben de bacağını dizinden iterek mükemmel bir şekilde açılmasını sağlıyorum.

"Carter?" diye tıslıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Yakalanmaktan hep çok korktum. Sıçrama yapmaktan ve ödülü toplamaktan.

"Hayır mı?" Menümü ve sesimi alçaltarak, bunu gerçekten düşünüyormuşum gibi başımı eğerek soruyorum. "Kötü bir fikir mi? Sence bunun yerine ıstakoz kuyruklarını mı tercih etmeliyim?"

Yanakları gül renginin en güzel tonuna boyanmış, dudakları hafifçe aralanmış, başparmağımın iç uyluğu boyunca ileri geri kaydığını hissettiğinde nefesini içine

çekiyor.

"Sanırım-"

"İyi akşamlar," diye hoş bir gülümsemeyle karşılıyor garsonumuz bizi. "Bizimle ilk kez mi yemek yiyorsunuz?"

"Öyle," diye cevap veriyorum, elimi daha yukarı kaldırarak. Beni itmeye çalışıyor ve ben de kalçasını sıkarak bunun olmayacağını ona bildiriyorum.

"Hoş geldiniz," diye devam ediyor, tamamen kayıtsız bir şekilde. "İkinize de içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Bir şişe şarap ya da belki bir kokteyl?"

"Grace?"

"Benim için sadece biraz buzlu su," diye mırıldanıyor, dokunuşumdan kaçmaya çalışırken boğazını temizlemek zorunda kalıyor, ama hayır tatlım, bu gece değil. Bu gece üstünlük bende. Bu gece onun dengesini bozacak olan benim. Konfor alanının dışına. Yaklaşık iki aydır kafamı ve kalbimi allak bullak etti. Hatta bir yıldan fazladır.

Kalbimi avucunun içinde tuttu çünkü kalbimi ona çok isteyerek verdim.

Karşılığında bunu hissetmesine ihtiyacım var. Benim için.

Onun yanmasını, öfkelenmesini, ölmesini ve benim onun için olduğum gibi yaşamasını istiyorum.

Bu bitmek bilmeyen savaşta yalnız olmadığımı bilmeliyim.

Bana güvenmesine ve benimle olmasına ihtiyacım var. Kahretsin, sadece benimle olmasına ihtiyacım var.

Ama şu anda bunu yapmamak için çok heyecanlıyım. Ona işkence etmek ve aynı nefeste zevk almak istiyorum. Eğlenmek, yaramaz ve spontane olmak istiyorum.

"Ben de aynısından alacağım," diyorum. "Teşekkür ederim."

Bir anda geri döndü, bardaklarımızı buzlu suyla doldurdu, bu sırada gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Mavi ateş. Hem inanılmaz derecede tahrik olmuş hem de çok gergin. Kalbi durduracak, nefesi kesecek kadar mükemmel.

Bunu yaptıktan sonra, spesiyallerin üzerinden geçmesini isteyip istemediğimizi soruyor ve ben de ona bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. O da

Ben diğ er elimle uzanıp bardağımı kaldırıp bir yudum aldıktan sonra bir buz küpünü ağzıma atıyor ve elimle çıkarıyorum.

" ncelikle, işiniz hakkında söylediklerim için  zg n olduğumu belirtmeliyim. Züccaciye dükkanına giren bir boğa gibi koşmak ve yaptığım şey hakkında iki kez düşünmemek benim doğal i g d m. Landon bunun ortanca  ocuk olduğum için olduğunu söyledi. Her neyse. Yine de bunu seninle tartışmak istiyorum. Biraz yavaşlaman gerekirse diye bir plan yapalım. Ama kariyerinde seni yüzde yüz destekleyeceğim. Her zaman. Seni asla geride tutmayacağım ve yeteneğinin en yüksek potansiyeline ulaşmana her zaman yardımcı olacağım. Korktum. Hepsi bu kadar. Ama hatamı anladım ve umarım bu konuda benimle konuşabileceğini hissediyorsundur. Her konuda. Konu bedeninin ve işinin olduğuunda senin kararlarına güveniyorum. Lütfen karşılığında sen de bana güven ve her ikisi hakkında da açık ve dürüst ol."

Yutkunuyor, yüzü şaşkınlıktan çizgilerle kaplı.

Eriyen buz küpünü uyluğunun iç kısmına yerleştirdiğimde bu his daha da artıyor. Dudaklarından bir feryat yükseliyor ve sandalyesinin yüksek arkalığını devirerek geriye doğru sarsılıyor. Küpü daha yukarı kaydırıyorum, teninin sıcaklığı buzu daha hızlı eritiyor ve bacağından aşağı su damlatıyor.

"Beni ıslatıyorsun," diye ciyaklıyor ve ben sırtıtmama engel olamıyorum. Az önce ne söylediğini fark ettiğinde onunki daha güçlü geliyor.

"Amacım bu, tatlım. Seni öylesine heyecanlandırmak, bana muhtaç ve çaresiz kılmak ki bir daha asla benden ka amayacaksın. Benim olduğunu sana tekrar tekrar göstermek, kanıtlamak. Benim olanla ilgilendiğimi."

"Kaçmak istememiştim. En kötü zamanda yanlış bir şey söyledin ve ben de  ıldırdım. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Biraz boşluğa. İşim ve yapmam gereken şeyler hakkında tam bir pislik gibi davranıyordun ve ah!" diye haykırıyor küpü yükselip çıplak amcığında aşağı yukarı kayarken. Dişlerinin arasından titreyen bir nefes emiyor, onun

Gözleri benimkilere yapışmış gibi vahşi. Eli dışarı fırlıyor, masanın kenarını kavlıyor, beyaz örtüyü çekiştiriyor ve yerlerimizi değiştiriyor. "Bizi yakalatacaksın."

"Ne olmuş yani? Umurumda değil. Görmelerini istemediğim hiçbir şeyi kimse görmeyecek. Sen benimsin, Grace. Sadece benim içinsin ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Artık saklanmak yok. Bırakmayı öğren. Bunu benimle yapacak kadar güven bana."

Yukarı ve aşağı, buzı kaydırıyorum, soğuk olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda vücudunun tepkisinden şişmiş klitorisinde ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyebiliyorum. Sıcak girişinde. Küp tamamen erimeden önce bacaklarının arasından çıkarıp tekrar ağzıma atıyor ve emiyorum.

Nefesi kesiliyor, gözleri arzusunun ikiz mavi tabakları.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor lanet garson ve ben bunu burada yapamıyorum. Ona söylemem gereken her şeyi söyleyemem, etrafımız bu adamla çevriliyken ona dokunmam gerektiği gibi dokunamam.

Grace'e bakıp gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor, aramızdan milyonlarca şey geçiyor. "Biliyor musun?" Garsona diyorum ki. "Sanırım akşam yemeğini pas geçeceğiz. Sebep olduğumuz tüm sorunlar için özür dilerim." Ayağa kalkıyorum, masaya iki tane yüz dolarlık banknot atıyorum ve sonra ona doğru uzanıyorum. Grace hemen elini benimkine koyuyor ve sonra el ele, gülerek ve nefes nefese dışarı koşuyoruz.

Eve dönerken yiyecek bir şeyler aldım ve sırayla birbirimize tavuklu sandviç ve patates kızartması yedirdik.

Ama karanlıkla yıkanan daireye girdiğimiz anda, tüm bu mizah anında yok oluyor. Önce bir adım, sonra bir adım daha atıp ellerini göğsüme koyduğunda aramızdaki gergin hava çatırdıyor, avuç içleri düz ve gözleri benimkilerde.

"Seni yatak odama taşıdım," diyorum ona, ama bunu zaten bildiğini biliyorum. Bu birinci adımdı. "Buranın bizim yatak odamız olmasını istiyorum. Ve yanındaki küçük ofisin de, eğer karar verirsek

Bu dairede kaldıktan sonra burayı bebek için bir çocuk odasına dönüştürmek istiyorum - hamilelikle ilgili her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu öğrendiğimizde. Gerçek bir biz olmamızı ve bir aile olmamızı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diyor ve bu sözler beni kesinlikle şaşırtıyor. Milyon yıl geçse de onun da böyle hissedeceğini düşünmemiştim. Hayatımın savaşına hazırlanıyordum. "Bunu senin için zorlaştırdığımı biliyorum. Her fırsatta direnç gösterdiğimi biliyorum. Ama bunun tek nedeni aramızdaki her şeyin en başından beri ne kadar doğru hissettirdiğinden korkmam ve yargılarıma güvenmememdi. Pek çok kez terk edildim, geride bırakıldım ve göz ardı edildim. Hepsi de beni sevmesi gereken sevdiğim insanlar tarafından. Bunu senden de kaldıramazdım."

Onu kollarıma aldım ve koridordan yatak odama taşıdım. Artık bizim yatak odamız. Onu pencerenin yanına bıraktım ve bir adım geri çekilmeden önce boynunu öptüm. "Benim için soyun."

Elleri elbisesinin ince askılarıyla buluşuyor, birini dar omuzlarının üzerine indiriyor ve sonra diğerini. Elbise düşüyor, küçük bir salınım yapana kadar kalçalarına takılıyor ve sonra tamamen düşüp yerde birikiyor.

Ona bakıyorum, her santimini içime çekiyorum. O kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. Benimkine. Sonra onun üzerindeyim, yere diz çökmeden önce ağzım onunkini çalıntı bir öpücükle kaplıyor, uyluklarından yukarı, tümseğinin üzerinden karnına doğru öpüyorum.

Gözlerinin içine baktım. "Seni yıllardır görmemişim. Ben Virginia'da ihtisasımı yapıyordum ve sen ya New York'ta ya da buradaydın. Doğrusu, bundan önce seni pek düşünmemiştim. Oliver'ın en iyi arkadaşıydın ve benden üç yaş küçüktün. Ama seni ilk günümde gördüğümde, sanki nefesim kesilmiş ve aynı anda biri kafama vurmuş gibiydi. Mahvolmuştum ve bunu biliyordum. Günden güne, ne olursa olsun

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da sana daha da çok aşık oldum. Sefil bir durumdu. Sen benim değildin."

Elleri saçlarımın arasından geçerek yüzümden uzakta kalan telleri geriye doğru tarıyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ekliyorum, "Ama şimdi öylesin. Artık benimsin ve asla bırakmayacağım. Seni seviyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum, hiç hakkım yokken bile. Grace Hammond, sana çok fena aşık oldum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Sırf bana tepki vermek için seninle kavga ederdim. Benimle konuşman ve beni fark etmen için. Janet senin için yanıp tutuşuyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ama sen ona hiç bakmadın. Onun ilerleyişini hiç fark etmedin ya da umursamadın. Beni izledin ve bunu yaparken gözlerindeki sıcaklığı izlemek hoşuma gitti. O nadir anlarda bana bakışından kabuğunu kırmayı başardım. Benim de seni sevmeye hakkım yoktu. Ama sanırım bir parçam hep sevdi. Şimdi kesinlikle seviyorum. Carter Fritz, ben de sana fena halde aşık oldum."

Kalçalarını kavrayıp, dudaklarımı karnına yerleştiriyorum. Bebeğimizi büyütecek olan göbeğine. Eve dönerken arabada bana tahlil sonuçlarının iyi görüldüğünü söyledi. Dün sabah nöroloğuyla olan randevusundan bahsetti. Umarım her şey yolunda gitmeye devam eder. Doktor olmanın, hem de kadın doğum uzmanı olmanın berbat olduğu bir dönemdeyiz.

Ters gidebilecek her şeyi biliyorum. Ama vay be. Babalık. Baba olacağım.

Yarı Grace yarı ben olan minik bir hayat var. O ve ben birbirimizin tam zıttıyız. Ben koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüyüm, o ise sarışın ve mavi gözlü. Bu bebek kimi tercih edecek? Umarım onu.

Sonra daha aşağılara iniyorum, onu istediği yerden öpüyorum, kalçalarını ayırıyorum, dilim klitorisini yalamak için gizlice dışarı çıkıyor. Bütün gece -günlerce- birbirimiz için çalıştık ve şimdi, onun benim olduğundan emin olduktan sonra...

Ben doyumsuzca amını yalarken iki parmağım içine kayıyor. Doyamıyorum. Onun için açgözlüyüm.

Doyumsuzum. İnliyor,

kendini yüzümün derinliklerine gömüyor. Öne doğru sallanırken, kendini dik tutmaya çalışırken eli saçlarımı çekiyor. Onu geriye doğru hareket ettiriyorum, sırtını ve kıcını pencerenin camına bastırıyorum ve sonra bacaklarını tutup omuzlarımın üzerinde sallıyorum, böylece açığı derinleştirebiliyorum.

"Tanrım, Carter," diye haykırıyor ama ben durmuyorum. Devam ediyorum, dilimin basıncını artırıyorum, onu tekrar tekrar beceriyorum. Topuklarından biri ayağından kayıyor ve bir takırtıyla yere düşüyor. Diğer sırtıma batıyor ve beni teşvik ediyor. Ona bu güzel elbiseyi ve bu ayakkabıları aldığımda, ona tam olarak bunu yapmayı hayal etmiştim.

"Tadın çok güzel."

"İçime gir," diye yalvarıyor kesik kesik nefes alarak. "Carter, lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

Bir hırıltıyla, ıslak bir patlamayla bırakmadan önce klitorisini dudaklarımın arasında emiyorum, ayaklarını yere indiriyorum ve soyunurken ağzını almak için ayağa kalkıyorum. Onu pencereye doğru tutuyorum ve tek bir hareketle bacaklarını tekrar etrafıma doluyorum ve onun içindeyim.

Alın alına. Gözler açık ve birbirini tutuyor. İkimizden de soluk soluğa nefesler geliyor, dudaklarım onunkilerle katmanlaşıyor. Şehvetli bir tempo tutturdum, kalçalarımı döndürdüm, her santimini ve içindeki sinir uçlarını okşadım.

Yumuşak ellerim sert omuzlarımı kavıyor, ben yavaş yavaş hızımızı artırırken tırnakları kaslı etime batıyor, tutkumuz artıyor, artık kontrol altına alınamıyor. Bacakları şiddetle kalçalarımın kenetleniyor, sikilmekten başka bir şey yapamıyor. Ben ona daha sert, daha derin girdikçe camlar takırdıyor ve sallanıyor. Bizi inşa ederken, bizi daha yükseğe çıkarırken benden kaçan zevk homurtuları ve inlemeleri.

Ellerim her yerde, kıcını kavıyor, klitorisini okşuyor, meme uçlarını sıkıştırıyor, göğüslerini sıkıyor. İnliyor, bana karşı kıvranıyor, ben aklını kaçırmak üzere olan bir adam gibi içine dalarken kafasını cama yaslıyor. Çok sıkı. Çok sıcak. Çok ıslak.

Benim için yapılmış.

Vücudu benimkine kenetleniyor, onu daha sert, daha derinden almam için yalvarıyor.

Tenimiz terden kayganlaşmış, vücutlarımız birbirine dolanmış ve ona tam olarak istediğini veriyorum, boğazından bir çığlık koparıyorum. Dişlerini dudağına gömüyor, klitorisinde ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi elde etmek için bana karşı öğütüyor ve huşu içinde aşağı bakıyorum, horozumun beni bir yumruk gibi kavrayan dar amına girip çıkmasını izliyorum. Her tarafıma boşalmaya başladığında, parçalanmış çığlıklarla sarsılıyor.

Şiddetli sarsıntılar içimizi titretiyor, bedenini büküyor ve kendini tamamen kaybederken bana doğru eğiliyor. Dudaklarım onunkileri kapıyor, vahşi ve dağınık, iniltileri gittikçe yükselirken ben onu kemirirken hassasiyetini kaybediyor.

"Siktir," diye bağılıyor.

"Carter!" "Evet!"

Yanımdayım."

Nefesimi ve akıl sağlığımı kaybederek dağılıyorum. Dişlerimi sıkıp onu orgazmı boyunca becerirken tek sesim gırtlaktan gelen bir inilti oluyor ve bu inilti benimkiyle birlikte uzayıp gidiyor.

Tam bana doğru sarkarken, yatağa doğru yürüyorum, ikimizi de çökertiyorum ve onun içinde kalıyorum. Ellerim vücudunda dolaşıyor. Yüzünde. Gözlerim her hareketi takip ediyor. Duramıyorum.

Sonsuza dek, birbirimizle yaptığımız tek şey bu. Öpüşmek, dokunmak, okşamak ve sevişmek. Tekrar ve tekrar, vücutlarımız sarmaş dolaş. Bir.

"Bana sahip olan tek kişi sensin Grace. Şimdi. Her zaman." Grace kollarımda uykuya dalarken, tatlı bir ses, Dudaklarında memnun bir gülümseme, bunun sonsuza dek sürmesi için sessiz bir dua gönderiyorum. Başladığımız yer her kim ya da her neyse, asla bitmemesi için yalvarıyorum. Tek bildiğim bir şeyden eminim, ne olursa olsun bunu kaybedemem. Sonunda onu elde ettiğime göre olmaz.

"Bu sabah birkaç şeyle ilgilenmem gerekiyor," diyor Carter asansör kabini yavaşlarken. "Öğle yemeğinde görüşecek miyiz?"

Omuz silkiyorum. "Kim bilir?"

"Bunu düzeltmeme izin ver, tatlım. Öğle yemeğinde görüşürüz.

Kafeteryada. Oliver ve Rina ile birlikte."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Evet." O da karşılığında sırtıyor.

"Ama çok erken Carter," diye haykırıyorum tam kapılar açılırken. "Yapamayız. İnsanlar görecektir. Bilecekler."

"Şeyler var değişti. Sıçrama . inanç, Grace.

Hatırladın mı?"

Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurmadan önce söylediği tek şey bu, tam da burada, güpegündüz ekleyebilirim, ve sonra verecek hiçbir siki yokmuş ve umursamak sadece zayıflar içinmiş gibi çekip gidiyor.

Yine de asansörden inip eşyalarımı dolabıma yerleştirdikten sonra yere inerken daha önce hiç olmadığı kadar gülümsüyorum.

Ama köşeyi dönüp hastamın kim olduğunu öğrenmek için hemşire odasına gittiğim anda Janet orada duruyordu

göz ardı edilemeyecek kendinden memnun bir parıltıyla beni bekliyor.

"Burada işin bitti."

Gözlerimi devirip yanından geçiyorum, hemşire odasının bankosuna yaslanıp panoyu inceliyorum. Adımın hiçbir yerde olmaması dışında. Westerfield ile değil. Carter'da da yok. Hiçbir yerde yok. Ne oluyor lan? Sonra tekrar, Janet'inki de yok.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Seni gördüm. Carter'la birlikte. Dün gece. Sonunda seni yakaladım." O kanaryayı yiyen kedi, kemikleri ve her şeyiyle. "Binadan çıkıyordum ve o seni arabasına bindirmeden önce otoparkta öpüştüğünüzü gördüm. Gerçekten yasadışı işlerini saklayabileceğini mi sandın?"

Buna neredeyse homurdanacaktım. Nerelerdeydi? Söz konusu adam yanımdayken buradan kırmızı iç çamaşırlarımla çıktım ve kimse kılını bile kıpırdatmadı. Muhtemelen herkes aylardır doğrudan sormadan şüphelendiği için. Alay ederek. Dürtmek. Dürtme.

Alay ederek bir yere varmalarına asla izin vermedim. Çünkü onun ve benim yaptığımız şey etik değildi.

Carter'ı sırrımızı saklaması için zorladım, uzun sürmeyeceğinden emindim ve sonra katılmazdım ve birçok aptalca, arkaik, kadınları aşağılayan terimlerden biri olarak adlandırılırdım. Kariyerim, diğer doktorların saygısı, hepsi büyük zarar görürdü. Kimse bir Fritz'le öylece ilişkiye giremez, ben bile. Özellikle de söz konusu Fritz patronunuzsa.

Şimdi her şey farklı. Onunla birlikte yaşıyorum. O benim erkek arkadaşım. Çocuğumuzu taşıyorum.

Ama ilişkimizi saklayarak, hem Carter'ın hem de benim itibarımız tehlikeye giriyor - benimki onunkinden daha fazla. Kabul edelim, ben sadece bir kadın değil, aynı zamanda bir asistanım.

Elimi tezgâhın üzerine koyup nefesimi ve hızla atan kalbimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Seni tanımak güzeldi diyeceğim ama değildi," diye devam ediyor, yanına sokulup dirseğini mavi formikanın üzerine atıyor ve korku gösterimi en ön sıradan izlemenin keyfini çıkarıyor. Tek ihtiyacı olan biraz patlamış mısır ve şeker. "Bölüm başkanına ilişkinizden bahsettim. Şimdi bu konuda toplantı yapıyorlar. Carter'ın işini kaybetmeyeceğinden eminim ama sen kaybedeceksin."

Hayır. Muhtemelen değil. Carter ve ben türümüzün ilk örneği değiliz. Biriyle haftada 60 ila 80 saat geçirdiğinizde, bir şeyler olur. Sorun bunu saklamamızdan kaynaklanıyor. Fırsatım varken şef doktorları değiştirmememden kaynaklanıyor. Yine de, muhtemelen bileğime bir tokattan ve işimin gözden geçirilmesinden başka bir şey değil mi?

Bilemiyorum. Bunun içinde hüsnükuruntu olabilir mi?

Özellikle de Janet'ın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış her şeyi yeniden düşünmeme neden olduğunda.

Üçüncü yılımdayım. Uzman doktorumun çocuğuna hamileyim. Bu şehirdeki ve hatta çevredeki hiçbir program beni transfer asistan olarak kabul etmiyor. Özellikle de itibarım zedelenmişken. Şu anda yapabileceğim tek şey Carter'la olan ilişkiyi açıklamak ve taşların yerine oturmasına izin vermek. "İnanç sıçraması" dedi. Tekrar güvenmeyi öğrenmemin zamanı geldi. Olmak istediğim kadın, doktor olmayı.

"Üzücü olan ne biliyor musun?" Koyu renk gözlerinin içine bakarak retorik bir şekilde soruyorum. "Başkalarını incitmekten zevk alıyorsun. Yaptığın şeyin kazandığın anlamına geldiğini mi sanıyorsun? Gerçek şu ki, Carter ve ben çok yakınız. Bu sır pek de sır sayılmazdı çünkü o ve ben birbirimize karşı olan hislerimizi saklamakta pek iyi değildik. Burada olsam da olmasam da bu değişmeyecek. Ne olursa olsun, hala vasatın altında bir doktorsun, bir yerlere gelmek için ailenin parasına ihtiyacın var, bir arkadaş ve meslektaş olabileceksen asistan arkadaşlarını küçümsüyorsun, kendi liyakatinle en iyi doktor olmayı öğreniyorsun. Kadınları sayamayacağım kadar çok yüzyıl geriye götürdün."

"Grace, Janet." Carter köşeden çıkageldi. Şeytana bak. "İkiniz de benimle gelebilir misiniz?"

"Elbette," diyorum ona tam olarak hissetmediğim kendinden emin bir gülümsemeyle. Korkuyorum. İşimi seviyorum. Bu hastaneyi seviyorum. Carter'la çalışmayı seviyorum. Ama günün sonunda iyi olacağımı biliyorum.

Janet'in kendinden memnun gülümsemesi hâlâ orada, ama gözleri bana ilk başta satmaya çalıştığından farklı bir hikâye gösteriyor. Kadınların birbirlerini yok etmeye çalıştığı ne çirkin bir dünya.

"Elbette, Carter."

Carter. Daha önce yüzüne karşı sadece Dr. Fritz iken ilk adı.

"Lütfen Dr. Johnson ve Dr. Hammond'un sabahın geri kalanında müsait olamayacaklarını not eder misiniz?" diye soruyor hemşirelerden biri istasyona doğru yürürken. Hemşire kabul ediyor ve adam orada olup olmadığımızı kontrol etmeden geri dönüyor.

Yürürken hiçbir şey söylemiyor. Bunun için hiçbir açıklama yapmıyor... Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Önemli değil. Savunmam yok. Kariyerimi seviyorum ama Carter'ı da seviyorum. Daha çok seviyorum. Onu daha çok seviyorum.

Sanırım bu, bunun için savaşılmaya istekli olduğum anlamına geliyor. Onun için. Bizim için. Kariyerim için.

Elini elime alıyorum, artık umursamıyorum bile. Onu sahipleniyorum, tam burada, onun görmesi ve hissetmesi için ve diğer herkesin kabul etmesi için. Artık saklanmak yok. Artık güvenli oynamak yok.

Risk almaya değer.

Şaşkın gözleri benimkileri buluyor, kaşları saç çizgisinde, ama ciddi yüzünün altında saklamaya çalıştığı bir gülümseme de var. Onu sıkıyorum ve o da beni sıkıyor, elimi dudaklarına götürüyor ve beni bırakmadan önce parmak eklemlerimi öpüyor.

Janet nefesinin altından bir şeyler tıslıyor ama daha fazla yorum yapmıyor. Ayak sesleri içi boş bir şekilde

Sert zeminlerde, ruhsuz ve kederli bir şekilde Carter'ın arkasında yürüyor. Kendine güveni sarsılmış durumda ve oynadığı oyun her ne ise istediği gibi sonuçlanmayacak. Kısa yolculuğumuz boyunca en az on kez ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Sadece Carter'ın etkilenmemesini umabilirim ama Janet buradayken bunu isteyemem.

Ofisine doğru ilerlediğimde koridorun sonunu işaret ederek, "Bu taraftan," diyor. "Konferans odalarından birindeyiz."

"Biz mi?"

Cevap vermiyor.

"Buraya gel." Carter kapıyı açıp Janet'a içeri girmesi için el sallıyor.

M&M'leri (morbidity ve mortality), asistan toplantılarını, küçük konferansları ve ara sıra bize mallarını satmaya çalışan ilaç uzmanlarını düzenlediğimiz odadır. Bugün farklı bir konu.

"Sen değil, Grace. Biz seni çağırana kadar burada beklemelisin. Önce Janet ile konuşmak istiyorlar."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, kesik kesik nefes alıyorum. İçerideki masada kimin olduğunu göremiyorum. Hem Carter hem de Janet görüşümü engelliyor. "Carter?"

Tek söylediği "Çok uzun sürmez," ama tamamen iş modunda. Yüz ifadesi donuk. Tek yaptığı arkamdaki duvarı göstererek beklemem gereken yeri işaret etmek ve Janet'la

birlikte kapıyı arkasından kapatmak. İşte bu k a d a r . Kapının diğer tarafında kaderimi belirleyecek bir toplantı yapılırken ben burada beklemek zorunda kalıyorum. Ve Carter'ın tahta yüz hatlarına bakılırsa, bunların hiçbirisi iyi değil.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, ağır bir gümbürtüyle duvara düşmeden önce yavaşça duvara doğru ilerlerken bacaklarım jöle gibi oluyor. Düşüncelerim birbiriyle yarışıyor, korku içimi kavrarken midem çalkalanıyor.

Burada ne kadar durduğum, terlediğim ve fiziksel acı çekecek kadar korktuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kapının açılması ve Janet'in yüzü öfkeyle boyanmış bir savaş gemisi gibi dışarı fırlaması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Gözü benimkine takılıyor ve bir an için bana saldıracağını düşünüyorum ki Carter koridora çıkıp gitmesini işaret ediyor. Ciğerlerinden tiz bir ses çıkıyor, dudakları kendini beğenmiş bir hırıltıya dönüşüyor ve koridorda bir yol açarak önüne çıkan herkesi güvenlik için duvarlara dağılmaya zorluyor.

Az önce ne oldu öyle?

Bakışlarımı geriye çevirdiğimde, Carter'ı her zamanki gibi metanetli bir piç olarak orada dikilirken bulduğumda içimi bir umut ışığı kaplıyor. "Grace? Hazır mısın?"

Seçme şansım var mı? Sormak istiyorum.

Ve böylece, o umut ışığı da yok oldu.

Özellikle de nefesimi tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak odaya adım attığımda. Hastanenin CEO'su, cerrahi bölüm başkanı Dr. Smart, kadın doğum bölüm başkanı Dr. Rohrs ve Carter'ın patronu Dr. Westerfield masada sıraya dizilmişlerdi. Carter masanın karşı tarafındaki Dr. Westerfield'in yanına oturdu ve beni yapayalnız bıraktı.

Bu sabahın kesinlikle böyle geçeceğini düşünmüyordum.

"Dr. Hammond," Dr. Smart beni selamladı. "Lütfen, gelin ve oturun." Hepsinin karşısındaki boş koltuğa el sallıyor ve tek yapabildiğim saygıyla başımı sallamak oluyor.

Dehşet karnımda birikiyor ve gözlerini hissetmeme rağmen Carter'a bakamıyorum. Yalvaran ve nüfuz edilemez bakışları beni rahatlatmak yerine geriyor.

"Dr. Hammond, sizi bugün buraya neden çağırdığımızı biliyor musunuz?"

İlkokula mı döndük yoksa polis misin diye sormak istiyorum. Kim böyle saçma sorular sorar ki?

"Tam olarak değil efendim," diye cevap veriyorum, teklif edilen koltuğa oturup yerleşiyorum, tekerlekli sandalyemde kendimi oval şekilli masaya doğru itiyorum. Hazırdım, ama hazır olmaya yakın bile değildim.

"Pekâlâ. Konuşmak istediğimiz birkaç departman meselesi var," diye devam ediyor. "Bunlar çok hassas nitelikte ve burada tartıştığımız her şey

gizli kalmalıdır. Resmi bir duyuru yapıldıktan sonra bile."

"Tabii ki."

Dr. Smart başını sallar, sağına dönmeden önce yatışmış görünmektedir. "Dr. Westerfield, siz devr almak ister misiniz?"

"Elbette." Dr. Westerfield ellerini önündeki masanın üzerine koyarak bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Grace, öncelikle ihtisasın boyunca buradaki çalışmalarının örnek teşkil ettiğini söyleyerek başlayayım. Asistanlar, bursiyerler ve diğer uzmanlarla birlikte çalıştığın gibi hasta bakımın da birinci sınıftı."

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim boğazımda düğümleniyor.

"Dr. Johnson ve sizin aranızda bir husumet olduğu bir süredir radarımızda. Burada bulunduğu aylar boyunca kendisi tarafından şikayetler kaydedildi, ancak sizden herhangi bir şikayet almadık."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, parmaklarım kucagımda düğümleniyor.

"Sakin arkadaşlarım hakkında şikâyetle bulunmak pek de hoşuma giden bir davranış biçimi değil," diye basitçe ifade ettim. "Çalışmak, işimi elimden geldiğince iyi yapmak için buradayım, başkalarının işlerini küçümsemek için değil."

"Sizin hakkınızda birçok rahatsız edici iddiada bulunduğu farkında mısınız?" Dr. Rohrs atlıyor. "Hem kişisel hem de profesyonel olarak."

Çenemi kaldırıyorum. "İddia ettiği belirli bir şeyden haberdar değilim. Sadece bana daha önce bildirdiği gibi bunları yaptığını biliyorum."

Dr. Rohrs ve Dr. Westerfield arasında bir bakış geçtikten sonra dikkatlerini bana veriyorlar.

"Dr. Johnson'ın kazasından sonra Dr. Fritz'in talebi üzerine resmi bir soruşturma yaptık. Hemşirelerden hastaya, eşinden olay sırasında odada bulunan diğer sakinlere kadar herkesle görüştük. Olay raporunda, hasta yükünün çok fazla olduğunu belirtmişti. Bunun sebebi

'düştü'" -Dr. Rohrs kelimenin etrafına tırnak işareti koyuyor -"çünkü acele ediyordu, yetişmeye çalışıyordu. Yeterince hasta almadığınızı ve yükü kendisinin taşıdığını iddia etti."

"Bu kesinlikle yanlış," diye ağzımdan çıkan cümleyi durduramadan ellerim masanın alt tarafını kavırıyor, böylece yerimden fırlamıyorum.

"Dr. Fritz de bize tam olarak bunu söyledi," diye araya giriyor Dr. Westerfield. "Birazdan daha ayrıntılı olarak tartışacağımız bir konu. Ancak, bu durumla ilgili zorluk sadece orada başladı. Özellikle de Dr. Johnson'ın size yönelttiği son suçlamalarla."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Dr. Fritz işe ilk başladığında, ailesiyle olan ilişkinizin ve sizi denetleyen uzman doktor olarak onunla aranızdaki potansiyel çıkar çatışmasının farkındaydık. O zaman bunu potansiyel bir endişe olarak görmedik çünkü Dr. Fritz bize kendisiyle ya da ailesiyle olan kişisel ilişkinizin buradaki işinizi etkilemeyeceği konusunda güvence verdi."

Bakışlarım Dr. Westerfield'a geri dönmeden önce kısa bir süreliğine Carter'a kayıyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum.

"Bunun doğru kaldığını söyleyebilirim," diye devam ediyor Dr. Westerfield. "Sizce de öyle değil mi?" Boynunu Dr. Rohrs'a doğru çevirir.

"Kesinlikle," diye vurgulayarak kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve koltuğunda kaydı. "Dr. Fritz bize ilişki durumunuzdaki değişikliği bildirdiğinde bile. Bu yüzden Dr. Johnson'ın dile getirdiği endişeler bizi çok şaşırttı."

Bir elimi karnıma bastırarak, birazdan geleceğini bildiğim şey için kendimi desteklemeye çalışıyorum. Bekle... "Özür dilerim, ne?" Başım Carter'a doğru kayıyor ama o mükemmel bir kayıtsızlık maskesi takmış. Onlara bizden mi bahsetmiş? Ne zaman?

Dr. Westerfield öne doğru eğilip kollarını aramızdaki masaya koyarak, "Dr. Johnson'ın olayı Dr. Fritz'in bizi kişisel ilişkiniz hakkında bilgilendirmesinden önce meydana geldi," diyor. "Ama onun raporu daha sonra hazırlandı."

"Hâlâ anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çalışmalarını zaten gözden geçirmiştik Grace," diye bilgilendirdi beni. "Değerlendirmelerinizi, programınızı, hastalarla geçirdiğiniz zamanı, asistanlarınızla yaptığınız çalışmaları. Hepsini. Yani Dr. Johnson'ın senin yeterli hasta yükü almadığına dair iddiaları, bizim senin çalışanla ilgili kendi raporumuzla pek uyuşmuyordu. Olay raporu geldiğinde, Dr. Fritz'den eğitim almaya devam ederken değerlendirme için benim ekibime geçmiştiniz bile. Bu, Dr. Fritz artık işinizi objektif olarak analiz edemediği için yapılmıştı."

"Pekala." Kafam çok karıştı.

"Dr. Rohrs, Dr. Westerfield'in bıraktığı yerden devam ediyor: "Olay raporunu ve diğerlerinin görüşmelerini inceledikten sonra, keşfettiklerimizden dolayı en hafif tabirle endişeliydik. Hastaneyi korumak amacıyla, Dr. Johnson'ın programını Dr. Fritz ile daha fazla birebir zaman geçirmesine olanak sağlayacak şekilde değiştirdik, çünkü daha fazla doğrudan eğitime ihtiyacı olduğunu hissettik. Tahmin edebileceğiniz gibi, yasal nedenlerle bu konu tamamen gizli tutuldu."

Sırayla doktorlara bakarken ağzımı ovuşturarak koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Carter'la değil de Dr. Westerfield'la çalışmama şaşmamalı. Janet'in onunla yan yana saatlerce çalışmasına şaşmamalı. Bunun nedeni Carter'ın beni dışlaması ya da geçirdiğim nöbetten sonra bana olan güvenini kaybetmesi değildi. Çünkü onlara birlikte olduğumuzu söylemişti ve ilişkimiz onun için bir çıkar çatışması oluşturduğundan artık onun tarafından değerlendirilemiyordum.

Bu ve Janet'in vasatın altında bir doktor olduğunu biliyorlardı ve kıçlarını korumaları gerekiyordu. Carter'ın beni neden her zaman bu konuda başından savdığını şimdi anlıyorum.

Neden benimle değil de Janet ile çalıştığını sorguladı. Yasal olarak bana bir şey söyleme yetkisi yoktu.

Sadece Janet onun ilişkimizden kimseye bahsettiğini bilmiyordu. Ben de bilmiyordum.

Bu yüzden otomatik olarak en kötüsünü düşündüm - özellikle de Janet kafamı bunlarla doldururken.

Carter neden onlara söylediğini bana söylemedi? Doğru ya, çünkü kimseye söylememesini istemiştim ve benim cıldıracadıını biliyordu. Yeesh.

"Bu nedenle, kendi deyimiyile, Dr. Fritz ile vicdansız ve skandal davranışlarda bulunduğunuza dair iddialarla bir gecede bize geldiğinde şok olduk."

Daha dik oturuyorum. "Aıklayabilirim. Dr. Fritz ve ben kişisel ilişkimizi her zaman işimizden ayrı tutmaya çalıştık. Onun gördüğü şey, vardiyalarımız bittikten sonra bu hastanenin duvarlarının ötesindeydi. Buradaki işimiz söz konusu olduğunda, Dr. Fritz bunu her zaman ön planda tutmuştur. Hiçbir zaman iltimas göstermedi ya da bana asistanından başka bir şeymişim gibi davranmadı, diğerleriyle eşit tuttu. Dr. Johnson'ın tam olarak ne iddia ettiğini bilmiyorum ama eğer Dr. Fritz'in vicdansızca ya da skandal yaratacak herhangi bir şey yaptığını içeriyorsa, bu kesinlikle yalandır."

Janet benim hakkımda istediğini söyleyebilir ama ilişkimizi saklamamız benim şartlarımla oldu. Carter'ın açıkça uymadığı şartlar. Hatalı olan benim. O değil. Onu da benimle birlikte dibe çekmesine izin vermeyeceğim. Bu benim kaderimse, öyle olsun, ama Carter'ın da kaderi olmasına izin vermeyeceğim.

Nefesimi içime çekiyorum, ciğerlerimde sıkıca tutuyorum.

"Evet." Dr. Westerfield nce Carter'a sonra da Dr. Rohrs'a bakarak ısrarla onaylıyor. "Bugün neden toplandığımızı şimdi anlıyorsunuz. Bu durum gerçekten rahatsız edici. Dr. Fritz başından beri kişisel ilişkiniz konusunda şeffaf davrandı, hatta her türlü suiistimali ortadan kaldırmak için değerlendirmelerinizi bana devrederken eğitiminize devam edecek kadar ileri gitti. Bu yüzden iddia ettiği her şeyin yanlış olduğunu biliyoruz."

Başımı sallıyorum, tamamen, tamamen, tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde. "Özür dilerim, sanırım bir şeyi kaçıyorum."

"Dr. Johnson sabahın köründe bu odadaki herkese, ihtisasınız bittikten sonra iyi değerlendirmeler ve iyi tavsiyeler karşılığında benimle seks yaptığınızı söyledi," diyor Carter kesin bir ifadeyle. "Sana olan tutkumu bana karşı kullandığını iddia ediyor."

"Um." Evet. Japon balığı taklidi yapıyor olabilirim.

"Belli ki kendimi senin üzerindeki güç konumundan çoktan çıkardığımın farkında değildi. Aylar önce. Bir numaralı önceliğimiz -her ne kadar bu anlaşma ikimizden de gelse de benim adıma senin de belirttiğin gibi- her zaman hasta bakımı oldu ve olacak ve ilişkimizin başından beri seninle bu hastanenin duvarları dışında yaptığımız hiçbir şeyin buna asla engel olmayacağına dair yemin ettik. Ben artık senin işlerini değerlendirmezken benden mükemmel değerlendirmeler talep etmen mümkün değildi."

Sanırım binlerce kez göz kırptım.

"Hayır." Şu anda elimden gelen bu kadar.

Carter ne zaman gitti ve tüm bunları yaptı? Değerlendirmelerim aktarıldı mı? Olanlardan sonra mantıklı geliyor. Janet'ın kazasından beri Dr. Westerfield ile daha çok çalışıyorum. Kendisi bölüm başkanı olduğu ve tüm asistanları dolaşıp eğitimimizi değerlendirdiği için bunu pek düşünmemiştim. Daha çok Carter'ın Janet'i kabul ederken beni dondurduğu düşüncesine kapılmışım.

Dr. Smart, "Bu son suçlamalar bizim için Dr. Johnson'la ilgili dönüm noktası oldu," diyor. "İlk olayının, sizin boşluğu doldurmamanız nedeniyle çok fazla yayıldığı için meydana geldiğini iddia etti, oysa bunun sadece yanlış olduğunu değil, aynı zamanda aslında sizin adınızı kaldırmak ve yerine kendi adını koymak için tahtayı kendisinin değiştirdiğini biliyoruz. Bunun hastalarımız ve diğer hizmet sağlayıcılar için ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorsunuzdur. Bu yüzden protokollerimiz var.

Bu tür şeylerle ilgili. İhlal ettiği protokoller nihayetinde hastasına kötü davranmasına yol açtı. Davranışlarını ve performansını iyileştirmesi için ona ikinci bir şans veriyorduk ama dün gecedan sonra artık bunu yapamayız."

Başım dönüyor.

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Başımı sallıyorum, sandalyeme gömölüyorum ve ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum. "Bu programdaki gelecekteki pozisyonu nedir?"

"Hiç yok," diye bilgilendirdi beni. "Bu toplantının notları kaydedildikten sonra, asistan olarak sözleşmesini feshedeceğiz. Görüşmenizden hemen önce bundan haberdar edildi. Ona bölüm içinde daha düşük bir role geçme seçeneği sunduk. Kendisi reddetti."

Yani Janet gitti. Ben gitmedim.

"Grace?" Dr. Westerfield yumuşak bir sesle dikkatimi tekrar ona çekti. "Devam eden bağlılığın, profesyonelliğın ve sağduyun için sana teşekkür etmek istiyoruz. Bu durumu geride bırakarak hepimizin daha olumlu bir yönde ilerleyebileceğimizi umuyoruz.

Onların kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve "Teşekkür ederim. Benim de umudum bu yönde." Sonra derin bir nefes alıyorum.

Bu iş nasıl bu hale geldi?

"Az önce ne olduğunu anlamıyorum," diyor Grace ofisime doğru geri dönerken.

Kapıyı arkamızdan kapattım, bir kez daha göğsümdeki ağırlık. Onu kollarımla sarıyorum, esnek bedenini kendime yaslıyorum. O kadar güzel, o kadar mavi gözleri bana harikulade bir şekilde bakıyor ki, sanki ben onun geldiğini hiç görmediği ya da ihtiyacı olduğunu bilmediği bir kahramanım. Ama Janet'ın ve hastanede tesadüfen oradan geçen herkesin önünde elimi tutuşu nefesimi kesmişti.

O benim, bana söylediği buydu. O bizi seçti. Artık aramızda hiçbir engel yok. Her şey olması gerektiği gibi açıkta.

Ve işte buradayız, diğer tarafta birlikteyiz.

"Dün gece sana söylediğim gibi. Benim için senden başka kimse yok. Bu da demek oluyor ki sana bulaşmaya çalışan herkesi öldürürüm. Sana zarar vermek isteyen herkesi yok ederim. Öldürdüğüm, sakat bıraktığım ve uğruna öldüğüm kişi sensin, tatlım. Ve eğer diğer tarafta ayakta kalacağın anlamına geliyorsa, bu ölüme doğru acımasızca savaşıacağım."

Anlamıyor mu? Onun vücudu. Aşkını. Onun ruhu. Onun için çıldırıyorum, delilik noktasının çok ötesinde ya da

saplantı. Ve şimdi o benim çocuğumu taşıyor, ben korkulacak bir adamım, onu korumak için nasıl savaşıcağım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor içime, ağzını ağzıma bastırıyor, dudaklarından dökülen bu kelimeler beni bir kez daha mahvetmekten asla geri kalmıyor. "Benim vahşi mağara adamım."

"Bana başka türlü sahip olamazdın."

"Bir saniye bile. Ama... onun neyin peşinde olduğunu nereden biliyordun? Ve birlikte olduğumuzu herkese ne zaman söyledin?"

"Bu asla geçici değildi." Bir parmağımı aramızda ileri geri hareket ettiriyorum. "Her zaman daha fazlasını planlamıştım. Sen ve ben daha fazlası olurken senin öğretmenin olamazdım. Bu yüzden tüm amirlerimize söyledim ve size benim kadar çok ya da iyi eğitim verebilecek başka kimse olmadığı için ikinci öğretmeniniz olarak devam edeceğimi, ancak artık patronunuz olarak çalışmalarınızı değerlendirmeyeceğimi açıkladım. Dr. Westerfield artık bölümün başında olduğu için eskisi kadar ders vermiyor ama değerlendirmelerinizi üstlenmeyi kabul etti. Janet yaralandığında ve yönetim kuruluyla neler yaptığını ve becerilerinin ne kadar eksik olduğunu fark ettiğimizde, eğitimini arttırmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Bana hiçbir şey söylemedin."

Omuz silktim. "İznim yoktu. Ayrıca, bunu gerçekten duymak istemedim. Yemin ederim, bazen sırf bana bağırdığını duyabilmek için kavgaya çıkardığını düşünüyorum."

"Bir araya ya da sone dinlemek gibi. Ruhu zenginleştirdiği ve doldurduğu için güzel."

Dudaklarının kenarını öperek bir kahkaha attım.

"Janet'a şimdi ne olacak? Gittiğini söylediler. Bu ne anlama geliyor? Tüm detayları sormanın doğru olmadığını düşündüm."

"İki numaralı programdan atıldı." "İki numara mı?"

Grace inanamayarak soluk soluğa kalır. "Ben iki numaralı

transfer oldu. Ailesinin onu satın alarak buraya getirdiğini

saniyordum."

"Oh, aldılar. Ama ailesinin aldığı ilk şey bu değildi."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Başından beri onda bir tuhaflık vardı. Ameliyathanedeki yeteneksizliği. Asistanlarına bir şey öğretmiyordu. Hiçbir zaman gerçekten bir bebek doğurtmuyordu ya da doğurtsa bile her zaman bir komplikasyon oluyordu. Sonra Janet bileğini kırdığında kanaması olan o kadın. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu asla olmamalıydı. Ondan sonra araştırmamı yaptım. Tıp fakültesinden zar zor mezun olmuş, notlarının ve raporlarının çoğu ailesi tarafından satın alınmış. Son programında, orada kötü bir hasta sonucu elde edene kadar onu sadece ailesinin parası yüzünden tuttular. Onlar bu konuda fazla bir şey yapamadan buraya gelmek için ayrıldı."

"Tanrım," diye iç geçiriyor Grace.

Grace'in kolları boynumu sarıyor. "Ne kâbus ama. Ama neden benim adım panoda yok?"

"Çünkü bunun bu sabah olacağını biliyordum ama önce Janet'la sonra da seninle konuşana kadar kimseye bir şey söylememe izin verilmedi. Ayrıca, yapmamız gereken başka bir şey daha var. Eğer şimdi yapmazsak, sonunda korkunç sonuçlar doğurabilecek bir şey."

"Ne?" Yüzü endişeyle dans ediyor.

İşte o zaman kapı çalınır. "Carter?"

Grace'in gözleri anında büyür. "Oliver," diye tısladı nefesinin altından. "Oliver'ı buraya sen getirttin. Neden? Öğle yemeğinde demiştin!"

Başını temkinli bir şekilde eğmesi bana nedenini zaten bildiğini söylüyor.

"İçerideler mi?" diye bir ses daha geliyor kapının diğer tarafından.

"Rina da mı?" diye ciyaklıyor.

Sırıtıyorum. "Onlara söylememenin sonuçlarıyla yüzleşmek istiyor musun? Özellikle de Oliver'a? Kafeteryada söylersen herkes duyabilir."

"Birkaç hafta beklesem fena olmazdı." Kafasını toparlamak için zamana ve boşluğa ihtiyacı varmış gibi bir adım geri çekilmeden önce kollarımda sarkıyor. Ellerini savuruyor, boynunu kırıyor ve sonra "Pekala. Bırak girsinler."

Kapının kilidini açtığım anda ikisi birden içeri dalıyor, sanki kulaklarını kapıya dayamışlar. "Dostum," diye başladı Oliver, kapıyı arkasından kapatarak. "Senin kat bu sürü ve vızıltıyla arı kovanı gibi. Bu sabah ne oldu böyle?"

Bu sabahki olayların tümünü anlatmaya başlıyorum. En azından konuşabileceğim şeyleri. Hastanenin bir asistanı bu şekilde işe alması, potansiyel dolar işaretlerini görmesi, bir program ve hastane için utanç verici ve itibarsızlaştırıcı olabilir.

"Ama sizi bu sabah buraya çağırmamızın nedeni Dr. Johnson değil."

Rina ve Oliver bakışlarını birbirlerine çeviriyor ve sonra ikimize şüpheyi bakıyorlar. "Nişanlanmıyorsunuz, değil mi?" Oliver soruyor, ses tonunda sertlik var. Bu konuda onu yenmemi istediğini sanmıyorum. Bence Amelia'yla aralarındaki ilişkiyi gerçeğe dönüştürmek için can atıyor.

Grace ona "Hayır," diyor, aslında düşündüğüm şey henüz değilken hemen bu cümleye atlıyor.

"O zaman ne oldu?" Rina masamın köşesine oturmuş, iri yeşil gözleriyle beklenti içinde bize bakarak soruyor.

Grace, asılı diplomalarımın yanındaki duvara yaslanmış olan Oliver'a doğru yürümeden önce bana hızlı ve gergin bir yan bakış atıyor. Onun önünde duruyor ve elini tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bayılacakmış gibi görünüyor.

"Tatlım, ödümü koparıyorsun. Her neyse, söyle gitsin."

Ağzını açmaya hazırlanırken Rina "Aman Tanrım, hamilesin" diyerek sözünü keser.

"Nereden bildin lan?" Grace Rina'ya tıslar.

"Ben yapmadım. Şaka yapıyordum. Ama başka ne olabilir ki?" Rina başını eğerek gözlerini kırptırır. "Bekle. Haklı mıydım? Gerçekten Carter'ın çocuğuna hamile misin?!"

"Şşşt," diye tersliyor Grace. "Tanrım, Rina, biraz daha yüksek sesle söyler misin? İlk seferinde hastanedeki herkesin seni duyduğunu sanmıyorum."

"Ciddi misin sen?" İnanamayan Oliver duvarı iterek onun karşısında dikilir. "Hamile misin? Kardeşimin çocuğuna mı?"

Grace kalın kalın yutkunur ve başını sallar. "Evet. Biz. Kesinlikle planlamamıştık ve henüz çok erkendi ama ikinize de söylemek istedik. Bilirsiniz işte. Bilesiniz diye." Son kısımda başını sallıyor ama yine de sağlam durmayı başarıyor.

Bu arada Oliver bir heykel. Kardeşimin taştan bir dökümü. Nefes aldığını bile sanmıyorum.

"Vay canına." Rina masamın köşesinden atlayıp doğruca bana doğru geliyor. "Vay canına," diye tekrarlıyor. "Bu kesinlikle inanılmaz. Tebrik ederim. Mutlu musun?" diye soruyor. "Mutlu görünüyorsun."

"Kes sesini Rina," diye çıkıştı Oliver, hâlâ Grace'le bir tür sessiz savaş yürütüyordu.

"Fermuarını çek Oliver. Bu iyi bir şey." Rina bana doğru döndü. "Mutlusun, değil mi?"

"En mutlusu."

"Grace?" Oliver iter.

Ellerini adamın omuzlarına koyuyor ve gözlerinin içine bakıyor. "Bu çılgınca. Hiç beklenmedik bir şey. Ama biz bu konuda heyecanlıyız ve umarım siz de heyecanlanırsınız."

Adam şaşkınlıkla ona göz kırptırıyor. "Peki ya epilepsin?"

"Nöroloğumla çoktan görüştüm ve bir planımız var. yer."

"Yani hamilesin. Ve kardeşimle birliktesin. Sadece birlikte yaşamıyoruz, aynı zamanda birlikteyiz ve bu da çocuğunun amcası olacağım anlamına geliyor - sadece unvan olarak değil, gerçek anlamda - ve Carter adam olup seninle evlendiğinde, yine gerçek anlamda kız kardeşim olacaksın."

Grace eğlenen gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudağının kenarını kemiriyor. "Evet. Bu her şeyi özetliyor."

"Sormuyordum. Sana söylüyordum. Burada olan şey bu Grace."

şimdi gülüyor. "Yavaş ol Oliver Amca. Olan şey bu. Benimle evlenme olayını saymazsak. Bunun için çok erken ve gerçekten de bir kadının ocuk sahibi olmak için bir erkekle evli olmasına gerek yok. Bu ataerkil ve arkaik bir düşünce, kadın düşmanlığından bahsetmiyorum bile."

"Katılıyorum," diye söze karışıyor Rina.

"Ama yine de diz çöküp yüzük taktığımızda bebekler gibi ağlıyorsunuz."

"Sen bilirsin," diye homurdandı Grace. "Amelia böyle mi yaptı?"

"Aynen yle. Ve henüz bunu gerçekten yapmadım bile. İtiraf et," diyor Oliver, yılmadan. "Bizi seviyorsun. Bize ihtiyacın var. Sadece istemiyorsun."

"Bence bu her iki taraf için de geçerli, değil mi?"

"Kesinlikle her iki şekilde de," diye ekliyorum, Grace'in yanına gelip elimi kalçasına koyuyorum ve Oliver'ın sahiplenici hareketimi gördüğünden emin oluyorum. Sözsüz olarak ne söylediğimi anlıyor. Bu sadece onun anlayabileceği bir erkek hareketi. Bunu anladığım anlamına geliyor. Endişelenmesine gerek yok çünkü ona her zaman göz kulak olacağım.

Ben ona bu sözü verirken gözlerimin içine bakıyor.

Benim için artık geri dönüş olmadığını biliyor. Sadece ileriye.

EPILOG

Altı hafta sonra

Bekleme odasında etrafıma bakıp, bana bebek kakası rengini hatırlatan bezelye yeşili duvarlara ve Nemo ile Dori'ye benzeyen akvaryumdaki balıklara bakıp, bu kadar gergin olduğum için beni yargılarken, çapraz dizim kontrolsüzce zıplıyor.

"Dr. Hammond?" Anne-fetal tıbbı uzmanı Dr. Rodriguez adımı sesleniyor ve ayağa kalkıyorum. Ona yaklaşıırken "Bebeğinizi görmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Duvardaki saate bakıyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım."

Beni koridorda yönlendiriyor, masanın üzerine çıkmamı, gömleğimi sütyenimin hemen altına kadar kaldırmamı ve taytımı aşağı indirmemi söylüyor. "Nasıl yapılacağını biliyorsun," diyor. "Sana bir şey söylememe gerek olduğunu sanmıyorum." Alçakgönüllülük ve kıyafetlerime jel bulaşmasını önlemek için perdeleri sıkıştırmaya devam ediyor.

Tam o sırada ultrason odasının kapısı açılır ve telaşlı Carter hırıltılı bir sesle koşarak içeri girer. "Geç kaldım. Özür dilerim. Buraya gelmem çok uzun sürdü. Sonra da

Otoparktan koşarak lanet hastaneyi boydan boya geçtim ve aptal asansör sonsuza kadar sürdü. Kaçırdım mı?"

"Hayır. Onlar da geç kalıyorlardı."

Rahatlamış bir şekilde sarkıyor, beş adımlık yolu tökezleyerek sedyenin yanına geliyor ve başımın yanındaki sandalyeye düşüyor. Alnımdan öpüyor, kolu başımın etrafını sarıyor ve göğsümde duran elimi tutuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma. "Trafik varken bizim hastaneden buraya gelmek kolay değil."

Biliyorum ama bunu onunla tekrar yaşamayacağım. Bu bebeğı bizim hastanemizde doğuramam. Her doktoru tanıyorum. Her hemşireyi. Vajinam iş arkadaşlarımla önünde sergilenmekle ve onların önünde doğum yapmak zorunda kalmakla kalmayacak, aynı zamanda bir an bile dinlenemeyeceğim çünkü her tarafımızda olacaklar ve doğduktan sonra bebeğı görmek isteyecekler.

Hayır, teşekkürler.

Şu anda sadece başardığı için rahatladım. Onun da öyle olduğunu biliyorum. Carter bana ve bu hamileliğe aşırı özen göstermiyor. Hastanede geç saatlere kadar kalırsam, ya benimle birlikte bekliyor ya da eve geldiğimde bize akşam yemeğı hazırladığını görüyorum - tabii ki müstehcen derecede sağlıklı bir şey. Sonra kıyafetlerimi yırtıp atıyor, beni bitkin düşene kadar beceriyor ve ardından olabildiğince çok uyumamı sağlıyor.

Hastanede olmam gereken gecelerde, sendika işçilerinin on beş dakika mola verdiği gibi yirmi dakika kestirmemi talep ediyor. Günde iki kez, artı öğle yemeğı.

Ona onu sevdiğimi söylediğimi biliyorum ve bunda ciddiye dim, ancak her geçen gün, sanki bir gün önce sevginin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yokmuş gibi geliyor. Yanımdaki bu adam bunu her gün yok ediyor, sadece söylemekle kalmıyor, bana tekrar tekrar gösteriyor.

Dudaklarının köşesini öpüyorum. "Bunun acı verici olduğunu biliyorum ama bu konuda benimle kavga etmediğın için teşekkür ederim."

Dr. Rodriguez ısıtılmış kayganlaştırıcıyı karnıma fıskırtıyor ve bileğinin bir hareketiyle ultrason probunu minik yumruma yerleştiriyor. "İşte başlıyoruz. Bebeğin cinsiyetini öğreniyor muyuz?"

Carter kıs kıs güler. "Anatominin o kısmındaysanız bunu nasıl görmeyeceğimizi hiç bilmiyorum."

"Muhtemelen doğru, ancak bilmemeyi tercih ediyorsanız, sınavın o bölümünde başka tarafa bakabilirsiniz. Sizi önceden uyaracağım."

Yüzü benimkinin üzerinde gezinen Carter'a bakıyorum. "Sürpriz mi?" diye soruyorum.

Bana doğru sırtıtıyor. "Şimdiye kadar aramızdaki her şey böyle olmadı mı? Bence bu seriyi canlı tutmalıyız."

İkimiz de Dr. Rodriguez'e dönüyoruz. "Uyar bizi," diyoruz hep bir ağızdan, aptalca gülümseyerek çünkü son zamanlarda böyle görünüyoruz. Aptalca aşık. İlk üç aylık dönemim şaşırtıcı derecede iyi geçti. Birkaç baş dönmesi ve mide bulantısı dışında çok kötü durumda değildim. Düzenli iş programımı sürdürebildim, bebek doğurttum ve ameliyatlar yaptım.

Ayrıca, henüz kimsenin bilmediği küçük bir gerçek var.

Birlikte olduğumuzu biliyorlar. Bunu saklamak için hiçbir neden yok. Ama Oliver, Rina ve Landon'dan başkasına söylemiyorduk, Carter o gece kaçtığımda hamile olduğumu söylemişti, ta ki bu ultrasona kadar.

Ekrandaki görüntü netleşiyor ve işte rahmim, kan ve dokuyla kalınlaşmış duvarları - tam ortasında üşüyen bebek için koruyucu bir bariyer.

Dr. Rodriguez rahmimin ölçülerini alırken Carter elimi sıkıyor ve falan filan, kimin umurunda. Sonunda görüntü yakınlaşıyor ve işte orada, büyük bir karnı ve kafası olan bir uzaylıya çok benzeyen minik şeyimiz.

İki kol. İki bacak. Aman Tanrım. "Bu bizim bebeğimiz."

Carter'ın gözleri de benimkiler gibi ekrana yapışmış durumda ama küçük sürprizimizin içimde hareket etmesini hayranlıkla izlerken başının yan tarafı alnıma düşüyor. Keşke ben de hissedebilseydim.

Dr. Rodriguez, "Ce-e oynuyor," diyor. "Çok hareket ediyor. Uslu durmak istemiyor... oh bekle. İşte başlıyoruz." Sonra kalbe ve dört kapakçığın hareketine odaklanıyor, tam da kalp atışının vınlaması odada yankılanırken.

Bunu pek çok kez duyduk, asla eskimeyen bir ses. Kadın doğum uzmanım bunu ofiste yaptı, ama Carter ve ben evde sadece ikimiz birçok kez yaptık. Biz buna mesleki bonus diyoruz.

Ama bu onu ilk görüşümüz. Tüm ihtişamıyla.

"Kaplan'a bunu göstermeliyim."

İçimden gülüyorum. "Hayır. Bir hata bulacak ve ameliyat etmek isteyecek."

Dr. Rodriguez bize "Mükemmel görünüyor" diye bilgi verdi. "Kalp atış hızı bir kırk beş ve şu ana kadar her şey yolunda. Bildiğiniz gibi, yirmi haftalık fetal muayeneye kadar tam bir analiz yapmıyoruz, ama şimdilik mutluyum."

"Peki ya ense kalınlığı? O nasıl ölçülüyor?"

Dr. Rodriguez kıkırdıyor. "İşte bu yüzden sağlık çalışanlarını tedavi etmekten nefret ediyorum."

"Biz de," diye katılıyorum. "Ama ben bu konuda Carter'a katılıyorum."

Kalpten uzaklaşıyor ve bebeğin başını ve omurgasını bulmaya çalışıyor. Klavyedeki bazı tuşlara basarak ölçüm yapıyor. "Görünüşe göre yaklaşık

1,8 mm. Bu gebelik yaşı için normal aralıkta."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes üfledim. "Kutsal tost, bu çok stresli. Yirmi haftalık fetal muayeneyi atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Rahatlayabilirsiniz. Şu ana kadar her şey olması gerektiği gibi görünüyor," diyor Dr. Rodriguez. "Ama şimdi gözlerinizi kapatmanız gereken zaman çünkü bebeğinizin geri kalanını kontrol edeceğim."

Ugh. İstemiyorum. Aramaya devam etmek istiyorum. Birkaç yıldır bebek sahibi olmak gibi bir planım yoktu ve hala bunun ihtisasımın sonu veya istersem gelecekteki potansiyel burslar için ne anlama geleceği konusunda endişeliyim, ancak yardım edemem ama aynı zamanda heyecanlıyım.

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum ve iki saniye bile geçmeden Carter geriliyor.

"Kahretsin," diyor. "Baktım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ters ters bakarak ondan uzaklaştım. "Baktın mı?"

Bana mahcup bir şekilde başını sallıyor. "Baktım. Elimde değildi. Merakım ağır bastı ve sadece bacaklarını ya da başka bir şeyini görmek için hızlıca bir göz atacağımı düşündüm ama gördüğüm bu değildi."

Dr. Rodriguez güldüğünü gizlemek için boğazını temizliyor.

-Ama onun dışında sessiz kalır. "Yani biliyorsun?"

Şak diye söyledim.

"Biliyorum."

"Carter! Lanet olsun." Omzuna bir şaplak attım. "Şimdi ben de bilmek zorundayım."

Başını sallıyor, gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Bilmiyorsun. Sana söylemek zorunda değilim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Evet. Öyle. Bir noktada kayacaksın. Seni tanıyorum." Ugh! "Ne var biliyor musun? Sakın bana söyleme. Sen görüyorsan, ben de görüyorum." Dr. Rodriguez'e döndüm. "Bana gösterebilir misiniz?"

Sıcak bir şekilde sırtıyor. "Tabii ki. Tam burada."

Bulanık ultrason görüntüsüne bakarak gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra kalbim göğsümde çarparak gülümsüyorum. "İçimde bir his vardı."

Carter gülüyor. "Ben de öyle. Her iki şekilde de mutlu olurdum."

Dr. Rodriguez muayenesini bitirdikten sonra bana temizlenmem için birkaç bez veriyor ve çıkmadan önce ön tarafta buluşmamızı istiyor. Kapı arkasından tıklandığı anda arkama yaslanıp amaçsızca asma tavana bakıyorum.

Artık gerçek.

Yani, doğum öncesi vitaminlerimi alıyordum. İyi besleniyordum. Mümkün olduğunca uyuyorum çünkü yorgunluk bambaşka bir şey. Nroloğumla görüştüm ve beni yakından izleyeceğimizi söyledi, ancak bana herhangi bir antikonvülzan vermeyeceğimize göre - bebek için en iyisi değiller - o zaman yaptığım şeyi yapmaya devam etmem gerekecek.

Yapmam gereken her şeyi takip ederken bir yandan da bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Bugünü bekliyordum. Sanırım bu anı. Bundan sonraki hayatım asla eskisi gibi olmayacak. Anne olacağım. Carter baba olacak ve bunu birlikte yapmak istesek de, sadece çok kısa bir süredir birlikteyiz ve-

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye suçluyor Carter. "Fazla düşünüyor ve beyninin karanlık tarafa geçmesine izin veriyorsun."

"Korkuyorum." ok fazla şeyden.

Carter beni iki kişi için yapılmadığı belli olan küçük sedyenin üzerine itiyor. Bir şekilde üzerine tırmanmayı, yan tarafına dönmeyi ve sonra beni kaldırmayı başarıyor, yüzüm sabit kalbinin üzerine gelecek şekilde beni üzerine bırakıyor. Başımı öpüyor, parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Doğum izni için altı hafta izin alacağını düşünüyordum," diyor. "Ondan sonraki altı hafta da ben izin alırım diye düşünüyordum. Sonra bebek birkaç aylık olduğunda onu hastanedeki kreşe veririz. Böylece gün içinde ikimiz de gidip bebeği görebiliriz. Hatta muhtemelen onu emzirmek için ara bile verebilirsiniz. Bu seni dördüncü yılın başlangıcına getirir. Ama ben katılıyorum Grace. Kanıtlayacak hiçbir şeyim kalmadı."

"Carter."

"Sadece beni dinle, tamam mı? Bunu çok düşündüm. Beacon Hill veya Cambridge'de, Rina'ya ve hastaneye yakın bir yer satın almak istiyorum. Sadece **yaşadığımız** bir apartman dairesi değil, evimiz olmasını istiyorum. Bir evi olsun istiyorum.

arka bahçeye bir oyun alanı koyabilirim ve çocuk etrafta koşabilir. Kardeşlerinin de koşturabileceği bir yer. Babam benim için neyse ben de öyle olmak istiyorum. Bir baba. Planım şu: Bebek doğduktan sonra çalışma saatlerimi iki gün klinikte, iki gün de ameliyatlara ve doğumlar için katta olacak şekilde azaltmayı planlıyorum. Hepsi bu kadar."

"Peki ya ben?"

"Dördüncü yılın senin parlama zamanın Grace. Ben ve bebek tüm yol boyunca seninle olacağız. Ondan sonra, bunu çözeceğiz. Birlikte."

Gözyaşları Carter'ın tişörtünü lekeliyor ama o umursamıyor gibi görünüyor ve ben de onları durduramıyorum. Lanet olası hormonlar. "Seni hak etmiyorum ama seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Kalbim seninkinin yanında olmadan atmıyor."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. Tam kalbinin üzerine. Benim kalbimin her zaman onunkinin yanında atacağı yere. "Bir bebeğimiz olacak, Carter. Sen ve ben."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Kafamı kaldırdım. "Hayır. Ne?"

"Gidip aileme hamile olduğumuzu söylemeliyiz. Buna Octavia da dahil."

Lanet olsun.

SONSÖZ DEVAM EDİYOR

"S Bana çok kızacak," diyorum Fritz'lerin yerleşkesinin önüne geldiğimizde.

"Evet. İkimiz de muhtemelen."

"On iki haftalık olana kadar insanlara söylememen gerektiğini anlamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Burada annemden bahsediyoruz. Biraz incinecek ama bunu atlatacak ve çok heyecanlanacak."

Tanrım, umarım öyledir. Ne de olsa Carter ve ben evlenmedik ve evlenmek gibi bir planımız da yok. Yani, Fritz'ler böyle davranmaz. Teknik olarak nişanlı olmasalar da Oliver bile yüzüğünü Amelia'nın elinde bir yer tutucu olarak tutuyor.

Bu da beni meraklandırıyor.

"Oliver'ın çoktan döktüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" "Eğer döktüyse onu öldürürüm, o yüzden dökmemiş olsa iyi olur."

Carter'ın ailesi Eylül ayı başında The Vineyard'daki evlerinden geri döndü. Octavia'nın bazı testleri sorunlu çıktı ve PET taraması sonuçsuz kalmasına rağmen doktoru ona bir tur kemoterapi daha başlatmak istedi.

Kimse bu konuda gerçekten konuşmuyor. Hiçbirimizin ne söyleyeceğini bildiğini sanmıyorum. Şu anda yüzeyin altında yüzen çok fazla korku var ve bu ailenin her üyesi bununla gergin. Octavia Fritz'i kaybedersek kimse iyi olmayacak.

Ancak bebek haberini vermek üzere olduğumuzu bilmek umarım onun için parlak bir nokta olur. Bir kadının en büyük dileği çocuklarının mutlu ve sevgi dolu olmasıdır. İşte şimdi buradayız ve ona söylemek için sabırsızlanıyorum, ama aynı zamanda korkuyorum çünkü evet, bu kadar uzun süre sakladığımız için üzülecek.

Ona söylemek kendi anneme söylemekten daha iyi hissettiriyor. Octavia'nın tepkisi benim için çok daha önemli. Beni kendisinden biri olarak kucaklamaktan ve evinde ve ailesinde tutmaktan asla vazgeçmeyen kadın.

Carter arabayı park ediyor ve inmeme yardım etmek için yanıma geliyor, eve doğru yürürken elimi bırakmıyor. "Oliver'a kendim söylemeliyim. Önce."

Carter gözlerimin içine bakıyor. "Bunu birlikte yapmak istemiyor musun? O benim küçük kardeşim. Eğer beni orada istemezse, çocukken yaptığı gibi annem için ağlayana kadar onu okşayabilirim."

"Şiddetle tehdit ettiğinde sevimli oluyorsun ama onu kazanmanın anahtarının bu olduğunu sanmıyorum."

Carter elimi çekiştirerek beni göğsüne doğru çekiyor. "Hey," diyor, kocaman, aptalca gülümseyerek. "Buna inanabiliyor musun? Bir-"

"Bütün gün burada dikilip birbirinize sersem sersem bakacak mısınız?" Oliver kapı aralığından çıkar.

"Daha birlikte olmadan önce Amelia'ya yaptığın gibi mi?" Carter karşılık verir.

"Aynen öyle. İğrenç. Grace daha iyisini yapabilir." Odağını bana çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse, erkekler konusunda çok kötü bir zevkin var."

"Evet, bil bakalım oğlumu kim doğuruyor?"

"Seni orospu çocuğu!" Carter'ı üzerimden iterek bağırdım. "Bugün neyin var senin? Önce ultrason, şimdi de bu mu? Ona öylece bağıramaz mısın? Konuştuğumuz şey bu değildi."

"Hayır. Önce ona söylemen gerektiğini söylemiştin. Ben de söyledim. Artık erkek olduğunu biliyor."

"Carter, bugün kendini hiç kontrol edebiliyor musun?"

Hâlâ Noel sabahındaki bir çocuk gibi sırtıyor.

"Hayır. Çok heyecanlıyım, tatlım." Beni belimden kavradı ve Hollywood tarzı destansı bir öpücük için kendine doğru çekti. Eğer bu bir film olsaydı, ayağım patlardı.

Oliver'ın büyük ön verandada durması dışında, çenesi çözülmüş ve gözleri komik bir şekilde geniş. Nefes aldığını bile sanmıyorum. "O... bir çocuk mu? Grace mi?"

"İşte şimdi yaptın," diye homurdandım Carter'a nefesimin altında, şimdi Oliver'a hitap ederek uzaklaşırken. "Evet. Öğrenmeyecektik ama sonra Carter baktı ve evet. Bir oğlan."

Oliver bana hızlı hızlı göz kırptıyor. "Kime Oliver adını veriyorsun?"

İfadesi karşısında gözlerimi deviriyorum. "Kimin adı olduğu belli değil. Sadece on iki haftalığım Oliver. Bir kadını rahat bırak."

Verandanın merdivenlerinden tökezleyerek indi, kollarını ikimize de doladı ve şiddetle sarıldı. Oliver hamilelik haberini de Carter'la birlikte olduğumuz haberini aldığı gibi almıştı. Oliver'ın ne kadar aşırı korumacı olduğunu hiç fark etmemiştim ama bundan nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

O zamandan beri, Oliver ve Carter bunu çözdüler. İkisini uzun süre ayrı tutamazsın. Aslında hiçbirini.

"Mutlu musun?" Oliver sesi kısık bir şekilde soruyor. "Çok mutluyum. Bir Fritz çocuğu daha. Şaka mı yapıyorsun?" Oliver gülüyor, ikimizi de sıkıyor.

"Artık anneme söyleyebilir miyim?" Oliver soruyor ve ben de yan tarafını çimdikliyorum, homurdanıp geri sıçramasına neden oluyorum.

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum kızgınlıkla. "Carter benden önce size seksi anlattı, şimdi sıra bende. Kahretsin, ikiniz de vahşi köpek yavruları gibisiniz. Kendinize gelin çocuklar."

Carter Oliver'a gülümsüyor. "Harika bir anne olacak."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama bunu ona söylemem mümkün değil.

Fritz'ler genellikle Pazar akşam yemeklerini, sağlık çalışanlarının çılgın programları ve diğer her şey bir araya geldiğinde yaparlar. Ama bugün Cuma ve herkesin burada olmasını istedik. Oliver, Rina ve Landon dışında kimse hamile olduğumu bilmiyor.

Carter ultrason biter bitmez bana söz verdirdi; geri kalan her şeyi bir kerede anlatacaktık. İşte şimdi buradayız.

Üçümüz içeri girdiğimizde herkes solaryumda oturmuş, gülüyor ve bir şişe şarabın tadını çıkarıyor. Köşelerdeki, odayı destekleyen küçük beyaz ahşap şeritlerin içine görünmez bir şekilde yerleştirilmiş hoparlörlerden hafif klasik müzik çalıyor. Bunun dışında, burası tamamen pencerelerden oluşuyor. Yerleşkenin güzel arazisinden hiçbir şey saklamayan pencereler.

Kaplan, Landon, Stella, Luca, Amelia, Layla, Rina, Brecken, Dr. ve Bayan Fritz. Çetenin hepsi burada ve aniden, tüm bu hamilelik başladığından beri ilk kez, kusacakmışım gibi hissediyorum. İlk defa hepsini yeni gözlerle görüyorum. Evlat edinen ailem geçmişte kalmış bir terim gibi geliyor. Şimdi onlarla sadece oğulları, kardeşleri, amcaları veya arkadaşlarıyla çıkan değil, aynı zamanda onun çocuğuna hamile olan bir kadın olarak tanışıyorum.

Bu odadaki insanlar sayesinde çok fazla kalp ağrısı atlattım. Ailemin hoşgörüsüzlüğünün ve nihayetinde kayıtsızlığının içimde bıraktığı yaraları sardılar.

Carter elimi tutuyor, parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor, gözleri derin derin benimkilere bakıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Konuşma yeteneğim kayboldu. Sinirlerim bozulurken midemde bulantı dönüyor, kalbim boğazımda düğümleniyor.

"İşte buradasınız," diyor Octavia bizi odaya girerken yakaladığında, gülümsemesi Oliver'inkini o kadar anımsatıyor ki elimde olmadan karşılık veriyorum. Bu ekipte alışlageldiği üzere herkesi selamlıyor, kucaklaşıyoruz. Dr. Fritz bile bana sarılıyor ve elimi bırakmayan Carter'a bakarken bilerek göz kırpmıyor. Carter babasının küçük ikizi. Hem siyah saçlı hem de siyah gözlü olan tek Fritz.

Sonunda Octavia'ya ulaşıyoruz, bize sarılmak için oturduğu şezlongdan kalkmadığını fark ediyorum. Ona sarılmak için eğildim ama beni yanındaki minderli koltuğa sürükledi. "Peki ya ben?" Carter kızmış gibi yaparak homurdanıyor. "Bana sarılmayacak mısın?"

"Grace'i senden daha çok seviyorum," diye dalga geçiyor annesi ona göz kırparak.

"Bu iyi çünkü o hamile. Benim çocuğuma." "Aman Tanrım, Carter." Ona ters ters baktım. "Bu da ne? Bugün senin neyin var? Hiç filtren yok mu?"

Gülüyor ama oda şimdi çok sessiz.

"Carter? Grace?" Bu Dr. Fritz, şu anda Medusa'ya rastlamış gibi görünen bir adamın tüküren görüntüsü. Carter'ın ailesine çıktığımızı söylemiştik. O zamanlar hâlâ Üzüm Bağ'ındaydılar ama döndüklerinden beri buraya birkaç kez çift olarak geldik. Ama bu farklı. Çok farklı.

Octavia elimi tutuyor, eli kemik inceliğinde ve buz gibi. Nazıkçe sıkıp gözleriyle buluşmak için dönüyorum. Ağzımdan kelimeler dökülmeye başladığında kendimi anneme yanlışlıkla hamile kaldığımı söyleyen bir ergen gibi hissediyorum. "Biliyorsun, yaklaşık on hafta önce bir nöbet geçirdim ve bana Depo'mla etkileşime giren bir ilaç verdiler ve..." Yüzüm ellerime düştü. Eğer varsa, bu tam bir TMI'ydı.

"Ve sen hamilesin," diye araya giriyor Stella, her yerde yaratıyor gibi göründüğümüz acı verici sessizliği bozarak. "Harika. Bebek bir kuzenim olacak. Layla ve ben bebek bakıcılığı yapabilir miyiz?"

"Evet," diye sevinç çığlıkları atarak kabul ediyor Layla. "Harika bebek bakıcıları oluruz."

İşlerin yolunda gitmesine yardımcı olmayı gençlere bırakın.

"Bekle. Yani bu doğru mu?" Octavia bastırıyor, yüzümün yan tarafına dokunuyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. "Ne kadar ilerledin?"

"On iki haftalık," diyor Carter ona, bugün beni bir kez olsun kurtararak. "Bugünkü ultrasondan sonraya kadar herkese söylemek için beklemek istedik. Grace'in böyle batıl inançları var."

"On iki hafta mı?" Diğer eliyle dudaklarını kapatırken sesi duygusallaşıyor, gözleri doluyor. "Torunuma on iki haftalık hamile misin?"

"Tam olarak torun."

Nefesini içine çekiyor, eli şimdi benim elimde titriyor. Yanımızda durmaya gelen Dr. Fritz'e bakıyor, uzun, karanlık bir gölge gibi üzerimizde geziniyor, ancak şimdi yüz hatlarını dönüştüren memnun ifade onu muazzam bir şekilde yumuşatıyor.

Birdenbire bana sarılıyor, Octavia omzumda ağlamaya başlarken kollarıyla beni sarıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana. "Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Kızgın değil misin?" Kontrol ediyorum.

"Tatlım, çok kızgınlım. Bize söylemek için bu kadar beklediğine inanamıyorum. Tüm bunları bize anlatmak için."

"Özür dilerim."

Gülüyor, geri çekiliyor ve yüzünü siliyor. "Hayır, değilsin ve bana bir torun daha veriyorsun diye, bu işten kolayca sıyrılmana izin vereceğimi sanma. Çocuk odasını seninle birlikte dekore etmekten ben sorumluyum. Amelia, Rina ve ben de bir bebek partisi planlayacağız. Burada, evde."

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Sen ne istersen."

Çünkü ona hayır dememin hiçbir yolu yoktu. Şimdi olmaz.
Şimdi değil.

Hiç.

Carter'ın etrafı erkek ve kız kardeşleri tarafından sarılmış, hepsi de onu tebrik ediyor ve milyonlarca soru soruyor. "Bekle," diye aniden çıkışıyor. "Ne zaman evleniyorsun?"

Carter hiç etkilenmemiş görünürken ben dilimde boğuluyorum. Bakışlarını ona çeviriyor.

"Carter James Fritz, ona evlenme teklif edeceksin, değil mi? O senin çocuğunun annesi olacak."

"Bunu ne zaman yapmamı istersin anne?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle. "Şimdi mi? Burada mı?"

"Eğer fikrimi soruyorsanız, cevabım evet."

Ciğerlerim boşaldı. "Um. Biz. Ben. Sanmıyorum. Ben..."

"Gördün mü, henüz hazır değil," diye kestirip atıyor Carter,

elimi tutup parmak eklemlerimi öptü. "Ama merak etme anne. Bunun uzun süre devam etmesine izin vermeyeceğim. Grace istese de istemese de bir gün benim karım olacak." Bana göz kırpmıyor. "Bundan emin olacağım. Sen benimsin Grace. Sonsuza kadar benimsin. Artık bizi ayıran bir şey yok."

EPİLOG 2

Doktor Kalpsiz
*DÜZENLENMEMİŞTİR ve değişikliğe tabidir!

Önsöz
Elle

BUNDAN KURTULAMIYORUM. Bu huzursuzluk. Bedenimi ele geçiren, kalp atışlarımı hızlandıran ve kaslarımı harekete zorlayan endişeli bir kıpırtı. Sanki bir şey yapmayı unutmuşum gibi. Büyük bir şey. Önemli, belki. Hayati bir şey.

Fırın kapalı, ocak da öyle. Bütün kapılar ve pencereler kilitli. Alarm açık. Anahtarlarım çantamda ve cep telefonum komodinin yanındaki prize takılı. Yani hayır, bunların hiçbiri değil. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Kaybolan, unutulan ya da eksik olan hiçbir şey yok.

Ve ben tehlikede değilim.

Gecenin bir yarısı. En azından yakın bir yerde ve ben uyuyamıyorum. Bu his beni tutuyor

Uyanık. Midemde kaynayan asidi çalkalarken huzursuzluğumu besliyor. Bir nefes üflüyorum, artık susturulamayacak olan acil düşünceleri sarsmaya çalışıyorum. Bizi dinle, lanet olsun, diyorlar ve bir kez olsun dinliyorum.

Bazıları buna sezgi diyebilir. Bazıları vicdan.

Benim içinse zihnimin arkasındaki ses.

Aptal ölçüm cihazım, ve tüm silindirleri ateşliyor. Zihnim ilk kez bağırarak boşalmıyor, denesen daha aptal olamazdın. Dünyanın en hoş duygusu değil ama yanlış da değil. Bunu daha ne kadar sürdüreceksin? Daha kaç kez çuvallaması ya da özür dilerken yalan söylemesi ya da sana üzerine bastığı bir hamamböceğinden farksızmışsın gibi davranması gerekiyor?

Evet, hepsi bu gece ortaya çıkıyor. Engel yok.

Durduramadan ezilmiş dudaklarımdan bir hırıltı süzülüyor ve kime daha çok vurmak istediğime karar veremiyorum, kendime mi yoksa kocama mı? Sırtüstü uzanarak kaşlarımı çatarak yatak odamızın tonozlu tavanına bakıyorum, tavan vantilatörü dönüp duruyor, bayat ve sefil havayı etrafımda dolaştırıyor.

Bayat ve sefil. Tıpkı benim hayatım gibi.

Pahalı ve nazik olmayan serin çarşaflar cildimi çiğ çiğ ovuyor. İpek ve satenlerden yapılmış battaniye beni boğuyor. Hafızalı köpük yastık, bir tuğla. Tekrar dönüyorum ve düşünceli bir an için kocamın uyuyan formuna bakıyorum. Nefesi ağır, tam olarak horlamıyor ama sessiz de değil. Bana derin bir uykuda olduğunu söyleyen türden bir nefes.

Tabii ki öyle. Ne diye uykusuz kalsın ki?

Bunun olabilmesi için bir kalbi ya da vicdanı olması ya da kendisinden başkasını gerçekten umursaması gerekir.

Kocam bu akşam bir tür hayır yemeğine gitti ve eve sarhoş geldi. Normalde böyle yapmaz.

İçki. En azından evlendiğimizden kısa bir süre sonra. Ama içtiğinde, dünyadan saklamak için çok uğraştığı tüm yakıcı hırçınlığı ortaya çıkıyor.

Ve ben onun ana hedefiyim.

Yakasında ruj ya da ceketinde parfüm olmayacak kadar akıllı. Aldatıp aldatmadığını bile bilmiyorum ama aldatırsa da şaşırmam. "Dışarı çıkıyorum ve eve döndüğümde bunu görüyorum," diye hırladı, yani yoga pantolonum ve büyük boy tişörtümle, saçlarımı at kuyruğu yapmış ve makyajsız yüzümle beni kastederek. "En azından bu çirkin çöp yerine evlendiğim güzel kadın gibi görünmeyi deneyemez misin?" Bu, o elinde bir bardak bir şeyle arka taraftaki golf sahasına gidene ve ben de yatağa gidene kadar devam etti.

En azından öyleymiş gibi davrandım.

Sonra içeri girdi, ağzı, elleri ve vücuduyla beni uyandırdı. Binlerce dolarlık danışmanlık beni kalmaya, evliliğimiz üzerinde çalışmaya ve kocamın istediği zaman ellerini üzerime ve aletini içime sokmasına izin vermeye ikna etti.

"Bu tutkuyu canlı tutacaktır. Tutku varsa umut da vardır," demişti terapistim.

Yine de bana her dokunduğunda iğreniyorum. Orada ölü bir balık gibi yatmış olmalıyım çünkü tam olarak böyle hissediyorum. Ölü. Cansız. Ruhsuz. Bu sonuncusu hepsinden daha kötü olabilir. Bir zamanlar onun sevgisi olmadan öleceğimi düşünürdüm. Şimdi sevgisinin bir silah olduğunu anlıyorum. Gururla kullandığı, en iyi parçalarımı ganimeti olarak sahiplenirken beni kalan parçalarım için çırpınmaya bıraktığı bir silah.

Eksik parçalara ve artık parçalara indirgendiğinizde nasıl bir hayat var?

Beni dönüştürmesine izin verdiğim kadın için kocamdan nefret ediyorum ve onun bilinçsiz haline bakarken, onu uykusunda öldürmenin beni hapse attırıp attırmayacağını ya da kadın akranlarımdan oluşan bir jürinin - kocaları ruhlarını çalmış olanların - beni haklı çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum. Olabilir.

adalet olduğunu iddia ederlerdi. Ancak bu noktada pek bir şey hissetmiyorum.

Onu öldürecek kadar nefret değil. Bağırarak kadar acı yok.

Ağlamak için yeterli üzüntü yok.

Ben boşum. Ruhsuzum!

Ama kocam olabildiğince sorunsuz.

Bu ödül karısının sabahları hâlâ onun yakışıklı yüzüne gülümseyeceğinden ve yanağından öpeceğinden eminim. Bir süre daha onu izledim ve sonra ona dedim ki, "Seni artık sevmiyorum. Çok uzun zamandır sevdiğimi sanmıyorum."

Sessizlik.

Adam kıpırdamıyor bile. Ne kadar tatmin edici. Belki umursasaydı? Mücadele etse? Hayır. O zaman bile olmaz.

Boğazımı temizleyip sesimi yükseltiyorum. "Boşanmak istiyorum. Bir gün moralini bozmak ve yok etmek için başka bir zavallı, masum kadın bulduğunda bunun için bana teşekkür edeceksin." Gözlerimi devirerek homurdanıyorum, şimdiden onun için üzülüyorum. "Senden nefret etmemek için elimden geleni yapacağım. Kapımı çaldıklarında seni magazin gazetelerine ya da haber kanallarına kötülemeyeceğim bile. İkimiz de gerçeği bildiğimizde uzlaşmaz farklılıklar olduğunu iddia edeceğiz. Sen kuzu postuna bürünmüş bir kurtsun."

İç çekiyorum, söyleyeceğimi söylediğim için memnunum.

Yataktan çıkarken çalar saatimi fark ettim. Gece yarısı.

Keskin. Bunun olasılığı nedir ki? Bu evde yeni bir gün geçirmek istemiyorum. Bu hayatta daha fazla boşa dakika harcamak istemiyorum. Bu yatakta. Bu adamla.

Sizi sonsuza dek sevdiğini iddia eden bir adam, nasıl olur da size golf kramponlarına yapışmış kirden daha kötü davranabilir? Eskiden önemliydim. Ben onun dünyasıydım ve bunu benim ve diğer herkesin bilmesini sağladı.

Dolabıma girip üst raftan bir çanta indiriyorum ve ilk elime ne geçerse onu doldurmaya başlıyorum. Ne paketlediğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama her neyse. Kimin umurunda? Belli ki benim umurumda değil. Verilecek sikikler beni aylar önce terk etti. Onun yerine, anlamsız

şeyler getiriyorum.

Anlamsız hayatıma bir şeyler katıyor ve boşluğu doldurmadıklarında onları dolabıma asıyorum.

Çantama bakarken, neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. Çünkü evsiz ve çıplak kalmak istemezsin.

Evet. Sanırım bu her şeyi özetliyor.

Artık ağzına kadar dolu olan çantamın fermuarını çekiyorum ve yatak odamıza giriyorum. Hâlâ ölü gibi duran kocama bakarak ona gülümsüyorum. "Gidiyorum ve geri dönmeyeceğim." Daha ağır nefesler. "Benimle kavga etme, tamam mı? Sadece temiz bir ara vermek istiyorum. Kendim için bir hayat. Yarın kahvenizi ve kahvaltınızı aramaya gittiğinizde gittiğimi anlayacaksınız, o yüzden işe koyulsam iyi olacak."

Çantamı omzuma atıp dışarı çıktım. Nereye gittiğime ya da ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan.

EPİLOG 2 DEVAM EDİYOR

Düzenlenmiştir ve değişikliğe tabidir!

LANDON

Altı ay sonra

İnsanlığın doğuşundan, zamanın başlangıcından ve bar ilişkilerinin ortaya çıkışından bu yana, bir kadını tavlama konusunda hiç sorun yaşamadım. Bu küstahlık bile değil. Bu basit, aptalca bir gerçek.

-Soyadımın ve banka hesabımın büyüklüğünün bir yan ürünü. Ama son dokuz yıldır minnettar olduğum bir şey.

Bir kadınla tanışmak için çaba göstermeyi en son önemseydiğimde on sekiz yaşındaydım.

Karımla tanıştığım gece.

Şimdi, otuz üç yaşındayım, oyun da bahisler gibi değişti. Hayatımın aşkıyla çoktan tanıştım ve onu kaybettim. Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz. Bunu zaten biliyorum. Bu yüzden onun ötesine bakmayı hiç umursamadım. Neden o

öldüğünde, seks arzudan ziyade bir ihtiyaç meselesi haline geldi. Kendimi kaptırmaktan nefret ettiğim hastalıklı bir zevk.

Bunca yıl sonra bile.

"İyi akşamlar Dr. Fritz," diye selamlıyor vale arabanın kapısını bana açarken, dışarı adımımı attığımda serin sonbahar havası yüzümü ısıyor. "Bu gece yine arabanıza ihtiyacınız olacak mı efendim?"

Umarım değildir. "Emin değilim."

"Sorun değil. Rezidansın otoparkına park edeceğim. Fritz'in lekeleri senin için."

Buna sıırttım. Ritz'deki rezidansta yaşayan kardeşim Carter'dan bahsediyor. Ama dört erkek kardeşimin her birinin ve babamızın doktor olduğunu düşünürsek, hepimiz Dr. Fritz unvanına giriyoruz.

"Teşekkür ederim, Gerald. Minnettarım." Elini sıkıyorum ve ona büyük bir bahşış veriyorum. "İyi geceler."

"Teşekkür ederim. Size de, efendim."

İsteksizce zengin lobiye giriyorum, ama bankoya gitmek yerine bara doğru ilerliyorum. Bara. Geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimde rahatlık ve alışkanlık nedeniyle her zaman uğradığım bar. Carter'ın yan tarafta oturması bir bonus ve normal bir gecede muhtemelen onunla ya da diğer kardeşlerimden biriyle buluşurum.

Ama bu gece değil.

"Sizinle tanışacak birini mi bekliyorsunuz, Dr. Fritz? Belki bizimle yemek yersiniz?" diye soruyor burnu kalkık ve gözleri makyajlı hostes, sahte ama hoş görünen göğüslerini bana doğru iterek.

Başımı salladım. "Ben bara gidiyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim," diyor ve kaşlarım çatılıyor. Bu kadar erken mi? Buraya tek başıma gelmeyeli beş ay oldu. "Gece yarısı çıkıyorum. Eğer biraz eğlenmek istersen."

Buraya her geldiğimde, gözlerinin -ve bu gece ağzının- bana başından beri önerdiği şeyi kabul etmeyi düşünüyorum.

Ama o zaman bu bara geri
dönemezdim. "Bu gece olmaz."

Kaşlarını çatıyor ama üzerinde durmuyor, odağını
arkamda duran ve genellikle haftalar öncesinden rezerve
edilmiş bir restoranda masa bulmak için endişelenen
insanlara çeviriyor.

Kalabalık restoranın içinde, beni fark eden, bakan,
mırıldanan ve muhtemelen spekülasyon yapan meraklı
müşterilerden bakışlarımı kaçırarak yürüyorum. Ben buna
Boston'da Abbot-Fritz olmanın getirdiği bir kaza diyorum.
Bizim şehrimizde. Eğer tüm ailem burada olmasaydı,
bundan kaçmak için başka bir yere taşınmayı ciddi ciddi
düşünürdüm. Maalesef bu haliyle tanınmadan hiçbir yere
gidemiyorum.

Ancak bara ulaştığımda, barmen Gabe beni şaşkın ve
eğlenceli bir sırıtışla karşıladığında aniden ev sahibesinin
yorumunu anlıyorum. "Luca!" Beni kanka gibi sallıyor.
"Seni bu gece burada görmeyi beklemiyordum. Dün gece
birlikte ayrıldığın kadınla hâlâ yatakta olacağını
sanıyordum. Uzun zamandır gördüğüm en ateşli şeydi."

Luca. Gabe benim Luca olduğumu düşünüyor. İkizim,
dün gece buraya açıkça bir ilişki aramaya ve bulmaya geldi.
Luca ve benim Gabe'i tanıdığımız onca yıl içinde bizi ayırt
edebileceğini düşünebilirsin. Belli ki ayıramıyor.

Sadece Luca artık dün gece bulduğu kadınla birlikte
değildir.

Bu gece Stella ile birlikte, kızımı oyun ve akşam yemeği
için Dave & Busters'a götürecek ve sonra da yatıya kalmak
için evine dönecek. Çünkü kardeşim bunu anlıyor. Tüm
kardeşlerim ve hatta ebeveynlerim bile anlıyor. Ben de
insanım ve ne yazık ki ihtiyaçlarım var. İhtiyaçlarım eninde
sonunda elimin bana sağlayabileceklerinin önüne geçiyor.

Barmeni düzeltmek yerine omzumu silkiyorum.

Tek yumurta ikizimle ilk kez karıştırılmıyorum.
Muhtemelen son da olmayacak ve böyle gecelerde

rol yapmak ve ben oymuşum gibi davranmak. Çapkın. Çapkın. Herkesin taptığı uysal adam.

Benim yerime.

Sessiz olan. Huysuz. Karısını kaybettikten sonra yolunu bulamayan kalbi kırık adam.

Ayrıca fotoğrafım çekilirse, onun olarak çekileceğim anlamına geliyor. Ben olarak değil. Luca umursamıyor ama ben umursuyorum. Çünkü genç kızımın beni hiç tanımadığı yabancı bir kadınla magazin sayfalarında görmesi isteyeceğim son şey.

"Uzun zamandır gördüğün en ateşli şey, ha?" diye ağzımdan kaçırdım, içten içe kardeşime takılmamdan başka bir sebep olmasa da. O kadar yakından baktığından şüpheliyim. Kadınlar ona asılıyor ve o da karşılık veriyor çünkü onun da ihtiyaçları var ama onları asla görmüyor. Onun istediği onlar değil.

"Evet, öyleydi," diye cevap veriyor sinsi bir sırıtışla, gözleri şimdi omzumun ötesinde, bu tarafa doğru gelen her kimse onu takip ediyor. "Vay be. Bunu düzeltmem gerekebilir." Acı çekiyormuş gibi parmak eklemlerini ısıyor, sonra bana sipariş etmediğim bir içki doldurmaya başlıyor. En üst raftan. Çok pahalı. Burbon, oysa ben daha çok votka severim. "Kahretsin, artık buradasın, hiç şansım yok."

"Özür dilerim?" Soruyorum.

İçkimi önüme koyarken başını soluma doğru zıplatıyor, sonra göz kırparak o yöne doğru yürüyor. "İlk atışı ben yapacağım."

Durduramadan, doğal merakım beni ele geçiriyor ve soluma bakıyorum. Üç koltuk ötedeki tabureye bir kadın oturuyor, yüzü ahşap bara dönük, koyu sarı saçları, zengin ve altın rengi, yüzünün büyük kısmını kaplıyor. Tek yakalayabildiğim ince burnu ve bir profilin narin ipucu. Ve vücudu. İşte bu, biçimli ama mütevazı siyah bir elbisenin içinde. Küçük. Sıkı. İnce kıvrımlar.

Tam sevdiğim gibi.

Ama en belirgin özelliği -başımı çevirip bakamadığım özelliği- dolgun dudaklarının en aşağıya doğru eğilmiş olması.

Kaşlarını çatmış melankolik. Kalbi gözle görülür bir şekilde ağrıyor, önünde oturduğu bara doğru kanıyor.

Onun üzüntüsünün bende uyandırdığı duygulardan nefret ederek tekrar içkime odaklanıyorum.

Karımı özlüyorum. Onsuz nasıl nefes alacağımı hala öğrenemedim.

Gabe kadınla ilgileniyor, konuşuyor ve onu güldürüyor, ancak söylediklerinin çoğunu duyamıyorum. Sadece orada burada bir şeyler duyuyorum ama kendimi durduramadan telefonumu cebimden çıkarıp kardeşimi arıyorum.

Hemen telefonu açıyor, diğer uçtan gelen kulak zarını patlatan ses, telefona "Beni neden arıyorsun lan?" diye bağırırken daha da kötüleşiyor.

"Sadece işleri kontrol ediyorum," diyorum alçak bir ses tonuyla, oysa ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. "Stella nasıl?"

"Stella harika. Harika vakit geçiriyoruz." Bir hırlama daha, sonra Stella'ya olduğu yerde kalmasını ve hemen döneceğini söylediğini duyuyorum. Birden ortalık sessizleşiyor. "Yanlış bir şey yapmıyorsun, Landon. Dışarı çıkmaya izin var. Kadınlarla tanışabilirsin. Keyfine bak. Hatta eğlen."

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, daha sert bir şeyin ısırığını hissetmeyi tercih ederken boğazımdan aşağı bu kadar yumuşak kaymasından nefret ediyorum. "Biliyorum," diye yalan söylüyorum.

Pufluyor. "Bilmiyorsun çünkü bilseydin, Stella'yı kontrol etmek için gece dışarı çıktığında beni aramazdın."

"Beni sen sanıyorlar."

Gülüyor. "Daha da iyisi. Fritz cazibesini açın, yüz kaslarınızın pratik yapmamaktan körelmemesi için gülümseyin ve biriyle yatın."

"Dün gece yaptığın gibi mi?"

"Oh kahretsin. O bardasın. Seni uyarmalıydım. O kadınla ayrıldım ama son zamanlarda her zamanki gibi onunla hiçbir şey olmadı." Boğazını temizliyor, sesi alçalıyor. "Reese hayatını yaşamayı isterdi."

Luca'nın en sevdiği burbondan bir yudum daha içip yutmadan önce dilimin ucunda dolaşan bu kelimeyi artık nasıl yapacağımı bilmiyorum. Luca'nın en sevdiği. Bu gece, ben oyum. Ben değil. Çünkü o kadar da basit olmayan soru şu: O yapar mıydı? Bazen yaptığım şeyden sonra pek emin olamıyorum.

"Ciddiyim, Lan. Bir geceliğine duygusal yüklerini bir kenara bırak ve yaşamının nasıl bir his olduğunu hatırla."

Gözlerimi deviriyorum, bana Lan demesinden nefret ediyorum. Bunu bilerek yapıyordu, beni sinirlendirmek için. "Bu gece sen bekâr baba olacaksın, ben de playboy mu olacağım? Bu mudur yani?"

Gülüyor. "Şimdi de sen konuşuyorsun. Kızımıza geri dönmeliyim. Bütün gece senin Landon. Kullan onu."

Bu taleple birlikte telefon bağlantısını kesiyor ve sözlerinin beynimde bir delik açmasına izin verirken telefonumu yüzüstü bara bırakıyorum. Bir kadından diğerine göz gezdirerek bara bakıyorum. En uçta bir grup var, hepsi bana bakıyor. Yumuşak, hipnotik caz ve alçak ışıktandırma baştan çıkarıcı bir ton oluştururken, bana hiçbir şey yapmayan gel-sik beni gözleri ve flörtöz gülümsemeler her yönden bana çarpıyor, ben de cazibeye direnmek için elimden geleni yapıyorum.

Uzun sürmez.

Zorlukla sürdürdüğüm savaşı kaybedip ona dönmeden önce en fazla birkaç saniye daha. Solumdaki kadına. Açıklanamayan bir nedenden dolayı büyülenmiş bir halde, telefonunu çantasından çıkarışını izliyorum, ancak o şeye kaşlarını çatıyor, başını sallıyor ve sonra hemen geri sokuyor. Homurdanıyor, küfrediyor, gülüyor, sonra tekrar kafasını sallıyor.

Yüksek bir martini bardağında yeşil bir karışımı dudaklarına götürüyor, dudaklarındaki kalıntıları yalamadan önce neredeyse hepsini tek seferde mideye indiriyor. Sonra, sanki baktığımı hissetmiş gibi, başını bana doğru çeviriyor ve kocaman, doe benzeri ela gözlerle karşılaşıyorum ve ciğerlerimde hapsettiğim her bir nefes kaçıyor.

Vay anasını.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım kuruyor,
kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ve hayatımda ilk kez, gerçekten kardeşim olmayı diledim.

Diğer dördünden herhangi biri çünkü bu konuda çok iyiler -kadınlarla konuşmak- ve ben berbatım. Geçici olarak yatağa girdiğim hiçbir kadınla havadan sudan konuşmak, dinlemek ya da rol yapmak istemedim. Ama beni bir şekilde çıplak bırakmayı başaran gözlerine bakarken, onun tüm düşüncelerini bilmek istiyorum. Tüm gizli kelimelerini. Başka bir canlıya söylemekten korktuğu her sırrı.

Bana gülümsüyor -fırtınalı gecenin ardından gelen bir şafak nefesi- ve şimdi kaşlarını çatan benim. Bundan nefret ediyorum. Zar zor gizlediği üzüntüsü beni sinirlendiriyor. Bu gece buraya mutsuzluk içinde debelenmek için gelmedim - tek yaptığım da bu zaten - birkaç dakikalık kısa bir zevk için buradayım. Sırf bu yüzden bile geri dönmeliyim. Birkaç saatliğine kaybolmak için diğer hevesli kadınlardan birini seçmeliyim.

Ama gözleri, gitmesine izin vermiyor.

Beni delip geçiyorlar, zırhıma saldırıyorlar. Bu yüzden içimde duygular kıpırdandığında her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Onu kapatıyorum. Ama başka tarafa da bakmıyorum, bakamıyorum. Ta ki Gabe geri gelip büyümü bozana kadar.

"Bir tane daha ister misin, Luca?"

Tamam. Ben Luca'yım. Landon değil. Luca güzel bir kadınla karşılaştığında ne yapardı? "Evet."

Bana Luca'nın burbonundan biraz daha doldurduktan sonra kadına doğru ilerliyor, dirseklerini barın üstüne koyuyor ve olabildiğince yaklaşıyor.

"Anladığım kadarıyla ikinci yarınızı istiyorsunuz?"

"Eğer sorun olmazsa?" diye cevap veriyor, sesi yumuşak, tatlı, Güneyli - daha çok tiz.

"Senin için buraya bıraktım." Gabe'in gözleri seksi yabancıyla benim aramda gidip gelirken, bir yandan da önceden doldurulmuş ve buza yerleştirilmiş bir çalkalayıcıdan gecenin ikinci martinisini dolduruyor. "Görüyorum ki arkadaşım ile tanışmışsın."

Başını sallıyor, bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. "Henüz değil."

Vay canına.

"Bu Luca. Şanslı piç kurusu," diye mırıldanıyor Gabe bardağını ona doğru kaydırıp uzaklaşırken.

Bana doğru dönüyor ve ben kendimi durduramadan ya da iki kez düşünmeden yerimden kalkıp hemen yanındaki koltuğa geçiyorum, bunu yaparken parfümünün bir ipucunu yakalıyorum. Önceden de güzeldi ama yakından inanılmaz görünüyor ve kalbim göğsümde tekmeleniyor.

"İşte zor bir gün müydü?" Diye soruyorum, sonra içten içe yaltaklanıyorum. Hem içki içtiği için onu yargılıyormuşum gibi geliyor, hem de çok aptalca bir tavlama cümlesi.

Gülüyor, gözlerindeki yeşil ve kahverengi girdaplar parlıyor. "Hayır. Bugün bana iş yok."

İkimiz de sanki bizi bu garip ve yoğun andan kurtaracakmış gibi kadehlerimizi kaldırıyoruz. O gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Bakışıyoruz.

"Görünüşe göre birlikte bir şeyler içiyoruz," diyorum. "Öyle görünüyor."

Gözlerine dönmeden önce vücudunda yavaşça bir gezinti yapıyorum. "Şanslıyım."

"Bunu göreceğiz," diye yanıtlıyor, sonra gülüyor ve sanki bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Wooh, uzun bir gün oldu ve bu konuda berbatım. Bunu söylemediğimi farz et."

Cehennem gibi yapacağım.

"Ben Elle."

"Ben..." Tereddüt ediyorum.

"Luca. Evet, barmen arkadaşın söyledi."

Onu düzeltmiyorum. Başımı sallıyorum, ama yalan üzerimden geçerken, çok tanıdık bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. Kimseye yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama onun yanına oturmadan önce gözlerindeki hüznü hatırlamak bu duyguyu daha da kötüleştiriyor. Yine de bu his uzun sürmüyor. Merakla beni incelerken bu his kısa sürede başka bir şey tarafından -korku- bastırılıyor.

Her şeyin gözlerimin önünde geliştiğini görebiliyorum. İsmimin kafasında dolaşmasını, beni daha yakından incelerken bakışlarının titremesini. Bekliyorum. Onun yanına oturacak kadar aptal olmamayı dilerken, tanımanın gelmesini.

"Seni daha önce görmüş gibiyim."

Evet. İşte geliyor. "Belki bende de o suratlardan vardır."

Başını eğiyor, öyle olmadığını biliyor. "Golfçü müsün?"

"Golfçü mü?" Neredeyse gülerek
papağan gibi tekrarlıyorum.

"Profesyonel bir atlet o zaman?"

Şimdi boğuluyorum. "Hayır. Sporcu değilim. Senin tipin bu mu?" O devam edip anlamadan önce konuyu değiştirerek soruyorum.

"Benimle eğleniyorsun ama eğlenmemelisin. Bir sporcunun yapısına ve seksi özgüvenine sahipsin."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. Alkolden mi yoksa genel olarak bu kadar açık sözlü ve cesur olduğundan mı bilmiyorum ama kesinlikle beklenmedik bir şey. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Gerçek bir gülümseme. Ondan öncekilerin deneyip de ortaya çıkaramadığı bir şey.

"Her neyse, hayır," diye devam ediyor. "Sporcular kesinlikle benim tipim değil. Artık değiller."

"Ama seksi, kendine güvenen yabancılar? Peki ya biz?"

"Profesyonel bir sporcu olmadığınız sürece seksi ve kendinden emin olmaya varım. Eski sevgilim profesyonel bir atletti." Bunu gerçekçi bir şekilde söylemeye çalışıyor ama meleksi Güneyli tınısına karışan aşağılayıcı tonu kesinlikle yanlış anlaşılıyor. İçini çekti. "Bunu sana neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor, parmağı bardağının narin kenarıyla oynuyor. "Azıcık bile değil. Şu anda ateşli bir yabancıyla yapmak istediğim son şey gerçek hayatla ilgili şeyler düşünmek ve kendim hakkında konuşmak."

"Şimdi de ateşli bir yabancı mı oldum?"

"Sadece olduğu gibi söylüyorum. Ninem, ruhu şad olsun, başka türlü davrandığım için derimi yüzerdi. Ayrıca, bu lezzetli kokteyl dudaklarımı gevşetiyor."

Ona göz kırpıyorum, eğiliyorum. "Bir sır öğrenmek ister misin?" "Elbette."

"Seksi, kendine güvenen, ateşli kadınları severim. Bu yüzden gelip senin yanına oturdum."

Gözleri kararırken yanaklarında hafif bir allık beliriyor. Bana doğrudan sikime giden flörtöz bir sırıtma veriyor. "O zaman sanırım ortak bir noktamız var."

"Sanırım öyle. Sanırım Boston'u ziyaret ediyorsunuz?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Aslında buraya yeni taşındım. Bu gece olduğu gibi. Yeni şehir, yeni iş, yeni hayat. Buralardan olmadığımı nereden bildin?"

Şimdi onun alaycı tavrına gülme sırası bende, bakışlarım açlıkla onun üzerinde geziniyor. "Tam olarak ne kadar Güneylisin?"

"Çok güneyli. O kadar Güneyliyim ki, yaşadığım eyalet neredeyse kendi başına bir ülke ve büyüdüğüm yer ile Meksika arasında sadece yüz mil var. Ama bana kendimle ilgili sorular soruyorsun Luca ve sanırım bunun sohbet etmek istediğim bir konu olmadığını daha önce açıklamıştım."

"Bu bana çalışacak pek bir şey vermiyor."

Başını bana doğru eğerek meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor. "Her zaman senin hakkında konuşabiliriz."

Parmağım alt dudağımda geziniyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Benim hakkımda zaten kişisel bir şey biliyor ve bilmiyormuş gibi mi davranıyor yoksa gerçekten merak mı ediyor anlayamıyorum.

"Buraya sık gelir misin?"

Onun bu küstah cümlesine sırıtıyorum ve bunu gizlemek için içkimden bir yudum alıyorum. "Ben de öyle biliyorum."

Bardağına uzanıyor ve kendi gülümsemesiyle aynısını yapıyor. Yine o bakışma olayını yapıyoruz, bakamıyoruz.

Uzakta. Sadece biz varız, başka hiçbir şey yok, bar arka planda süzülüyor ve ben büyülenmiş durumdayım.

"Burası kadınları tavladığınız yer olduğu için mi?"

Biraz daha eğildim. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bunu düşünüyor, bakışları yüzümde dans ediyor, ben de ona karşılık verip her ayrıntıyı yakalıyorum. Saçlarının kalın, parlak, pürüzsüz petek dalgaları halinde etrafını sarması. Yüzü için neredeyse fazla büyük olan iri, yuvarlak gözlerindeki masumiyet. Minyon burnunun köprüsünü süsleyen hafif çiller sadece yakından görülebiliyor. Sağ gözünün hemen altında kalp şeklinde bir çille öpüşen yüksek elmacık kemiklerinin narin güzelliği. Bir de dudakları var. Yemyeşil, yay şeklinde ve delicesine öpülesi.

Bu özelliklerin her biri tek başına o kadar da etkileyici değil, ancak onda kusursuz bir şekilde birleşerek çarpıcı güzelliğine baştan çıkarıcı derecede tatlı bir görünüm kazandırıyor. Bir sirenin cazibesine sahip komşu kızı. Tam bir cadaloz.

"Şaşırtıcı bir şekilde, öyle değil," diyor sessiz bir ritmin ardından. "Alınmak için gidebilirim. Uzun zaman oldu. Genelde böyle mi yaparsınız? Barın sonundaki kadınların sana sulu bir bifttekmişsin gibi bakmasına bakılırsa, bunun için o kadar da uğraşman gerekmiyor sanırım."

"Duruma göre değişir," diye mırıldanıyorum, kadehimi bardağın üzerine bırakıp ellerimi aramıza sokuyorum. Bacaklarımızın arasındaki boşlukla flört ediyorlar, onun çıplak dizlerine çok yakınlar, suları test ediyorlar. "Bazen bunun için çalışmam gerekiyor. Diğerleri o kadar değil."

Şakacı bir kaşını kaldırıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor ve gözleri tepedeki loş ışıkta parlıyor. "Hmmm. Peki ben bu skalada kaçınıcı sıradayım? İşini çok mu kolaylaştırıyorum Luca? Bu oyunu oynamayalı uzun zaman oldu. İşlerin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim."

Homurdanıyorum, bir süre ellerime bakıyorum, küçük gülümsemem ve kovalamacanın verdiği heyecan, yeni bir suçluluk dalgasının içime çarpmasıyla dibe vuruyor. Ona söylemeliydim

Başından beri gerçeği söyledim, bana Luca dediğinde onu düzelttim ama artık bunun için çok geç.

"Seninle ilgili hiçbir şey çok kolay değil. Gelip senin yanına oturmak için tüm cesaretimi topladım."

Gözleri inanamayarak açılıyor ama onun dürüstlüğü benimkilerin bir kısmının dışarı sızmasına neden oluyor. O gerçek. Onu tanımıyorum ama bir şekilde bunu biliyorum. O, o kadınlardan değil ve belki de bir parçası olmak istemediğim hüznüne rağmen beni ona çeken şey de bu.

"Tek yapmak istediğin bu mu? Yanımda oturup sohbet etmek mi?" "Hayır. Yakınından bile geçmedim. Buraya sohbet etmek için gelmiyorum. konuşma."

Gözlerim yüzünde geziniyor, daha önce olmayan bir tedirginlikle onu izliyorum. Kartlarımı masaya koydum, onları alıp benimle bir tur oynayıp oynamayacağını görmek için bekliyorum.

Havayı içine çekiyor. "Ve sen yanıma oturdun?"

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Yaptım." Gözlerimi kırıştıtararak onun geyik bakışlı ifadesine bakıyorum. "Seni aşağıladım mı?"

"Hayır," diye çabucak tükürüyor. "Bunu yapmam gerektiğini bildiğimden daha çok sevdiğimi itiraf edersem bu beni tam bir şıfırtı mı yapar? Bir erkek bana senin baktığın gibi bakmayalı ne kadar uzun zaman oldu bilemezsin."

"Sen çok güzelsin. Sana böyle bakmayan her erkek aptaldır." Nefesinin kesilmesine neden olan bir amaçla taburemde çok hafifçe kayıyorum. Kokusu önce bana ulaşıyor, hafif ve çiçeksi, etrafımda kıvrılıyor ve beni istediğimden daha derin bir nefes almaya zorluyor. Aletim pantolonumun içinde sarsılıyor, içim beklentiyle hızlanıyor.

Bu kadını istiyorum. Uzun zamandır kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Arzu bedenimde bir yol açıyor, geri alamayacağım bir şey yapmadan önce uzaklaşmam için beni uyarıyor. Ama gözlerindeki şeytan beni yerimde sabit tutuyor. Benimkilerle oynuyor, kendimi sıcak ve istekli bir bedende kaybetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyor.

Burada bir şey yok.

Dudaklarım yüzünün yanından geçip doğrudan kulağına yöneliyor. Kıvrınmamak için elinden geleni yaparken içinden bir ürperti geçiyor. "Bu gece ne kadar içtin, Elle?" Fısıldıyorum, sıcak nefesim hassas tenini okşuyor.

"Arkadaşının az önce doldurduğu benim ikinci içkim." "O zaman bana bir iyilik yapar mısın?" Yutkunuyorum, titreyen bir ses çıkarıyorum.

Onun yakınlığı beni bu kadar heyecanlandırmıyorsa bu utanç verici olurdu. "Başka yok." Yüzüm geriye kayıyor, gözlerinin içine bakarken onunkinden birkaç santim uzakta duruyor. "Seni üst kata çıkarıp bütün gece becermek istiyorum. Ve bunun için ayık olmana ihtiyacım var."

Yutkunuyor. Sertçe. "Ve bu şimdi yapmak istediğin bir şey mi?"

Yüzüme pis bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Eğer istediğin buysa?"

DAHA FAZLA ELLE VE LANDON İSTER MİSİNİZ? [Kalpsiz Doktor'u](#) bugün alın ve Boston'ın Milyarder Bekarları'nın dünyasında kaybolmaya devam edin. Ayrıca Grace ve Carter'ın yanı sıra Oliver ve Amelia'dan da daha fazlasını bulacaksınız!

KITAP NOTUNUN SONU

Doktor Hatası'nı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim sevgili okurlar. Umarım Carter ve Grace'in hikâyesini beğenmişsinizdir. Kesinlikle duygusal bir hikayeydi!

Carter, eğer bilmiyorsanız, ilk olarak Corrine Michaels'ın Salvation Society dünyasında yazılmış olan Surrender adlı kitabımda görüldü. Carter orada bir yan karakter ve ilk aşkı Alanna da orada devreye giriyor.

Sonunda onun sesini kâğıda dökemediğim için ne kadar heyecanlandığımı anlatamam ve Grace ile aralarındaki ilişkiye bayıldım. Bu kitapta pek çok kinaye var ama özünde yasak ve karşılıksız bir aşk var. En azından Carter için.

Kendim de bir pratisyen hemşire olarak Grace'in epilepsisini olabildiğince gerçekçi kılmak istedim. Umarım hakkını vermişimdir. Aşkları ikisi arasında biraz kolay olsa da, birçok dış komplikasyona sahipti. Ayrıca başa çıkılması gereken şirret bir iş arkadaşı.

Ama bu aileyle ilgili en sevdiğim şeylerden biri, ne olursa olsun her zaman birbirlerinin arkasını kollamaları. İnsanlarını seviyorlar ve onları şiddetle seviyorlar.

Sırada Landon'ın kitabı var ve size söyleyeyim, bu kitap duygusal bir yumruk. Onu seveceksiniz, söz veriyorum!

Danielle ve Patricia'ya Carter ve Grace'in hikayesinin ortaya çıkmasına yardımcı oldukları için özel bir teşekkür ve

Joy'a teþekkür etmek istiyorum. Siz çok özel hanımlar olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum!!!

Bana sonsuz destek olan kızlarıma ve kocama, sizi seviyorum. Ve bu inanılmaz yolculukta benimle birlikte olduğunuz için size sevgili okurum! Size sonsuza kadar minnettarım.

XO,

J. Saman

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: Seni
Sevmek İçin Pervasız
Ondan Nefret Etmek İçin
Aşk
Seni Sevmek İçin
Çıldırmak Seni
Ayartmak İçin
Sevmek Seni
Sevmeye Söz
Vermek

The Edge Serisi:
Baştan Çıkarmanın Sınırı
Sonsuzluğun Sınırı
Aklın Sınırı
Kaosun Kıyısında

Boston'ın Milyarder Bekarları:
Doktor Scandalous
Doktor Hatası
Doktor Kalpsiz

Yeniden Başla Serisi:
Yeniden Başla
Yeniden
Başla Benimle
Başla

Las Vegas Günah Serisi:
Günaha Dokunmak
Günahı Yakalamak
En Karanlık Günah

Bağımsızlar:

Sadece Bir
Öpücük

Aşk Yeniden Yazıldı
Güzel Potansiyel
İleri - ÜCRETSİZ